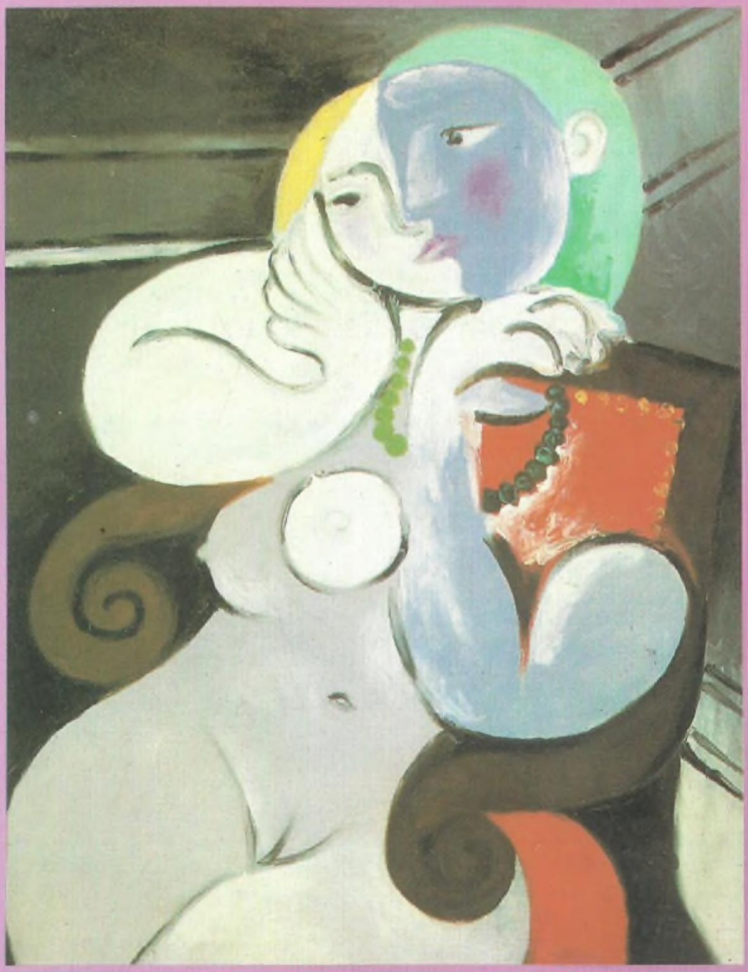
Charles Bukowski

KADINLAR

ARION
YAYINEVİ

3.BASKI

Charles Bukowski

KADINLAR

Roman: 01

ARION YAYINEVİ

© Bu çevirinin tüm yayın hakları ARION YAYINEVİ Ltd. Şti'ne aittir

AĞUSTOS - 1994 (1. Basım - İST.)
EYLÜL - 1994 (2.Basım - İST.)
KASIM - 1994 (3. Basım - İST.)

Kitabın Orijinal Adı	: Women
Yazarı	: Charles Bukowski
Çeviren	: Mukaddes İlgün
Düzeltme	: Selahattin Özpalabıyıklar Ali Engin
Dizgi	: Tango Tanıtım
Kapak Resmi	: Pablo Picasso
İç Baskı	: Yaylacık Matbaası

Adres
Babıâli Cad. No: 8
Cağaloğlu / İST.
Tel. : 527 81 77
Fax : 526 38 71

ISBN - 975-571-005-1

CHARLES BUKOWSKI

KADINLAR

Çeviren:
MUKADDES İLGÜN

ARION
YAYINEVİ

Pekçok iyi adam bir kadın tarafından köprü altına düşürülmüştür.

-1-

50 yaşındaydım ve dört yıldır bir kadınla yatmamıştım. Hiç kadın arkadaşım yoktu. Sokakta yanımdan geçerken ya da bir yerlerde gördüğümde öylesine bakardım onlara, ama özlem dolu bakışlar değildi bunlar, daha çok onların bir işe yaramadıklarını düşünürdüm. Düzenli olarak otuzbir çekerdim, bir kadınla ilişki kurma düşüncesi — cinselliğin dışında bile — hayal gücümün çok ötesindeydi. Evlilik dışı doğmuş 6 yaşında bir kızım vardı. Annesiyle birlikte yaşıyordu ve ben de çoçuk yardımı gönderiyordum. Yıllar önce 35 yaşındayken evlenmiştim. Evliliğim iki buçuk yıl sürdü. Karım beni boşadı. Sadece bir kere âşık olmuştum. O da akut alkolizmden ölmüştü. Karım benden 12 yaş gençti. Belki şimdi o da ölmüştür, kimbilir. Boşandıktan sonra 6 yıl boyunca her Noel'de bana uzun mektuplar yazdı. Hiçbirini cevaplamadım....

Lydia Vance'i ilk ne zaman gördüğümden tam olarak emin değilim. 6 yıl kadar önceydi ve on iki yıldır çalıştığım posta memurluğu işinden ayrılmış, yazar olmaya çalışıyordum. Korkuyordum ve eskisinden daha çok içiyordum. İlk romanımı yazıyordum. Yazarken her gece yarım şişe viski ve altılık iki koli birayı hallediyordum. Şafak sökene kadar ucuz sigaralarımı içiyor, yazıyor ve klasik müzik dinliyordum. Her gece on sayfa yazma hedefi koymuştum kendime, ne var ki ertesi güne kadar o gece kaç sayfa yazmış olduğumu bilmiyordum. Sabahları kalkar kalkmaz kusar, sonra ön odaya gidip kaç sayfa yazmış olduğuma bakardım. On sayfa hedefimi her zaman aşardım. Bazen 17, 18, 23, 25 sayfa yazdığım olurdu. Tabii her gece yazdığım bu yazıların ayıklanması ya da bir kenara atılması gerekirdi. İlk romanımı yazmam yirmi bir gecemi aldı.

O zamanlar kaldığım evin arkasında oturan ev sahiplerim kaçık olduğumu düşünüyorlardı. Her sabah uyandığım-

da avluda kahverengi büyük bir kesekâğıdı olurdu. İçindekiler arasıra değişse de çoğunlukla domates, turp, portakal, yeşil soğan, konserve çorba, kırmızı soğan bulunurdu. Gün aşırı 4'lere 5'lere kadar içerdim onlarla. Yaşlı adam dışarı çıktıktan sonra ihtiyar karısıyla elele tutuşur, ara sıra da öpüşürdük, ama asıl öpücüğü kapıda verirdim her zaman. Kadın bumburuşuk olmuştu ama ne yapsın. Katolikti ve Pazar sabahları pembe şapkasını giyip kiliseye gittiğinde pek sevimli görünürdü.

Sanırım Lydia Vance ile ilk şiir dinletimde tanışmıştık. Drawbridge'de Kenmore Caddesi'ndeki bir kitapçıdaydık. Her zamanki gibi korkuyordum. Üstün yetenekli ama korkak. İçerde sadece ayakta durulan bir oda vardı. Dükkanı işleten Peter'in — zenci bir kızla yaşıyordu — önünde bir tomar para vardı. "Şu işe bak" dedi bana "Onları her zaman böyle kafesleyebilsem Hindistan'a bir tur daha yapacak parayı toplamam işten bile değil!" İçeri girdiğimde alkışlamaya başladılar. Şiir okuma işini kıvırmak üzereydim..

30 dakika okuduktan sonra ara verdim. Hâlâ ayıktım ve karanlıkta bana dikilen gözleri hissedebiliyordum. Bir iki kişi gelip konuştu benimle. Derken molalardan birinde Lydia Vance geldi yanıma. Bir masada oturmuş bira içiyordum. Ellerini masanın kenarına koyup eğildi ve yüzüme baktı. Oldukça uzun kahverengi saçları, çıkık bir burnu vardı ve hafif şaşıydı. Ama herşeye rağmen yaşam doluydu — orada olduğunu farkediyordunuz. Aramızdaki titreşimleri hissedebiliyordum. Titreşimlerin bazısı karışıktı ve pek iyi türden değildi ama oradaydı. Bana baktı, ben de ona. Lydia Vance boynunun etrafında püskülleri olan süet bir kovboy ceketi giymişti. Göğüsleri güzeldi. "Ceketinden püskülleri yırtmak isterdim — oradan başlayabiliriz!" dedim ona. Lydia uzaklaştı. İşe yaramamıştı. Kadınlara ne söylemem gerektiğini hiç bir zaman kestiremezdim. Neyse ki bir de poposu vardı. Yürürken o güzel poposunu seyrettim. Blucini ne yazık ki bu güzel parçayı örtmüştü. Uzaklaşırken seyrettim onu.

Okumanın ikinci kısmını bitirdim ve sokakta yanımdan geçen kadınlar gibi Lydia'yı da unutuverdim. Paramı aldım, bazı peçeteleri, kâğıtları imzaladım ve oradan ayrılıp evime yollandım.

Hâlâ her gece ilk romanım üzerinde çalışıyordum. Akşam 6.18'den önce çalışmaya başladığım olmuyordu. Terminal Annex Postanesinde çalışırken kirişi kırdığım saatti bu. Geldiklerinde saat 6'ydı: Lydia ve Peter. Kapıyı açtım. "Bak, Henry, bak ne getirdim sana!" dedi Peter.

Lydia kahve masasının üzerine sıçradı. Blucini öncekinden daha dardı. Uzun kahverengi saçlarını bir sağa bir sola savuruyordu. Kaçığın biriydi; mucizeviydi. İlk defa gerçekten onunla sevişme olasılığını düşünmeye başladım. Şiir okumaya başladı. Kendininkileri. Çok kötüydü. Peter onu durdurmaya çalıştı, *"Hayır! Hayır! Henry Chinaski'nin evinde kafiyeli şiir okunamaz!"*

"Bırak okusun, Peter!"

Kalçalarını seyretmek istiyordum. Eski kahve masasının üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Sonra dansetti. Kollarını salladı. Şiir berbat olsa da vücudu ve çılgınlığı müthişti.

Lydia aşağı atladı.

"Nasıl buldun Henry?"

"Neyi?"

"Şiiri."

"Zor."

Lydia elinde kâğıtlarla orada duruyordu. Peter ona sarıldı. "Hadi sevişelim" dedi ona. "Hadi gel sevişelim!"

İterek uzaklaştırdı Peter'i.

"Pekâlâ" dedi Peter. "Gidiyorum o zaman!"

"Nasıl istersen. Arabam var," dedi Lydia. Peter kapıya doğru yürüdü. Durdu ve dönerek "Pekala, Chinaski! Sana ne getirdiğimi sakın unutma!"

Kapıyı çarpıp çıktı. Lydia kapının yanındaki koltuğa oturdu. Ben de yarım metre kadar uzağında oturmuştum. Ona

baktım. Harika görünüyordu. Korktum. Uzanıp uzun saçlarına dokundum. Sinirliydi sanki saçları. Elimi çektim. "Bütün bu saçlar gerçekten senin mi?" diye sordum. Öyle olduğunu biliyordum. "Evet" dedi. Elimi çenesine koyup beceriksizce başını kendime doğru çevirmeye çalıştım. Bu gibi durumlarda kendime güvenimi kaybederdim. Hafifçe öptüm onu.

Lydia zıpladı. "Gitmeliyim. Çoçuk bakıcısına para ödüyorum."

"Bak," dedim "Kal. Ben öderim. Biraz daha kal."

"Hayır, kalamam," dedi, "Gitmeliyim."

Kapıya doğru yürüdü. Arkasından gittim. Kapıyı açtı. Sonra döndü. Son bir defa uzandım ona. Başını kaldırıp bana minicik bir öpücük kondurdu. Sonra elime daktiloyla yazılmış birtakım kâğıtlar tutuşturarak uzaklaştı. Kapı kapandı. Elimde kâğıtlarla divanda oturdum ve arabasının sesini dinledim.

Şiirleri teksir makinasıyla çoğaltılmış, zımbalanmıştı ve ONUNNNN diye başlık atılmıştı. Birkaçını okudum. İlginç, mizah ve cinsellik dolu şiirlerdi bunlar ama çok kötü yazılmışlardı. Lydia ve üç kızkardeşine aittiler — hepsi de son derece neşeli, cesur ve seksiydi. Kâğıtları bir kenara koyup viskimi açtım. Dışarısı karanlıktı. Radyoda en çok Mozart, Brahms ve Bee çalıyordu.

-2-

Bir iki gün sonra postadan Lydia'nın gönderdiği bir şiir aldım. Uzun bir şiirdi ve şöyle başlıyordu:

Çık artık devler devi
Çık karanlık kovuğundan
Gel çıkalım gün ışığına birlikte
Saçlarına papatyalar takalım....

Şiir bana neşe ve gerçek bilgiyi taşıyan dişi yaratıklarla kırlarda dansetme isteği uyandırıyordu. Mektubu çekmeceye koydum.

Ertesi sabah ön kapının camına vurularak uyandırıldım. Saat 10.30'du.

"Git başımdan," diye bağırdım.

"Ben Lydia."

"Tamam, bekle bir dakika."

Üzerime gömlek ve pantalonumu geçirerek kapıyı açtım. Arkasından doğru banyoya koşup kustum. Dişlerimi fırçalamaya çalıştımsa da yapamadım, yeniden kustum — tatlımsı diş macunu midemi ayağa kaldırdı. Çıktım banyodan.

"Rahatsızsın galiba," dedi Lydia. "Gitmemi ister misin?"

"O, hayır. İyiyim. Her sabah böyle kalkarım."

Lydia güzel görünüyordu. Perdelerden sızan ışık yüzüne yansıyordu. Elindeki portakalı yuvarlayarak atıyordu. Portakal sabah ışığının aydınlığında fırıldak gibi görünüyordu.

"Fazla kalmayacağım," dedi, "ama sana bir şey sormak istiyorum."

"Ee, sor bakalım."

"Ben heykeltıraşım. Senin başını çalışmak istiyorum."

"Hay hay."

"Oturduğum yere gelmen gerekecek. Henüz bir stüdyom olmadığı için evde çalışmak zorundayız. Senin için bir sakıncası var mı bunun?"

"Hayır."

Adresini ve evine giden yolun tarifini aldım.

"Sabah 11'den önce gelmeye çalış. Akşamüstüne doğru çocuklar geliyor okuldan, dikkatimizi dağıtabilirler."

"11'de orada olacağım," dedim ona.

Odanın kahvaltı edilen bölümünde Lydia'nın karşısında oturuyordum. Aramızda koca bir kil kütlesi duruyordu. Sorularına başladı.

"Ailen hayatta mı?"

"Hayır."

"Los Angeles'ı sever misin?"

"Niçin kadınlar hakkında bu tür şeyler yazıyorsun?"

"Ne tür?"

"Biliyorsun işte."

"Hayır, bilmiyorum."

"Senin gibi böyle iyi yazan bir adamın kadınlar hakkında hiçbir şey bilmemesi utanılacak birşey doğrusu."

Hiçbir şey demedim.

"Allah kahretsin. Lisa ne yaptı bu lanet olası.....?" Odayı arşınlayarak sağa sola bakınmaya başladı. "Off, annelerinin aletlerini yürüten küçük kızlar"

Başka bir tane buldu. "Ben de bununla idare edeyim bari. Hareket etme, rahat ol ama kıpırdamadan dur."

Onu izliyordum. Ucunda tel bir ilmek bulunan tahta bir aletle çalışıyordu kilin üzerinde. Kil tomarının üzerinden aleti salladı bana doğru. Onu izliyordum. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Büyük, koyu kahverengi gözler. Şaşı olan gözü bile güzel görünüyordu. Ben de ona baktım Lydia çalışıyordu. Zaman akıp gidiyordu. Kendimden geçmiş bir haldeydim. Neden sonra "Biraz ara verelim mi? Bir biraya ne dersin?" dedi.

"Çok iyi olur."

Buzdolabına doğru giderken onu izledim. Şişeyi dolaptan aldıktan sonra kapıyı kapadı. Döner dönmez onu belinden tutarak kendime doğru çektim. Gövdemi ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Bir eliyle hâlâ bira şişesini tutuyordu. Onu öptüm. Bir daha öptüm. Beni uzaklaştırdı kendinden.

"Tamam," dedi, "yeter. Yapacak işimiz var."

Tekrar eski yerlerimize oturduk, aramızdaki kil tomarının bir yanında ben biramı içerken o diğer yanında sigarasını tüttürüyordu. Sonra kapı çalındı, Lydia kalktı. Çılgın ve yalvaran gözlerle bakan şişman bir kadın duruyordu kapıda.

"Kardeşim Glendoline."

"Merhaba."

Glendoline bir sandalye çekerek oturdu ve konuşmaya başladı. Konuşabiliyordu. Sfenks de olsa taş da olsa da kelam sallayacak tipte bir kadındı. Ne zaman yorulup susacağını merakla beklemeye başladım. Dinlemekten çoktan vazgeçmiştim ama onun aldırdığı yoktu, aralıksız tıkırdayan bir pinpon topu gibi konuşmaya devam ediyordu. Glendoline'de zaman kavramı ya da birilerini rahatsız edebileceği gibi kavramlar gelişmemişti. Hiç durmadan konuştu da konuştu.

"Bak." dedim artık dayanamayarak, "Ne zaman gideceksin?"

Derken kardeşler arası piyes başladı. Birbirleriyle konuşmaya başladılar. Yerlerinden kalkıyorlar, ellerini kollarını sallıyorlardı. Sesler yükseldi. Birbirlerini fiziksel bazı zararlar vermekle tehdit ettiler. Nihayet Glendoline o kocaman gövdesiyle döndü ve tahta paravanayı devirerek kendini dışarı attı. Meydanın arkasındaki evine doğru yollanırken feryat ve bağırışlarıyla ortalığı inletiyordu.

Lydia ile ben tekrar eski yerlerimize dönerek oturduk. Lydia heykeltraş bıçağını aldı. Gözlerini gözlerime dikti.

-3-

Birkaç gün sonra bir sabah Lydia'nın evinin bulunduğu avluya girerken o da ara sokaktan içeri girmişti. Köşedeki apartmanda oturan arkadaşı Tina'nın evinden geliyordu. Elinde portakalla geldiği o günkü gibi çakmak çakmak bakıyordu gözleri.

"Ooooh," dedi, "yeni bir gömlek almışsın."

Doğruydu. Yeni bir gömlek almıştım, çünkü onu göreceğini düşünüyordum. Bunu o da biliyordu. Hiç de aldırmayacağımı bildiği halde yine de benimle alay etmekten geri kalmıyordu.

Lydia kapıyı açtı, içeri girdik. Islak bir örtüyle kaplı heykel çamuru kahvaltı masasının üzerinde duruyordu. Örtüyü

kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Lydia hiçbir şey esirgememişti; büstümü yaparken. Surata bak süngüye davran. Yara izleri, maymununkine benzeyen ağız, kısık gözler yerli yerindeydi. Şanslı olduğunun farkında olan ve bunun nedenini merak eden gülünç ve halinden memmun bir adam aptalca sırıtışı ile duruyordu karşımda. O 30'unda, bense 50'nin üzerindeydim. Aldırış ettiğim yoktu.

"Evet," dedim. "Bana hiç acımamışsın. Ama sevdim. Neredeyse bitmiş gibi görünüyor. Bitince üzüleceğim doğrusu. Çok güzel günlerimiz geçti burada."

"Yazılarına bir etkisi oldu mu bunun?"

"Hayır. Sadece hava karardıktan sonra yazabilirim ben. Gün ışığında yazdığım hiç görülmemiştir."

Lydia aletlerini topladı ve bana baktı. "Merak etme. Daha yapacak çok işim var. Bunu biraz düzeltmek istiyorum."

İlk molada buzdolabından yarım şişe viski çıkardı.

"Ooh," dedim.

"Ne kadar?" diye sordu elinde uzun bir su bardağı tutarak.

"Yarı yarıya suyla karışık."

İçkiyi doldurdu, hemen yuvarladım.

"Senin hakkında bazı şeyler duydum," dedi

"Ne gibi?"

"Adamları nasıl kapı dışarı ettiğin. Kadınlarını nasıl dövdüğün"

"Kadınlarımı dövdüğüm mü?"

"Evet, birisinden duydum bunu."

Lydia'ya sarıldım. Her zamankinden daha uzun bir süre öpüştük. Onu lavabonun kenarına dayayarak kamışımı sürtmeye başladım. Beni ittiyse de mutfağın ortasında tekrar yakaladım onu.

Lydia eliyle benimkini yakaladı ve blucininin ön tarafından külodunu bastırdı. Ben de parmak ucumla onunkini uyardım. Sulanmıştı. Bir yandan öperken diğer yandan par-

mağımla onu uyarıyordum. Sonra elimi çektim, uzaklaştım, şişeyi alarak kendime bir içki doldurdum. Kahvaltı masasındaki yerime oturdum. Lydia da diğer tarafta kendi yerine geçti, oturdu ve bana baktı. Çamuru üzerinde çalışmaya başlamıştı yine. Ağır ağır viskimi içmeye başladım.

"Bak," dedim, "senin trajedini biliyorum."

"Neyi?"

"Senin trajedini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Unut gitsin, boşver."

"Bilmek istiyorum"

"Duygularını incitmek istemiyorum."

"Neler yumurtlayacağını bilmek istiyorum doğrusu."

"Tamam o zaman. Bir içki daha verirsen anlatacağım."

"Peki." Lydia boş bardağı aldı. Yarı yarıya su ve viskiyle doldurarak bana uzattı. Bir dikişte yuvarladım yine.

"Eee," dedi

"Lanet olsun, biliyorsun."

"Neyi biliyorum?"

"Kocaman bir yarığın var."

"Ne?"

"Normal bu. İki tane çocuğun var."

Lydia çamuru üzerinde çalışarak sessizce oturdu. Sonra heykeltraş bıçağını bir yana koydu. Arka kapının yanındaki mutfağın köşesine doğru yürüdü. Eğilişini ve çizmelerini çıkarışını seyrettim. Blucinini ve külodunu çıkardı. Organı orada, tam karşımda duruyordu.

"Pekâlâ alçak herif," dedi. "Yanıldığını göstereceğim sana şimdi."

Ayakkabılarımı, pantolonumu ve külodumu çıkardım. Yerdeki muşambanın üzerinde dizüstü durdum, sonra gevşeyerek onun üzerine uzandım ve öpmeye başladım. Kendimi içine girmiş buldum.

Vurmaya başladım.... bir, iki, üç...

Ön kapı vuruldu. Bir çocuktu kapıyı vuran — küçücük bir elin delice ve ısrarlı vuruşları. Lydia telaşla beni itti. *"Lisa*

bu. Bugün okula gitmedi! Şeydeydi..." Yataktan fırlayarak elbiselerini giymeye başladı.

"Sen de giyin hadi," dedi bana.

Elimden geldiği kadar çabuk giyindim. Lydia kapıyı açtı. 5 yaşındaki kızıydı gelen. "Annecim, Annecim! Parmağım kesildi"

Ön odaya doğru yürüdüm. Lydia Lisayı kucağına almıştı.

"Ah, baksın *annecin* parmağına! Öpsün *annecin* de iyileşsin parmacığın!"

"Çok acıyor annecim."

Sıyrığa baktım. Görülmüyordu bile.

"Baksana," dedim sonunda Lydia'ya. "Yarın görüşürüz"

"Kusura bakma."

"Biliyorum, boşver"

Lisa bana baktı. Gözlerinden yaşlar gelmişti.

"Lisa anneciğine *kötü* birşey yapılmasına izin vermeyecek" dedi Lydia.

Kapıyı açtım, kapadım ve 1962 Mercury Comet'ime doğru yürüdüm.

-4-

The Laxative Approach adlı küçük bir derginin editörlüğünü yapıyordum o sıralar. İki yardımcı editörüm vardı ve zamanımızın en iyi şiirlerini yayımladığımızı düşünüyorduk. Başka şeylerin de en iyisini. Editörlerden biri 1.85 boyunda liseden atılma anormal bir adamdı, Kenneth Mulloch (siyah), kâh annesinin kâh kızkardeşinin yardımıyla geçiniyordu. Diğeri, Sammy Levinson (Yahudi), 27 yaşında ailesiyle oturan ve ailesinin baktığı bir adamdı.

Basım işi tamamdı. Şimdi onları harmanlamalı ve kapağın içine zımbalamalıydık.

"Yapacağın şey" dedi Sammy "herkesi bir araya getiren bir parti vermek. Biraz içki ve ıvır zıvır ikram edersin, gerisini onlar halleder"

"Partilerden nefret ederim," dedim.

"Davet işini ben hallederim," dedi Sammy.
"Peki o zaman." dedim ve Lydia'yı davet ettim.

Parti akşamı Sammy elinde kâğıtlarla çıkageldi. Kafa tiki olan sinirli bir tipti, kendi şiirlerinin basıldığını görmek için bile bekleyemezdi. Bütün dergiyi kendi başına tanzim etmiş, kapakları da zımbalamıştı. Kenneth Mullock yoktu ortalarda —ya kodesteydi ya da bir haltlar çevirip ortadan kaybolmuştu.

İnsanlar gelmeye başladı. Çok azını tanıyordum. Meydanın arkasında oturan ev sahibimin evine yürüdüm. Kapıyı açtı.

"Büyük bir parti veriyorum, Bayan O'Keefe. Sizin ve kocanızın da katılmanızı isterim. Bol bol bira, simit ve cips var."

"Oh, Aman Tanrım, hayır!"

"Ne oldu?"

"Oraya giden insanları gördüm. Saçı sakalı birbirine karışmış yırtık pırtık, hırpani kılıklı bir sürü insan. Bilezikler, boncuklar... Komüniste benzeyen bir yığın insan. Nasıl dayanıyorsun bu tür insanlara?"

"Ben de dayanamıyorum onlara zaten Bayan O'Keefe. Biraz içip çene çalıyoruz yalnızca. Hepsi bu kadar."

"Ha, onları gözlemliyorsun. Boru tesisatını bile söküp götürür bunlar."

Kapıyı kapadı.

Lydia çok geç geldi. Artist gibi girdi kapıdan içer. İlk dikkatimi çeken o kocaman kovboy şapkasının kenarına iliştirilmiş lavanta çiçeği tüyüydü. Önce konuşmadı benimle, gitti kitapçıda çalışan genç bir çocuğun yanına oturdu, onunla hararetli hararetli konuşmaya başladı. Ben de çok içmeye başlamış, konuşmamdaki mizah ve heyecanı yitirmeye başlamıştım. Kitapçıda çalışan çocuk yazar olmaya çalışan orta halli bir tipti. Randy Evans'tı adı, edebi anlamda açıklık taşımak açısından Kafka'nın yanına bile yaklaşamazdı. Onu

kırmamak, biraz da çalıştığı kitapçıda dergimizin tanıtımını yapmak için bir iki yazısını yayımlamıştık.

Biramı içip etrafta dolandım. Arka avluda biraz yürüdükten sonra geçitteki verandada oturup çöp bidonuna dalmaya çalışan iri siyah bir kediyi seyrettim. Ona doğru yürüdüm. Ben yaklaşırken o dışarı fırladı. Bir iki metre ötemde durmuş beni izliyordu. Çöp bidonunun kapağını kaldırdım. Koku baş döndürücüydü. Çöp bidonuna kustum. Bidonun kapağını da kaldırıma düşürdüm. Kedi atladı ve dört ayağı üstünde kapağın kenarında durdu. Ayışığında pırıl pırıl parlıyordu. Biraz tereddüt ettikten sonra bidona daldı.

Lydia hâlâ Randy ile konuşuyordu, bir ayağının masanın altında Randy'ninkine değdiğini farkettim. Bir bira daha açtım.

Sammy etrafındakileri güldürüyordu. Bu konuda ondan biraz daha iyi sayılsam da o gece pek havamda değildim. 15 - 16 adam ve iki kadın vardı — Lydia ve April. April uyuşturucu kullanan şişko bir kadındı. Yere uzanmıştı. Bir iki saat sonra kalktı ve Carl'la birlikte partiden ayrıldı. Böylece 15 - 16 adam ve Lydia kalmıştı. Mutfakta biraz viski buldum, arka verandaya giderek bir iki fırt çektim.

Gece ilerlerken adamlar ufak ufak gitmeye başlıyordu. Randy Evans bile gitmişti. Sonunda Sammy, Lydia ve ben başbaşa kaldık. Sammy komik bir şeyler anlatıyor, beni bile güldürebiliyordu. Sonra gitmesi gerektiğini söyledi.

"Lütfen gitme, Sammy," dedi Lydia.

"Bırak çocuğu gitsin," dedim.

"Ya, evet, ben kaçayım artık," dedi Sammy.

Sammy gittikten sonra Lydia "Gitmesine izin vermemeliydin. Sammy gerçekten gırgır bir tip. Onu kırdın."

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum Lydia."

"Arkadaşlarını seviyorum. Herkese senin gibi yaklaşacak değilim ya. İnsanları *seviyorum* ben!"

"Ben sevmiyorum"

"Biliyorum. Ama ben *seviyorum*. İnsanlar seni görmeye geliyorlar. Aslında seni görmeye gelmeseler onları daha çok

seversin."

"Hayır. Onları ne kadar az görürsem o kadar çok seviyorum."

"Sammy'yi de kırdın."

"Oo, bırak allahaşkına eve, annesinin yanına gitti o."

"Kıskanç, kendine güvensizin tekisin sen. İki laf ettiğim her adamla yatağa gireceğimi düşünüyorsun."

"Hayır, sandığın gibi değil. Bak, bir içkiye ne dersin?"

Kalktım ve ona bir içki hazırladım. Lydia uzun bir sigara yaktı ve içkisini yudumladı. "Bu şapkayla güzel göründüğünü mü zannediyorsun," dedim. "O pembe tüy ne öyle...."

"Babamın şapkası bu."

"Arayacak adam şapkasını."

"Hayatta değil babam."

Lydia'yı divana çekerek uzun uzun öptüm. Bana babasını anlattı. Babası ölmüş, dört kızına da bir miktar para bırakmıştı. Kardeşlerin bağımsız yaşaması ve Lydia'nın kocasını boşaması için yeterliydi bu para. Bir ara bir tür ruhsal bunalım içine girdiğini ve tımarhanede kaldığından bahsetti bana. Tekrar öptüm onu. "Baksana," dedim, "yatağa uzanalım mı, biraz yorgunum galiba."

Pek beklemediğim halde benimle birlikte yatak odasına geldi. Ben yatağa uzanırken o oturdu. Gözlerimi kapadım, Onun çizmelerini çıkardığını duyuyordum. Önce biri sonra diğeri düştü yere. Yatakta soyunmaya başladım. Uzanarak başucu lambasını söndürdüm. Biraz daha öpüştük.

"Ne kadar oldu bir kadınla yatmayalı?"

"Dört yıl."

"Dört yıl mı?"

"Evet."

"Öyleyse biraz aşkı hak ediyorsun" dedi. "Seni rüyamda gördüm. Göğsünü bir dolap gibi açıyorum, kapıları var, kapıları açtığımda içinde türlü çeşitli yumuşak şeyler görüyorum. Oyuncak ayılar, tüylü minik hayvanlar ve buna benzer yumuşak sevimli şeyler. Sonra öbür adamla ilgili bir rüya görüyorum. Bana doğru yürüyor ve elime bazı kâğıtlar tu-

tuşturuyor. Bir yazar. Kâğıtları alarak ona bakıyorum. Kâğıtlar kanserli. Yazıları kanserli. Rüyaları bırakalım. Biraz aşkı hak ediyorsun sen"

Tekrar öpüştük.

"Bak," dedi. "dışarı boşalmanı istiyorum, tamam mı?"

"Anladım."

Üstüne çıktım. Çok güzeldi. Bir şeyler oluyor, gerçek bir şeyler gelişiyordu, benden genç, üstüne üstlük gerçekten güzel bir kadınla hem de. Hemen hemen 10 kere gidip geldikten sonra içine boşalıverdim.

Yerinden fırladı.

"Seni orospu çocuğu! İçime boşaldın!"

"Lydia, *uzun süredir....* çok çok iyiydi. Dayanamadım. Sinsi sinsi geliverdi işte! Yemin ediyorum, dayanamadım."

Banyoya giderek yıkandı. Aynanın önünde durarak uzun kahverengi saçlarını taradı. Gerçekten güzeldi.

"Seni orospu çocuğ!. Tanrım, ne kadar eski bir numara. Aptal bir lise çocuğu numarası ancak! Bundan daha kötü bir zamanda da olamazdı! Birlikte yaşayan iki kişi gibi olduk artık!"

Banyoda ona doğru gittim. "Lydia, seni seviyorum."

"Uzak dur benden."

Beni dışarı attı, kapıyı kapadı, banyodan gelen su sesini dinleyerek holde bekledim.

-5-

Bir kaç gün Lydia'yı görmedim. Bu süre içinde 6-7 kere telefon etmiştim ona. Nihayet hafta sonu geldi. Eski kocası Gerald çocukları hafta sonları dışarı çıkarıyordu.

O cumartesi sabahı saat 11'e doğru onun evine gittim. Kapıyı çaldım. Üzerinde dar bir blucin, turuncu bir bluz, ayağında çizmeler vardı. Gözleri her zamankinden daha koyu kahverengiydi sanki. Kapıyı açtığımda güneş ışığında koyu kahverengi saçlarının hafif kızılımsı bir renk aldığını far-

kettim. Göz kamaştırıcıydı. Öpmeme izin verdikten sonra kapıyı kapattı, birlikte arabama doğru gittik. Plaja gitmeye karar verdik. Amacımız denize girmek değildi. Zaten kış ortasıydı.

Yola çıktık. Lydia'nın arabada benimle birlikte olması çok güzeldi.

"Sen buna bir araya getirme partisi mi diyorsun? Yo, bu düpedüz çiftleşme partisiydi, aynen öyle. Bir çiftleşme partisi!"

Bir elimle araba kullanıyor, öbür elimle baldırlarını tutuyordum. Kendime engel olamıyordum. Lydia farketmemiş görünüyordu. Yol boyunca ilerlerken elim bacaklarına doğru kaydı. O konuşmasına devam ediyordu. Aniden "Çek elini oramdan" dedi.

"Özür dilerim," dedim.

Venedik plajındaki park yerine varana kadar hiçbir şey konuşmadık. "Sandviç ya da içecek birşeyler istermisin?" dedim. "Olur" dedi.

Küçük Yahudi şarküterisinden aldığımız öteberiyi denizi gören çimenlerle kaplı bir tepeciğe taşıdık. Biraz sandviçimiz, salamuramız, çipslerimiz ve içeceklerimiz vardı. Plaj terkedilmiş gibiydi ve yiyeceklerimiz nefisti. Lydia konuşmuyordu. Nasıl bu kadar hızlı yediğine şaşmıştım. Sandivicini vahşice ısırırken, Coca Cola'sından da koca bir yudum aldı. Bir ısırışta salamuranın yarısını götürmüş, çipslere uzanmıştı. Ben de tam tersine çok ağır yiyordum.

Tutku, diye düşündüm. Tutkulu biriydi o.

"Sandviç nasıl?" diye sordum.

"Güzel yapmışlar sandviçleri. Daha ister misin?"

"Biraz tatlı istiyorum."

"Ne çeşit."

"Oo, ne olursa. Güzel bir şeyler."

Sandvicimden bir parça ısırıp bir yudum cola içtikten sonra elimdekileri bırakıp dükkâna doğru gittim. Seçeneği olsun diye iki çeşit tatlı aldım. Ben geri dönerken uzun boylu bir siyah adam tepeye doğru çıkıyordu. Hava bayağı soğuk ol-

masına rağmen gömleği yoktu adamın. Oldukça erkeksi bir vücudu vardı. Yirmili yaşlarda görünüyordu. Çok yavaş ve dik yürüyordu. İnce uzun bir boynu ve sol kulağında altın bir küpesi vardı. Tepenin denize bakan tarafında kumsal boyunca yürüyerek Lydia'nın önünden geçti. Tepeye çıkıp Lydia'nın yanına oturdum.

"O adamı gördün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Tanrım, burada seninle, benden yirmi yaş büyük bir herifle birlikteyim. Böyle olabiliyor ancak. Bende ne yanlışlık var acaba?"

"Bak, işte tatlıların. Al bir tanesini."

Birini aldı tatlıların, kâğıdını açarak biraz ısırdı. Bir yandan da sahilde yürüyen adamı izliyordu.

"Sıkıldım artık plajdan," dedi, "haydi bana gidelim."

Bir hafta görüşmedik. Sonra bir akşamüstü Lydia'nın evindeydik, ve yatağında öpüşüyorduk. Lydia kendini geri çekti.

"Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şiirlerini ve hikâyelerini okuduktan sonra kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim."

"Daha başka."

"Bir erkeğin beni cezbetmesinin bir yolu organımın ağızla uyarılmasıdır. Hiç oral seks yaptın mı?"

"Hayır."

"50 yaşının üstündesin ve hiç oral seks yapmadın?"

"Hayır."

"Çok geç."

"Neden?"

aş

"Bal gibi olur."

"Hayır, senin için çok geç."

"Herşeye hep geç başladım ben."

Lydia kalkarak öbür odaya gitti. Kalem kâğıtla geldi geri-

ye. "Şimdi, bak, sana bir şeyler göstereceğim" Kâğıt üzerine bir şeyler çizmeye başladı. "Bak, bu vajina ve işte büyük bir ihtimalle bilmediğin şeyler — klitoris. Duyarlılığın olduğu yer. Klitoris gizlenmiştir, görüyorsun, ara sıra ortaya çıkarır kendini, pembedir ve çok *duyarlıdır*. Kendini göstermeyecektir sana, sen keşfetmelisin, dilinin ucuyla *dokunmalısın* ona."

"Peki," dedim. "Anladım."

"Yapabileceğini zannetmiyorum doğrusu. Sana söyledim eski ağıza yeni taam olur mu?"

Üstümüzdekileri çıkarıp uzanalım"

Soyunduk ve yatağa uzandık. Lydia'yı öpmeye başladım. Dudaklarını, boynunu ve göğüslerini. Sonra göbek deliğini ve daha aşağılara indim.

"Hayır. Yapamazsın," dedi. "Kan ve sidik gelir oradan, düşün, kan ve sidik...."

Oradan aşağıya indim ve yalamaya başladım. Bana son derece doğru bir tablo çizmişti. Herşey olması gerektiği yerdeydi. Hızla soluduğunu ve inlediğini duyuyordum. Beni de uyardı bu. Kamışım sertleşmişti. Klitoris dışarıdaydı şimdi ama pembe değil, morumsu pembe bir renkteydi. Klitorisiyle oynadım. Kıllarla karışık bir sıvı geldi. Lydia inliyordu. O sırada ön kapı açılıp kapandı. Ayak sesleri geldi kulağıma. Başımı kaldırıp baktığımda 5 yaşlarında siyah bir çocuğun yatağın kenarında durduğunu gördüm.

"Ne istiyorsun bacaksız?" diye sordum.

"Boş şişeniz var mı?"

"Hayır. Hiç boş şişe yok burada," dedim.

Yatak odasından ön odaya, oradan ön kapıya doğru yürüyerek dışarı çıktı.

"Aman Allahım," dedi Lydia, "ön kapıyı kapadığımı zannediyordum. Bu Bonnie'nin küçük çocuğu."

Lydia kalkarak ön kapıyı kilitledi. Sonra yatağa uzandı yine. Bir cumartesi öğleden sonra dört sularıydı.

Bıraktığım yerden devam ettim.

-6-

Lydia partileri severdi. Harry de parti vermeyi. Böylece biz de Harry Ascot'un evinde bulduk kendimizi. Harry *İmbik* adında küçük bir derginin editörlüğünü yapıyordu. Karısı uzun şeffaf elbiseler giyer, erkeklere külodunu gösterirdi, çıplak ayakla gezerdi..

"Sende sevdiğim ilk şey," dedi Lydia, "evinde TV'nin olmaması. Eski kocam her allahın günü televizyon seyrederdi. Sevişme zamanımızı televizyon programına göre ayarlamak zorundaydık."

"Hımm...."

"Evinle ilgili sevdiğim başka bir şey de son derece dağınık olması. Yerlerde bira şişeleri, çöpler. Birikmiş bulaşıklar, pis bir tuvalet, çerçöpün tıkıldığı banyo küveti. Paslanmış traş bıçaklarının fırlatıldığı banyo lavabosu. Dil uçuşu yapabileceğini biliyordum."

"Demek bir adama çevresindekilere göre değer biçiyorsun sen, öyle mi?"

"Tastamam öyle. Evi tertipli, düzenli bir adam gördüğüm zaman onda yanlış bir şeyler olduğundan kuşkulanırım. Aşırı derecede temizse bil ki cicidir, homodur onlayacağın."

Nihayet eve geldik. Harry'nin dairesi üst kattaydı. Gürültülü bir müzik vardı. Zili çaldım. Kapıyı Harry Ascot açtı. Yumuşak ve samimi bir gülüşü vardı. "Girsenize," dedi.

Edebiyatçı kalabalığı tam kadro ordaydı, gruplar halinde bir araya toplanmışlar, bira ve şarap içip sohbet ediyorlardı. Etrafa bakındıktan sonra oturdum. Akşam yemeği servisi başlamak üzereydi. Harry iyi bir balıkçıydı, hatta balıkçılığının yazarlığından daha iyi olduğu söylenebilirdi, hele hele editörlüğünden fersah fersah iyiydi. Ascotlar, Harry'nin yetenekleri biraz para getirene kadar balıkla beslenmişlerdi.

Karısı Diana içi balık dolu tabakları etrafa dağıtmaya başladı. Lydia yanımda oturuyordu.

"Şimdi," dedi, "nasıl balık yeneceğini göstereyim sana.

Kasaba kızıyım ben. Dikkatle izle beni."

Balığı açtı önce, bıçağıyla orta kılçığına bir şeyler yaptı. Balık temizlenmiş iki parça halinde duruyordu şimdi.

"Oo, bunu gerçekten *sevdim* işte," dedi Diana. "Nereliyim demiştin."

"Utah. Muleshead, Utah. Nüfusu 100. Bir çiftlikte büyüdüm. Babam hep sarhoştu. Şimdi hayatta değil zaten. Belki bu yüzden bununla birlikteyim..." Parmağıyla beni dürttü.

Yemeğimizi yedik.

Balıklar yenilip bittikten sonra Diana kılçıklarını mutfağa taşıdı. Arkadan çukulatalı kek ve keskin (ucuz) kırmızı şarap geldi.

"Oo, kek güzelmiş doğrusu," dedi Lydia. "Bir parça daha alabilir miyim?"

"Tabii hayatım," dedi Diana.

"Bay Chinaski," dedi, odanın öte yanındaki koyu renk saçlı bir kız, "Almanya'da kitaplarınızın çevirilerini okudum. Bayağı tanınıyorsunuz Almanya'da."

"Çok iyi," dedim "Keşke biraz da telif hakkı verseler..."

"Aman," dedi Lydia. "Bırakın artık gereksiz edebi konuşmaları. Başka birşeyler yapalım." Yerinden fırlayarak kalçalarını oynattı. "HADİ DANSEDELİM!"

Harry Ascot yumuşak ve nazik gülüşünü takınarak kalktı ve teybin sesini sonuna kadar açtı.

Lydia odada dönerek dansederken alnına saç lülesi düşürmüş sarışın bir çocuk ona katıldı. Birlikte dansetmeye başladılar. Diğerleri de kalktı ve dansetti. Ben yerimde oturdum.

Randy Evans bitişiğimdeydi. Onun da Lydia'yı izlediğini görebiliyordum. Traşa başladı. Musluğu açılmıştı bir kere. Allahtan teybin sesi öyle açıktı ki onu duyamıyordum.

Lydia'nın lüleli çocukla dansedişini seyrettim. Lydia götürüyordu dansı. Hareketlerinde gizli bir cinsellik vardı. Diğer kızlara baktım da onlar böyle dansedemiyorlardı. Belki de ben sadece Lydia'yı tanıdığım, onları tanımadığım için bana öyle geliyordu.

Benim bir şey söylemememe rağmen Randy kafa ütülemeye devam ediyordu. Dans bittiğinde Lydia geldi, yanıma oturdu.

"Ooof. Çok yoruldum. Formumu kaybediyorum galiba."

Başka bir parça çalmaya başlayınca, Lydia yine kalktı ve lüleli çocuğa katıldı. Ben bira ve şarap içmeye devam ediyordum.

Bir yığın plak vardı. Lydia ve genç çocuk dans pistinin ortasında, diğerleri onların etrafında dansediyordu. Her dansta biraz daha yakınlaşıyorlardı.

Bira ve şarap içmeye devam ettim.

Vahşi ve gürültülü bir parça çalıyordu... Altın lüleli çocuk iki elini başının üzerinde kaldırdı. Lydia ona doğru abandı. Son derece dramatik ve erotikti. Sonra her ikisi de ellerini başlarının üstüne kaldırarak bedenlerini birbirine yapıştırdılar. Bir ara çocuk ayağıyla geriye doğru bir tekme figürü yaptı. Lydia da yaptı aynısını. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Gerçekten güzel olduğunu kabul etmeliyim. Plak çalmaya devam ediyordu. Sonunda bitti.

Lydia geldi yine yanıma oturdu. "Felaket yorgunum," dedi.

"Baksana, çok içtim galiba. Burdan gitsek iyi olacak," dedim.

"Şişeleri birer ikişer devirdiğini gördüm oradan."

"Hadi, gidelim. Başka partiler de var."

Kalktık. Lydia, Harry ve Diana'ya bir şeyler söyledi. Sonra kapıya doğru yöneldik. Kapıyı açınca altın lüleli çocuk çıktı karşıma. "Hey baksana, kızınla benim hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyiydiniz."

Dışarı çıktığımızda kustum ve içtiğim tüm bira ve şarapları çıkardım dışarı. Yaya kaldırımı boyunca dizili fundalıklara boşaldı hepsi — ayışığında fışkıran bir petrol kuyusu gibi. Sonunda toparlanarak elimle ağzımı sildim.

"Adam sinirine mi dokundu?"

"Evet."

"Neden?"

"Nerdeyse sevişiyordunuz, hatta daha iyisini yaptınız."

"Hepsi bu, sadece bir *danstı*."

"Sokakta bir kadını o şekilde tuttuğumu düşün. Müzik bunu olağan hale mi getiriyor?"

"Anlamıyorsun. Her danstan sonra yanına gelip oturdum."

"Tamam, tamam," dedim, "bekle bir dakika."

Birinin kurumaya yüz tutmuş çalılığına çıkardım yine. Echo Park bölgesinden aşağı Hollywood Bulvarı'na doğru yürüdük.

Arabaya bindik. Batıdan Hollywood yoluyla Vermont'a doğru yola koyulduk.

"Senin gibilere ne denir, biliyor musun?" dedi Lydia.

"Hayır."

"Sinir spor."

-7-

Kansas City'ye yaklaşmıştık, pilotumuz sıcaklığın 20 derece olduğunu söyledi, benim üstümdeyse sadece ince California spor ceketim, gömleğim, pantolonum, yazlık çoraplarım vardı, ayakkabılarımdaki delikler de cabası. Uçak yere inip yavaşladığında herkes palto, eldiven, şapka ve atkılarına uzanıyordu. Önce onların inmelerini bekledim, arkadan ben de açılır kapanır merdivenden aşağıya indim. Frenchy oradaki bir binaya dayanmış, bekliyordu. Tiyatro eserleri okutur, çoğunlukla benimkiler olmak üzere kitap toplardı Frenchy. "Götü boklu Kansas Şehrine hoş geldin, Chinaski!" diyerek bir tekila şişesi uzattı bana. Bir fırt çektikten sonra park yerine doğru onu takip ettim. Şiirlerle dolu ufak bir çanta dışında hiçbir şey almamıştım yanıma. Araba sıcak ve rahattı. Şişeyi ona uzattım.

Yollar buzla kaplıydı.

"Bu siktirici buzlu havada yola çıkmak herkesin harcı de-

ğil," dedi. Frenchy. "Ne yapmak istediğini biliyorsun herhalde."

Çantamı açarak Lydia'nın havaalanında elime tutuşturduğu aşk şiirini okudum Frenchy'ye.

"..... mor kamışın kıvrık tıpkı bir .....

"..... sıkınca sivilcelerini, fışkırıyor irin tıpkı sperm gibi..."

"Oof, ALLAH KAHRETSİN" diye bağırdı Frenchy. Araba bir çukura girmişti. Frenchy direksiyonu sağa sola çevirdi.

"Frenchy," dedim tekila şişesini kaldırıp bir fırt çekerek, "Buradan çıkamayız."

Yolumuzdan çıkıp, anayolu bölen bir metrelik bir hendeğe girmiştik. Şişeyi ona uzattım.

Arabadan çıkıp hendeği tırmandık. Bir yandan şişedekini halletmeye çalışırken bir yandan da yoldan geçen arabalara işaret ediyorduk. Nihayet bir arabayı durdurabildik. Yirmibeş yaşlarında sarhoş biri vardı direksiyonda."Nereye gidiyorsunuz dostlar?"

"Şiir okumaya," dedi Frenchy.

"Şiir okumaya mı?"

"Yaa evet. Üniversitede."

"Tamam, atlayın bakalım."

İçki satıyordu adam. Arabanın arkasında bir yığın bira kasası vardı.

"Hadi birer bira alın," dedi, "bana da verin bakalım bir tane."

Bizi gideceğimiz yere kadar götürdü. Doğruca kampüse girerek toplantı salonunun önüne bıraktık arabayı. Sadece 15 dakika geç kalmıştık. Ben dışarı çıkıp kustuktan sonra hep birlikte içeri girdik. Okumadan önce kendime gelebilmem için bir kadeh votka yuvarladım.

Yirmi dakika kadar okuduktan sonra şiirleri bir yana bıraktım. "Sıkıldım bu zırvalardan," dedim, "biraz sohbet edelim mi?"

Dinleyicilere şarlamayı bıraktım, şimdi onlar bana şarlıyorlardı. Dinleyiciler fena sayılmazdı. İçlerinden geldiği gibi

davranıyorlardı. 30 dakika kadar sonra iki profesör beni dışarı çağırdı.

"Senin için bir odamız var Chinaski," dedi biri, "kız yurdunda."

"Kız yurdunda mı?"

"Evet, çok güzel bir oda."

..... Doğruydu. Üçüncü katta. Proflardan biri beşinci viskiyi getirdi. Öbürü şiir oturumu için bana bir çekle uçak bileti parasını verdi, viski içiyor, sohbet ediyorduk. Bilincimi kaybetmişim. Kendime geldiğimde herkes gitmişti. Beşinci viskinin yarısı kalmıştı sadece. Bir yandan içiyor, bir yandan düşünüyordum. Hey. Sen Chinaski'sin, efsane Chinaski. Bir imajın vardı. Şimdi kız yurdundasın. Yüzlerce kadın var burada, *yüzlercesi.*

Üstümde yalnızca şortum ve çoraplarımla en yakın odaya giderek kapıyı çaldım.

"Hey. Ben Henry Chinaski'yim, ölümsüz yazar! Açın! Size bir şey göstericem!"

Kızlar gülüşüyorlardı.

"Tamam, şimdi..." dedim "Kaç kişisiniz bakalım orada? 2? 3 ? Farketmez. Üçünüzü de halledebilirim! Sorun değil! Beni duyuyor musunuz? Açın hadi! KOCAMAN mor bir şeyim var! Dinleyin, kapıya vuruyorum onunla!"

Kapıyı yumrukladım. Kızlar gülüşüyorlardı.

"Chinaski'yi içeri almıyorsunuz ha! *Hastirin!*"

Yandaki kapıyı denedim bu sefer. "Hey, kızlar! Son yüzyılın en iyi şairi karşınızda! Açın kapıyı! Size bir şey göstericem! Vajinal dudaklarınıza tatlı bir et lokması!"

Sonra yandaki kapıya geçtim.

O kattaki bütün kapıları çaldıktan sonra merdivenden aşağı inerek önce ikinci sonra birinci kattakileri denedim. Viskim de elimdeydi. Sonunda yoruldum. Odamdan ayrıldığımdan beri saatler geçmişti sanki. Hem geziniyor hem içiyordum. Şansım yoktu.

Odamın nerde olduğunu, kaçıncı katta olduğunu unutmuştum. Sonunda tek isteğim odama geri dönebilmekti. Bü-

tün odaları denedim tekrar, bu sefer sessizce, şortumu ve çoraplarımı farketmiştim. Şansım yoktu. "En büyük adamlar en yalnız olanlardır."

Üçüncü kata geldiğimde bir kapının tokmağını çevirdim açıldı. Şiirlerimin hepsi oradaydı... boş içki bardakları, sigara izmaritleriyle dolu küllükler... pantolonum, gömleğim, ayakkabılarım, ceketim. Harika bir görüntüydü bu. Kapıyı kapadım ve yatağın üstüne oturarak yanımda taşıdığım şişede kalan viskiyi bitirdim.

Uyandığımda gün ağarmıştı. İki yataklı, renk kalın perdeli, televizyonu, banyosu olan acayip, temiz bir yerdeydim. Bir motel odasına benziyordu. Kalkıp kapıyı açtım. Dışarıda kar vardı. Kapıyı kapayıp etrafa bakındım. Hiç anlam veremiyordum bu duruma. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Akşamdan kalma ve kederliydim. Telefona uzanıp, Los Angeles'daki Lydia'yı aradım.

"Bebeğim, Nerede olduğumu bilmiyorum!"

"Kansas City'ye gittiğini sanıyordum."

"Gittim. Ama şimdi nerede olduğumu bilmiyorum, anlıyor musun? Kapıyı açıp dışarı baktım, buzlu yollardan ve kardan başka bir şey görünmüyor."

"Nerede kalıyordun?"

"Hatırladığım son şey kız yurdunda bir odamın olduğu."

"Tamam o zaman. Herhalde orada bir haltlar yemişsindir. Onlar da seni bir motele götürmüşlerdir. Merak etme. Biri gelir icabına bakar elbet."

"Aman Allahım, hiç mi acımıyorsun durumuma?"

"Belanı kendin bulmuşsundur. Her zaman hep aynı haltları yiyiyorsun zaten."

"Ne demek, 'her zaman hep'?"

"İğrenç sarhoşun tekisin, hepsi bu," dedi Lydia, "git de ılık bir duş al."

Telefonu kapadı.

Yatağıma gidip uzandım. Güzel ama kişiliksiz bir motel

odasıydı. Duş alsam daha kötü olabilirdim. Kalkıp televizyonu açmayı düşündüm.

Sonunda uyuyakalmışım...

Kapı vuruldu. İki parlak kolej çocuğu beni havaalanına götürmeye gelmişlerdi. Yatağın kenarına oturup ayakkabılarımı giydim "Uçak kalkmadan havaalanındaki barda bir iki tek atacak zamanımız var mı?" diye sordum.

"Tabii, Bay Chinaski," dedi biri, "nasıl isterseniz."

"Tamam," dedim, "bu lanet yerden gidelim bir an önce."

-8-

Geri döndüm, Lydia ile defalarca seviştim, dövüştüm ve bir sabah Arkansas'ta yine bir şiir oturumuna katılmak için Los Angeles'dan ayrıldım. Kendime bir yer bulduğum için şanslıydım. Kaptan pilot ismini anons etti, yanlış anlamadıysam Kaptan Winehead* gibi bir şeydi ismi. Hostes yanımdan geçerken bir içki söyledim.

Hosteslerden birini tanıdığımdan emindim. Long Beach'de oturuyordu. Kitaplarımın çoğunu okumuş, içinde telefon numarası ve fotoğrafı bulunan bir mektup yollamıştı bana bir keresinde. Fotoğrafından tanıdım onu. Buluşma çabasına girmesem de pek çok kez aramıştım onu ve sarhoş olduğum bir gece telefonda birbirimize bağrışmıştık.

Ben arkasından baldırlarına ve göğüslerine bakarken o beni farketmemiş gibi görünerek ön tarafta durdu.

Öğle yemeğimizi yedikten sonra Haftanın Oyunu'nu izledik. Yemekten sonra içtiğim şarap boğazımı yaktığı için iki Bloody Mary ısmarladım.

Arkansas'a vardığımızda iki motorlu ufak bir uçağa aktarma yaptım. Pervaneler dönerken kanatlar sarsılmaya ve titremeye başladı. Düşecekmiş gibi görünüyorlardı. Havalan-

---

** Şarapkafa (Ç.N.)*

dık nihayet ve hostesimiz içki isteyip istemediğimizi sordu. O sırada hepimizin ihtiyacı vardı buna. Koridorda sendeleye yalpalaya bir aşağı bir yukarı yürüyerek içki sattı. Sonra yüksek sesle "KALDIRIN KADEHLERİNİZİ! İNİŞE GEÇİYORUZ!" diye bağırdı. İçkilerimizi içtik ve inişe geçtik. Onbeş dakika sonra tekrar havadaydık. Hostes içki isteyip istemediğimizi sordu. O sırada hepimizin buna ihtiyacı vardı gerçekten. Sonra yüksek sesle "KALDIRIN KADEHLERİNİZİ! İNİŞE GEÇİYORUZ!" dedi.

Profesör Peter James ile karısı Selma beni karşılamaya gelmişlerdi. Selma daha çok bir film yıldızcığına benziyordu, çok daha klastı üstelik.

"Harika görünüyorsun." dedi Peter.

"Karın da harika görünüyor."

"Dinletinin başlamasına iki saat var."

Peter evlerine götürdü beni. Alt katında misafir odası olan iki kata bölünmüş bir evdi. Bana alt kattaki odamı gösterdi. "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Peter. "Hayır kusacak gibiydim." Üst kata çıktık.

Dinleti başlamadan, Peter sahnenin arkasına içinde votka ve portakal suyu olan bir sürahi getirdi. "Oturumu yaşlı bir kadın yürütecek. Senin içtiğini farkederse donuna eder. Hoş bir yaşlı kızcağızdır ama şiir anlayışı hâlâ günbatımı ve uçan güvercinleri aşamamıştır."

Sahneye çıkarak okumaya başladım. Bütün koltuklar doluydu. Şansım yaver gidiyordu. Neyse ki bunlar da diğer dinleyiciler gibiydi: iyi şiirleri değerlendirmeyi bilmiyor, diğerlerinde de yanlış zamanlarda gülüyorlardı. Bir yandan sürahidekini deviriyor, bir yandan da okumamı sürdürüyordum.

"Ne içiyorsun?"

"Bunu," dedim, "portakal suyuyla yaşam karışımı."

"Kız arkadaşın var mı?"

"Bakireyim ben."

"Niye yazar olmaya çalışıyorsun?"

"Başka soru?"

Biraz daha okudum. Onlara Kaptan Winehead'le birlikte uçtuğumu ve Haftanın Oyunu'nu gördüğümü anlattım. Kafam iyiyken bir parçayı nasıl yalayıp yuttuğumu, sonra hemen nasıl yıkadığımı anlattım onlara. Biraz daha şiir okudum. Sürahi boşalana kadar okumayı sürdürdüm. Sonra dinletinin bittiğini duyurdum onlara. Biraz imza dağıttıktan sonra Peter'in evindeki partiye gittik...

Hint danslarımı ve Göbek danslarımı, Rüzgârda Savrulan Popo danslarımı yaptım. Dansederken içmek zor oluyordu. İçerken dansetmek de zordu aynı şekilde. Peter ne yaptığını biliyordu. Dansedenleri içki içenlerden ayırmak için sandalye ve koltukları bir sıra halinde dizmişti. Herkes bir diğerini rahatsız etmeden kendi yolunu buluyordu.

Peter etraftaki kadınlara göz atarak bana doğru geldi.

"Hangisini istersin?"

"O kadar kolay mı?"

"Güneyli konukseverliği derler buna."

Diğerlerinden daha yaşlı, fırlak dişli biri vardı dikkatimi çeken. Hoş bir çıkıklığı vardı dişlerinin — dudaklarını tutkulu bir çiçeğin açılışı gibi dışarı itiyordu. Ağzımı o ağzın üstünde istedim. Güzel bacaklarını sergileyen kısa bir etek ve külotlu çorap giymişti, bacak bacak üstüne atarken, bacaklarını indirirken, gülerken ve içki içerken yukarı çıkan eteklerini habire çekiştirip duruyordu. Yanına oturdum. "Ben..." demeye çalışırken,

"Kim olduğunuzu biliyorum. Dinletiyi izledim."

"Teşekkürler. Seninkini de yemek isterdim. Bu işte bayağı tecrübe kazandım. Seni uçurabilirim."

"Allen Ginsberg hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bak, lafıma limon sıkma. Senin dudaklarını, bacaklarını kıçını istiyorum."

"Pekâlâ," dedi.

"Görüşürüz. Ben alt kattaki yatak odasındayım."

Kalkıp bir içki daha aldım. En az 1.90 boyunda genç bir

adam bana doğru geldi. "Bak, Chinaski, sefil bir mahallede yaşadığın ve bütün torbacıları, godoşları, orospuları, keşleri,atçıları, bıçkınları ve ayyaşları tanıdığın masalına inanmıyorum ben."

"Kısmen doğru bunlar."

"Saçma," diyerek uzaklaştı. Bir edebiyat eleştirmeni

Sonra çerçevesiz gözlüğü ve gülümsemesiyle 19 yaşlarında bir sarışın yaklaştı. Devamlı gülümsüyordu. "Seni düzmek istiyorum," dedi. "Hep bu suratın yüzünden."

"Ne olmuş suratıma?"

"Muhteşem bir yüz. Vajinamla mahvetmek istiyorum bu yüzü."

"Tam tersi de olabilir."

"Benle iddiaya girme."

"Haklısın. Vajinalar yok edilemez.

Koltuğuma dönerek adı Lillian olan mini etekli, ıslak çiçek dudaklı kızın bacaklarını okşamaya başladım.

Parti bittiğinde Lill'yle birlikte aşağı indik. Soyunduk ve yastıklara yaslanarak votkalarımızı içtik. Radyo çalıyordu. Lilly kocasının okulu bitirmesi için yıllarca çalıştığını, kocasının ise profesörlük derecesini alır almaz onu boşadığını anlattı bana.

"Ne kabalık," dedim.

"Evlendin mi hiç?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Zihinsel zulüm,boşanma kayıtlarına göre."

"Doğru muydu bu?" diye sordu.

"Tabii, iki yolla da."

Lilly'yi öptüm. Hayal ettiğim kadar harikaydı. Çiçek ağzı açıldı. Birbirimize sıkıca sarılmıştık, dişlerini emdim. Ayrıldık.

"Bence sen" dedi güzel, iri gözleriyle bana bakarak "günümüzün en iyi iki üç yazarından birisin."

Gece lambasını kapadım çabucak. Biraz daha öpüştükten sonra göğüslerini ve vücudunu okşayarak üstüne çıktım.

Sarhoş olmama rağmen iyi olduğumu düşünüyordum. Ancak arkası gelmedi. Üstüne çıktım. Sertleşmiştim ama gelemiyordum. Sonunda yana yuvarlandım ve uyuya kaldım....

Sabah uyandığımda Lilly sırtüstü uzanmış horluyordu.Tuvalete gidip işedim, dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım. Sonra yatağa döndüm. Onu kendime çevirerek okşamaya başladım. Akşamdan kalmaysam eğer müthiş şehvet dolu olurdum — tahrip etme anlamında şehvet dolu, emme anlamında değil. Düzmek en iyi çareydi akşamdan kalmalar için. Her bölgeyi harekete geçiriyordu tekrar. Nefesi öyle kötü kokuyordu ki çiçek ağzını es geçtim. Üstüne çıktım. Hafifçe inledi. Benim için çok iyiydi. Boşalmadan önce yirmi vuruştan az yaptığımı sanmıyorum.

Bir süre sonra kalktığını ve banyoya gittiğini duydum. Lilian. Geri döndüğünde sırtım dönüktü ona ve neredeyse uyumak üzereydim.

15 dakika sonra yataktan kalkarak giyinmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gitmem gerek. Çocukları okula götürmeliyim."

Lilian kapıyı kapayıp merdivenlerden aşağı indi.

Kalktım, banyoya giderek aynada yüzüme baktım bir süre.

Sabah saat 10'da kahvaltı için yukarıya çıktım. Peter ve Selma'yı buldum. Selma harika görünüyordu. Selma gibi birini nasıl elde edebilirdi insan? Bu çevredeki köpeklere göre değildi o. Köpekler köpekleri bulur. Selma kahvaltı hazırladı bize. Çok güzeldi ve sadece bir adam sahipti ona, bir üniversite profesörü. Bu pek adil bir durum sayılmazdı. Eğitim görmüş yetenekli insanlar eşitsizlikleri dengeliyorlardı. Eğitim yeni tanrıydı ve eğitilmiş adam yeni plantasyonların efendisi.

"Kahvaltı felaket güzel olmuş doğrusu," dedim. "Teşekkürler."

"Lilly nasıldı?" Peter sordu.

"Lilly çok iyiydi."

"Biliyorsun bu akşam da okuman var. Ama bu seferki daha küçük, daha muhafazakâr bir okulda olacak."

"Tamam. Dikkat ederim."

"Ne okuyacaksın?"

"Eski şeyler falan."

Kahvemizi bitirip ön odaya gidip oturduk. Telefon çaldı. Peter açtı telefonu. "Yerel gazeteden bir adam seninle röportaj yapmak istiyor. Ne söyleyeyim?"

"Kabul ettiğimi söyle."

Peter telefonu kapadıktan sonra elinde en son kitabım ve kalemle yanımıza geldi. "Lilly için bir şeyler yazmak isteyeceğini düşündüm."

Kitabı açarak ilk sayfasına "Sevgili Lilly," diye yazdım. "Her zaman yaşamımım bir parçası olarak kalacaksın..."

Henry Chinaski

-9-

Lydia ile hep kavga ediyorduk. Flörtçü bir tipti ve bu da beni rahatsız ediyordu. Ne zaman dışarda yemek yesek içerdeki adamlardan birini kesiyor olduğundan emindim. Erkek arkadaşlarım eve geldiğinde, Lydia evdeyse hemen onlarla samimi ve seksi bir konuşmaya dalardı. Her zaman arkadaşlarıma en yakın pozisyonda otururdu. Benim içmem de Lydia'yı rahatsız ediyordu. Seksten hoşlanıyordu ve benim böyle içki içişim yolumuzda bir engeldi. "Ya gece hiçbir şey yapamayacak kadar sarhoş ya da sabah hiçbir şey yapamayacak kadar hasta oluyorsun" derdi. Yanında bir şişe bira içsem öfkeleniyordu. En az haftada bir kere ayrılıyorduk — "Elveda" — ama her seferinde bir şekilde barışıyorduk. Büstümü bitirmiş, bana vermişti. Ne zaman ayrılsak bu büstü arabanın ön koltuğuna koyup doğruca onun evine yollanır, kapısının önüne bırakırdım. Sonra bir telefon kulübesinden telefon açıp "O Allahın cezası büstün kapıda işte," derdim.

Büst böyle defalarca gitti geldi.

Yine ayrılmıştık ve büstü yine bırakmıştım. Yine içiyordum, tekrar özgür bir adam olarak. Bobby adında oldukça genç ve yumuşak başlı bir arkadaşım vardı; porno yayınlar satan bir kitapçıda çalışıyor, bir yandan da fotoğraf çekiyordu. Bir iki blok ötede oturuyordu. Bobby'nin kendisi ve karısı Valerie'yle sorunları vardı. Bir akşam beni arayarak Valerie'yi gece benimle kalması için getireceğini söyledi. Fena fikir değildi doğrusu. Valerie 22 yaşında, kesinlikle çok sevimli, uzun sarı saçlı, fıldır fıldır mavi gözlü ve güzel vücutlu bir kadındı. Lydia gibi o da bir süre tımarhanede kalmıştı. Bir süre sonra arabayla evimin önündeki avluya doğru yaklaştıklarını duydum. Valerie çıktı arabadan. Bobby'nin bana, Valerie'yi ailesiyle ilk tanıştırdığında onların Valerie'nin elbisesiyle ilgili bir şeyler söylediklerini — çok beğenmişlerdi — onun da "Ha, ya içindekine ne dersiniz?" diyerek eteğini sıyırdığını ve içinde külodu bulunmadığını anlattığını hatırladım.

Valerie kapıyı çaldı. Boby'nin arabasıyla uzaklaştığını duydum. İçeri aldım Valerie'yi. Güzel görünüyordu. İki bardak viski hazırladım. İkimiz de susuyorduk. İçkilerimizi bitirdik, iki tane daha getirdim. Sonra "Hadi gel bara gidelim" dedim. Köşedeki Blue Machine barına girdik. Bir masaya oturup içki ısmarladım. Hâlâ konuşmuyorduk. Deli deli bakan mavi gözlerine bakıyordum sadece. Yanyana oturuyorduk. Öptüm onu. Ağzı serin ve açıktı. Tekrar öptüm onu, bacaklarımız birbirine değdi. Bobby'nin hoş bir karısı vardı doğrusu. Onu böyle pas geçtiği için delirmiş olmalıydı Bobby.

Yemek yemeye karar verdik. İkimiz de biftek ısmarlayarak içkilerimizi içtik. Bifteklerimizi beklerken bir yandan da öpüşüyorduk. Barmen "Oo, âşıklar sizi," dedi, ikimiz de güldük buna. Bifteker geldiğinde Valerie "Bunu yemek istemiyorum ben," dedi. "Ben de istemiyorum o zaman," dedim.

Bir saat daha içtikten sonra evime gittik. Arabayla avluya yaklaşırken bir kadın gördüm. Lydia'ydı bu. Elinde bir zarf vardı. Valerie'yle birlikte arabadan çıktık. Lydia bize

baktı. "Kim bu?" diye sordu Valerie. "Sevdiğim kadın," dedim ona.

"Kim bu orospu?" diye bağırdı Lydia.

Valerie dönerek avludan aşağı doğru yürüdü. Kaldırımda yüksek ökçeli ayakkabılarının sesini duyuyordum. "Hadi gel, gir içeri," dedim Lydia'ya. İçeri girdik.

"Buraya sana bu mektubu vermeye gelmiştim sadece, ama görüyorum ki tam zamanında gelmişim. Kim o?"

"Bobby'nin karısı. Sadece arkadaşız."

"Onu düzecektin değil mi?"

"Bak, şimdi, ona *seni* sevdiğimi söyledim."

"Onu düzecektin, değil mi?"

"Bak, canım..."

Aniden itti beni. Divanın önündeki kahve masasının önünde duruyordum. Geriye doğru, kahve masasıyla divanın arasındaki boşluğa düştüm. Kalktığımda Lydia'nın arabasının sesini duydum. Sonra sürdü gitti.

Orospu çocuğu, diye düşündüm o an, iki kadınım vardı biraz önce şimdi hiçbiri yok.

-10-

Ertesi sabah kapıyı açtığımda April'la karşılaşınca bayağı şaşırdım doğrusu. April, Harry Ascot'un partisinde tanıştığım hızlı kızlardan biriydi. Saat 11 civarıydı. April içeri girerek oturdu.

"Her zaman hayranım senin eserlerine," dedi.

Kendime ve ona birer bira getirdim.

"Tanrı gökyüzünde bir kancadır," dedi.

"Tamam," dedim.

April irikıyım olmasına rağmen çok şişman değildi. İri kalçaları ve baldırları vardı, saçları dümdüz aşağı iniyordu. Bir maymunu halledebilecek gibi sağlam, dayanıklı, sert bir yapısı vardı. Beyinsel özürü çekici geliyordu bana, çünkü oyun oynamıyordu. İri beyaz baldırlarını ortaya koyacak şe-

kilde bacak bacak üstüne attı.

"Oturduğum apartman dairesinin bodrumuna domates tohumları ektim," dedi.

"Büyüdükleri zaman biraz tatmak isterim," dedim.

"Hiç ehliyetim olmadı," dedi April. "Annem New Jersey'de yaşıyor."

"Benim annem öldü," dedim. Kalkıp yanına gittim divanda. Sarılarak öptüm onu. Ben öperken o gözlerimin içine bakıyordu. Bıraktım onu. "Hadi sevişelim" dedim.

"Hastayım ben," dedi April.

"Ne?"

"Bir çeşit mantar. Ciddi bir şey değil."

"Bana bulaşır mı?"

"Süt gibi bir şey."

"Bana bulaşır mı?"

"Sanmıyorum."

"Hadi sevişelim."

"Sevişmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Güzel olacak. Hadi, yatak odasına gidelim."

April yatak odasına giderek elbiselerini çıkardı. Ben de çıkardım üstümdekileri. Yorganın altına girdik. Onu okşuyor, bir yandan da öpüyordum, sonra birleştik. Çok garipti. Organı bir yandan bir yana gidiyordu sanki. Orada, içinde olduğumu biliyordum, yine de orada, gerçekten içindeymişim gibi geliyordu bana. Yan tarafa, sola doğru kaydım. Sırtımı kamburlaştırdım. Böyle daha heyecanlıydı. Bitirdikten sonra yana yuvarlandım. Sonra evine götürdüm onu, yukarı çıktık. Uzun süre konuştuktan ve adresini aldıktan sonra oradan ayrıldım. Tam apartmandan çıkıyordum ki pasta kutularına takıldı gözüm. Postacıyken birçok kez mektup bırakmıştım buraya. Arabama binip yola koyuldum.

-11-

Lydia'nın iki çocuğu vardı; 8 yaşındaki Tonto ve ilk düzüşmemizin ortasında çıkagelen 5 yaşındaki küçük Lisa. Bir

gece yemek masasındaydık hep birlikte. Lydia'yla aramız iyiydi o sıralar, her gece yemeğe kalıyor, gece Lydia'yla birlikte oluyor, ertesi sabah 11'de postaya bakmak ve yazmak için evime dönüyordum. Çocuklar bitişik odadaki su yatağında uyuyorlardı. Lydia'nın eskiden Japon güreşçisi, şimdi emlakçı olan bir adamdan kiraladığı eski, küçük bir evdi burası. Adam besbelli Lydia'dan hoşlanıyordu. Sorun yoktu. Hoş, eski bir evdi burası.

"Tonto," dedim yemek yerken, "Annen bağırırken geceleri, biliyorsun, ben dövmüyorum onu. Kimin başı *gerçekten* belada biliyorsun di mi?"

"Evet, biliyorum."

"Peki neden gelip yardım etmiyorsun o zaman?"

"Iıh, ben tanırım onu."

"Bak, Hank," dedi Lydia, "çocuklarımı bana karşı kışkırtamazsın."

"Dünyanın en çirkin adamı o," dedi Lisa.

Lisa'yı severdim. Çok seksi bir kadın olacaktı bir gün, kişilikli ve seksi bir kadın.

Yemekten sonra Lydia'yla ben yatak odamıza gidip uzandık. Lydia sivilcelerim ve siyah noktalarıma yöneldi. Çok kötü bir cildim vardı. Lambayı yüzüme yakın bir yere koyarak sıkmaya başladı. Hoşuma gitti. Gıdıklanıyordum ve kamışım sertleşiyordu. Çok yakındık. Arasıra öpücük konduruyordu Lydia. Her zaman önce yüzümü halleder, sonra sırtıma ve göğsüme geçerdi.

"Beni seviyor musun?"

"Evet."

"Oooh, şuna bak bir."

Uzun, sarı bir kuyruğu olan bir siyah noktaydı bu.

"Çok hoş bir şey," dedim.

Üzerime uzanmıştı. Sıkmayı bırakarak bana baktı. "Seni mezarına kapatacağım pis rezil şişko!"

Güldüm. Lydia öptü beni sonra.

"Ben de seni tekrar tımarhaneye yollayacağım," dedim ona.

"Arkanı dön."

Döndüm arkamı. Boynumun arkasındakileri sıktı. "Oooh, esaslı bir tane var burada! Patladı işte! Hem de gözüme geldi!"

"Gözlük takman gerekecek."

"Hadi, minik bir *Henry* yapalım." "Düşünsene, minik bir Henry Chinaski."

"Biraz bekleyelim."

"*Hemen* bir bebek istiyorum ben."

"Bekleyelim biraz daha,"

"Bütün yaptığımız uyumak, yemek, yatmak ve sevişmek. Sümüklüböceklere benziyoruz. Sümüklüböceklerin aşkı diyorum ben buna."

"Sevdim bunu."

"Eskiden burada yazardın. Bir şeylerle oyalanırdın. Boyalarını getirir, çizimler yapardın. Şimdi evine gidip bütün ilginç işlerini orada yapıyorsun. Buradaysa sadece yiyip içip yatıyor, ertesi sabah hemen çekip gidiyorsun. Çok sıkıcı."

"Böylesini seviyorum."

"Aylardır bir partiye gitmedik. İnsanları görmek istiyorum! *Sıkıldım!* Öyle sıkıldım ki çıldırmak üzereyim! Bir şeyler yapmak istiyorum! DANSETMEK istiyorum! *Yaşamak* istiyorum!

"Ooh, Allah kahretsin!"

"Çok yaşlısın. Bir kenara oturup, herşeyi ve herkesi eleştirmekten hoşlanıyorsun sadece. Hiçbir şey yapmaktan hoşlanmıyorsun. Hiçbir şey yetmiyor sana!"

Yatakta yuvarlanarak ayağa kalktım. Gömleğimi giymeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Buradan gidiyorum."

"Git o zaman! Keyfini kaçıran bir şey olunca hemen toz oluyorsun ortalıktan. Hiçbir zaman hiçbir şeyi konuşmak istemiyorsun. Eve gider, geberinceye kadar içer, ertesi sabah berbat bir durumda uyanıp öleceğini zannederek bana telefon açarsın."

"Burada bir bok yapmıyorum hiç olmazsa."

"Neden yapmıyorsun?"

"İstenmediğim yerde kalamam. Nefret edildiğim bir yerde kalamam."

Lydia biraz bekledi. Sonra "Tamam. Gel, uzan. Işıkları söndürüp sadece ikimiz birlikte olalım."

Durdum. Sonra "Peki, tamam," dedim.

Soyunarak yorganın altına girdim. Her ikimiz de sırtüstü yatıyorduk, yan taraflarımız birbirine değiyordu. Cırcırböceklerinin sesi geliyordu. Evin etrafı çok güzeldi. Birkaç dakika geçti. Sonra "Meşhur olacağım," dedi Lydia.

Cevap vermedim. Birkaç dakika daha geçti. Lydia yataktan fırladı. Ellerini tavana doğru kaldırarak yüksek sesle "MEŞHUR OLACAĞIM! ÇOK MEŞHUR OLACAĞIM! NE KADAR MEŞHUR OLACAĞIMI KİMSE TAHMİN EDEMEZ!"

"Tamam," dedim.

Sonra yavaş sesle "Anlamıyorsun. Meşhur olacağım ben. Senden daha çok *potansiyelim* var benim" dedi.

"Potansiyel," dedim, "hiç bir anlam ifade etmez. Başarması gereken sensin. Kundaktaki her çocuğun benden daha fazla potansiyeli vardır."

"Başaracağım, göreceksin! GERÇEKTEN MEŞHUR OLACAĞIM."

"Tamam," dedim, "Ama şimdilik yatağa dön."

Lydia yatağa geldi. Ne öpüştük ne de seviştik. Kendimi yorgun hissediyordum. Cırcırböceklerinin seslerini dinledim. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim. Lydia aniden yatakta doğrulduğunda neredeyse uyumak üzereydim. Liydia bağırdı. Bayağı yüksek sesle bir bağırıştı bu.

"Ne bu?" dedim.

"Sus."

Bekledim. Lydia kıpırdamadan oturuyordu yatakta. On dakika geçti böyle. Sonra yastığın üzerine düştü.

"Tanrıyı gördüm," dedi. "Tanrıyı gördüm ben."

"Dinle, orospu seni, beni çileden çıkarıyorsun."

Kalkıp giyinmeye başladım. Çıldırmıştım. Külodumu bulamıyordum. Allah cezasını versin, diye düşünerek aramaktan vazgeçtim. Bütün elbiselerimi giymiş, ayakkabılarımı çıplak ayaklarıma geçirmek üzere sandalyeye oturmuştum.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedim. Ön taraftaki odaya gittim ve sandalyenin üzerinde duran ceketimi alarak giydim. Lydia'da geldi ön odaya. Uzun sabahlığını ve külotlu çoraplarını geçirmişti üstüne. Ayakları çıplaktı. Ayak bilekleri oldukça kalındı Lydia'nın. Onları gizlemek için çizme giyerdi .

"HİÇBİR YERE GİTMİYORSUN" diye bağırdı.

"Sen öyle zannet," dedim. "Gidiyorum buradan."

Üzerime atıldı. Genellikle ben sarhoşken saldırırdı bana. Şimdi ayıktım. Yana doğru çekildim, yere düştü, yuvarlanarak sırtı yere gelmişti. Üstünden atlayarak ön kapıya doğru gittim. Korkunç öfkeliydi, hırlıyor, dudaklarını ısırıyordu. Dişi bir leopar gibiydi. Ona doğru şöyle bir baktım. O yerde yatarken kendimi güven içinde hissediyordum. Hırlayarak kalkıp, tam çıkarken bana yetişti ve ceketimin kol yerine yapışıp çekti kopardı. Omzundan yırtılmıştı ceketim.

"Aman Allahım," dedim. Ceketime ne yaptığını görüyor musun? Yeni almıştım üstelik!"

Kapıyı açtım, bir kolum açıkta, dışarı çıktım.

Tam arabamın kapısının kilidini açmıştım ki arkamdaki asfaltta Lydia'nın çıplak ayak seslerini duydum. Arabaya atlayarak kapıyı kilitledim. Marşa bastım.

"Arabanı mahvedeceğim!" diye bağırdı. *"Mahvedeceğim bu arabayı!"*

Arabanın kaportasını, tavanını, ön camını yumrukladı.. Ona bir zarar vermemek için yavaşça ileriye sürdüm arabayı. 62 model Mercury Comet'imden ayrılmış 67 model bir Vosvos almıştım. Cilalatıp bakımını yaptırmıştım. Torpido gözünde ufak bir elbise fırçası bile vardı. Ağır ağır ilerlerken Lydia hâlâ arabayı yumruklamaya devam ediyordu. Lydia'yı geride bıraktığımda ikinci vitese geçtim. Dikiz aynasından baktığımda mavi sabahlığı ve çoraplarıyla ayışığında öylece

kıpırdamadan durduğunu gördüm. Midem kasılıyordu. Kendimi rahatsız, yararsız ve kederli hissettim. Ona âşıktım.

-12-

Eve gidip içmeye başladım. Radyoyu karıştırıp klasik müzik buldum. Yüklükten Coleman fenerimi aldım. Işıkları söndürüp Coleman fenerimle oynamak için oturdum. Bir Coleman feneriyle oynamanın bazı incelikleri vardır. Feneri açıp kapayarak fitilin sıcaklığının feneri yeniden aydınlatmasını seyretmek gibi. Ayrıca fenere hava verip basıncı artırmayı da çok severim. Sonra tabii ki sadece ona bakmanın da ayrı bir zevki vardır. Bir yandan içkimi içip feneri seyrederken bir yandan da müzik dinleyip puro içiyordum.

Telefon çaldı. Lydia'ydı arayan, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiç, oturuyorum işte."

"Oturmuş içiyor, senfonik müzik dinliyor ve allahın cezası Coleman fenerinle oynuyorsun."

"Evet."

"Geri dönecek misin?"

"Hayır."

"Peki. İç bakalım! İç de hastalan! Sonunda öldürecek bu meret seni, biliyorsun. Hastaneyi hatırlıyor musun?"

"Hiç unutur muyum?"

"Tamam, iç, İÇ! KENDİNİ ÖLDÜR! BAK BAKALIM UMURUMDA OLACAK MI?!"

Telefonu kapadı, ben de. İçimden bir şeyler, ölsem bile bunun onu benimle bir daha düzüşememek kadar üzmeyeceğini söylüyordu. Ama biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Lydia haftada en az beş kere sevişmekten hoşlanırdı. Bense üçü tercih ederdim. Kalkıp daktilomun durduğu masaya doğru gittim. Işığı açıp oturdum ve Lydia'ya 4 sayfalık bir mektup yazdım. Sonra banyoya gidip traş bıçağını aldım. Oturup içkimi içtim. Traş bıça-

ğını alarak sağ elimin orta parmağını kestim. Kan akıyordu. İmzamı kanla attım mektuba.

Köşedeki posta kutusuna gidip mektubu attım.

Telefon defalarca çaldı. Lydia'ydı arayan. Bağırarak bir sürü şeyler söyledi.

"DANSA gidiyorum! Sen içerken ben oturup pineklemeyeceğim yalnız başıma."

"İçkimi sanki başka bir kadın gibi görüyorsun."

"Daha da kötüsü."

Telefonu kapadı.

İçmeye devam ettim. Canım uyumak istemiyordu. Çabucak geceyarısı oluverdi. Derken 1, 2. Coleman feneri yanıyordu...

Geceyarısı 3.30'da telefon çaldı. Lydia'ydı gene. "Hâlâ içiyor musun?"

"Tabii ki."

"Seni adi orospu çocuğu."

"Gerçeği söylemek gerekirse tam sen telefon açtığında Cutty Sark şişesini açmaktaydım. Nefis bir şey. Mutlaka denemelisin."

Telefonu kapadı yüzüme. Başka bir içki daha karıştırdım. Radyoda güzel bir müzik vardı. Arkama yaslandım. Kendimi iyi hissediyordum.

Kapı itilerek açıldı ve Lydia içeri daldı. Nefes nefeseydi. Şişe kahve masasının üzerindeydi. Şişeyi gördü ve hemen kaptı. Fırlayarak elinden almaya çalıştım. Ben sarhoşken ve Lydia da tozutmuşken hemen hemen eşit güçlerde döğüşürdük. Şişeyi benden uzakta havaya doğru kaldırarak odadan dışarı çıkarmak istiyordu. Şişeyi tutan kolunu yakalayıp şişeyi ondan almaya çalıştım.

"SENİ OROSPU! BUNA HAKKIN YOK! VER ŞU LANET ŞİŞEYİ BANA!"

Sonra dışarıya, avluya çıktık güreşerek. Merdivenlere ayağımız takılınca kaldırımın kenarına düştük. Şişe betonun üzerine düştü ve kırıldı. Kalktı ve koştu. Arabasını çalıştırdı-

ğını duydum. Ben orada uzanmış kırılan şişeye bakıyordum. Yarım metre uzağımdaydı. Şişenin dibinde bir fırtlık viski duruyordu. Kaldırımda şişeye doğru sürünerek ağzıma diktim. İçerken uzun bir cam kırığı gözüme giriyordu az kalsın. Sonra kalkıp içeri girdim. Korkunç susamıştım. Etraftaki bira şişelerinin dibinde kalanları içtim. Bir tanesinden nasibim ağız dolusu kül oldu. Bira şişelerini küllük olarak kullanırdım sık sık. Geceyarısı 4.14'tü. Oturup saati seyrettim. Postanede çalıştığım günleri hatırlattı bu bana. Varoluş titreşen, dayanılmaz bir şeyken zaman kıpırtısızdı. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Nihayet saat 6 oldu. Köşedeki içki satan dükkâna doğru yürüdüm. Yeni açıyordu çırak dükkânı. İçeri girdim. Bir şişe Cutty Sark aldım. Eve dönerek, kapıyı kilitledim ve Lydia'yı aradım.

"Şu anda elimde jelatinini açtığım bir şişe Cutty Sark duruyor. Birazdan içeçeğim. Ve içki bayii daha 20 saat açık kalacak."

Kapadı telefonu. Bir yudum aldıktan sonra yatak odasına giderek yatağa uzandım. Elbiselerimi çıkarmadan uykuya daldım.

-13-

Bir hafta sonra Lydia'yla Hollywood Bulvarı'ndan aşağıya doğru gidiyorduk arabayla. O sıralar Kaliforniya'da yayımlanan haftalık bir eğlence dergisi Los Angeles'daki yazarın yaşamı hakkında bir yazı yazmamı istemişti benden. Yazdığım yazıyı iletmek için yazıişleri bürosunun yolunu tutmuştum. Mosley Meydanı'na park ettim arabayı. Mosley Meydanı müzik yapımcıları ve ajansların büro olarak kullandıkları pahalı bungalovların bulunduğu bir yerdi.

Bungalovlardan birine girdim. Kültürlü, sakin görünüşlü güzel bir kız oturuyordu masada.

"Ben Chinaski," dedim, "ve işte yazım."

Masaya attım yazıyı.

"Oo. Bay Chinaski. Sizin yazılarınızın hayranıyımdır her zaman."

"İçecek bir şeyleriniz var mı buralarda."

"Bir dakika..."

Halı kaplı merdivene doğru yürüyerek bir şişe pahalı kırmızı şarapla döndü. Şişeyi açarak gizli bardan aldığı bardağa doldurdu. Onu nasıl yatağa atabilirim, diye düşündüm. Ama hiç yolu yoktu. Nasılsa birisi onunla düzenli olarak yatacaktı.

Oturup içkimizi yudumladık.

"Yazınız hakkında kısa zamanda bilgi vereceğiz size. Basılacağından eminim... Fakat hiç de düşündüğüm gibi biri değilsiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sesiniz çok yumuşak. Çok hoş görünüyorsunuz."

Lydia güldü. İçkimizi bitirip kalktık. Arabama doğru yürürken bir ses duydum. "Hank!"

Etrafa bakınırken gıcır bir Mercedes'in içinde Dee Dee Bronson'u gördüm. Ona doğru yürüdüm.

"Ne haber, Dee Dee?"

"Fena değil. Capitol Plak Şirketi'nden ayrıldım. Şimdi şurayı yönetiyorum." Eliyle işaret etti. Merkezi Londra'da bulunan oldukça meşhur başka bir müzik şirketiydi. İkimizin de bir Los Angeles underground gazetesinde yazı yazdığımız sıralar Dee Dee erkek arkadaşıyla birlikte uğrardı bana.

"Ooh, işlerin tıkırında desene," dedim.

"Evet fena değil ama..."

"Ama ne?"

"Bir adama, iyi birine duyduğum ihtiyaç dışında."

"Peki, telefon numaranı ver bana, sana uygun birini bulursam haber veririm."

"Tamam."

Dee Dee bir kâğıt parçasına telefon numarasını yazdı. Ben de alıp cüzdanıma koydum. Lydia'yla birlikte eski Vosvos'uma doğru yürüyüp bindik. "Onu arayacaksın," dedi Lydia. "Bu numarayı arayacaksın."

Arabayı çalıştırarak Hollywood Bulvarı'na geri döndüm.

"Bu numarayı arayacaksın" dedi. "Bu numarayı arayacağından eminim."

"Kes artık saçmalamayı!" dedim.

Gece yine kötü geçeceğe benziyordu.

-14-

Yine kavga ettik. sonra eve döndüm ama canım yalnız içmek istemiyordu. Gece yapılan at yarışları başlamıştı. Bir yarımlık aldım ve yarış yerine gittim. Erken gidip bütün puanlarımı topladım. Birinci yarış bitene kadar şişenin yarısından fazlası temize havaleydi bile. İçkimi sıcak kahveyle karıştırdığım için çok kolay yuvarlıyordum.

İlk dört yarışın üçünü kazandım. Beşinci yarışın sonunda 200 dolar kârdaydım. Bir bara gittim ve toteboard oynadım. O gece bana "güzel bir toteboard" verdiler. Lydia beni bütün bu paraları toplarken görseydi deliye dönerdi herhalde. Oyunlarda o kaybederken ben kazanınca çok sinirlenirdi.

İçmeye ve atmaya devam ettim. 9. yarış bittiğinde 950 dolar kârdaydım ve fitil gibi sarhoştum. Cüzdanımı yan cebime koyup arabama doğru yürüdüm ağır ağır.

Arabamda oturup kaybedenlerin park yerinden ayrılışlarını izledim. Trafik sakinleşene kadar oturup bekledim, sonra arabayı çalıştırdım. Yarış yerinin dışında bir süpermarket vardı. Park köşesinde aydınlatılmış bir telefon kulübesi gördüm. Oraya doğru doğru yürüyerek Lydia'nın numarasını çevirdim.

"Bak," dedim "Dinle, orospu. At yarışlarına gittim bu akşam ve tam 950 dolar kazandım. Ben kazandım! Her zaman ben kazanacağım! Beni hak etmiyorsun sen, kaltak! Benle oyun oynuyorsun sen. Bitti artık! Gitmek istiyorum! Hepsi bu! Sana ve allahın cezası oyunlarına ihtiyacım yok! Beni anlıyor musun, ha, ne demek istediğimi? Yoksa kafan ayak bileklerinden daha mı kalın?"

"Hank.."

"Evet ?"

"Ben Lydia değilim. Bonnie'yim, Lydia'nın çocuk bakıcısı. Bu akşam dışarda Lydia."

Telefonu kapadım ve arabama döndüm.

-15-

Sabah Lydia aradı beni. "Ne zaman sarhoş olursan," dedi, "dans etmeye gideceğim. Dün gece Red Umbrella'ya gittim ve bir adamdan benimle dansetmesini istedim. Bir kadının bunu yapmaya hakkı var."

"Sen bir orospusun."

Yaa. Orospudan da daha kötü olanlar varsa onlar da baş belalarıdır."

"Baş belasından da kötü olan baş belası bir orospudur."

"İstemiyorsan benimkini," dedi, "ben de başkasına verirm onu"

"Bu senin hakkın."

"Danstan sonra Marvin'e gittim. Kız arkadaşının adresini alıp onu görmeye gidecektim. Francine. Bir gece sen Francine'i görmeye gitmiştin yalnız başına," dedi Lydia.

"Bak. Onunla yatmadım. Partiden sonra eve gidemeyecek kadar sarhoştum. Öpüşmedik bile. Koltuğunda yatmama izin verdi. Sabah da kalkıp gittim."

"Her neyse, Marvin'e gittiğimde Francine'in adresini sormaktan vazgeçtim."

Marvin'in ailesinin epey parası vardı. Deniz kenarında da bir evi vardı. Marvin şiir yazardı, çoğundan iyi şiirler. Marvin'i severdim.

"İyi vakit geçirmişsinizdir umarım," dedim ve telefonu kapadım.

Kapar kapamaz telefon çaldı. Arayan Marvin'di. "Bil bakalım kim geldi buraya dün gece? Lydia. Pencereyi tıklattı, içeri aldım. Beni baştan çıkardı."

"Tamam, Marvin. Anladım. Seni suçlamıyorum."
"Kızmadın mı?"
"Sana değil."
"Tamam o zaman..."

Büstü alarak arabaya götürdüm ve Lydia'nın evine gidip kapının eşiğine bıraktım, zili çalmadım. Yürümeye başladım. Lydia dışarı çıktı.

"Niye böyle eşeklik ediyorsun?"

Döndüm. "Seçici değilsin. Bir adamın diğerinden farkı yok senin için. Senin bokunu yemeyeceğim."

"Ben de seninkini yemeyeceğim!" diye bağırarak kapıyı hızla kapadı.

Arabama yürüyüp içeri girdim, çalıştırmak istedim. Bire taktım. Kımıldamıyordu. İkiyi denedim. Hiçbir değişiklik yok.Tekrar bire taktım. Frenlerin patlayıp patlamadığını kontrol ettim. Kımıldamıyordu. Geri vitesi denedim. Araba arkaya doğru gitti. Frene basıp tekrar biri denedim. Araba gitmiyordu. Hâlâ kızgındım Lydia'ya. Böyle geri geri eve kadar sürebilirim bu lanet şeyi, diye düşündüm. Ancak aynasızlar beni durdurup ne halt etmeye böyle geri geri sürdüğümü sorabilirlerdi. Bakın memur beyler, bir kadınla kavga ettim ve ancak böyle gidebilirim eve.

Lydia'ya kızgınlığım geçmişti. Dışarı atlayıp kapısına gittim. Büstümü içeri almıştı. Kapıyı çaldım.

Lydia kapıyı açtı. "Bak," dedim "Sen bir tür cadı mısın ?"

"Hayır. Ben orospuyum, unuttun mu?"

"Beni eve götürmen gerekiyor. Arabam yalnızca geri viteste çalışıyor. Bu allahın cezası şeye nazar değdi."

"Ciddi misin?"

"Gel, göstereyim."

Lydia arabaya doğru beni takip etti. "Vitesler normal çalışıyor. Ama araba yalnızca geri gidebiliyor. Bu şekilde gidiyordum eve doğru."

Arabaya bindim. "Bak şimdi."

Marşa bastım, birinci vitese taktım ve debriyajı kaldırdım. Araba ileriye doğru fırladı. İkinci vitese taktım, hızlandı. Üçüncü vitese geçtim. Şimdi daha da hızlı gidiyordu. U dönüşü yaparak caddenin öbür yanına parkettim. Lydia dışarı çıkarak yürüdü.

"Dinle," dedim "Bana inanmalısın. Bir dakika önce araba sadece geri gidebiliyordu. Şimdi düzeldi. Lütfen inan bana."

"Sana inanıyorum," dedi "Tanrının işi. Böyle şeylere inanırım."

"Bunun bir anlamı olmalı."

"Tabii."

Arabadan indi. Eve doğru yürüdü.

"Gömleğini ve ayakkabılarını çıkar," dedi, "Yatağa uzan, siyah noktalarını sıkacağım."

-16-

Eski Japon güreşçisi emlakçı Lydia'nın oturduğu evi satmıştı. Taşınması gerekiyordu. Lydia, Tonto, Lisa ve köpekleri Bugbutt. Los Angeles'taki emlakçıların çoğu aynı tabelayı asardı: SADECE YETİŞKİNLER. İki çocuk ve köpekle çok zor olacaktı bu iş. Sadece Lydia'nın tatlı bakışları işe yarayabilirdi. Bu yüzden ev sahibinin erkek olması gerekiyordu.

Bütün şehri dolaştık arabayla. Faydasızdı. Sonra ben ortada gözükmemek için arabada kaldım. İşe yaramadı. Arabadan giderken Lydia pencereden sarkarak bağırdı: "İki çocuğu ve bir köpeği olan bir kadına ev kiralayacak hiç kimse yok mu bu şehirde?"

Neyse ki o günlerde bizim sitede bir daire boşaldı. Evi boşaltanları görmüştüm. Hemen gidip Bayan O'Keefe'le konuştum.

"Bakın," dedim, "kız arkadaşımın kalacak bir yere ihtiyacı var. İki çocuğu ve bir köpeği var ama hepsi terbiyelidir. Onlara bu evi kiralar mısınız?"

"O kadını gördüm," dedi Bayan O'Keefe. "Gözlerine dik-

kat etmedin mi? Kaçığın biri o."

"Kaçık olduğunu biliyorum. Ama ona dikkat ederim. Çok iyi nitelikleri vardır, gerçekten."

"Senin için çok genç! Bu kadar genç bir kadınla ne yapacaksın?"

Güldüm.

Bay O'Keefe karısının arkasından yürüdü. Arka kapıdan bana baktı. "Kılıbığın tekidir, hepsi bu. Çok basit, kılıbıktır işte"

"Ev işi ne olacak?" diye sordum.

"Pekâlâ," dedi Bayan O'Keefe. "Taşınsın bakalım.."

Böylece Lydia kamyon kiraladı. Taşınmasına yardım ettim: Bir sürü giysi, büstler ve kocaman bir çamaşır makinası.

"Bayan O'Keefe'den hoşlanmıyorum," dedi. "Kocası idare eder ama onu sevmiyorum."

"İyi bir Katolik o. Senin de oturacak bir eve ihtiyacın var."

"Bu insanlarla içmeni istemiyorum. Hepsi senin mahvını görmek için sıraya dizilmişler."

"Her ay 85 papel ödüyorum bu ev için. Bana oğulları gibi davranıyorlar. Ara sıra onlarla iki kadeh tokuşturmanın ne zararı var?"

"Oğulmuş, *git allahaşkına!* Sen onlardan daha mı gençsin sanki!"

Nerdeyse üç hafta geçmişti. Bir cumartesi sabahıydı. Önceki gece Lydia'larda kalmamıştım. Banyo yapıp bira içtim, giyindim. Hafta sonlarından nefret ederim. Herkes dışarı caddelere dökülür. Ya da pinpon oynar, çim biçer, arabalarını cilalar ya da süpermarkete, plaja veya parka gider. Her yerde bir yığın insan. En sevdiğim gün pazartesidir. Herkes iş başına döner, kimse ortalıkta görünmez. Kalabalığa rağmen at yarışlarına gitmeye karar verdim. Böylece cumartesiyi geçiştirmiş olacaktım. Haşlanmış yumurtamı yiyip, bir bira daha içtikten sonra çıkıp kapıyı kilitledim. Lydia dışarda

Bugbutt'la oynuyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim. "Yarışlara gidiyorum."

Lydia bana doğru yürüdü. "Dinle, bu yarışların sana ne yaptığını biliyorsun."

Yarışlardan sonra sevişmeyecek kadar yorgun olacağımı kastediyordu.

"Geçen gece sarhoştun," diye, devam etti. "Dehşet saçıyordun. Lisa'yı korkuttun. Seni dışarı atmak zorunda kaldım."

"Yarışa gidiyorum."

"İyi. Git bakalım, git yarışlarına. Ama döndüğünde ben burada olamayacağım"

Meydanın arkasında park ettiğim arabama doğru gittim. Camı açıp motoru çalıştırdım. Lydia araba yolunda duruyordu. Ona el sallayarak caddeye doğru sürdüm. Çok güzel bir yaz günüydü. Hollywood Parkı'na doğru yol aldım. Yeni bir yöntemim vardı. Her yeni yöntem beni servete biraz daha yaklaştırıyordu. Sadece zaman meselesiydi.

40 dolar kaybederek eve döndüm. Arabamı meydana parkederek dışarı çıktım. Avludan evin kapısına doğru yürürken Bay O'Keefe araba yoluna çıktı. "Gitti," dedi.

"Ne?"

"Senin kız. Taşındı."

Hiç bir şey söylemedim.

"Bir kamyon tuttu ve eşyalarını taşıdı. Delirmiş gibiydi. O kocaman çamaşır makinasını biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Çok ağır bir şey. Kaldıramadım. Çocuğun taşımasına da izin vermedi. Kaldırdı, kamyona götürdü tek başına. Sonra çocukları, köpeği alıp uzaklaştı. Bir haftalık da kira borcu taktı."

"Peki Bay O'Keefe. Teşekkürler."

"Bu akşam içmeye geliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Gelmeye çalış."

Kapıyı açıp içeri girdim. Ona bir klima ödünç vermiştim. Küçük odanın dışındaki sandalyenin üzerinde duruyordu. Üzerinde de bir not ve bir kadın külodu vardı. Not vahşi bir kükreme gibiydi:

"Alçak herif, al işte klimanı. Gidiyorum.
Daha iyisini deneyeceğim, orospu çocuğu!
Yalnız kaldığında bu külotla bilek spor yaparsın.
Lydia."

Buzdolabına gidip bir bira aldım. Biramı içip klimaya doğru yürüdüm. Külodu elime alıp işe yarar mı diye bakarak dikildim orada. Sonra "Allah kahretsin," diyerek bir kenara attım.

Telefona gidip Dee Dee Bronson'u aradım. Evdeydi, "Alo?" dedi.

"Dee Dee," dedim, "ben Hank..."

-17-

Dee Dee Hollywood Hills'te oturuyor ve oturduğu evi yine bir bayan yönetici olan Bianco ile paylaşıyordu. Bianco üst katta, Dee Dee alt katta kalıyordu. Zili çaldım. Dee Dee kapıyı açtığında saat 8.30'du. Dee Dee 40 yaşlarında esmer, kat kat saçlı, Yahudi, uyanık ve istekli bir kadındı. New York kökenliydi. Bütün isimleri ondan sorabilirdiniz: en iyi yayıncıları, en iyi şairleri, en yetenekli çizgi filmcileri, gerçek devrimcileri, herkesi. Sürekli esrar içer, biraz ünlü ve çok daha güzel olduğu 1960'lardaki Aşk-Çağı'nda yaşıyormuş gibi davranırdı.

Bir dizi kötü biten aşk macerası onu bu hale getirmişti. Şimdi onun kapısındaydım. Formunu korumuştu. Ufak tefek ama etli butluydu; pek çok genç kızın sahip olmak isteyeceği bir vücudu vardı.

Onu takip ettim "Lydia'dan ayrıldın ha?" diye sordu Dee

Dee.

"Herhalde Utah'a gitmiştir. 4 Haziran Muleshead Dans Günleri yaklaşıyor. Hiç kaçırmaz."

Ben kahvaltı köşesine geçerken Dee Dee bir kırmızı şarap açıyordu "Özledin mi onu?"

"Doğrusunu istersen evet. Ağlamak istiyorum. Midem berbat. Dayanamayacağım."

"Dayanırsın. Seni Lydia hastalığından iyileştireceğiz. Herşey yoluna girecek, merak etme."

"Ne hissettiğimi anlıyorsun o zaman?"

"Hepimizin başına gelmiştir birkaç kez."

"Hep yeniden başlamak hiçbir zaman umurunda olmadı o orospunun."

"Evet öyleydi, hâlâ da öyle."

Dee Dee'nin Hollywood Hills'teki ferah evinde olmanın evimde yalnız başıma oturup kara kara düşünmekten çok daha iyi olduğuna karar verdim.

"Hiçbir zaman kadınlarla aram iyi olmadı zaten," dedim.

"Kadınlarla aran yeteri kadar iyi," dedi Dee Dee. "Ayrıca felaket bir yazarsın."

"Kadınlarla aramın iyi olmasını tercih ederdim."

Dee Dee bir sigara yaktı. Bitirene kadar bekledikten sonra masanın üzerinden eğilip bir öpücük verdim ona. "Bana moral veriyorsun. Lydia her zaman saldırırdı."

"Söylemek istediğin bu değil."

"Ama onun sonu hoş olmayabilir."

"Ne olursa olsun."

"Bir erkek arkadaş buldun mu?"

"Henüz değil."

"Bu evi seviyorum. Nasıl bu kadar temiz ve düzenli tutuyorsun burayı?"

"Bir hizmetçimiz var."

"Ooh."

"Onu seveceksin. İri kıyım bir zenci. Ben çıktıktan sonra mümkün olan en kısa zamanda bitirir işini. Sonra yatağa gidip bisküvi yiyerek televizyon seyreder. Her gece yatağımda

bisküvi kırıntıları buluyorum. Yarın sabah ben çıktıktan sonra sana kahvaltı hazırlamasını söyleyeceğim."

"Olur."

"Aa, yarın pazar. Pazarları çalışmıyorum. Dışarda yiyebiliriz. Bir yer biliyorum. Sen de seveceksin."

"Tamam."

"Şey, sana her zaman âşıktım galiba."

"Ne?"

"Yıllardır. Önce Bernie sonra Jack'le seni görmeye geldiğimde istediğim sendin aslında ama sen hiç fark etmedin beni. Ya bir bira şişesine gömülmüş ya da bir şeylere takmış olurdun."

"Salaklık bu düpedüz. Posta servislerinin aptallığı. Seni farkedemediğime üzgünüm."

"Beni şimdi fark edebilirsin."

Dee Dee bir bardak şarap daha doldurdu. İyi bir şaraptı. Sevdim. İşler kötü gidince insanın gidecek bir yerinin olması iyi bir şey. İşlerin kötüye gittiği ve gidecek bir yerimin olmadığı eski günleri hatırladım. Belki daha iyiydi benim için bu. O zamanlar. Şimdi artık benim için iyi olanla ilgilenmiyordum. Kendimi nasıl iyi hissettiğimle ve işler kötüye gidince kendimi berbat hissetmekten nasıl kurtulabileceğimle ilgileniyordum.

"Seni düzmek istemiyorum, Dee Dee," dedim. "Kadınlarla iyi değilim her zaman."

"Seni sevdiğimi söyledim."

"Yapma bunu. Sevme beni."

"Peki," dedi. "Sevmeyeceğim seni. Seni *neredeyse* seveceğim gibi. Buna ne dersin?"

"Diğerinden daha iyi."

Şarabı bitirip yatağa gittik...

-18-

Ertesi sabah Dee Dee Sunset Strip'te kahvaltıya götürdü beni. Mercedes siyahtı ve güneşte parlıyordu. İlan panoları-

nı, gece kulüplerini ve şık restoranları geçtik. Koltuğuma yayılmış sigara içiyordum. Bir zamanlar daha kötüydü, diye düşündüm. Bir iki sahne canlandı gözümün önünde. Atlanta'da bir kış günü gece yarısı beş parasız soğuktan titreyerek uyuyacak bir yer arıyordum. İçeri girip ısınmak umuduyla bir kilisenin merdivenlerinden yukarı çıkmıştım. Kilisenin kapısı kilitliydi. Başka bir gün El Paso'da parkta bir sırada uyurken sopasıyla ayakkabılarıma vuran bir polis uyandırmıştı beni. Hâlâ Lydia'yı düşünüyordum. İlişkimizin iyi yanları midemin içinde dolaşıp onu kemiren bir fare gibiydi.

Dee Dee yemek yemek için şık bir yerde durdu. İnsanları yiyip içip sohbet ederek oturdukları masa ve sandalyelerin bulunduğu güneşli bir avlusu vardı. Boynunda ağır bir gümüş zincir bulunan blucinli ve çizmeli bir zenciyi geçtik. Motosiklet başlığı, gözlükleri ve eldivenleri masanın üzerindeydi. Küçük parmağını emerek oturan nane rengi bir tulum giymiş sarışın zayıf bir kızla birlikteydi. Kalabalık bir yerdi. Genç, kişiliksiz ve donuktu herkes. Kimse bakmadı bize. Yavaş sesle konuşuyordu herkes.

İçeri girdik. Dar kalçalı sımsıkı gümüş rengi bir pantalonu, parlak altın renkli bir bluzu ve çivili bir kemeri olan zayıf soluk yüzlü bir çocuk yer gösterdi bize Kulaklarını deldirmiş, küçük mavi küpeler takmıştı. Kurşun kalem inceliğindeki bıyıkları morumsuydu.

"Dee Dee," dedi, "neler oluyor?"

"Kahvaltı, Danny."

"Bir içki, Danny," dedim.

"Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, Danny. Duble bir Golden Flower ver ona."

Kahvaltımızı ısmarladıktan sonra Dee Dee "Hazırlanması biraz zaman alabilir. Burada ahçı herşeyi sipariş üzerine hazırlar," dedi.

"Fazla para harcama Dee Dee."

"Boşver hepsi masraflar hesabına gidecek nasılsa."

Küçük kara bir defter çıkardı. "Bakalım kimi kahvaltıya götürüyormuşum? Elton John."

"Afrika'da değil mi o?"
"Oo, doğru. Peki Cat Stevens'a ne dersin?"
"O kim?"
"Bilmiyor musun?"
"Hayır."
"Peki, ben *keşfettim* onu. Sen Cat Stevens olabilirsin."

Danny içkileri getirdi ve Dee Dee'yle bir şeyler konuştular. Aynı kişileri tanıyorlardı. Ben tanımıyordum hiçbirini. Canlanmam epey zaman aldı. Umursadığım da yoktu. New York'u sevmezdim. Hollywood'u sevmezdim. Rock müziğini sevmezdim. Hiçbir şey sevmezdim. Belki korkuyordum. Evet — korkuyordum. Perdeleri kapalı bir odada yalnız başıma oturmak istedim. Huysuzun biriydim. Kaçıktım. Ve Lydia gitmişti.

İçkimi bitirdim, Dee Dee bir tane daha ısmarladı. Tutulmuş bir adam gibi hissettim kendimi. İyiydi bu. Sinirlerimi yatıştırıyordu. Meteliksiz kalmaktan ve kadının seni terketmesinden daha kötü bir şey yoktur. İçecek bir şey olmadan, işsiz, sadece duvarlarla, kara kara düşünüp duvarlara bakarak oturmak. Kadınların öç alışıydı bu, ama onlara da acı veriyor, onları da güçsüzleştiriyordu. Ya da ben öyle olduğuna inanıyordum.

Kahvaltı iyiydi. Yumurta tabağı bir sürü meyvayla süslenmişti... ananas, şeftali, armut... biraz dövülmüş ceviz. İyi bir kahvaltıydı. Yemeği bitirdik ve Dee Dee bana bir içki daha ısmarladı. Lydia'yı düşünmekten hâlâ kurtulamamıştım ama Dee Dee de fena sayılmazdı. Kararlı ve eğlendiriciydi konuşması. İhtiyacım olanı, beni güldürmeyi başarıyordu. Kahkaham içimde kükremeyi bekliyordu. HA HA HA HA HA, aman tanrım, aman tanrım, HA HA HA HA. Böyle gülünce çok iyi hissettim kendimi. Dee Dee hayatı tanıyordu. Birinin başına gelenin hepimizin başına geldiğini biliyordu. Yaşamlarımız çok farklı değildi birbirinden — biz böyle olduğunu düşünmekten hoşlansak da.

Acı acayip bir şeydi. Bir kuşu öldüren kedi, bir araba ka-

zası, bir yangın... Acı gelir, BANG, oradadır, yerleşir üzerinize. Gerçektir. Aptalın biri gibi görünürsünüz dışardan bakanlara. Birdenbire aptallaşmış gibi. Ne hissettiğinizi anlayan ve size nasıl yardım edeceğini bilen birisini tanımadığınız takdirde hiçbir çaresi de yoktur.

Arabaya döndük. "Keyfini yerine getirmek için nereye götüreceğimi biliyorum seni," dedi Dee Dee. Birşey söylemedim. Sakatmışım gibi hizmet veriyordu bana. Öyleydim de.

Dee Dee'ye bir barda durmasını söyledim. Onunkilerden birinde. Barmen tanıyordu onu.

"Burası," dedi bana içeri girerken, "daha çok senaryo yazarları ve bazı küçük tiyatro topluluklarının oyuncularının takıldığı bir yerdir."

Akıllı ve üstün nitelikli şahsiyetler gibi davranıp ortalıkta dolanan bu insanlardan görür görmez hoşlanmadım. Her biri diğerini geçersiz kılıyordu. Bir yazar için en kötü şey başka yazarları tanımak, daha da kötüsü çok sayıda yazar tanımaktır. Aynı boka konan sinekler gibi.

"Bir masaya oturalım" dedim. Ben, haftalığı 65 dolar olan bir yazar, haftalığı 1000 dolar olan bu yazarlarla aynı mekânda oturuyordum. Lydia, diye düşündüm. Ben de yaklaşıyorum oraya. Üzüleceksin. Bir gün ben de şık restoranlara gideceğim ve tanınacağım. Arka tarafta mutfağın kenarında özel bir masa ayıracaklar benim için.

İçkilerimizi aldık. Dee Dee bana baktı. "Çok iyi oral seks yapıyorsun. Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi."

"Lydia öğretti bana. Kendimden de bir şeyler kattım tabii."

Esmer genç bir adam geldi masamıza. Dee Dee bizi tanıştırdı. New York'luydu adam. *Village Voice* ve başka bazı New York gazetelerinde yazıyordu. Dee Dee'yle ünlü kişilerden bahsettiler bir ara. Derken adam "Kocan ne iş yapıyor?" diye sordu.

"Bir salonum var," dedim. "Döğüşçü ekibimle birlikte. Dört sağlam Meksikalı genç. Artı bir de siyah oğlan, gerçek bir dansçı. Kaç kilo çekiyorsun sen?"

"72. Sen de döğüşçü müydün? Yüzün birkaç fiske yemiş gibi gözüküyor da."

"Bir iki tane yedik. Seni 65 kiloya koyabilirim. Hafif sıklet bir solağa ihtiyacım var."

"Solak olduğumu nereden biliyorsun?"

"Sigaranı sol elinde tutuyorsun. Ana caddedeki jimnastik salonuna uğra pazar sabahı. Eğitime başlarız. Sigara yok. O lanet olası sigarayı söndürmen gerekecek!"

"Bak ahbap, ben yazarım. Daktiloyla çalışırım. Hiç okumadın mı yazdıklarımı?"

"Okuduğum tek şey günlük gazeteler — cinayetler, tecavüzler, kavga dövüşler, dolandırıcılar, uçak kazaları ve Ann Landers."

"Dee Dee," dedi. "Yarım saat sonra Rod Stewart'la randevum var. Kalkmalıyım." Çıktı adam.

Dee Dee birer içki daha ısmarladı. "Bu insanlara biraz daha nazik davranamaz mısın?" diye sordu.

"Korku," dedim.

"İşte geldik," diyerek Hollywod mezarlığına doğru sürdü arabayı.

"İyi," dedim. "Gerçekten iyi bu. Ölümü nerdeyse unutmuştum."

Etrafta turladık. Mezarların çoğu yerin üstündeydi. Sütunları ve ön basamakları olan küçük evlere benziyorlardı. Her birinin kilitli demir bir kapısı vardı. Dee Dee arabayı parkettikten sonra dışarı çıktık. Kapılardan birini denedi Dee Dee. O uğraşırken ben de arkasında duruyordum. Nietzsche'yi düşündüm. İşte burdaydı: bir Alman aygırıyla bir Yahudi kısrağı. Babayurdumuz iftihar etmeliydi benimle.

Mercedes'e geri döndük ve Dee Dee daha büyük mezarların bulunduğu kısmın dışına park etti. Buradaki mezarlar duvarların içine gömülmüştü. Sıra sıra dizilmişlerdi. Bazılarının çiçekleri vardı, küçük vazolarda, ama çoğu solmuştu. Bölmelerin çoğunda çiçek yoktu. Bazılarında karı koca uslu uslu yan yana yatıyorlardı. Bazı bölmeler boştu. Hepsinde

koca, karısından önce ölmüştü.

Dee Dee elimi tutup köşeye götürdü beni. Orada aşağılara yakın bir yerde Rudolp Valentino yatıyordu. Ölümü 1926. Uzun yaşamamıştı. Ben 80'ime kadar yaşamaya karar verdim. 80 yaşına gelip 18'indeki bir kızı düzmek. Ölüm oyununu kandırmanın bir yolu varsa o da buydu.

Çiçek vazolarından birini alarak çantasına attı Dee Dee. Alışılmış türden bir gezi. Bağlı olmayan herşey aşırıp götürülecek. Herşey herkese aitti. Dışarı çıktık, Dee Dee "Tyrone Power'ın bankına oturmak istiyorum. Benim gözdemdir o, çok severim onu," dedi.

Gidip Tyrone'ın mezarının yanındaki banka oturduk. Sonra kalkıp Douglas Fairbanks'in mezarına doğru yürüdük. Güzel bir mezardı. Önünde, içinde nilüferler ve kurbağa yavruları olan özel reflektörlü bir havuzu vardı. Mezarın arkasında birkaç basamak yukarıda oturacak bir yer vardı. Dee Dee'yle birlikte oturduk. Mezarın duvarında içeri girip çıkan kırmızı karıncalarla dolu bir çatlak dikkatimi çekti. Bir süre kırmızı karıncaları seyrettikten sonra kolumu Dee Dee'ye dolayarak öptüm onu, güzel, uzun bir öpücük. İyi arkadaş olacaktık.

-19-

Dee Dee'nin oğlunu havaalanından almamız gerekiyordu. İngiltere'den tatile geliyordu. 17 yaşındaydı. Dee Dee'nin söylediğine göre, babası eski bir konser piyanistiymiş. Hız yapmaya meraklıymış ve uyuşturucuya takılmış, sonra da bir kazada parmakları yanmış. Artık piyano çalamıyormuş. Bir süre sonra boşanmışlar.

Oğlunun adı Renny'ydi. Dee Dee telefon konuşmalarında benden bahsetmişti ona. Renny'nin uçağı inerken havaalanına vardık. Dee Dee Renny'yle kucaklaştı. Uzun boylu zayıf bir çocuktu, solgun görünüyordu. Bir gözünün üzerine perçemi düşmüştü. El sıkıştık.

Renny'le Dee Dee çene çalarken bagajları almaya gittim. Dee Dee'ye "Annecim" diye hitap ediyordu. Arabaya döndüğümüzde arka koltuğa oturarak "Annecim, bisikletimi aldın mı?" dedi.

"Sipariş verdim. Yarın alacağız."

"Güzel mi, anne? Biliyorsun 10 vitesli ve el frenli bir bisiklet istiyorum."

"Çok iyi bir bisiklet, Renny."

"Yarın hazır olacağından emin misin?"

Geri döndük. Gece orada kaldım. Renny'nin kendi yatak odası vardı.

Sabahleyin hizmetçinin gelmesini bekleyerek kahvaltı bölmesinde oturduk. Sonunda Dee Dee kahvaltı hazırlamak için kalktı. Renny "Anne, yumurta nasıl kırılır?" diye sordu.

Dee Dee bana baktı. Ne düşündüğümü anlamıştı. Hiçbir şey söylemedim.

"Tamam Renny, gel de göstereyim."

Renny kalkıp ocağa doğru yürüdü. Dee Dee bir yumurta aldı. "Gördüğün gibi kabuğunu tavanın kenarına doğru vuruyorsun... işte, böyle... yumurta kabuğundan tavaya düşüyor... bak....."

"Ooo..."

"Çok basit."

"Nasıl pişiriyorsun peki?"

"Tereyağında kızartıyoruz."

"Anne, ben bu yumurtayı yemem."

"Niye?"

"Sarısı bozuldu çünkü."

Dee Dee dönüp bana baktı. Gözleriyle "Hank, sakın kötü bir şey söyleme" diyordu.

Birkaç sabah sonra yine buldu bizi kahvaltı masasında.. Hizmetçi mutfakta çalışırken biz de bir şeyler yiyorduk. Dee Dee Renny'ye "Artık bir bisikletin var. Bugün bir ara birkaç paket taşımanı istiyorum. Eve geldiğimde biraz kola içmek

istiyorum."

"Ama anne, bu kola kasaları çok ağır! Sen getiremez misin onları?"

"Renny, bütün gün çalışıp yoruluyorum. kolaları da sen taşımalısın."

"Ama annecim, yokuş var. Yokuş yukarı pedal çevirmem lazım."

"Yokuş yok ki. Ne yokuşu?"

"Sen gözlerinle göremezsin onu, ama var..."

"Renny, kolaları getiriyorsun, anladın mı?"

Renny kalkıp yatak odasına yürüdü. Kapıyı çarptı.

Dee Dee uzaklara doğru bakarak "Beni deniyor. Onu sevip sevmediğimi anlamak için."

"Kolaları ben alırım."

"Önemli değil," dedi Dee Dee. "Ben alırım."

Sonunda hiçbirimiz almadık kolaları...

Birkaç gün sonra Dee Dee'yle postamı almak ve etrafa bakmak için benim eve uğradığımızda telefon çaldı. Lydia'ydı arayan. "Merhaba," dedi, "Utah'dayım."

"Notunu aldım," dedim.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Herşey yolunda."

"Utah yazın çok güzel. Buraya gelmelisin. Kampa gideceğiz. Kardeşlerim de burada."

"Gelemem şimdi."

"Neden?"

"Dee Dee'yle birlikteyim."

"Dee Dee mi?"

"Evet öyle."

"Onu arayacağını biliyordum," dedi. "O numarayı arayacağını söylemiştim sana."

Dee Dee yanımda duruyordu. "Lütfen söyle ona," dedi, "Eylüle kadar bana bıraksın seni."

"Bırak onu," dedi Lydia. "Allah cezasını versin. Buraya beni görmeye gel."

"Sen telefon ettin diye herşeyi yüzüstü bırakamam. Ayrıca" dedim, "Eylüle kadar Dee Dee'yle kalacağım."

"Eylül?"

"Evet."

Lydia bağırdı. Uzun, yüksek perdeden bir bağırıştı. Sonra kapadı telefonu.

Bu olaydan sonra Dee Dee evimden uzak tuttu beni. Bir gün postayı almaya eve gittiğimizde telefonun fişten çekilmiş olduğunu gördüm. "Bunu bir daha asla yapma," dedim ona.

Dee Dee sahil boyunca ata binmeye, dağda gezintilere götürüyordu beni. Sinemalara, rock konserlerine, kiliselere, arkadaşlara, akşam yemeklerine, öğle yemeklerine, sihirbazlara, pikniklere, sirklere gittik. Arkadaşları birlikte resimlerimizi çektiler.

Catalina'ya yaptığımız gezi felaketti. Dee Dee'yle iskelede bekledik. Korkunç başım ağrıyordu. Bir aspirinle bir bardak su getirdi Dee Dee. Durumumu iyileştiren tek şey karşımızda oturan o enfes yaratıktı. Güzel bir vücudu, uzun bacakları vardı ve kısacık bir etek giymişti. Eteğinin altında uzun çorapları ve jartiyeri vardı. Kırmızı eteğinin altında mor çoraplar. Yüksek topuklu ayakkabılar da çabası.

"Ona bakıyorsun değil mi?" dedi Dee Dee.

"Elimde değil."

"Sürtüğün biri."

"Kesin."

Sürtük oyun makinasında oynamak için kalktı. Topların düşmesi için öne arkaya gidip geliyordu. Sonra yerine döndü ve bacaklarını daha cömertçe sergileyerek oturdu.

Deniz helikopteri geldi, yolcularını boşaltmıştı, yerimize oturup dolmasını bekledik. 1936 model, kırmızı renkli bir helikopterdi; 2 pervanesi, bir pilotu ve 8-10 koltuğu vardı.

Bunun içine kusmazsam, diye düşündüm, bu dünyaya boşuna gelmiş sayacağım kendimi.

Mini etekli kız binmiyordu.

Neden böyle güzel bir kız gördüğümde yanımda hep bir kadın oluyordu?

Helikoptere bindik ve kemerlerimizi bağladık.

"Oo," dedi Dee Dee. "Çok heyecanlıyım! Gidip pilotun yanında oturacağım."

"Nasıl istersen." Kalktı ve pilotun yanına oturmaya gitti. Uzaktan onun konuştuğunu görüyordum. Halinden memnundu ya da öyle görünüyordu. Son zamanlarda bende bir şey uyandırmıyordu — hayata karşı coşkulu ve mutlu tepkileri yani — bazen biraz canımı sıktığı oluyordu ama çoğunlukla bir şey hissetmiyordum. Canımı bile sıkmıyordu.

Havalandık ve yere indik, iniş sallantılıydı, kayalara doğru alçalıp yukarıya yaylandık. Sürat motorundaki gibiydi. Sonra başka bir limana indik. Dee Dee gelerek pilotla konuşmalarını anlattı bana. Döşemede büyük bir parça kopmuştu; Dee Dee pilota sormuş "Normal mi bu?" o da cevaplamış "Valla ne desem yalan."

Dee Dee deniz kenarında bir otelin en üst katında bir oda tuttu. Buzdolabı yoktu, o da plastik bir tekne alıp biramı soğutmak için buz koydu içine. Siyah beyaz bir TV ve banyo vardı. Dört dörtlük.

Kıyıda yürüyüşe çıktık. İki çeşit turist vardı. Çok gençler ve çok yaşlılar, Yaşlılar sandaletleri, hasır şapkaları, şortları ve cırlak renkli gömlekleriyle kadınlı erkekli çiftler halinde yürüyorlardı. Bacaklarındaki mavi damarlarıyla solgun ve şişmandılar. Şişik yüzleri güneşte bembeyaz görünüyordu. Her yere çöküyorlardı. Yanaklarının ve gerdanlarının derileri sarkmış ve kırışmıştı.

Gençlerse ince ve düz lastikten yapılmış gibiydiler. Kızların göğüsleri yoktu, kalçaları küçücüktü. Erkekler yumuşak, sevecen ve pembe yüzlüydüler, sırıtıyorlar ve gülüyorlardı. Hepsi de hallerinden memnundu, genç lise çocukları ve yaşlılar. Yapacak ne işleri vardı ki? Güneşte uzanmış hayatın keyfini çıkarıyorlardı.

Dee Dee dükkânlara girdi. Alışveriş yapmaktan, incik

boncuk, kültablası, oyuncak köpek, kartpostal, kolye gibi şeyler almaktan dehşetli zevk alıyor, herşeyden çok memnun gözüküyordu. "Oo, *baksanıza*" diye konuşuyordu dükkan sahipleriyle. Onları sevmiş gibiydi. Bir hanıma, karaya dönünce ona yazacağına söz verdi. Ortak bir tanıdıkları vardı — bir rock grubunda perküsyon çalan bir adam.

Dee Dee kafeste iki muhabbet kuşu aldı, otele döndük. Bir bira açarak televizyonun düğmesini çevirdim. Fazla seçenek yoktu.

"Yine yürüyüşe çıkalım mı?" dedi Dee Dee. "Dışarısı çok güzel."

"Biraz oturup dinlenmek istiyorum," dedim.

"Ben yalnız gideyim o zaman, senin için bir sakıncası yoksa."

"Yoo git tabii."

Beni öpüp çıktı. Televizyonu kapadım, bir bira daha açtım. Sarhoş olmaktan başka yapacak bir şey yoktu bu adada. Pencereden baktım. Dee Dee plajda genç bir adamın yanına oturmuş, coşkulu bir şekilde konuşuyor, gülüyor, elleriyle bir şeyler anlatıyordu. Adam da sırıtıp duruyordu. Bu ortamın dışında kaldığıma sevindim. Âşık olmadığıma, bu dünyada mutlu olmadığıma memnundum. Hiçbir şeyle barışık olmamayı seviyordum. Âşık insanlar genellikle alıngan ve tehlikeli olurlar. Perspektiflerini ve mizah duyumlarını yitirirler. Sinirli, kafadan çatlak olurlar. Hatta katil bile olabilirler.

Dee Dee iki üç saattir dışardaydı. Biraz TV seyredip 2-3 şiir yazdım daktiloda. Aşk şiirleri — Lydia hakkında. Bavuluma gizledim onları. Biraz daha bira içtim.

Dee Dee kapıyı çalarak içeri girdi. "Oo, hiç bu kadar *güzel* vakit geçirmemiştim! Cam tabanlı bir gemiye bindim önce. Denizdeki bütün balıkları, herşeyi görebiliyorsun, düşünsene! Sonra birilerini limandaki sandallara götüren başka bir gemiye bindim. Gemideki genç adam bir dolara saatlerce orada kalmama izin verdi! Sırtı güneşte yanmıştı, ben de losyon sürdüm sırtına. Müthiş yanmıştı. İnsanları sandallara götürdük. Bir görmeliydin onları. Bir sürü kartoloş herifle

beraber bir yığın genç kız. Kızların hepsi çizme giymişti. Kafaları dumanlıydı, inleyip duruyorlardı. Yaşlı heriflerin bazısı parlak delikanlılarla birlikteydi ama çoğu üç dört genç kız almıştı etrafına. Sandallar uyuşturucu, içki ve şehvetten neredeyse batmak üzereydi. Harikaydı doğrusu!"

"Çok iyi. Böyle ilginç insanları bulma konusundaki marifetine gıpta ediyorum doğrusu."

"Yarın sen de gidebilirsin. Bir dolara bütün gün gezersin."

"Boşver."

"Yazdın mı bugün?"

"Biraz."

"İyi miydi?"

"18 gün sonra öğrenebilirsin ancak."

Dee Dee gidip muhabbet kuşlarına baktı, onlarla konuştu. İyi bir kadındı. Onu seviyordum. Gerçekten ilgileniyordu benimle, iyi şeyler yapmamı, iyi yazmamı, iyi sevişmemi, iyi görünmemi istiyordu. Bunu hissediyordum. Güzel bir şeydi. Belki bir gün Hawai'ye gidebilirdik birlikte. Peşinden yürüyüp sağ kulağının arkasından öptüm.

"Oo, *Hank,*" dedi.

Catalina'daki haftamızdan sonra Los Angeles'a dönmüş, nasıl olduysa benim evimde oturuyorduk bir akşam. Yatakta çıplak uzanmış yatarken telefon çaldı.

Lydia'ydı.

"Hank."

"Evet?"

"Neredeydin?"

"Catalina'da."

"Onunla mı?"

"Evet."

"Bana ondan bahsettikten sonra çılgına döndüm, biriyle ilişkim oldu. Homoseksüel biriyle. Berbattı."

"Seni özledim Lydia."

"Los Angeles'a geri dönmek istiyorum."

"Çok iyi olur."

"Ben gelince onu bırakacak mısın?"

"Çok iyi bir kadın o, ama geri dönersen onu bırakırım."

"Dönüyorum. Seni seviyorum, moruk."

"Ben de seni seviyorum."

Konuşmamız böyle devam etti. Ne kadar konuştuk bilmiyorum. Konuşma bitince yatak odasına döndüm. Dee Dee uyuyor gibiydi. "Dee Dee?" dedim, kolunu kaldırdım. Çok gevşek, lastik gibiydi eti. "Oyun oynamayı bırak Dee Dee, uyumadığını biliyorum," kımıldamadı. Etrafa bakındım, uyku ilacı şişesi bomboştu. Daha önce dolu olduğundan emindim. Bu ilaçlardan ben de kullanırdım ara sıra. Sadece bir tanesi bile, uyutmak ne kelime yumruk yiyip sersemlemiş, yeraltına gömülmüş gibi yapardı insanı.

"İlaçların hepsini yutmuşsun..."

"Hiçbir şey umu... rumda... bile... değil... ona dönüyorsun... hiçbir şeyin önemi... yok...."

Mutfağa koşup bir tencere getirdim ve yatağın kenarına koydum. Dee Dee'yi başından ve omuzlarından çekerek boğazına parmağımı soktum. Kustu. Kaldırıp nefes almasını sağladıktan sonra aynı işlemi tekrarladım. Tekrar tekrar. Dee Dee kusmaya devam ediyordu. Bir kaldırışımda takma dişleri fırladı. Alt ve üst dişleri orada, çarşafın üzerindeydi.

"Oo... dişlerim," dedi. Ya da demeye çalıştı.

"Merak etme, bir şey olmaz."

Tekrar elimi soktum boğazına. Sonra geriye çektim onu

"Dişlerimi görmeni istemi.... yorum."

"Tamam, Dee Dee. Hiç de kötü gözükmüyorlar."

"Ooo..."

Dişlerini yerine takacak kadar toparladı kendini. "Eve götür beni," dedi. "Eve gitmek istiyorum."

"Seninle kalacağım. Yalnız bırakamam seni bu gece."

"Beni terketmeyecek misin sonunda, ne fark eder?"

"Giyinelim hadi," dedim.

Valentino hem Lydia'yı hem de Dee Dee'yi idare edebilirdi. Bu yüzden o kadar genç öldü ya zaten.

-20-

Lydia döndü ve Burbank bölgesinde güzel bir daire buldu. Son ayrıldığımızdan beri çok daha fazla dikkat ediyordu bana. "Kocamın çok iri bir penisi vardı ve olup olacağının hepsi de buydu. Kişiliksizdi. Sadece kocaman bir penis; sahip olunması gereken tek şeyin bu olduğuna inanırdı. Aman Tanrım ne sıkıcıydı! Seninle çok farklı... karşılıklı elektriklenme... frekanslar, hiç eksilmiyor." Yatakta oturuyorduk.

"Penisinin büyük olduğunun farkında bile değildim, çünkü ilk gördüğüm penis onunkisiydi." Beni yakından inceliyordu. "Hepsinin aynı olduğunu düşünürdüm."

"Lydia..."

"Ne var?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne söyleyeceksin?"

"Gidip Dee Dee'yi görmeliyim."

"Dee Dee'yi mi?"

"Bak, bir nedeni var."

"Bittiğini söylemiştin."

"Öyle zaten. Kendini biraz toparlamasını istiyorum. Ne olduğunu anlatmalıyım ona. İnsanlar birbirlerine karşı ilgisizler. Tekrar ona dönmek değil ne olup bittiğini anlatmak istiyorum sadece. Beni anlayacaktır."

"Onunla sevişmek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle. Birlikteyken bile pek nadir duyardım onunla sevişme isteğini. Sadece bazı şeyleri açıklamak istiyorum."

"Hoşlanmadım bundan. Bana çok... iğrenç... geliyor."

"Lütfen, bırak da gideyim. Bu meseleyi halletmek istiyorum. Hemen dönerim."

"Pekâlâ. Çabuk dön ama."

Vosvos'a atlayıp Fountain'dan geçtim, birkaç kilometre gittekten sonra Bronson'dan kuzeye doğru çıktım. Lüks evle-

rin bulunduğu bölgeye kestirmeden ulaştım. Arabayı parkedip dışarı çıktım. Merdivenleri çıktım ve zili çaldım. Bianca açtı. Bir gün yine o açmıştı kapıyı, çırılçıplaktı. Sarılmış öpüşürken Dee Dee girmiş içeriye ve "Neler oluyor burada?" demişti.

Bu sefer durum farklıydı. Bianca "Ne istiyorsun?" dedi.

"Dee Dee'yi görmek istiyorum."

"Hasta, yatıyor, ciddi ciddi hasta. Bu yaptıklarından sonra hâlâ nasıl gelip onu görmek istiyorsun? Tam bir orospu çocuğusun sen."

"Konuşup bazı şeyleri açıklamak istiyorum ona."

"Pekâlâ, yatak odasında."

Holden yatak odasına doğru yürüdüm. Dee Dee yataktaydı, sadece donu vardı üzerinde. Bir kolu gözlerini kapatmıştı. Göğüsleri çok güzel görünüyordu. Yatağının yanında boş bir viski şişesi ve yerde bir tava vardı. Tava kusmuk ve içki kokuyordu.

"Dee Dee..."

Kolunu kaldırdı. "Ne? Hank, geri mi döndün?"

"Hayır, dinle bak konuşmak istiyorum seninle..."

"Oo Hank, seni deli gibi özledim. Kafam yerinde değil, dayanılmaz bir acı..."

"Acını azaltmak istiyorum. Bunun için burdayım. Sersemin biri olabilirim ama o kadar acımasız da değilim..."

"Neler hissettiğimi anlayamazsın."

"Biliyorum. Ben de içindeydim."

"İçki ister misin?", eliyle işaret etti.

Boş şişeyi kaldırıp umutsuz bir şekilde yerine koydum yine.

"Çok acımasız bir dünya," dedim ona. "İnsanlar oturup karşılıklı konuşabilmeyi öğrenebilseler belki biraz işe yarar."

"Benimle kal, Hank. Ona dönme, lütfen. Doğru bir kadın olmanın ne olduğunu bilecek kadar yaşadım ben. Biliyorsun bunu. Senin için ve sana karşı doğru olacağım."

"Beni Lydia'ya bağlayan bir şey var. Açıklıyamıyorum."

"Sadece bir flört o. Tahrik edici biri. Seni terkedecek sen

de biliyorsun."

"Belki çekici olmasının bir nedeni de bu."

"Bir orospu istiyorsun sen. Aşktan korkuyorsun."

"Öyle galiba."

"Öp beni. Beni öpmeni istemem çok mu?"

"Hayır."

Ona doğru uzandım. Sarıldık. Dee Dee'nin ağzı kusmuk kokuyordu. Öptü, öpüştük, bana sarıldı. Elimden geldiği kadar kibar ayrılmaya çalıştım.

"Hank" dedi. Benimle kal! Ona dönme! Bak, *Ne güzel bacaklarım var."*

Bir bacağını kaldırıp bana gösterdi.

"Ayak bileklerim de çok güzel! Bak!"

Ayak bileklerini gösterdi bana.

Yatağın kenarında oturuyordum. "Seninle kalamam, Dee Dee —"

Doğruldu ve bana vurmaya başladı. Yumrukları kaya gibi sertti. İki eliyle birden yumrukluyordu beni. O bana saldırırken ben öylece oturuyordum. Gözümün üstüne, gözüme, alnıma ve yanaklarıma vurdu. Çeneme bile bir tane geçirdi.

"Oo, seni alçak! Alçak, alçak, alçak! *Senden nefret ediyorum.*"

Belinden yakaladım. "Tamam Dee Dee, yeter artık." Yatağa attı kendini. Ben de kalktım ve dışarı çıktım.

Döndüğümde Lydia sandalyede oturuyordu. Yüzü kararmıştı. "Gideli epey oldu. Bak bana! Onu düzdün, değil mi?"

"Hayır."

"Nerdeydin bu kadar zamandır peki? Yüzünü çizmiş."

"Sana söyledim, hiçbir şey olmadı."

"Çıkar gömleğini. Sırtına bakacağım."

"Of, aman Lydia."

"Gömleğini ve fanilanı çıkar."

Çıkardım. Arkamda durdu.

"Sırtındaki bu çizik ne?"

"Ne çiziği?"

"Uzun bir çizik var burda... bir kadının tırnağıyla yaptığı türden."

"Sen yapmışsındır."

"Peki. Bunu öğrenmenin yolunu biliyorum."

"Nasıl?"

"Yatağa gidelim."

"Peki."

Testten geçtim, sonra da bir adamın bir kadının sadakatını nasıl test edebileceğini düşündüm. Haksızlıktı bu.

-21-

Birkaç kilometre ötede yaşayan bir kadından mektup alıyordum. Nicole diye imzalıyordu mektuplarını. Kitaplarımın bazılarını okuduğunu ve sevdiğini yazıyordu. Mektuplarından birini cevapladım, o da beni evine davet ettiğini belirten bir cevap yazdı. Bir öğleden sonra, Lydia'ya haber vermeden Vosvos'a atlayıp evinin yolunu tuttum. Santa Monica Bulvarı'ndaki kuru temizlemecinin üstündeki dairede oturuyordu. Kapısı caddedeydi evin ve camdan merdivenler görülebiliyordu. Zili çaldım "Kim o?" diyen bir kadın sesi geldi küçük teneke hoparlörden. "Ben Chinaski" dedim. Otomatiğe basıldı ve kapıyı itip içeri girdim.

Nicole medivenin tepesinde durmuş, bana bakıyordu. Kültürlü birine benziyordu, belirgin bir trajik ifade vardı yüzünde. Önü kısa arkası uzun yeşil bir ev elbisesi giymişti. Vücudu güzel görünüyordu. Koyu kahverengi gözleriyle bana baktı. Gözlerinin etrafında çok ince kırışıklıklar vardı, çok içmekten belki de ağlamaktan.

"Yalnız mısın?"

"Evet" diye gülümsedi, "yukarı gelsene."

Yukarı çıktım. Pek az mobilyası olan iki odadan ibaret sıcak görünmeyen bir yerdi burası. Küçük bir kitaplık ve klasik müzik plakları ilişti gözüme. Divana oturdum. O da yanı-

ma geldi. "Yeni bitirdim," dedi, "*Picasso'nun Yaşamı*'nı okuyordum."

Kahve masasının üzerinde birkaç *The New Yorker* dergisi vardı.

"Kahve ister misin?" diye sordu Nicole.

"Dışarı gidip bir şeyler alayım içmek için."

"Gerek yok. Bende bir şeyler var."

"Ne var?"

"İyisinden, biraz kırmızı şarap."

Nicole kalktı ve mutfağa gitti. Onun gidişini izledim. Uzun giysili kadınları hep sevmişimdir. İki bardak ve şarap şişesiyle geldi ve şarabı bardaklara boşalttı. Benson ve Hedges ikram etti. Bir tane alıp yaktım.

"*The New Yorker*'u okur musun?" diye sordu. İyi öyküler çıkıyor bazen."

"Aynı fikirde değilim."

"Neden?"

"Fazla kültürlü kokuyor."

"Ben beğeniyorum."

"Eh, ne diyeyim?"

İçki ve sigaralarımızı içip oturduk.

"Dairemi beğendin mi?"

"Evet, güzel."

"Avrupa'daki oturduğum evleri hatırlatıyor bana. Boşluğu ve ışığı seviyorum."

"Avrupa ha?"

"Evet, Yunanistan, İtalya... daha çok Yunanistan."

"Paris?"

"Aa, evet, Paris'i sevdim. Londra, hayır."

Bana kendinden bahsetti. Ailesi New York'da yaşamıştı. Babası komünist, annesi kötü koşullarda düşük ücretle çalışan bir terziymiş. Annesi en ön sıradaki makinada çalışırmış. Bir numaraymış, hepsinin en iyisiymiş. Sert ama sevilen tiplerden. Nicole kendi kendini yetiştirmiş, New York'ta büyümüş nasılsa meşhur bir doktorla tanışmış, evlenmişler. On yıl birlikte yaşamış, sonra boşanmışlar. Şimdi 400 dolar

nafakayla güç bela geçinebiliyormuş. Oturduğu dairenin kirasını karşılamaya gücü yetmiyormuş ama evi bırakıp gidemeyecek kadar da çok seviyormuş.

"Yazıların" dedi bana, "son derece çiğ. Balyoz gibi, ama yine de kendine özgü bir mizahı ve yumuşaklığı var."

"Yaa," dedim.

İçkimi bırakıp ona baktım. Çenesinden tutup kendime doğru çektim. Hafifçe öptüm.

Nicole konuşmaya devam etti. Bana bazılarını öykülerimde ya da şiirlerimde kullanmaya karar verdiğim hikâyeler anlattı. Bu arada öne doğru eğilirken ve içkileri boşaltırken göğüslerini seyretmekten de geri kalmıyordum. Sinema gibi, diye düşündüm, sıkıcı, kafa ütüleyen bir sinema gibi. Matrak geliyordu herşey bana. Kameraya alınıyormuşuz gibi bir hisse kapıldım. Hoşlandım bundan. Atyarışlarından iyi olduğu kesindi, boks maçlarından da iyiydi. İçmeye devam ettik. Yeni bir şişe açtı Nicole. Konuşmaya devam etti. Onu dinlemek kolaydı. Anlattıklarında zekice ve gülünecek bir şeyler vardı. Nicole beni tahmin ettiğinden daha fazla etkiliyordu. Rahatsız oldum bundan.

İçkilerimizle verandaya çıkıp akşamüstü trafiğini seyrettik. Huxley ve İtalya'daki Lawrence hakkında konuşuyordu. Ne saçmalık. Ona Knut Hamsun'un dünyanın en büyük yazarı olduğundan bahsettim. Hamsun'u tanıdığıma şaşarak bana baktı ve onayladı. Verandada öpüştük; aşağıdaki caddeden gelen egzos kokusunu duyabiliyordum. Gövdesi benimkiyle anlaşıyordu. Hemen gidip sevişmeyeceğimizi biliyordum; bildiğim bir başka şey de tekrar geleceğimdi. Nicole de biliyordu bunu.

-22-

Lydia'nın kızkardeşi Angela Lydia'nın yeni evini görmek için Utah'tan geldi. Lydia bu küçük ev için bir miktar peşin para ödemiş, kalanını da çok düşük aylık taksitlere bağla-

mıştı. Tam bir kelepirdi. Evi satan adam öleceğini düşündüğü için çok ucuza vermişti. Yukarıda çocuklar için yatak odası, ağaçlarla ve bambularla dolu büyük bir bahçe vardı arkada.

Angela kardeşlerin en yaşlısı, en anlayışlısı, en güzel vücutlusu ve en gerçekçisiydi. Emlak pazarlıyordu. Yalnız tek sorun Angela'yı nereye yerleştireceğimizdi. Odamız yoktu. Lydia Marvin'i önerdi.

"Marvin?" diye sordum.

"Evet, Marvin," dedi.

"Pekâlâ, gidelim o zaman," dedim.

Lydia'nın turuncu Şey'ine atladık. Şey. Onun arabasına böyle derdik. Tank gibi, çok yaşlı ve çirkin bir aletti. Akşamın geç saatleriydi. Marvin'i önceden aramıştık. Bütün akşam evde olacağını söylemişti.

Plaja doğru sürdük arabayı, kıyıdaki küçük ev onundu. "Oo," dedi Angela, "ne hoş bir ev."

"Zengin de," dedi Lydia.

"Hem de iyi bir şair," diye ekledim.

Arabadan indik. Marvin tuzlu su dolu balık tankları ve tablolarıyla oturup duruyordu. Tabloları fena sayılmazdı. Bir zengin çocuğu olarak iyi yaşamış ve başarılı olmuştu. Tanışma faslından sonra Angela Marvin'in resimlerine bakarak, "Oo, çok güzel," dedi. Angela da resim yapıyordu, onunkiler pek iyi sayılmazdı.

Biraz bira ve paltomun cebine arasıra bir fırt çekmek için zulaladığım bir şişe viski getirmiştim. Marvin gidip biraz daha bira aldı. Marvin'le Angela arasında ufak ufak kur yapmalar başlamıştı. Marvin oldukça istekli gözükmesine rağmen Angela daha çok Marvin'in anlattıklarına gülme havasındaydı. Ondan hoşlanıyordu ama hemen düzüşecek kadar değil. İçiyor, sohbet ediyorduk. Marvin'in bongo davulu, piyanosu ve biraz da cigaralığı vardı. Güzel ve rahat bir evdi. Böyle bir evde,diye düşündüm, daha iyi yazabilirdim, şansım daha açık olabilirdi. Okyanusu dinleyebilirdim, ayrıca daktilonun sesinden rahatsız olacak komşular da yoktu etrafta.

Viskiden bir fırt alıyordum arasıra. İki üç saat daha kaldıktan sonra kalktık. Geniş çevre yolundan döndük geriye.

"Lydia," dedim, "Marvin'le seviştin, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"O gece tek başına gittiğinde oraya."

"Allah cezanı versin, duymak istemiyorum bunu!"

"Evet, doğru, onunla düzüştün."

"Bak, eğer böyle devam edersen dayanamayacağım!"

"Onu düzdün."

Angela korkmuş görünüyordu, Lydia çevre yolundaki bankete doğru sürdü, arabayı durdurdu ve benim tarafımdaki kapıyı iterek açtı "Çık dışarı!" dedi.

Dışarı çıktım. Araba uzaklaştı. Bankette yürüyordum. Şişemi çıkarıp bir fırt çektim. Beş dakika kadar yürümüştüm ki Şey gelip yanımda durdu. Lydia kapıyı açtı. "Atla," dedi. Atladım.

"Tek bir kelime söyleme."

"Onu düzdün. Biliyorum yaptın bunu."

"Aman Tanrım!"

Lydia bankete doğru geri geri sürdü ve kapıyı iterek "Çık dışarı!" dedi.

Çıktım. Banket boyunca yürüdüm. Sonra ıssız bir caddeye çıkan rampaya geldim. Rampadan aşağı cadde boyunca yürüdüm. Çok karanlıktı. Bir iki evin penceresinden baktım. Göründüğü kadarıyla siyahların oturduğu bir bölgedeydim. İlerdeki kavşakta bazı ışıklar görülüyordu. Bir hamburger tezgâhı vardı. Oraya doğru yürüdüm. Tezgâhın arkasında zenci bir adam duruyordu. Etrafta başka hiç kimse yoktu. Kahve söyledim. "Allahın cezası kadınlar," dedim ona. "Aklı başında değil bunların. Sevgilim yolun ortasında arabadan attı beni. İçmek ister misin?"

"Tabii," dedi.

Esaslı bir fırt çektikten sonra bana uzattı şişeyi.

"Telefonun var mı?" dedim. "Parasını öderim."

"Şehir içi mi?"

"Evet."

"Bedava o zaman."

Telefonu tezgâhın altından çıkararak bana uzattı. İçkiden bir yudum aldım ve şişeyi ona uzattım. O da aldı bir fırt.

Taksi şirketini arayarak bulunduğum bölgeyi bildirdim. Arkadaşımın nazik ve zeki bir yüzü vardı. İyilik bazen cehennemin ortasında bulunabilirdi. Taksiyi beklerken şişeyi devirdik. Karşılıklı. Taksi geldiğinde arkaya oturdum ve şöföre Nicole'ün adresini verdim.

-23-

Sonrası biraz karanlık benim için. Düşündüğümden daha çok viski tüketmiştim. Nicole'ün evine nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Garip bir yatakta sırtım birinin sırtına dayalı uyandım. Karşımdaki duvarda dekoratif bir harf asılıydı. "N" harfiydi. "Nicole"ün "N"si. Nicole'un diş fırçasını kullandım, gargara yaptım, yüzümü yıkadım, saçlarımı taradım, sıçtım, işedim, ellerimi yıkadım ve banyo musluğundan kana kana su içtim. Sonra tekrar yatağa döndüm. Nicole kalktı, tuvalete gitti, geldi. Yüzünü bana döndü. Öpüşmeye ve birbirimizi okşamaya başladık.

Kendi ölçülerime göre masumum, Lydia, diye düşündüm. Kendi ölçülerime göre sadığım sana.

Oral seks yapmadık. Midem altüst durumdaydı. Meşhur doktorun eski karısını düzdüm. Kültürlü seyyah. Kitaplığında Bronte Kardeşler vardı. Her ikimiz de Carson McCullers'i seviyorduk, *Yalnız Bir Avcıdır Yürek*. Ona birkaç özel şey söyledim, soluğu kesildi. Artık bir yazarı ilk elden tanıyordu. Çok ünlü bir yazar değildi tanıdığı ama hiç değilse kiramı ödeyebiliyordum, bu da hayret verici birşeydi. Bir gün kitaplarımdan birinde yer alabilirdi. Bir kültür orospusunu düzüyordum. Zirveye yaklaştığını hissettim. Dilimi ağzına sokarak öptüm onu ve doruğa çıktım. Kendimi aptal gibi hissederek yana devrildim. Bir süre sarıldım ona, sonra kalkıp banyoya gitti. Yunanistan'da mutlaka onu daha iyi düzecek biri-

ni bulmuştur. Amerika düzüşmek için kötü bir yerdi.

O günden sonra Nicole'ü akşamüstüleri haftada iki üç kere ziyaret ettim. Şarap içtik, konuştuk, arasıra da seviştik. Ona özel bir ilgi duymadığımı farkettim, sadece bir şeyler yapmış olmak için. Ertesi gün Lydia'yla barışmıştık. Akşamüstleri nereye gittiğimi soruyordu bana. "Süpermarkete gittim" derdim ona, doğruydu da. Önce süpermarkete giderdim çünkü.

"Süpermarkette bu kadar uzun zaman geçirdiğini hiç görmemiştim."

Bir akşam sarhoş oldum ve Lydia'ya Nicole diye birini tanıdığımdan bahsettim. Nicole'ün nerde yaşadığını da söyledim ama "fazla bir şey yoktu aramızda." Ona bunu niye söylediğimi anlamıyorum. İnsan içince anlamadığı şeyler de yapıyor...

Bir akşam içki bayiinden çıkmış Nicole'ün evine yollanmıştım. 6'lık iki paket bira ve bir şişe viski almıştım. Lydia'yla yine kavga etmiştik, ben de geceyi Nicole'de geçirmeye karar vermiştim. Yolda çakırkeyif bir şekilde yürürken birinin arkamdan koştuğunu duydum. Döndüm, Lydia'ydı . "Haa!" dedi. "Haa!"

Hışımla içki dolu torbayı elimden alarak bira şişelerini boşaltmaya başladı. Sonra tek tek yere çarptı onları, patlama sesi çıkardı şişeler. Santa Monica Bulvarı çok kalabalıktı, akşamüstü trafiği başlamak üzereydi. Derken viski şişesine uzandı Lydia. Şişeyi eline alarak bağırdı. "Haa! Bunu içip sonra da onu DÜZECEKTİN değil mi ha!" Şişeyi yere fırlattı.

Nicole'ün kapısı açıktı. Lydia merdivenlerden çıktı. Nicole basamakların tepesindeydi. Lydia Nicole'e çantasıyla vurdu. Ağır darbelerdi bunlar. Sonra onu gücü yettiği kadar sertçe yere savurdu. "O *benim* erkeğim! *O benim* erkeğim! Erkeğimden uzak duracaksın, tamam mı?"

Sonra yanımdan geçerek sokağa attı kendini. "Aman tanrım," dedi Nicole. "Kimdi bu?"

"Lydia'ydı. Gidip süpürge ve kâğıt torba alayım"

Sokağa çıkıp kırık cam parçalarını süpürerek kahverengi kağıt torbalarını içine doldurmaya başladım.O kaltak fazla ileri gitti bu sefer, diye düşündüm. Gidip daha çok içki alacağım. Gece Nicole'le kalacağım, belki birkaç gece.

Cam parçalarını toplamak için eğilmişken arkamda acayip bir ses duydum. Dönüp baktım. Lydia Şey'in içindeydi ve kaldırımda saatte 50 kilometre hızla bana doğru sürüyordu. Araba yanımdan geçerken arkaya doğru attım kendimi. Üç dört santimle ıskalamıştı beni. Araba sitenin sonuna kadar gitti, kaldırımın kenarına çarparak caddeye çıktı, köşeden sağa dönerek hızla uzaklaştı.

Cam kırıklarını süpürmeye devam ettim. Hepsini süpürdüm ve kutuya koydum. Sonra içki torbama uzandım ve fırtınadan arta kalmış bir şişe bira buldum. Çok güzel görünüyordu. Ona gerçekten ihtiyacım vardı. Tam şişeyi açmak üzereydim ki biri elimden kaptı onu. Lydia'ydı yine. Nicole'ün kapısına doğru koşup hızla fırlattı şişeyi. Öyle hızla fırlattı ki camı kırmadan kurşun gibi sadece yuvarlak bir delik bırakarak girdi içeriye şişe.

Lydia uzaklaştı ve ben basamakları çıktım. Nicole hâlâ orada duruyordu. "Tanrı aşkına Chinaski, herkesi öldürmeden onunla birlikte git."

Döndüm ve basamaklardan aşağı indim. Lydia motoru çalışan arabasında oturuyordu. Kapıyı açıp içeri girdim. Sürdü arabayı. İkimiz de tek kelime etmedik.

-24-

New York'lu bir kadından mektup almaya başlamıştım. Adı Mindy'ydi. Bir iki kitabımı hatmetmişti; ama mektuplarının bana en çekici gelen yanı kendinin bir yazar olmadığını belirtmesinin dışında edebiyatla ilgili şeyler yazmamasıydı. Genel şeyler,erkekler ve özellikle seks hakkında yazardı. 25'indeydi, el yazısıyla yazardı ve el yazısı komik olmasına rağ-

men düzgün ve duyarlıydı. Mektuplarını yanıtlıyordum ve posta kutumda onun mektuplarından birini bulmak her zaman hoşuma giderdi. Çoğu insan mektuplarda konuştuğundan çok daha iyi anlatır bazı şeyleri, bazıları artistik ve yaratıcı mektuplar yazabilir, şiir, öykü ya da roman yazmaya gelince iş, gösterişli bir üslup takınmaya başlarlar.

Sonra Mindy fotoğraflarını göndermeye başladı. Fotoğraflar aslını yansıtıyorsa oldukça güzeldi. Bir süre daha yazıştık, derken iki hafta izninin yaklaştığından bahsetti.

Niçin buraya gelmiyorsun? diye öneride bulundum.

Olur, diye cevapladı.

Telefonlaşmaya başladık. Sonunda Los Angeles Havaalanına geliş gününü bildirdi bana.

Orada olacağım, dedim ona, hiçbir şey durduramaz beni.

-25-

Tarihi aklımda tutmaya çalıştım. Lydia'yla bir bahaneyle ayrılmak hiç sorun değildi. Doğal olarak yalnız bir insandım, bir kadınla birlikte yaşamak, onunla yatmak, sokakta onunla yürümek yetiyordu bana. At yarışları ve boks maçları hariç bir yerlere gitmeye, sohbet etmeye meraklı değildim. TV'yi anlamıyordum. Para ödeyerek bir sinemaya gitmeyi, diğer insanlarla birlikte oturarak onların duygularını paylaşmayı aptalca bulurdum. Partiler ise hasta ediyordu beni. Yarışmalardan, kirli oyundan, kur yapmaktan, amatör sarhoşlardan, cansıkıcı insanlardan nefret ederdim. Oysa partiler, danslar, sohbetler Lydia'ya enerji verirdi. Kendini seks ilahesi olarak düşünürdü. Ancak biraz fazla alçakça yapıyordu bunu. Bu yüzden tartışmalarımız genellikle benim hiçkimse-olmaması ve onun mümkün olduğu-kadar-çok insan olması isteklerinin çatışmasından çıkardı.

Mindy gelmeden birkaç gün önce başladım. Yatakdaydık ikimiz de.

"Lydia, Tanrı aşkına, neden böyle aptallık ediyorsun?

Yalnızlığı seven biri olduğumu anlamıyor musun? Bir münzevi? Yazmak için buna ihtiyacım var."

"İnsanlarla bir araya gelmeden onları nasıl tanıyabilirsin?"

"Onlar hakkında herşeyi biliyorum zaten."

"Restauranta yemeğe gittiğimizde bile başını öne eğip kimseye *bakmıyorsun*."

"Niçin kendimi hasta edeyim?"

"İnsanları *gözlerim* ben," dedi. "Onları incelerim."

"Ne saçmalık."

"İnsanlardan korkuyorsun sen!"

"Nefret ediyorum onlardan."

"Nasıl bir yazarsın? İnsanları *gözlemlemiyorsun!*"

"Tamam. İnsanlara bakmıyorum, ama kiramı yazdıklarımla ödüyorum. O salaklara bakmaktan iyidir bu."

"Böyle devam edemezsin. Daha fazla götüremezsin böyle." "Yanlış yapıyorsun."

"*Bu yüzden* yapabiliyorum zaten."

"*Yapmak*? Hangi allahın cezası tanıyor ki seni? *Mailer* gibi, *Capote* gibi tanınmış mısın?"

"Onlar yazamazlar."

"Ama *sen* yazabilirsin! Sadece sen, Chinaski, yazabilirsin!"

"Evet, söylemek istediğim bu."

"Ünlü müsün? New York'a gittiğinde tanıyan çıkıyor mu seni?"

"Bak, umurumda bile değil bu. Sadece yazmayı sürdürmek istiyorum. Borazanlara ihtiyacım yok."

"Bütün borazanları çaldırabilirdin."

"Belki."

"Ünlü biriymiş gibi davranıyorsun."

"Hep böyleydim ben, yazmadan önce de."

"Gördüğüm en tanınmamış ünlüsün sen."

"Hırslı değilim, o kadar."

"Hırslısın ama tembelsin. Amacın yok. Zaten ne zaman yazıyorsun ki? Ya yataktasın ya zom ya da at yarışlarında."

"Gerçekten bilmiyorum. Önemli de değil."

"Önemli olan ne peki?"

"Sen söyle," dedim.

"Peki, neyin önemli olduğunu söyleyeyim sana!" dedi Lydia. "Uzun süredir parti vermedik. Epeydir kimseyi de görmedik! Ben insanları SEVERİM! Kızkardeşlerim PARTİLERİ sever. Bir parti için bin kilometrelik yoldan gelirler. Utah'ta böyle büyüdük biz. Partilerin kötü olan nesi var? RAHATLAYAN ve iyi vakit geçiren insanlar! Kafanda hep o manyak düşünce var. Eğlenmenin sonu *düzüşmeye* gider! Tanrım, insanlar *ölçülüdür*! Nasıl iyi vakit geçirileceğini bilmiyorsun."

"İnsanları sevmiyorum," dedim.

Lydia yataktan fırladı. "Tanrım, beni hasta ediyorsun."

"Peki o zaman, biraz nefes alacaksın."

Bacaklarımı yere indirerek ayakkabılarımı giydim.

"Nefes almak mı?" diye sordu. "Ne demek bu?"

"Bu lanet olası yerden defoluyorum demek."

"Peki, ama dinle *bunu:* Eğer şimdi bu kapıdan çıkarsan bir daha göremezsin beni!"

"Olabilir," dedim.

Kalktım, kapıya gittim, kapıyı açtım, kapadım, Vosvos'a doğru yürüdüm. Arabayı çalıştırıp uzaklaştırdım. Mindy'ye biraz yer açmıştım.

-26-

Havaalanında oturup bekledim. Fotoğraflardan tanıyamazsınız insanları. Bir şey söyleyemezsiniz. Sinirliydim. Kusmak istiyordum. Bir sigara yaktım ve öğürdüm. Neden böyle şeyler yapıyordum? Onu şimdi istemiyordum. Ve Mindy, New York'tan kalkıp geliyordu. Bir sürü kadın tanımıştım. Niçin hep daha fazla kadın? Ne yapmaya çalışıyordum? Yeni ilişkiler heyecan vericiydi ama emek harcamak da gerekiyordu. İlk öpüşme, ilk sevişme biraz dram demekti. İnsanlar başlangıçta ilginçtiler. Daha sonra, yavaş yavaş

ama kesinlikle bütün defolar ve çatlaklıklar ortaya çıkardı. Onlardan gitgide uzaklaşabilirdim; onlar da benden uzaklaşacaklardı o zaman.

Yaşlı ve çirkindim. Belki de bu yüzden genç kızları becermek çok iyi geliyordu. Ben King Kong'dum, onlar da yumuşak ve sevecendi. Ölümü aldatmaya mı çalışıyordum? Genç kızlarla birlikte olarak yaşlanmayacağımı, kendimi yaşlı hissetmeyeceğimi mi umuyordum? Belki de kötü bir şekilde yaşlanmak istemiyordum sadece, öylesine bırakıp gitmek, ölüm sana ulaşmadan ölmek.

Mindy'nin uçağı indi. Kendimi tehlikede hissettim. Kadınlar beni tanıyorlardı daha önceden, çünkü kitaplarımı okumuşlardı. Kendimi göstermiştim onlara. Oysa ben hiçbir şey bilmiyordum onlar hakkında. Gerçek bir kumarbazdım. Beni öldürebilir, taşaklarımı kesebilirlerdi. Taşaksız Chinaski. *Bir Hadımın Aşk Şiirleri.*

Mindy'yi bekliyordum ayakta. Yolcular kapıdan çıkmış onları bekleyenlere doğru yürüyorlardı.

Oh, inşallah *şu* değildir.

Veya o.

Hele şu kesinlikle.

Şurdaki olabilir ama! Şu bacaklara, kalçalara, gözlere bak...

Biri bana doğru geldi. Keşke bu olsaydı. Bütün bu lanet olası kalabalıkta en iyisiydi. Bu kadar şanslı olamazdım. Bana doğru yürüdü, gülümseyerek "Ben Mindy" dedi.

"Senin Mindy olduğunu duymak harika birşey doğrusu."

"Senin de Chinaski olman."

"Bagajların için bekleyecek miyiz?"

"Evet. Uzun kalabilirim diye epey şey getirdim."

"Barda bekleyelim o zaman."

Yürüdük ve bir masa bulduk. Mindy votka tonik, ben de votka-7 ısmarladım. Aşağı yukarı aynı frekanstaydık. Sigarasını yaktım. Güzel görünüyordu. Neredeyse bakire gibi. İnanmak zordu. Ufak tefek, sarışın ve son derece biçimliydi. Çok doğaldı. Gözlerine bakmakta zorlanmadım—mavimsi

yeşildiler. İki minik küpesi vardı. Yüksek ökçeli ayakkabılar giymişti.-Mindy'ye yüksek ökçelerin beni heyecanlandırdığını söylemiştim.

"Pekâlâ" dedim, "korkuyor musun?"

"Artık o kadar değil. Senden hoşlandım."

"Fotoğraflarından daha iyi görünüyorsun," dedi. "Hiç de çirkin bulmadım seni."

"Sağol."

"Oo, yakışıklısın demek istemedim, herkesin yakışıklılık anlayışına göre yani. Kibar, sevecen bir yüzün var. Gözlerin çok güzel. Vahşi, çılgın, yanan bir ormandan bakan bir hayvan gibi. Tanrım, böyle bir şey işte. Kelimeleri pek iyi kullanamam."

"Bence sen güzelsin," dedim. "Hem de çok güzel. Yanında iyi hissediyorum kendimi. Birlikte olmamız çok iyi. İç bitir. Daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Mektuplarındaki gibisin."

İkinci içkilerimizi de içtikten sonra bagajları almaya gittik. Mindy'le birlikte olmaktan gurur duyuyordum. Hoş bir yürüyüş tarzı vardı. Pek çok güzel vücutlu kadın tonlarca yük taşıyan yaratıklar gibi sersemce yürür. Mindy su gibi akıyordu.

Herşeyin çok fazla yolunda olduğunu düşünüyordum. Mümkünü olmayan bir şeydi bu.

Evime geldiğimizde Mindy banyo yapıp üstünü değiştirdi. Mavi bir elbiseyle çıktı ortaya. Saç biçimini biraz değiştirmişti. Votka ve votka toniğimizi alıp divana oturduk beraber. "Hâlâ korkuyorum. Biraz kafayı bulmalıyım," dedim.

"Evin tam düşündüğüm gibi," dedi.

Bana bakıyor, gülümsüyordu. Uzandım ve ensesine dokundum. Onu kendime doğru çekerek hafifçe öptüm.

Telefon çaldı. Lydia'ydı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşla birlikteyim."

"Bir kadın, değil mi?"

"Lydia, ilişkimiz bitti" dedim. "Bunu biliyorsun."

"BİR KADIN, DEĞİL Mİ?"

"Evet."

"Pekâlâ."

"Hadi hoşçakal."

"Hoşçakal," dedi.

Lydia'nın sesi aniden yumuşamıştı. Kendimi daha iyi hissettim. Onun şiddeti korkutuyordu beni. Her zaman benim kıskanç olduğumu iddia ederdi. Arasıra kıskançlık yaptığım olmuyor değildi, ama birşeylerin aleyhime geliştiğini gördüğümde iğrenip geri çekiliyordum sadece. Lydia farklıydı. Tepki gösteriyordu. Şiddet Oyununda tezahürat yapanların amigosuydu o.

Sesinin tonundan artık bundan vazgeçmiş olduğunu anladım. Öfkeli değildi. Bu sesi tanırdım.

"Eski sevgilim," dedim Mindy'ye.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Seni hâlâ seviyor mu?"

"Galiba öyle."

"O zaman bitmemiş."

"Bitti."

"Kalmamı istiyor musun?"

"Tabii, lütfen."

"Beni kullanmıyorsun değil mi? Bütün o aşk şiirlerini okudum... Lydia'ya yazılmış olan."

"*Âşıktım* o zaman ve seni kullanmıyorum."

Mindy sarılarak öptü beni. Uzun bir öpücüktü. Kamışım kalktı. Son günlerde bir yığın E vitamini alıyordum. Seks hakkında kendime ait düşüncelerim vardı. Penisim hep sertleşirdi ve devamlı mastürbasyon yapardım. Lydia'yla sevişmekten sonra evime gelir, sabahleyin mastürbasyon yapardım. Seks düşüncesi yasaklanmış bir şey gibi, herşeyin ötesinde ilgimi çekerdi. Bir başka hayvanı bıçakla boyun eğmeye zorlayan bir hayvan gibi.

Boşaldığımda, iyi olan herşeyin karşısında durduğumu hissediyordum, ölmüş atalarımın kafalarından ve ruhların-

dan beyaz spermler aşağı damlıyordu. Bir kadın olarak doğmuş olsaydım, kesinlikle orospu olurdum. Erkek olarak doğduğum için sürekli kadınları arzuladım, ne kadar aşağılardaysan o kadar iyidir. Buna rağmen kadınlar —iyi kadınlar— beni korkuttu çünkü onlar ruhunuzu ele geçirmek isterler sonunda, peki o zaman ne kalırdı benden geriye korumak isteyeceğim? Açıkçası fahişeleri, düşmüş kadınları arzu ettim, çünkü ölüdür onlar ve serttirler, sizden hiçbir şey beklemezler. Çekip gittikleri zaman hiçbir şey kaybetmezsiniz. Öte yandan bütün bunaltıcı bedellerine rağmen yumuşak, iyi kadınlara da hasret çektim. İki türlü de kaybettim. Güçlü bir adam her ikisinden de vazgeçerdi. Ben güçlü değildim. Böylece kadınlarla, kadın düşüncesiyle uğraştım durdum.

Mindy de ben de içkilerimizi bitirip yatağa gittik. Onu biraz öptükten sonra özür dileyip çekildim. Bir şey yapamayacak kadar sarhoştum. Mükemmel bir sevgilinin insanı içine attığı cehennem. Gelecekte bir sürü güzel şey yaşayacağımıza söz verdikten sonra vücudu bana sarılı bir şekilde uyudum.

Sabahleyin midem bulanarak uyandım. Mindy'ye baktım, yanımda, çıplaktı. O kadar içkiden sonra bile mucize gibiydi. Hiç bu kadar güzel aynı zamanda da yumuşak ve zeki bir genç kadın tanımamıştım. Neredeydi onun erkeği? Nerede hata yapmışlardı?

Banyoya gidip temizlenmeye çalıştım. Gargara yaptım. Traş oldum ve traş losyonu sürdüm. Saçımı ıslatıp taradım. Buzdolabına gidip 7-Up aldım ve içtim.

Yatağa gidip yanına sokuldum. Mindy sıcacıktı, vücudu sımsıcaktı. Uyuyor gözüküyordu. Bunu sevdim. Dudaklarımı onunkilere değdirdim yavaşça. Kamışım sertleşti. Vücuduma değen göğüslerini hissettim. Birini tutup emdim. Göğüs uçlarının sertleştiğini hissettim. Mindy canlandı. Aşağılara kaydım, göbeğinden aşağıya vajinasına doğru.Yavaşça vajinasını okşamaya başladım.

Tıpkı bir gül goncasının açılışı gibi, diye düşündüm. Bir

anlamı vardı. İyiydi. Bahçede birbirine doğru yaklaşan iki böcek gibiydik. Erkek ağır ağır sihrini ortaya çıkarıyor. Dişi yavaşça açılıyor. Sevdim bunu, sevdim. İki böcek. Mindy açılıyordu, sulanıyordu. Güzeldi. Sonra içine girdim, dudaklarım dudaklarında.

-27-

Bütün gün içtik ve o akşam yine sevişmek istedim Mindy'yle. Kocaman bir vajinası olduğunu görünce şaşırdım ve cesaretim kırıldı. Son derece iri bir vajina. Önceki akşam farketmemiştim bunu. Bir trajediydi bu. Kadınların en büyük günahı. Uğraştım durdum. Mindy hoşuna gidiyormuş gibi uzanmıştı yatakta. İyi ki de öyleydi. Terlemeye başladım. Sırtım ağrıyordu. Sersemleşmiştim ve midem bulanıyordu. Vajinası gittikçe büyüyordu sanki. Hiçbir şey hissedemiyordum. Büyük gevşek bir kâğıt torbayı düzmeye çalışmak gibi bir şeydi. Sadece vajinasının kenarlarına, o da güç bela dokunabiliyordum. Acıydı, karşılığını almadan yapılan amansız bir işti. Berbat bir durumdaydım. Onun duygularını incitmek istemiyordum. Ümitsizce boşalma isteğine kapıldım. Sadece içkiden değildi. İçerken her zamankinden daha iyi yapardım. Yüreğimi dinledim. Yüreğimi hissetmeye çalıştım. Göğsümde hissettim yüreğimi. Boğazımda hissettim. Beynimde hissettim. Dayanamıyordum. Soluyarak yana devrildim.

"Bağışla Mindy, Tanrım, bağışla."

"Önemli değil, Hank," dedi.

Yüzüstü yattım. Ter içinde kalmıştım. Kalkıp iki içki hazırladım. Yatakta doğrulup yanyana içkilerimizi içmeye başladık. İlk seferinde boşalmayı nasıl başardığımı anlayamıyordum. Bir sorunumuz vardı. Bütün o güzellik, bütün o yumuşaklık, bütün o iyilik ve bir sorunumuzun olması. Ne olduğunu söyleyemezdim Mindy'ye. Çok iri bir vajinası olduğunu ona nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Belki kimse

söylememişti bunu ona.

"Bu kadar çok içmesem daha iyi olacak," dedim ona.

"Lütfen endişelenme, Hank."

"Peki."

Uyuduk ya da uyur gibi yaptık. Sonunda ben uyudum...

-28-

Mindy bir hafta kaldı. Onu arkadaşlarımla tanıştırdım. Bir yerlere gittik. Fakat hiçbir şey çözümlenmedi. Doruğa ulaşamıyordum. Buna aldırmıyor görünüyordu. Garipti.

Bir akşam 10.45 sularında Mindy ön odada oturmuş dergi okuyordu. Ben de yatakta üzerimde sadece paçalı donla hafif çakırkeyif, sigara ve içki içerek uzanmış yatıyordum. Hiçbir şey düşünmeden veya hissetmeden mavi tavana gözlerimi dikmiş bakıyordum.

Ön kapı çalındı.

"Açayım mı?" dedi Mindy

"Tabii," dedim. "Aç."

Mindy'nin kapıyı açtığını duydum. Sonra Lydia'nın sesini duydum.

"Sadece rakibime bir göz atmak için geldim buraya."

Ooh, bu iyi, dedim kendi kendime. Kalkıp her ikisine de bir içki hazırlayayım, beraber içip sohbet edelim. Kadınlarımın birbirlerini anlamaları hoşuma gider.

Sonra Mindy'nin çığlığını duydum. Arkadan Lydia çığlık attı. Bağrışmaları, hırıltıları ve havada uçuşan gövdelerin sesi geldi. Mobilyalar alt üst olmuştu. Mindy bağırdı tekrar — birinin saldırısına karşı koyan bir bağırıştı bu. Lydia bağırdı — öldüren dişi kaplan. Yataktan fırladım. Onları ayıracaktım. Üzerimde donla ön odaya koştum. Saç çekmeli, tükürmeli, tırmalamalı çılgın bir döğüş sahnesiydi. Onları ayırmak için koştum. Halının üzerindeki ayakkabı tekine takılarak yere kapaklandım. Mindy kendini dışarı attı. Lydia da onu takip etti. Caddeye doğru koştular. Bir bağırış daha

duydum.

Birkaç dakika geçti. Kalkıp kapıyı kapadım. Göründüğü kadarıyla Mindy ortadan kaybolmuştu ki aniden Lydia girdi içeriye. Kapının yanındaki bir sandalyeye oturdu. Bana baktı.

"Özür dilerim. Altıma işemişim," dedi.

Haklıydı. Pantolonunun ağında koyu bir leke vardı, bir bacağı da ıslanmıştı.

"Önemli değil," dedim.

Bir içki verdim Lydia'ya, elinde içki bardağıyla oturdu. Ben içkimi elimde tutamıyordum. İkimiz de susuyorduk. Kısa bir süre sonra kapı çaldı. Üzerimde donla kalktım ve kapıyı açtım. Kocaman, beyaz, sarkık göbeğim donumun üstünden dışarı fırlamıştı. Kapıda iki polis duruyordu.

"Merhaba," dedim.

"Bir şikâyet üzerine arıyoruz."

"Ufak bir aile kavgası," dedim.

"Bazı bilgiler var elimizde," dedi aynasızlardan biri "İki kadın varmış."

"Genellikle öyledir," dedim.

"Peki," dedi aynasız. "Size sadece bir soru soracağım."

"Tamam."

"Kadınlardan hangisini istiyorsunuz?"

"Bunu istiyorum," dedim altına işemiş, sandalyede oturan Lydia'yı işaret ederek.

"Peki, beyefendi, emin misiniz?"

"Eminim."

Aynasızlar gitti ve orada yine Lydia'yla başbaşa kaldık.

-29-

Ertesi sabah telefon çaldı. Lydia evine gitmişti. Bobby'ydi arayan, bitişik apartmanda oturan ve porno kitaplar satan kitapçıda çalışan çocuk. "Mindy burada. Gelip kendisiyle konuşmanı istiyor."

"Olur, geliyorum."

Üç şişe biramı alarak Bobby'nin evine yollandım. Mindy yüksek topuklu ayakkabılar ve Frederick'ten alınmış siyah şeffaf bir şeyler giymişti. Oyuncak bir bebeğin elbisesine benziyordu giydikleri, siyah külodu görünüyordu. Sütyen takmamıştı. Valerie ortalarda yoktu. Oturup bira şişelerini açtım ve onlara uzattım.

"Lydia'ya geri mi dönüyorsun, Hank?" diye sordu Mindy.

"Bağışla ama evet."

"Bütün bu olanlar rezalet. Lydia'yla ayrıldığınızı zannediyordum."

"Ben de öyle. Bu olanlar çok garip."

"Bütün giysilerim senin orada. Gidip almam lazım onları."

"Tabii."

"Lydia'nın gittiğine emin misin?"

"Evet."

"Bir boğa bu kadın, sevici gibi davranıyor."

"Pek öyle olduğunu sanmıyorum."

Mindy banyoya gitmek için kalktı. Bobby bana baktı. "Onu düzdüm," dedi. "Onu suçlama. Gidecek yeri yoktu."

"Onu suçlamıyorum."

"Valerie moralini düzeltmek için onu Frederick'e götürdü, yeni bir giysi aldı."

Mindy banyodan çıktı. Ağlıyordu.

"Mindy," dedim. "Gitmem gerek."

"Elbiselerimi almaya geleceğim sonra."

Kalktım ve dışarı çıktım. Mindy beni izledi. "Sarıl bana," dedi.

Sarıldım ona. Ağlıyordu.

"Beni *hiç* unutmayacaksın... *hiç*!"

Dalgın dalgın eve gidiyordum. Acaba Bobby Mindy'yi düzmüş müydü? Bobby'yle Valerie bir sürü garip, değişik şeyler yaparlardı. Duygusuz olmalarına aldırış ettiğim yoktu. Herşeyi hiçbir şey hissetmeden yapmaktı onların tarzı. Başka birinin esnemesi ya da patates kaynatması neyse aynı tarzda.

-30-

Lydia'yı sakinleştirmek için Utah Muleshead'a gitmeye razı oldum. Kızkardeşi dağlarda kamp yapıyordu. Bu toprakların çoğu onlara aitti. Babalarından kalmıştı. Kardeşlerden Glendolin koruda bir çadır kurmuştu. Bir roman yazıyordu, *Dağların Vahşi Kadını.* Diğer kardeşler her an gelebilirlerdi. Önce Lydia'yla ben vardık oraya. İki kişilik bir çadırımız vardı. İlk gece mecburen sıkıştık içine, bizimle birlikte sivrisinekler de tabii. Felaketti.

Ertesi sabah kamp ateşinin etrafında oturduk. Glendoline ve Lydia kahvaltı hazırladı. Pek çoğu altılık bira kutularından oluşan 40 dolarlık alışveriş yapmıştım. Dağlardan gelen kaynak suyunda soğumaya bırakmıştım biraları. Kahvaltımızı bitirdik. Bulaşıklara yardım ettim. Arkadan Glendoline romanından bazı bölümler okudu bize. Çok kötü olmamakla birlikte oldukça amatördü ve pek çok yerinin düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Glendoline, okuyucunun onun yaşamından kendisi kadar büyüleneceğini varsayıyordu ki bu da en ölümcül hataydı. Yaptığı öbür vahim hatalar ise bahsedilemeyecek kadar çoktu.

Kaynağa gidip üç şişe bira getirdim. Kızlar hayır dediler, hiç istemiyorlardı. Anti-biracıydılar. Glendoline'nin romanı üzerine tartıştık. Romanını başkalarına sesli okuyan birinin sanık olacağından bahsettim. Eğer ölümün o eski öpücüğü bu değilse başka neydi ki?

Konuşma başka yöne sürüklendi ve kızlar, erkekler, partiler, dans ve seks hakkında çene yarıştırmaya başladılar. Glendoline'in yüksek perdeden, heyecanlı bir sesi vardı, sinirli bir şekilde ve sürekli gülüyordu. Kırklarının ortalarında, oldukça şişman, çapaçul bir tipti. Üstüne üstelik, tıpkı benim gibi, düpedüz çirkindi.

Glendoline bir saatten fazla aralıksız seks hakkında konuşmuştu. Başım dönmeye başlamıştı artık. Kollarını başı-

nın üzerinde sallayarak "DAĞLARIN VAHŞİ KADINIYIM BEN! O NEREDE?, O NEREDE? BENİ ALIP GÖTÜRECEK CESARETİ OLAN GÜÇLÜ ADAM NEREDE?"

Burada olmadığı kesin, diye geçirdim içimden.

Lydia'ya baktım, "Yürüyüşe çıkalım mı?"

"Hayır," dedi, "bu kitabı okumak istiyorum." *Aşk ve Orgazm: Cinsel Doyuma Götüren Devrimci Bir Kılavuz*'du kitabın adı.

"Peki" dedim. "Ben yalnız çıkayım o zaman yürüyüşe."

Dağdan çıkan kaynağa doğru yürüdüm. Bir bira daha açıp orada otururak içtim. İki çılgın kadın tarafından dağlarda ve ormanda tuzağa düşürülmüştüm. Bütün eğlenceleri sürekli düzüşmekten konuşmaktı. Ben de seviyordum düzmeyi ama onu din haline getirmemiştim. Pek çok komik ve trajik şeyler söylenirdi hakkında. İnsanlar bu konuyu nasıl çözümleyeceklerini bilemiyorlardı. Bu yüzden de ondan bir oyuncak yapmışlardı kendilerine. İnsanları tahrip eden bir oyuncak.

En önemlisi, dedim kendi kendime, doğru kadını bulmak. Ama nasıl? Yanımda kırmızı bir defter ve kalem vardı. Derin bir şiir karaladım üzerine. Sonra göle doğru yürüdüm. Vance Çayırları deniyordu buraya. Büyük kısmı kızlara aiti. Sıçmam gerekiyordu. Pantolonumu çıkarıp sivrisinek ve karasineklerin eşliğinde çalılıkların arasına sıçtım. Şehir uygarlığının nimetlerinden her zaman faydalanma fırsatı elimin altındaydı. Yapraklarla silinmeliydim. Göle yürüyüp bir ayağımı daldırdım suya. Buz gibiydi.

Erkek ol, moruk. At kendini.

Derim fildişi rengiydi. Kendimi yaşlı, gevşek biri gibi hissettim. Buzlu suyun içine doğru ilerledim. Belime kadar girdim suya, sonra derin bir nefes alıp daldım. Tamamen suyun içindeydim artık. Dipteki çamur girdap gibi dönerek kulaklarıma, ağzıma saçlarımın arasına girdi.

Soğuktan dişlerim takırdaya takırdaya orada çamurlu suda durdum.

Suyun durulmasını ve berraklaşmasını bekledim uzun bir süre. Giyindim ve göl kenarında yürümeye başladım. Gölün sonuna geldiğimde şelale sesine benzer bir ses duydum. Sesin geldiği yöne doğru ilerleyerek ormana daldım. Sel sularıyla açılmış derenin karşısındaki kayalara tırmanmalıydım. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Sivrisinekler ve karasinekler tepemde cirit atıyorlardı. İri, kızgın ve açtılar, şehirdekilerden çok daha iriydiler ve dişlerine göre birini bulduklarında kaçırmıyorlardı.

Çalılıklarda ilerleyerek yolumu buldum ve işte orada: gördüğüm ilk gerçek şelale. Su dağdan aşağı kayalık bir çıkıntının üzerinden akıyordu. Çok güzeldi. Durmadan akıyor, akıyordu. Su bir yerlerden geliyor ve bir yerlere akıyordu. Muhtemelen göle giden 3 veya 4 ırmak vardı.

Sonunda şelaleyi seyretmekten yorulup geri dönmeye karar verdim. Farklı bir yoldan, kestirmeden gitmeye karar verdim bu sefer. Kampı kesen, gölün karşı tarafındaki yoldan aşağıya doğru yöneldim. Kampın nerede olduğunu aşağı yukarı biliyordum. Kırmızı defterim yanımdaydı hâlâ. Durdum ve daha az derin bir şiir karaladım, sonra yola koyuldum. Yürümeye devam ettim. Kamp ortada görünmüyordu. Biraz daha yürüdüm. Gölü görebilmek için etrafa bakındım. Gölü göremedim, nerede olduğunu bilemiyordum. O zaman anladım ki: KAYBOLMUŞTUM. O seks takınaklı kadınlar aklımı başımdan almıştı ve şimdi burada, ormanda KAYBOLMUŞTUM. Etrafa bakındım. Dağların arka tarafındaydım ve etrafım ağaçlar ve çalılıklarla çevriliydi. Hiçbir merkez, hiçbir başlangıç noktası, şeyler arasında bağlantı yoktu. Korkuya kapıldım, gerçek korku. Neden onların beni şehrimden, Los Angeles'ımdan ayırmalarına izin vermiştim? Orada olsaydım Birisi taksi çağırabilir, telefon edebilirdi. Makul sorunların makul çözümleri vardı.

Kilometrelerce uzuyordu etrafımda Vance Çayırları. Kırmızı defterimi fırlatıp attım. Bir yazar için ne biçim bir ölüm şekli! Gazetelerde şu tür haberlerin çıktığını görüyordum:

ÖNEMSİZ ŞAİR HENRY CHINASKİ UTAH KORULUĞUNDA ÖLÜ BULUNDU

Eski posta memuru, yazar Henry Chinaski dün akşamüstü korucu W.K. Brooks tarafından çürümüş bir durumda bulundu. Cesede yakın bir yerlerde Chinaski'nin son çalışmasının yer aldığı küçük kırmızı bir defter de bulundu.

Yürümeye devam ettim. Derken sulak bir bölgeye ulaştım. Arasıra bir bacağım dizime kadar bataklığa gömülüyor, geriye çekilmek zorunda kalıyordum.

Dikenli tellerle çevrili bir yere geldim. Çitten atlayamayacağım belliydi. Yanlış bir şeydi bu, biliyordum, ama başka bir seçenek de görünmüyordu. Çitten atladım ve öte yanda durdum. Ellerimi ağzımın kenarlarına götürerek bağırdım: "LYDIA!"

Cevap yoktu.

Tekrar denedim: "LYDIA!"

Sesim çok hazindi. Bir korkağın sesi.

İlerledim. Ah ne olur da, diye düşündüm, geri dönüp kızların seks, erkekler, dans ve partiler hakkında gevezeliklerini ve gülüşmelerini duyabilseydim tekrar. Glendoline'in sesini tekrar duymak için neler vermezdim. Ellerimi Lydia'nın uzun saçlarında gezdirmek ne hoş olurdu. Şehirdeki her partiye götürürdüm onu sadakatle. Hatta bütün kadınlarla dansedebilir ve herşeyle ilgili parlak şakalar yapabilirdim. Şöyle dediğimi duyar gibiyim: "Hey... *Muhteşem* bir dans parçası bu! Kim gerçekten *uçmak* istiyor! Kim *vurulmaya* hazır bakalım!"

Bataklıkta yürümeye devam ettim. Sonunda kuru bir yere ulaşabildim. Bir yol çıktı önüme. Harap ve eski bir yoldu

ama yine de fena sayılmazdı. Tekerlek ve toynak izleri görünüyordu. Yukarıda bir yerlere elektrik götüren teller bile vardı. Bütün yapmam gereken bu telleri izlemekti. Yol boyunca yürüdüm. Güneş tepedeydi, öğle vakti olmalıydı. Kendimi aptal gibi hissederek yürüdüm. Yolun karşısında kilitli bir bahçe kapısı gördüm. Ne demekti bu? Kapının bir tarafında küçük bir giriş vardı. Görünüşe göre kapı sığırlar için yapılmıştı. Ama sığırlar neredeydi? Sığırların sahibi neredeydi? Belki de sadece altı ayda bir uğruyordu buralara.

Beynim zonklamaya başladı. 30 yıl önce Philadelphia'daki bir barda bıçaklandığım o günkü gibi hissettim kendimi. Yara izleri hâlâ duruyordu. Ama şimdi güneş derimi yakmış olduğundan izler belirsizleşmiş, küçük bir boynuza dönüşmüşlerdi. Çitin bir bölümünü kırıp yola fırlattım.

Bir saat daha yürüdüm, sonra geri dönmeye karar verdim. Yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu bildiğim halde bütün bu yolu tekrar yürümek zulüm gibi geliyordu. Gömleğimi çıkarıp başıma sardım. Bir iki defa durup "LYDIA" diye bağırdım. Cevap yoktu.

Bir süre sonra bahçe kapısına geri döndüm. Bütün yapmam gereken kapının civarında yürümekti ama yolumun üstünde bir engel vardı. Kapının önünde, beş metre kadar uzağımda duruyordu. Minik bir geyik veya karacaya benzeyen bir hayvandı bu.

Yavaşça ona doğru hareket ettim. Kımıldamadı bile. Geçmeme izin verecek miydi? Benden korkmuş görünmüyordu. Benim tedirginliğimi ve korkaklığımı hissetmişti herhalde. Biraz daha yaklaştım. Yoldan çekilmiyordu. Çok güzel, iri kahverengi gözleri vardı, şimdiye kadar gördüğüm kadınların gözlerinden çok daha güzel gözler. İnanamıyordum. Ondan bir metre uzakta, yerinden fırladığı takdirde kaçmaya hazır bir durumdaydım. Yoldan uzaklaşıp koruluğa doğru gitti. Mükemmel bir bedeni vardı, mükemmel koşuyordu.

Yol boyunca yürürken bir akan su sesi duydum. Su olmadan uzun süre yaşayamazsınız. Yoldan ayrılıp su sesinin geldiği yöne doğru gittim. Çimenle kaplı küçük bir tepe vardı

karşımda, tepeyi tırmandığımda karşıma bir yığın beton borudan bir çeşit rezervuara akan bir su kütlesi çıktı. Rezervuarın kenarına oturup ayakkabılarımı, çoraplarımı, pantolonumu çıkardım ve ayaklarımı suya soktum. Başıma su döktüm biraz. Sonra içtim suyu — ne çok fazla ne de çok hızlı — tıpkı filmlerdeki gibi. Biraz kendime geldikten sonra rezervuarın üst tarafında bir iskelenin bulunduğunu farkettim. İskelenin üzerinde yürürken bir kenara tutturulmuş büyük bir metal kutu gördüm. Asma bir kilitle kapatılmıştı. Büyük bir ihtimalle telefon vardı içinde! Yardım çağırmak için telefon edebilirdim! Gidip büyük bir kaya parçası buldum ve kilide vurmaya başladım. Faydasızdı. Jack London olsaydı ne bok yerdi şimdi? Hemingway ne yapardı? Ya Jean Genet?

Kaya parçasını kilide vurmaya devam ettim. Arada isabetsiz vuruşlar yaptığımda, elim kilide veya metal kutuya vuruyordu. Derim sıyrıldı, kan aktı. Bütün gücümü toplayıp kilide son defa yüklendim. Açıldı. Kilidi çıkarıp ve metal kutuyu açtım. Telefon yoktu. Bir sürü şalter ve ağır kablo vardı içerde. Uzanıp bir tele dokundum ve müthiş bir elektrik şokuna tutuldum. Sonra şalterlerden birini indirdim. Suyun kükreyişini duyuyordum. Barajın beton yüzündeki 3-4 borudan beyaz devasa bir su kütlesi jet gibi fırladı. Öbür şalteri indirdiğimde diğer üç-dört borunun ağzı açıldı, tonlarca suyu dışarı vererek. Üçüncü şalteri indirdim ve bütün baraj suyu serbest kaldı. Durup akan suyu seyrettim. Belki bir sel baskını başlatabilirdim ve kovboylar atlarına ya da köhne kamyonetlerine atlayıp beni kurtarmaya gelirlerdi. Gazete başlıklarını görür gibiydim:

ÖNEMSİZ ŞAİR HENRY CHINASKİ LOS ANGELES'LI YUMUŞAK KIÇINI KURTARABİLMEK İÇİN UTAH YAKINLARINDA BİR YERDE SEL BASKININA NEDEN OLDU.

Vazgeçtim bundan. Şalterleri eski yerlerine indirdim, metal kutuyu kapadım, kırık kilidi eski yerine taktım.

Rezervuardan ayrılıp, yukarıya giden başka bir yolu izledim. Bu yol diğerinden daha çok kullanılmışa benziyordu. Yol boyunca yürüdüm. Kıçımdan terler akıyordu. Güçlükle görebiliyordum etrafı. Bana doğru yürüyen 5 yaşlarında küçük bir kız çocuğunu gördüm hayal meyal. Küçük, mavi bir elbisesi ve beyaz ayakkabıları vardı. Beni görünce biraz korktu. Ona doğru yaklaşırken sevimli ve dostça görünmeye çalıştım.

"Küçük kız, gitme, sana bir şey yapmayacağım. YOLUMU KAYBETTİM! *Annen baban* nerede? Küçük kız, beni *annenle babanın* yanına götür."

Küçük kız eliyle işaret etti. Parkedilmiş bir araba ve çekici vardı işaret ettiği yerde. "HEY, ben KAYBOLDUM!" diye bağırdım "TANRIM, SİZİ GÖRDÜĞÜME NE KADAR MEMNUNUM."

Lydia çekicinin kenarından bir adım ileri attı. Saçı kırmızı bigudilerle sarılıydı. "Hadi gel, apartman çocuğu, eve götüreyim seni."

"Seni tekrar gördüğüme ne kadar sevindim bebeğim, öp beni!"

"Hayır. Gel benimle."

Lydia 5-6 metre önümde koşarcasına yürüyordu. Güç bela takip edebiliyordum.

"Buralarda bir apartman çocuğu görüp görmediklerini sordum onlara," diye seslendi omzunun üzerinden "Hayır dediler."

"Lydia, seni *seviyorum!*"

"Hadi, gazla biraz!"

"Bekle, Lydia, *bekle.*"

Dikenli telin üzerinden atladı. Ben atlayamadım. Tele takıldım. Kımıldayamıyordum. Tuzağa düşmüş bir inek gibiydim. "LYDIA!"

Kırmızı bigudileriyle geri döndü ve beni dikenli tellerden kurtardı. "Seni takip ettim. Kırmızı defterini buldum. İsteye-

rek kayboldun, çünkü sarhoştun."

"Hayır. Bilgisizlikten ve korkudan kayboldum. Aklı yerinde bir insan değilim — gelişmemiş şehirli bir budalayım. Ne köy olur ne de kasaba benden."

"Allahım," dedi "*bilmediğimi* mi zannediyorsun?"

Son telden de kurtardı beni. Silkindim. Tekrar Lydia'yla beraberdim.

-31-

Şiir dinletisi için Houston'a uçmadan 3 ya da 4 gün önceydi. Yarışa gittik, yarışta içtim, sonra da Hollywood Bulvarı'nda bir bara yollandım. Eve gece 9 ya da 10'da döndüm. Yatak odasından banyoya giderken telefonun kordonuna ayağım takıldı. Yatağın bıçak gibi sivri çelik köşesine çarparak düştüm. Kalktığımda ayak bileğimin tam üzerinde derin bir yarık oluştuğunu gördüm. Kan halıya akıyordu, banyoya giderken kanlı bir iz kaldı. Yürürken kanlı ayakizleri bırakıyordum.

Kapı çalındı ve Bobby girdi içeri "Aman Allahım, dostum, ne oldu sana?"

"ÖLÜM" dedim. "Ölümüne akıyor kanım..."

"Ahbap," dedi "bacağına bir şeyler yapsan iyi olacak."

Valerie çaldı kapıyı. İçeri aldım. Bağırdı. Bobby'ye, Valerie'ye ve kendime içki hazırladım. Telefon çaldı. Lydia'ydı.

"Lydia, bebeğim, kan kaybediyorum."

"Dramatik oyunlarından biri mi bu gene?"

"Hayır, gerçekten kan kaybediyorum. Valerie'ye sor."

Valerie aldı telefonu. "Doğru, bileği yarılmış. Her yerde kan var ve hiçbir şey yapamayacak durumda. Gelsen iyi olur."

Lydia geldiğinde divanda oturuyordum. "Bak, Lydia: ÖLÜM!" Küçük damarlar spagetti parçaları gibi yaradan dışarıya çıkmıştı. Dokundum onlara. Sigara külü koydum üzerlerine "ERKEĞİM ben! Allah kahretsin, ERKEĞİM ben!"

Lydia gidip biraz oksijenli su getirdi ve yarama döktü. İyi geldi bu. Beyaz köpükler çıktı yaradan. Cızırdadı ve kabarcıklar çıktı. Lydia biraz daha döktü içine.

"Hastaneye gitmen gerek," dedi Bobby.

"Lanet olası hastaneye ihtiyacım yok," dedim. "Kendi kendine iyileşir o..."

Yaram berbat gözüküyordu ertesi sabah. Hâlâ açıktı ve güzel bir kabuk bağlamaya başlamıştı. Biraz daha oksijenli su, sargı bezi ve magnezyum sülfat almak için eczaneye gittim. Küveti sıcak su ve tuzla doldurup içine girdim. Kendimi tek ayaklı olarak düşünmeye başladım. Avantajları vardı:

HENRY CHINASKI HİÇ ŞÜPHESİZ DÜNYANIN EN BÜYÜK TEK BACAKLI ŞAİRİDİR

Bobby geldi akşam "Bir tek bacağın takılması kaça patlıyor biliyor musun?"

"12.000 dolar"

Bobby gittikten sonra doktoruma telefon ettim.

Sargı bezleriyle sarılı bacağımla Houston'a gittim. Enfeksiyonu önlemek için antibiyotik alıyordum. Doktorum içkinin antibiyotiğin etkilerini sıfıra indireceğinden de bahsetmişti.

O gün modern sanat müzesinde şiir okuyordum ama ayıktım. Birkaç şiir okuduktan sonra dinleyicilerden biri sordu:

"Nasıl oldu da içmediniz bugün?"

"Henry Chinaski asla yapmaz bunu" dedim. "Ben onun kardeşi Efram'ım."

Bir şiir daha okudum ve antibiyotik kullandığımı itiraf ettim. Onlara müzede içmenin kurallara aykırı olduğunu da söyledim. Dinleyicilerden biri elinde birayla geldi. İçtim ve biraz daha okudum. Başka biri başka bir birayla geldi. Sonra biralar akmaya başladı. Şiirler de güzelleşmeye.

Sonra bir kafede parti ve akşam yemeği verildi. Tam karşımdaki masada kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız oturuyordu. Katherine Hepburn'ün gençliğine benziyordu. 22 yaşlarındaydı ve güzelliği ışın gibi yayılıyordu. Şakalar yapıp Katherine Hepburn diye seslendim ona. Hoşlanmış görünüyordu. Hiçbir şey beklemiyordum. Kız arkadaşıyla birlikteydi. Gitme zamanı gelince, evinde kaldığım Nana adlı müze yöneticisi kadına "Onu özleyeceğim. İnanılmayacak kadar güzel biri."

"O da bizimle geliyor eve."

"İnanamıyorum."

... ama daha sonra orada, Nana'nın evinde, yatak odasında benimle birlikteydi. Şeffaf ince bir gecelik vardı üzerinde ve uzun saçlarını tarayarak ve bana gülümseyerek yatağın kenarında oturuyordu. "Adın ne?" diye sordum.

"Laura," dedi.

"Bak, Laura, sana Katherine diyeceğim ben."

"Tamam."

Saçları kızıl-kahverengi ve çok uzundu. Uf'ak tefek ama orantılıydı. Hepsinden güzeli de yüzüydü.

"Bir içki alır mısın?" diye sordum.

"Oo, hayır. İçmem. Hoşlanmıyorum içkiden."

İşin esasında beni korkuttu. Benimle burda ne yaptığını anlayamıyordum. Şarkıcı hayranı kızlar gibi görünmüyordu. Banyoya gittim, geri döndüm ve ışığı söndürdüm. Yatakta yanıma sokulduğunu hissedebiliyordum. Onu kollarımın arasına aldım, öpüştük. Şansıma inanamıyordum. Ne hakkım vardı? Birkaç şiir kitabı bunu sağlayabilir miydi? Anlamanın yolu yoktu. Reddedecek durumum da yoktu kesinlikle. Uyarılmıştım. Aşağıya kayıp penisimi ağzına aldı. Ayışığında başının ve bedeninin usulca kımıldanışını izledim. Bazıları kadar iyi değildi, ama *onun* bunu yapıyor oluşu hayret vericiydi yine de. Tam boşalmak üzereyken aşağıya kaydım, ayışığında o güzel saç yığınından tutarak Katherine'in ağzına boşaldım.

-32-

Lydia havaalanında karşıladı beni. Her zamanki gibi abazaydı.

"Aman Allahım" dedi. "*Şehvet doluyum*! Kendi kendime yapıyorum ama işe yaramıyor."

Evime doğru gidiyorduk.

Lydia, bacağım hâlâ kötü durumda. Bu bacağımla bir şey yapabilir miyim bilemiyorum."

"*Ne?*"

"Öyle. Bacağımın bu haliyle becerebileceğimi sanmıyorum."

"Ne halt edeceksin peki o zaman?"

"Yumurta kızartır, sihirbaz numaraları çekebilirim."

"Bırak maskaralığı. Sana soruyorum, ne boka yararsın sen?"

"Bacağım iyileşecek. İyileşmezse kesecekler. Sabırlı ol."

"O kadar sarhoş olmasaydın düşüp bacağını kırmazdın. Hep o *şişeler* yüzünden."

"Sadece şişeler yüzünden değil, Lydia. Haftada 4 kere sevişiyoruz. Benim yaşımdaki biri için hiç de fena sayılmaz bu."

"Bazen hoşlanmadığını bile düşünüyorum."

"Lydia, seks *herşey* demek değildir. Takınağın var senin. Allah aşkına, ara ver biraz."

"Bacağın iyileşinceye kadar ara? Ne yapacağım bu arada ben peki?"

"Kelime Bulmacası oynarım seninle."

Lydia bağırdı. Araba caddeden çıkıp sağa sola savrulmaya başlamıştı. "SENİ OROSPU ÇOCUĞU! ÖLDÜRECEĞİM SENİ!" Çift sarı çizgiyi geçerek karşıdan gelen trafiğin içine daldı. Kornalar çalınıyor, arabalar sağa sola kaçışıyordu. Trafik akışının tersine doğru sürüyorduk, bize yaklaşan arabalar sağa sola çekiliyorlardı. Sonra bir anda yine çift çizgiyi geçerek biraz önce ayrıldığımız şerite döndük.

Polis nerede? diye düşündüm. Neden Lydia bir şey yaptığı zaman polis ortada olmazdı?

"Peki öyleyse," dedi. "Seni eve götürüyorum, tamam mı? Herşeyi anlıyorum. Evimi satip Phoenix'e taşınacağım. Glendoline Phoenix'te oturuyor şimdi. Kardeşlerim senin gibi bir morukla ne işim olduğu konusunda zılgıtı çekmişlerdi bana."

Yolun geri kalanı boyunca hiç konuşmadık. Evime geldiğimizde bavulumu aldım, Lydia'ya bakarak "Hoşçakal," dedim. Sessizce ağlıyordu, bütün yüzü ıslanmıştı. Hızla Batı Bulvarı'na doğru uzaklaştı. Ben de avluya doğru yürüdüm. İşte bir okumadan dönüş daha...

Postaya baktım, sonra Teksas Austin'de oturan Katherine'e telefon ettim. Aramama gerçekten memnun olmuş görünüyordu, o Teksas aksanını ve tiz kahkahayı duymak güzeldi. Ona beni ziyaret etmesini istediğimi ve gidiş-dönüş uçak biletini ödeyeceğimi söyledim. Yarışlara giderdik, Malibu'ya giderdik, ... ne isterse yapabilirdik. "Ama Hank, bir kız arkadaşın yok muydu senin?"

"Hayır, yok. Münzevi biriyim ben."

"Ama şiirlerinde hep kadınlar hakkında yazıyorsun."

"O geçmişteydi. Şimdi bugünü yaşıyoruz."

"Ya Lydia?"

"Lydia?"

"Evet, bana ondan bahsetmiştin."

"Ne anlattımki sana?"

"O iki kadını nasıl dövdüğünü anlattın. Beni dövmesine de izin verecek misin? Öyle iri yarı biri de değilim, biliyorsun."

"Böyle bir şey olamaz. Phoenix'e taşındı o. Dinle beni Katherine, sen aradığım o güzel kadınsın. Lütfen güven bana."

"İşlerimi ayarlamam gerekecek. Kedime bakacak birini bulmalıyım."

"Tamam, bilmeni istiyorum ki burada hiçbir sorun yok."

"Ama. Hank, bana kadınlar hakkında anlattıklarını unutma."

"Ne anlattım ki?"

"Her zaman geri geldiklerini söyledin."

"Sadece maço bir konuşmaydı o."

"Geliyorum" dedi. "İşleri yoluna koyar koymaz, yer ayırdıktan sonra seni arayacağım.

Teksas'tayken Katherine bana yaşamını anlatmıştı. Ben yattığı üçüncü adamdım. Kocası, alkolik bir jokey ve ben. Eski kocası Arnold gösteri ve sanatla ilgili işler yapıyordu. Nasıl yürüdü bilemiyorum. Rock yıldızları, ressamlar ve diğerleriyle sürekli sözleşmeler imzalıyordu. 60 bin dolar içerdeydi, ama iş büyüyordu. Bu durumlarda ne kadar içerde olursanız o kadar ilerlersiniz.

Jokeye ne olmuş bilmiyorum. Herhalde ortadan toz olmuş. Ve sonra Arnold kokaine başlamış. Bu onu bir gecede değiştirmiş. Katherine artık onu tanıyamadığını söylüyordu. Dehşet vericiymiş. Hastanelere ambulansla ziyaretler. Ertesi sabah da hiç bir şey olmamış gibi büroya gidermiş. Sonra Joanna Dover girmiş tabloya. Uzun boylu, heybetli bir zengin kadın. Kültürlü ve çılgın. Arnold'la beraber iş yapmaya başlamışlar. Joanna Dover birinin mısır işiyle ilgilendiği gibi ilgileniyormuş sanatla. Tanınmamış ressamları keşfediyor, çalışmalarını ucuza satın alıyor, tanındıkları zaman satıyormuş. Bu tür işlerden anlayan bir gözü varmış. Ve de 1.80 boyu. Arnold'u daha sık görmeye başlamış. Bir akşam Joanna üzerinde pahalı, dar bir elbiseyle Arnold'u almaya gelmiş. O zamanlar Katherine, Joanna'nın sadece işle ilgilendiğini düşünüyormuş. Sonraları Arnold ve Joanne dışarı çıktıklarında o da takılmaya başlamış. Bir üçlü oluşturmuşlar. Arnold güçlü seks dürtüleri olan bir adam değilmiş; bu yüzden Katherine fazla merak etmiyormuş onu. İş açısındanmış kaygısı. Sonra Joanna sahneden çekilmiş; ve Arnold gitgide daha çok gömülmeye başlamış kokaine. Daha sık ambulans ziyaretleri. Katherine sonunda boşamış onu. Yine de hâlâ görüyormuş Arnold'u. Her sabah Arnold ve personel için kahve götürüyormuş büroya. Arnold da maaşa bağlamış onu, böylece o

da evin masraflarını karşılıyabiliyormuş. Arnold'la arasıra yemeğe çıkıyorlarmış, ama seks yokmuş aralarında. Arnold'un hâlâ ihtiyacı varmış ona, o da korunduğun hissediyormuş. Katherine sağlıklı yiyeceklere inanan bir insandı ve et cinsinden sadece tavuk ve balık yiyordu. Güzel bir kadındı.

-33-

Bir iki gün içinde öğleden sonra 1 sularında kapım çalındı. Ressam Monty Riff ya da kendini öyle tanıtan biriydi kapıyı çalan. DeLongpre Avenue'da yaşarken birlikte içip zom olduğumuz günlerden bahsetti bana.

"Seni hatırlamıyorum," dedim.

"Dee Dee ayıltırdı beni."

"Oo, evet, tamam, girsene." Monty, altılık bir paket bira ve uzun boylu gösterişli bir kadınla birlikte gelmişti.

"Bu Joanna Dover," diye tanıttı kadını bana.

"Houston'daki dinletinizi kaçırdım" dedi kadın.

"Laura Stanley bana sizden bahsetmişti," dedim.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Evet. Ama ona Katherine diyorum, Katherine Hepburn'den."

"Onu gerçekten *tanıyor* musunuz?"

"Bir hayli iyi."

"Ne kadar iyi?"

"Bir iki gün içinde ziyaretime gelecek."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Altılı paketi bitirdik ve ben biraz içki almak için dışarı çıktım. Döndüğümde Monty gitmişti. Joanna onun bir randevusu olduğunu söyledi. Resimden konuşmaya başladık, ben de benimkilerden bazılarını getirdim. Tablolara baktı ve iki tanesini almaya karar verdi. "Ne kadar?" diye sordu.

"Şey, küçüğü 40 dolar, büyüğü de 60 dolar."

Joanna 100 dolarlık bir çek yazdı. Sonra da "Benimle ya-

şamanı istiyorum," dedi.

"Ne? Bu kadar çabuk mu?"

"Masrafı neyse veririm. Biraz param var. Ne kadar olduğunu sorma. Neden birlikte yaşamamız gerektiği üzerinde düşünüyordum. Anlatmamı ister misin?"

"Hayır."

"Birini söyleyeyim. Birlikte yaşarsak seni Paris'e götürürüm."

"Seyahatten nefret ederim."

"Sana gerçekten seveceğin bir Paris gösteririm."

"Biraz düşüneyim."

Ona doğru eğilerek bir öpücük kondurdum. Sonra tekrar öptüm onu, bu sefer biraz daha uzun.

"Lanet olsun," dedim. "Yatalım."

"Tamam," dedi Joanna Dover.

Soyunduk ve yatağa girdik. 1.90'a yakın boyu vardı. Kadınlarım hep ufak tefek olmuştu. Garipti — uzandığım her yerinde daha fazla kadın vardı sanki. İyice kızıştık. 3-4 dakika kadar oral seks yaptıktan sonra üstüne çıktım. İyiydi, gerçekten iyiydi. Yıkandık, giyindik ve sonra beni Malibu'da akşam yemeğine götürdü. Teksas Galveston'da yaşadığını söyledi. Telefon numarasını ve adresini vererek gelip onu görmemi istedi. Gelebileceğimi söyledim. Paris ve diğer konularda ciddi olduğunu söyledi. İyi bir düzüşmeydi, yemek de mükemmeldi.

-34-

Katherine telefon etti ertesi gün. Biletini aldığını ve cuma öğleden sonra 2.30'da Los Angeles Havaalanı'nda olacağını söyledi.

"Katherine," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Hank, beni görmek istemiyor musun?"

"Tanıdığım herkesten daha çok görmek istiyorum seni."

"Ne peki?"

"Joanna Dover'ı biliyorsun..."

"Joanna Dover?"

"O... biliyorsun... kocan..."

"Ne olmuş ona, Hank?"

"Bana geldi."

"Evine mi geldi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Konuştuk. Tablolarımdan ikisini satın aldı."

"Başka bir şey oldu mu?"

"Evet."

Katherine sustu. Sonra "Hank, şimdi seni görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Anladım. Bak. Neden biraz düşünüp tekrar aramıyorsun beni? Üzgünüm, Katherine. Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Bütün söyleyeceğim bu."

Kapadı. Tekrar aramayacak diye düşünüyordum. Karşılaştığım en iyi kadındı o ve onu kaçırmıştım. Yenilgiyi hakediyordum, tımarhanede yalnız başına ölmeyi de.

Telefonun yanına oturdum. Gazeteyi, spor bölümünü, mali haberleri, mizah kısmını okudum. Telefon çaldı. Katherine'di. "SİKTİR ET Joanna Dover'ı," diye güldü. Katherine'in daha önce böyle küfrettiğini hiç duymamıştım.

"O zaman geliyorsun?"

"Evet. Geliş saatimi kaydettin mi?"

"Hepsini yazdım. Orada olacağım."

Vedalaştık. Katherine geliyordu. O güzel yüzü, vücudu, saçları, gözleri, gülüşüyle en az bir haftalığına geliyordu.

-35-

Bardan çıktım ve çizelgeye baktım. Gecikme falan yoktu. Katherine gökyüzündeydi ve bana doğru geliyordu. Oturup bekledim. Karşımda iyi giyimli bir kadın kitap okuyordu. Elbisesi naylon çoraplı bacaklarının üst kısımlarını gös-

terecek şekilde dizlerinin bir hayli üstündeydi. Neden böyle davranmakta ısrar ediyordu? Bir gazete aldım ve gazetenin üstünden elbisesinin üst kısmına bakmaya başladım. Kalın uylukları vardı. Kimindi bu uyluklar? Elbisesine gözlerimi dikip bakarken aptal gibi hissettim kendimi ama elimde değildi. Ortaya konulmuştu. Bir zamanlar küçük bir kızdı, bir gün gelecek ölecekti, ama şimdi bana uyluklarını gösteriyordu. Lanet olası orospu; ona yüz vuruş yapabilir, 19 santimlik mor vurucuyu toka edebilirdim. Bacak bacak üstüne attığında eteği biraz daha yukarı çıktı. Kitabının üstünden baktı. Ben gazetenin üstünden bakarken gözleri benimkilerle karşılaştı. Kayıtsız bir ifadesi vardı. Çantasına uzanıp bir sakız çıkardı, kâğıdını yırtıp ağzına attı. Yeşil bir sakız. Yeşil sakızı çiğnerken ağzını seyrettim. Eteğini aşağıya çekmiyordu. Baktığımı biliyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Cüzdanımı açıp 2 tane elli dolarlık banknot çıkardım. Başını kaldırıp baktı, banknotları gördü, tekrar aşağı baktı. Sonra şişman bir adam 'puf' diye bitişiğime çöktü. Kıpkırmızı bir yüzü ve kocaman bir burnu vardı. Tulum giymişti, açık kahverengi bir tulum. Osurdu. Kadın eteğini aşağı çekiştirdi ve ben banknotları cüzdanıma yerleştirdim. Kamışım yumuşadı, kalktım ve su içmek için çeşmeye doğru yöneldim.

Katherine'in uçağı alana inmişti. Durdum ve bekledim. Katherine, sana tapıyorum.

Katherine rampadan dışarı yürüdü, mükemmeldi, kızılkahverengi saçları, incecik bedeni, yürürken savrulan mavi elbisesi, beyaz ayakkabıları, incecik düzgün ayak bilekleri; gencecik. Geniş kenarlı beyaz bir şapka giymişti, sağ kenarı aşağı doğru bükülmüştü şapkanın. Kahverengi, iri, gülen gözleriyle şapkanın altından bakıyordu. Klası vardı. Havaalanı bekleme salonunda kıçını gösteren tiplerden değildi.

Ve ben 100 kiloluk cüssem, kısa bacaklarım, maymuna benzeyen üst kısmım, göğsüm, kısa boynum, koca kafam, çipil gözlerim, darmadağınık saçlarımla, 1.80'lik dağınık bir tip, orada onu bekliyordum.

Katherine bana doğru geldi. O uzun temiz kızıl-kahveren-

gi saçlar. Teksaslı kadınlar çok rahat ve doğal oluyorlardı. Bir öpücük kondurdum ve bagajını sordum. Barda biraz mola vermeyi önerdim. Garson kızlar buruşuk beyaz külotlarını ortaya çıkaran kısacık kırmızı elbiseler giymişlerdi. Kırmızı elbiselerinin yakası o kadar aşağıdaydı ki, göğüsleri görünüyordu. Her sentiyle maaşlarını, bahşişlerini hakediyorlardı. Kentin varoşlarında yaşar, erkeklerden nefret eder, anneleri ve erkek kardeşleriyle birlikte otururlar, psikiyatristlerine âşık olurlardı.

İçkilerimizi bitirip, Katherine'in bagajlarını almaya gittik. Bir sürü erkek onun bakışlarını yakalamaya çalışıyordu ama o kolumu tutmuş, yanımda yürüyordu. Pek az güzel kadın diğer insanların arasında birine ait olduğunu göstermeye isteklidir. Bunu farkedecek kadar çok kadın tanımıştım. Onları oldukları gibi kabul etmiştim. Aşk pek nadir ve çok zor ortaya çıkardı. Ortaya çıkışıysa genellikle yanlış nedenlerle olurdu. Birisi aşkı zaptetmekten yorgun düşer, koyverirdi onu, çünkü gidecek bir yerlere *ihtiyacı* olurdu. Sonrası genellikle sorunlu olurdu.

Evime geldiğimizde Katherine bavulunu açıp bir çift lastik eldiven çıkardı. Gülüyordu.

"Ne bu?" diye sordum.

"Darlene — en iyi arkadaşım — bavulumu hazırlarken "*Ne* haltediyorsun yine?" diye sordu. Ben de "Hank'ın evimi hiç görmedim, ama *biliyorum,* orada bir şeyler pişirmeden, yaşamadan ve uyumadan önce bir güzel temizlemek gerekecek" dedim.

Sonra o şen Teksas kahkahalarından birini attı Katherine. Banyoya gidip blucinini ve turuncu bluzunu giydi, çıplak ayakları ve lastik eldivenleriyle mutfağa yollandı.

Ben de banyoya gidip elbiselerimi değiştirdim. Lydia gelir de Katherine'e dokunmaya kalkarsa buna izin vermemeye karar verdim. Lydia? Neredeydi? Ne yapıyordu?

Beni gözeten tanrılara dualar gönderdim: lütfen Lydia'yı uzak tutun burdan. Gitsin kovboyların boynuzlarını emsin,

gece üçlere kadar dansetsin — ama buradan uzak dursun...

Çıktığımda Katherine mutfakta dizlerinin üstüne çömelmiş, iki yıllık yağ lekelerini temizlemeye çalışıyordu.

"Katherine," dedim, "hadi gel şehre gidelim. Yemeğe gidelim. Böyle başlayamayız, değil mi?"

"Peki, Hank, ama önce şu yeri bitirmeliyim. Bitince gideriz."

Oturup bekledim. Sonra mutfaktan çıktı. Ben sandalyede oturmuş bekliyordum. Eğilip öptü beni, gülümseyerek, "Pis moruğun tekisin sen!"

Yatak odasına doğru yöneldi. Yine âşıktım. Yine başım beladaydı...

-36-

Yemekten sonra eve dönüp sohbet ettik. Sağlıklı gıda bağımlısıydı ve tavuk ve balıktan başka et yemiyordu. Ona yaradığı kesindi.

"Hank," dedi, "yarın banyoyu temizleyeceğim."

"Peki," dedim içkimin üzerinden.

"Ve egzersizlerimi ihmal etmemeliyim. Seni rahatsız eder mi bu?"

"Hayır, hayır."

"Ben etrafta dolanırken yazabilecek misin?"

"Sorun değil."

"Ben de yürüyüşe çıkarım."

"Yo, yalnız olmaz, hele bu civarda."

"Yazarken seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Yazmayı kesmek için bir yolum yok, delilik gibi bir şey."

Gelip divanda yanıma oturdu Katherine. Bir kadından çok kız çocuğuna benziyordu. İçkimi yere koyup öptüm onu, uzun bir öpüş. Dudakları serin ve yumuşaktı. Uzun kızıl kahverengi saçları hep dikkatimi çekiyordu. Geriye çekilip bir içki daha aldım. Kafamı allak bullak etmişti. Sefil, sarhoş orospulara alışıktım ben.

Bir saat daha konuştuk "Hadi yatağa gidelim," dedim

ona. "Yorgunum."

"İyi. Önce hazırlanayım" dedi.

İçkimi içerek oturdum. Daha fazla içkiye ihtiyacım vardı. Açıkçası, benim için çok fazlaydı bu kadın.

"Hank," dedi, "yataktayım."

"Tamam."

Banyoya gidip soyundum, dişlerimi fırçaladım, elimi yüzümü yıkadım. Ta Teksas'tan geldi, diye düşündüm, sırf beni görmek için gelmişti ve şimdi yatağımdaydı, bekliyordu.

Hiç pijamam yoktu. Yatağa doğru yürüdüm. Üstünde bir gecelik vardı. "Hank," dedi, "5-6 günümüz var, sonra başka bir şey düşünmemiz gerekecek."

Yatağa, yanına girdim. Küçük kız,kadın hazırdı. Onu kendime çektim. Talihim yine yaver gitmişti, tanrılar gülümsüyordu. Öpüşler giderek daha ateşli hale geldi. Elini kamışıma koydum ve geceliğini sıyırdım. Organıyla oynamaya başladım. Organı olan bir Katherine? Klitorisi ortaya çıktı, yavaşça dokundum ona tekrar tekrar. Sonunda üstüne çıktım. Kamışım yarıya kadar içindeydi. Çok dardı. İleri geri hareket ettirdim, sonra ittim. Kamışımın diğer kısmı içeri kaydı. Harikaydı. Beni sımsıkı sıkıyordu. Hareket ettim, daha da sıktı. Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Durdum ve sakinleşmek için biraz ara verdim. Onu öptüm, alt ve üst dudağını öptüm ayrı ayrı, üst dudağını emdim. Saçları yastığa yayılmıştı. Sonra onu memnun etmekten vazgeçip sertçe düzdüm onu. Cinayet gibiydi. Hiçbir şey umurumda değildi, kamışım çıldırmıştı. Bütün o saçlar, onun genç ve güzel yüzü. Bakire Meryem'in ırzına geçmek gibiydi. Boşaldım. İçine boşaldım, acı çekerek, en derinlerine ulaşarak — ruhen ve bedenen — tekrar tekrar...

Sonra uyuduk. Ya da Katherine uyudu. Arkasından sarıldım ona. İlk defa evlenmeyi düşündüm. Onda kesinlikle kapatılmamış çatlaklar vardı, biliyordum. Bir ilişkinin başlangıcı her zaman en kolayıdır. Sonra örtüler açılmaya başlar hiç durmadan. Hâlâ evlenmeyi düşünüyordum. Bir ev, bir

köpek, bir kedi, süpermarket alışverişlerini düşünüyordum. Henry Chinaski taşaklarını kaybediyordu. Ama umurunda bile değildi.

Sonunda uyudum. Sabah uyandığımda Katherine yatağın kenarında oturmuş kızıl kahverengi saçlarını tarıyordu. Koyu renk iri gözleriyle bana baktı uyanırken. "Merhaba Katherine," dedim, "benimle evlenir misin?"

"Lütfen yapma," dedi, "bundan hoşlanmıyorum."

"İstediğim bu."

"Oh, Allah kahretsin, Hank."

"Ne?"

" 'Allah kahretsin' dedim, ve bu şekilde konuşursan ilk uçakla geri dönerim."

"Tamam, tamam."

"Hank?"

"Evet ?"

Katherine'e baktım. Uzun saçlarını taramayı sürdürüyordu. İri kahverengi gözleriyle bana bakarak gülümsedi. "Sadece *seks*, Hank, *sadece seks!*" Sonra güldü. Alaycı bir gülüş değildi, gerçekten neşe doluydu. Saçlarını taradı, kollarımla belini sardım ve başımı bacaklarının üzerine koydum. Hiçbir şeyden emin değildim.

-37-

Kadınları ya boks maçlarına ya da at yarışlarına götürürüm. O perşembe akşamı da Katherine'i Olimpik salondaki boks maçına götürdüm. Daha önce hiç canlı döğüş görmemişti. İlk devreden önce gittik oraya, ringin yanına oturduk. ben bira ve sigara içerek bekledim.

"Garip," dedim ona, "insanlar buraya gelip oturacaklar ve iki adamın ringlere çıkıp birbirlerini yumruklamalarını seyredecekler."

"Berbat bir şeye benziyor."

"Burası uzun süre önce yapıldı," dedim. O eski arenaya

doğru bakarken."Sadece iki tuvalat var, biri erkekler, biri de kadınlar için. İkisi de küçük. Ya aradan önce ya da sonra gitmeye çalış."

"Peki."

Buraya ara sıra sinema yıldızları ve ünlü kişiler, ama çoğunlukla Latinler ve alt tabakadan beyazlar gelirdi. Bir sürü Meksikalı boksör vardı ve harbi döğüşürlerdi. Tek kötü döğüş beyazların ya da siyahların döğüşüydü, özellikle ağır siklette.

Orda Katherine'le birlikte olmak garipti. İnsan ilişkileri garipti. Demek istediğim, bir süre biriyle birlikte oluyordunuz, onunla yiyor, yatıyor, yaşıyordunuz, onu seviyor, onunla konuşuyor, beraber bir yerlere gidiyordunuz ve sonra bitiyordu. Sonra hiç kimseyle birlikte olmadığınız kısa bir süre giriyordu araya, sonra başka bir kadın geliyordu, onunla yiyor, onu düzüyordunuz ve herşey öyle normal görünüyordu ki, sanki siz hep onu bekliyordunuz, o da sizi. Yalnızken hiç iyi hissetmedim kendimi; bazen idare ederdi ama hiç de iyi değildi.

İlk döğüş iyiydi, bolca kan ve cesaret. Boks maçlarını seyrederek ve at yarışlarına giderek edebiyata ilişkin öğrenilecek bazı şeyler vardı. Mesaj açık değildi ama bana faydası oldu. Önemli kısmı buydu: mesaj açık değildi. Sözsüzdü, yanan bir ev gibi veya bir deprem veya sel veya bacaklarını göstererek arabadan inen kadın gibi. Başka yazarların neye ihtiyaç duyduklarını bilmiyordum; umurumda da değildi, onları okumuyordum zaten. Kendi alışkanlıklarıma, kendi önyargılarıma hapsetmiştim kendimi. *Eğer* cesaret bütünüyle kendinizinse sersem olmak kötü bir şey değildir. Bir gün Katherine hakkında yazacağımı biliyordum ve kolay olmayacaktı bu. Orospular hakkında yazmak kolaydır, iyi bir kadın hakkında yazmaksa çok daha zor.

İkinci döğüş de iyiydi. Kalabalık bağırıyor, kükrüyor ve biraları ardı ardına deviriyordu. Çalıştıkları fabrikalardan, atölyelerden, mezbahalardan, araba yıkama istasyonlarından kısa bir süre için kaçmışlardı, ertesi gün geri dönecek-

lerdi ama *şimdi* dışarıdaydılar — özgürlük onları vahşileştirmişti. Yoksulluğun esaretini düşünmüyorlardı. Ya da yoksullara yardım ve yiyecek karnelerin esaretini. Yoksullar bodrumlarında atom bombası yapmayı öğrenene kadar geri kalanımızın sorunu yoktu.

Bütün döğüşler iyiydi. Kalkıp tuvalete gittim. Döndüğümde Katherine oldukça durgun görünüyordu. Bir bale ya da konserdeymiş gibi oturuyordu. Harika bir parça olmasına rağmen son derece hassas ve narindi.

İçmeye devam ediyordum, Katherine de döğüş anormal ölçülerde vahşileştiği zaman elimi tutuyordu. Kalabalık nakavtları severdi. Boksörlerden biri yere düştüğünde bağırırlardı. Yumrukları atan *onlardı* sanki. Patronlarını ya da karılarını yumrukluyorlardı belki. Kimbilir? Kimin umurunda? Biraz daha bira.

Finalden önce kalkmayı önerdim Katherine'e. Artık yetmişti.

"Olur," dedi

Daracık ara yoldan yürüdük, hava dumandan mavileşmişti. Ne ıslık ne de açık saçık el hareketleri yapan vardı. Savaştan çıkmış gibi yara izleriyle dolu yüzüm bazen işe yarıyordu.

Çevreyolunun altındaki küçük park yerine doğru yürüdük. '67 model Vosvos'um yoktu ortada. 67 model, Vosvos'ların en son iyi modeliydi — meraklı gençler de iyi bilirdi bunu.

"Hepburn, lanet olası arabamızı yürütmüşler."

"Oo, Hank, olamaz!"

"Olmuş bile. Buraya bırakmıştım" Arabamı parkettiğim yeri işaret ettim. "Yerinde yeller esiyor."

"Hank, ne yapacağız?"

"Taksi bulalım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"İnsanlar niye yapar bunu?"

"Yapmak zorunda oldukları için. Çıkış yolları bu."

Bir kafeye girdik ve taksi için telefon ettim. Kahve ve şekerli çörek söyledik. Biz döğüşü izlerken görmüşlerdi işleri-

ni. Bir laf vardır, "Kadınımı al ama arabamı bırak." Kadınımı alan bir adamı asla öldürmem; arabamı alan birini gebertebilirim.

Taksi geldi. Allahtan evde bira ve biraz votka vardı. Ayık kalarak Katherine'le sevişme ümidimi yitirmiştim. Katherine de biliyordu bunu. '67 model mavi Vosvos'umdan bahsederek bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Son iyi model. Polisi bile arayamıyordum. Zomdum yine. Sabaha kadar, öğlene kadar beklemem gerekiyordu.

"Hepburn," dedim, *"senin* hatan değil, *sen* çalmadın onu!"

"Keşke ben çalsaydım, şimdi yerinde olurdu"

Mavi bebeğimin üstünü açmış Kıyı Yolu'nda turlayarak kafa bulup gülen veletleri düşünüyordum. Sonra Santa Fe Bulvarındaki araba hurdalığı geldi aklıma. Bir yığın tampon, ön cam, kapı kolları, motor sileceği, motor parçası, tekerlek, direksiyon, motor kapağı, kriko, çanak biçiminde koltuk, ön tekerlek mili, fren ayakabıları, radyolar, piston, valf, karbüratör, şaft, vites, aks — arabam yakında bir aksesuar yığınına dönecekti.

O gece Katherine'e sarılarak uyudum, ama içim buz gibi ve buruktu.

-38-

Allahtan araba kiralama servisi için ödeme yapan bir oto sigortam vardı. Katherine'i at yarışlarına bu arabayla götürdüm. Hollywood Parkı'nda güneşli bir köşede oturduk. Katherine bahse katılmak istemediğini söylediyse de onu içeri alarak çizelgeyi ve bahis gişelerini gösterdim.

İlk seferinde 2'ye 7 favori atıma 5 oynadım. Her zaman, kaybedeceksen önce de kaybedebilirsin; biri seni yenene kadar kazanılacak yarışın vardır diye düşünmüşümdür. Atlar başa baş gitti; sonunda benimki koptu, öne geçti. 9.40 dolar kazandırdı, 17.50 dolar öndeydim.

Bir sonraki yarışta ben oynarken Katherine yerinde oturdu. Geri döndüğümde iki sıra ötemizdeki adamı işaret

ederek "Gördün mü şu adamı?" dedi

"Evet."

"Dün 2.000 dolar kazandığını söyledi bana, şimdi de 25.000 dolar önde olduğunu söylüyor."

"Bahse girmek istemez misin? Belki hepimiz kazanırız."

"O, hayır, hiçbir şey bilmiyorum atlarla ilgili."

"Basit. Sen onlara bir dolar veriyorsun onlar da 84 sent geri veriyorlar. Buna 'alır' deniyor. Devlet ve yarış alanını işletenler yarı yarıya kırışıyor parayı. *Kimin* kazandığı ilgilendirmez onları, kazançları ortak havuzdan gelir."

İkinci yarışta 5'e 8 favori atım ikinci geldi. Arkadan gelen at benimkini son anda geçti. 45.80 dolar kazandırdı.

İki sıra aşağıdaki adam dönüp Katherine'e baktı. "Kazandım," dedi, "tam on yaptım."

"Oooh" dedi Katherine ona gülümseyerek, "bu iyi işte."

Üçüncü yarışa geldi sıra. İki yaşındaki tayların ve iğdiş edilmiş atların koştuğu bir yarıştı bu. Yarıştan 5 dakika önce çizelgeyi kontrol edip bahse girdim. Uzaklaşırken iki sıra aşağıda oturan adamın Katherine'le konuştuğunu gördüm. Her yarışta belki bir şekilde yatağa atarım ümidiyle çekici kadınlara ne kadar çok kazandıklarını anlatan bunun gibi düzinelerce adam çıkar. Belki bu kadar uzun boylusunu düşünmezler bile. Belki sadece ne olduğundan yeteri kadar emin olmadıkları belirsiz bir şeyler için umutlanırlar. Ancak 10'a kadar sayabilen kuşbeyinli, çürük tiplerdir bunlar. Kim nefret edebilir onlardan? Büyük kazançlar peşindeki bu tipler bahis sırasında hep 2 dolarlık gişenin önündedirler, ayakkabılarının ökçeleri basık, elbiseleri kirlidir. Türünün en aşağıları. Yarı yarıya veren bahse girdim, önümüzdeki herif ise 4 dolar ödedi ve ödediği 6 misli veren at kazandı. Adam döndü ve Katherine'e bakarak "Kazandım," dedi, "100 dolar kazandım."

Katherine cevap vermedi. Anlamaya başlıyordu. Kazananlar ağızlarını açmazlar. Park yerinde kim vurduya gitmekten korkarlar.

Dördüncü yarıştan sonra 22.80 dolarlık büyük bahisçi yi-

ne dönüp Katherine'e "Aldım bunu, 10 misli," dedi.

Katherine dönerek "Yüzü sapsarı, Hank. Gözlerini gördün mü? Hasta adam."

"Rüyasına hasta. Hepimiz bu rüyaya hastayız. Onun için buradayız ya."

"Hank, gidelim."

"Nasıl istersen."

O akşam yarım şişe kırmızı şarap içti, iyi kalite kırmızı şarap, sessiz ve kederliydi. Beni at yarışlarında ve boks maçlarında gördüğü insanlarla özdeşleştirdiğini biliyordum, ben de onlardan biriydim. Katherine, sağlıklı insanların anladığı anlamda sağlıklı biri olmadığımı biliyordu. Kendimi hep yanlış şeylere hasretmiştim: içmeyi seviyordum, tembeldim, bir tanrım, siyasetim, fikirlerim, idallerim yoktu. Hiçliğe tezgâh kurmuştum; bir çeşit varolmama, ve bunu kabullenmiştim. Bütün bunlardan da ilginç bir kişi çıkmıyordu ortaya. İlginç olmak gibi bir derdim de yoktu, çok zordu bu. Gerçekten istediğim içinde yaşanacak yumuşak ve belirsiz bir yer ve rahat bırakılmaktı. Diğer taraftan, kafayı bulunca bağırıyor, deliriyor, kontrolden çıkıyordum. Bir davranışım diğerine uymuyordu. Hiç takmıyordum.

O akşamki sevişmemiz çok güzeldi, ama onu kaybettiğim akşamdı bu aynı zamanda. Bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O banyoya giderken ben yana devrilip çarşafa silindim. Tepemizde, Hollywood'un üstünde bir helikopter turluyordu.

-39-

Ertesi gece Bobby'yle Valerie geldi. Benim oturduğum siteye taşınmışlardı, karşımdaki apartmanda oturuyorlardı şimdi. Bobby'nin üzerinde dar örgü bir gömlek vardı. Giydiği herşey çok yakışırdı Bobby'ye, pantolonu üzerine tam oturmuştu, boynun uzunluğu da tamdı, giysisine uygun ayakkabılar giymişti, saçları da biçimliydi.

Valerie de şık giyinmişti ama onunki kadar inceden ince-

ye tasarlanmamıştı giyimi. Herkes onlara "Barbie Bebekler" derdi. Yalnız kaldığınızda iyiydi Valerie, akıllı, enerjik ve lanet edilecek kadar dürüst. Bobby de öyle, yalnız kaldığınızda çok daha insancıl olurdu, ama yeni bir kadın olmayagörsün ortalıkta, son derece anlayışsız ve vurdumduymaz biri olurdu. Sanki orada bulunması son derece ilginç ve olağanüstü bir şeymiş gibi bütün söylediklerini ve dikkatini kadına yöneltirdi ama konuşması sıkıcı ve önceden belli şeyler olurdu. Katherine'in onu nasıl halledeceğini merak ediyordum.

Oturdular. Ben pencerenin yanındaki bir sandalyedeydim; Valerie, Bobby'le Katherine'in arasında koltuktaydı. Bobby başladı. Öne eğildi ve Valerie'yi ihmal ederek bütün dikkatini Katherine'e yöneltti.

"Los Angeles'ı seviyor musun?"

"Fena değil." dedi Katherine.

"Burada uzun süre kalacak mısın?"

"Bir süre daha."

"Teksaslı mısın?"

"Evet."

"Televizyonda güzel bir şeyler var mı?"

"Hep aynı şeyler."

"Teksasta bir amcam var."

"Oo."

"Evet, Dallas'ta oturur."

Katherine cevap vermedi. Sonra "Özür dilerim, mutfağa gidip bir sandviç hazırlayacağım. Bir şey isteyen var mı?" dedi.

İstemediğimizi söyledik. Katherine kalkıp gitti. Bobby de onu izledi. Ne konuştuğunu duyamıyordunuz ama başka sorular sormaya devam ettiğini söyleyebilirdiniz. Valerie yere dikmişti gözlerini. Katherine ve Bobby uzun süredir mutfaktaydılar. Valerie aniden başını kaldırıp benimle konuşmaya başladı. Çok hızlı ve sinirli konuşuyordu.

"Valerie," onu susturdum, "konuşmamız gerekmiyor, konuşmak zorunda değiliz."

Başını eğdi yine.

Sonra ben "Hey ahbaplar, ne kaynatıyorsunuz orada, yeri mi cilalıyorsunuz?" dedim.

Bobby güldü ve ayağıyla yerde ritm tutturdu.

Nihayet önde Katherine arkasında Bobby çıktılar mutfaktan. Katherine bana doğru gelerek sandvicini gösterdi: buğday kırmasının üzerinde fıstık ezmesi ile dilimlenmiş muz ve susam.

"Güzele benziyor," dedim ona.

Oturup sandvicini yemeye başladı. Sessizlik oldu. Sonra Bobby "Evet, galiba gitsek iyi olacak..."

Çıktılar. Kapı kapandıktan sonra bana bakarak "Hiç bir şey söyleme, Hank. Sadece beni etkilemeye çalışıyordu," dedi.

"Onu tanıdığımdan beri tanıdığım her kadına yaptı bunu"

Telefon çaldı Bobby'ydi. "Hey, ahbap, ne yaptın karıma?"

"Ne oldu?"

"Burada oturuyor, depresyona girmiş, konuşmuyor!"

"Karına bir şey yapmadım ben."

"Anlayamıyorum."

"İyi geceler Bobby."

Kapadım.

"Bobby'ydi" dedim Katherine'e. "Karısı depresyona girmiş."

"Gerçekten mi?"

"Öyle görünüyor."

"Sandviç istemediğine emin misin?"

"Bana da seninkinin aynısını yapar mısın?"

"Tabii."

"O zaman isterim."

-40-

Katherine 4-5 gün daha kaldı. Hamile kalma riskinin başladığı günlerdeydik. Prezervatiflere tahammülüm yoktu. Katherine biraz gebelik önleyici köpük aldı. Bu arada polis Vosvos'mu bulmuştu. Arabamın çekildiği yere gittik. Aküsü-

nün boşalmış olması dışında bir yerine bir şey olmamıştı. Sağına soluna baktırmak için Hollywood tamirhanesine bıraktım onu. Yatakta son bir vedadan sonra TRV 469 mavi Vosvosumla Katherine'i havaalanına götürdüm.

Pek iç açıcı bir gün değildi benim için. Fazla bir şey konuşmadan oturduk. Sonra uçağı için çağrı yapıldı, öpüştük.

"Hey, bu genç kadının bu moruğu öptüğünü gördü herkes."

"Umurumda bile değil..."

Katherine tekrar öptü beni.

"Uçağını kaçıracaksın," dedim.

"Beni görmeye gel, Hank. Güzel bir evim var. Yalnız yaşıyorum. Beni görmeye gel..."

"Geleceğim."

"Yaz."

"Yazacağım."

Katherine gidiş tüneline doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

Ben de park yerine dönüp Vosvos'uma atladım. Hâlâ benim bu, diye geçirdim içimden. Herşeyimi kaybetmedim henüz.

Çalıştı.

-41-

İçmeye başladım o akşam. Katherine'siz kolay olmuyordu. Evde bıraktığı bazı şeyleri buldum — bir küpe, bir kolye.

Daktilomun başına oturmalıyım, diye düşündüm. Sanat disiplin ister. Her ipikırık gider bir eteğin peşinden. Bunu düşünerek içtim.

Gece 2'de telefon çaldı. Son biramı içiyordum.

"Alo?"

"Alo," Bir kadın sesiydi, genç bir kadının sesi.

"Evet?"

"Henry Chinaski siz misiniz?"

"Evet."

"Arkadaşım yazılarınıza hayrandır. Bugün onun doğumgünü ve ben size telefon edeceğimi söyledim. Telefon rehberinde adınızı bulunca çok şaşırdık."

"Evet, kayıtlıyım."

"Neyse, bugün onun doğumgünü ve size gelmemizin ilginç olacağını düşündük."

"Pekâlâ"

"Arlene, evde belki bir kadın olabileceğini söyledi."

"Münzevi biriyimdir ben."

"Gelmemizde bir sakınca yok o zaman?"

Adresi verdim ve evi tarif ettim.

"Sadece bir isteğim var, biram bitti."

"Bira getiririz gelirken. Benim adım Tammie."

"Saat 2'yi geçiyor."

"Biz biraz bira buluruz. Dekolte harikalar yaratır."

Yirmi dakika sonra dekolteleriyle ama birasız geldiler.

"O orospu çocuğu," dedi Arlene, "bu sefer biraz korkmuş görünüyordu."

"Siktiret onu," dedi Tammie.

Oturdular ve yaşlarını söylediler.

"Ben 32 yaşındayım," dedi Arlene.

"Ben de 23," dedi Tammie.

"Yaşlarınızı toplayın," dedim, "benimkini bulursunuz."

Arlene'nin saçları uzun ve siyahtı. Yanımdaki sandalyede oturmuş saçını tarıyor, makyajını yaparken büyük gümüş bir aynaya bakıyor ve konuşuyordu. Epeyce papiklemiş olduğu belliydi. Tammie'nin mükemmele yakın bir vücudu, kendinden kızıl uzun saçları vardı. O da haplanmıştı, ama öbürü kadar değil.

"Sana 100 dolara patlar bu iş."

"Geç o zaman."

Tammie yirmili yaşların başındaki kadınlar gibi başindi. Yüzü köpek balığına benziyordu. Hiç hoşlanmadım ondan.

Gece 3.30'da gittiler, ben de yalnız başıma yattım.

-42-

İki gece sonra saat 4'de kapı çalındı.

"Kim o?"

"Kızıl saçlı yosma."

Tammie'yi içeri aldım. Oturdu, ben de birer bira açtım.

"Nefesim kokuyor. İki dişim çürük. Beni öpemeyeceksin."

"N'apalım."

Konuştuk. Ben dinledim daha çok. Tammie'nin kafası kıyaktı. Onu dinliyor, uzun kızıl saçlarını seyrediyordum. O kayıp gitmişken ben bakmaya devam ediyordum vücuduna. Giysilerinden fırlamış, dışarı çıkmak için yalvarıyorlardı adeta. Konuştu da konuştu. Ona dokunmadım.

Saat 6'da Tammie adresini ve telefonunu verdi.

"Gitmem gerek." dedi.

"Arabana kadar götüreyim seni."

Arabası hurda haline gelmiş parlak kırmızı bir Camaro'ydu. Ön taraf içeri göçmüş, bir yanı yarılıp açılmış, pencereler temize havale olmuştu. İçerisi paçavralar, gömlekler, Kleenex kutuları, gazeteler, süt kartonları, Coca Cola şişeleri, tel, ip, kâğıt peçeteler, dergiler, kâğıt bardaklar, ayakabılar, bükülmüş renkli kamışlarla doluydu. Bütün bu ıvır zıvır koltukların üzerine yığılmış, her yeri kaplamıştı. Sadece sürücü koltuğunda biraz boş yer vardı.

Tammie başını pencereden çıkardı, öpüştük.

Sonra kaldırımın kenarından topukladı, köşeye vardığında 45 yapıyordu. Aniden frene bastı. Camaro aşağı yukarı sallandı. Eve döndüm.

Yatağa yattım ve onun saçlarını düşündüm. Daha önce gerçek kızıl saç görmemiştim. Ateş gibiydiler.

Gökten düşen yıldırım gibi, diye düşündüm.

Nasılsa yüzü bana artık o kadar sert görünmüyordu...

-43-

Ona telefon ettim. Saat 1'di. Evine gittim. Bu evin arkasında küçük bir bungalovda yaşıyordu. Tammie.

Beni içeri aldı.

"Sessiz ol. Dancy'yi uyandırma. Benim kızım. 6 yaşında, yatak odasında uyuyor."

6'lık bir paket biram vardı. Tammie buzdolabına koydu onları, iki şişeyle birlikte geldi.

"Kızım bir şey görmesin. Hâlâ iki kötü dişim var ve ağzım kokuyor. Öpüşemeyiz."

"Pekâlâ."

Yatak odası kapalıydı.

"Bak," dedi, "biraz B vitamini almam lazım. Pantolonumu indirip kıçıma daldıracağım iğneyi. Başını öbür yana dön."

"Peki."

Sıvıyı şırıngaya çekişini izledim. Başımı öbür tarafa çevirdim.

"Tümünü almam gerek," dedi.

İşi bittiğinde küçük kırmızı radyoya açtı.

"Güzel bir yer burası."

"Bir aydır kirayı ödemedim."

"Oo....."

"Boşver. Ev sahibi ön tarafta yukarı katta oturuyor. Adamı yanıma yaklaştırmadan icabına bakıyorum."

"İyi."

"Evli, kart zampara. Tahmin et ne oldu?"

"Nereden bileyim."

"Evvelki gün karısı bir yere gitmişti ve kart zampara beni eve çağırdı. Gittim, oturdum, bil bakalım ne oldu?"

"Çıkarıp gösterdi."

"Hayır, porno film koydu. O boktan şeylerin beni uyaracağını sandı herhalde."

"Uyarmadı mı?"

" 'Bay Miller, şimdi gidip Dancy'yi okuldan almam lazım' dedim."

Tammie hap verdi bana. Konuştuk. Ve bira içtik.

Sabah 6'da Tammie üstünde oturduğumuz koltuğu açtı. Bir battaniye vardı. Ayakabılarımızı çıkarıp elbiselerimizle battaniyenin altına girdik. Arkasından sarıldım ona, yüzümü kızıl saçlarına gömdüm. Benimki kalkmıştı. Elbisesinin üstünden, arkadan dayandım. Parmaklarının divanın kenarını tırmaladığını duyuyordum.

"Ben gideyim" dedim Tammie'ye.

"Dinle, Dancy'ye kahvaltı hazırlayıp okula götürmem gerek. Seni görürse mesele yok. Ben dönene kadar burada bekle."

"Gidiyorum," dedim.

Sarhoş sarhoş evime kadar sürdüm arabamı. Güneş yükselmişti, acı dolu ve sapsarı.....

-44-

Yıllardır, yayları batan berbat bir şiltede yatıyordum. O öğleden sonra uyandığımda şilteyi kaldırıp, dışarı sürükledim ve çöp tenekesinin yanına dayadım.

İçeri girdim ve kapıyı açık bıraktım.

Öğleden sonra 2'ydi ve sıcaktı.

Tammie içeri girdi ve divana oturdu.

"Gitmem gerek," dedim ona. "Bir şilte almam lazım."

"Şilte mi? İyi, ben gideyim o zaman."

"Yo, Tammie, bekle lütfen. En fazla 15 dakika sürer işim. Bir bira aç, bekle burada."

"Pekâlâ," dedi....

Batı yönünde 3 blok ötede yatak satan yeni açılmış bir mağaza vardı. Mağazanın önüne parkedip kapıdan içeri koşarak girdim "Ahbap! Bir şilte lazım bana..... ÇABUK OLUN!"

"Nasıl bir şilte istiyorsunuz?"
"Çift kişilik."
"35 dolarlık bir tane var burada."
"Alıyorum."
"Arabanıza sığar mı?"
"Vosvos'um var."
"Pekâlâ, eve yollarız. Adres?"

Döndüğümde Tammie hâlâ evdeydi.
"Şilte nerede?"
"Yolda. Bir bira daha alsana. Hapın var mı?"
Bir hap verdi bana. Işık kızıl saçlarının üzerine vurmuştu.
Tammy 1973'te Portakal Festivali'nde güzel seçilmişti. Dört yıl geçmişti ama hâlâ hakkını veriyordu. Gereken bütün yerleri iri ve olgundu.
Şilte satan mağazanın işlerini yapan adam şilteyle birlikte kapıdaydı.
"Sana yardım edeyim."
İyi bir adamdı. Şilteyi yatağa koymama yardım etti. Sonra koltukta oturan Tammie'yi gördü. Sırıtarak "Merhaba," dedi.
"Çok teşekkürler," dedim ona. 3 dolar verdim, çıktı.
Yatak odasına gidip şilteye baktım. Tammie de geldi arkamdan. Şilte selofanla sarılmıştı. Yırtıp çıkarmaya başladım. Tammie de yardım etti.
"Baksana şuna. Ne güzel," dedi
"Ya, evet."
Parlak ve renkliydi. Güller, dallar, yapraklar, kıvrık bağ kütükleri. Cennet Bahçesine benziyordu, üstelik sadece 35 dolardı.
Tammie ona bakarak "Bu yatak gaza getirdi beni. Hakkından gelmek istiyorum onun. Ve seni bu yatakta beceren ilk kadın olmak"
"İkinci kim olacak acaba?"
Tammie banyoya gitti. Bir sessizlik oldu. Duşun sesini

işittim sonra. Yeni çarşaf ve yastık kılıfları serdim, soyundum ve yatağa atladım. Tammie çıktı, genç ve ıslak. Pırıl pırıl parlıyordu. Önündeki tüyler de saçlarıyla aynı renkteydi; kızıl, ateş gibi.

Aynanın önünde durdu, karnını içeri çekti. İri göğüsleri cama doğru yükseldi. Görebiliyordum onu, önden ve arkadan, aynı anda.

Yürüyüp yatağa girdi.

Ağır ağır işimize koyulduk.

İşimizi gördük, bütün o kızıl saçlar yastıkta, dışarda sirenler öter, köpekler havlarken.

-45-

Tammie o akşam bana uğramıştı. Epeyce uyarıcı almış görünüyordu.

"Şampanya istiyorum," dedi.

"Tamam" dedim.

Bir yirmilik verdim eline

"Hemen gelirim," diyerek evden çıktı.

Sonra telefon çaldı. Lydia'ydı. "Ne yapıyorsun diye merak ettim sadece..."

"Herşey yolunda."

"Bende değil. Hamileyim."

"Ne?"

"Ve babasının kim olduğunu bilmiyorum."

"Hani o Hollandalı var ya, şimdi çalıştığım barda takılan herif?"

"Evet, moruk Baldy."

"Evet, iyi bir adam aslında. Bana âşık. Çiçek ve güzel şekerlemeler alıyor bana hep. Evlenmek istiyor benimle. Çok iyiydi. Ve bir gece eve onunla gittim, birlikte olduk."

"Tamam o zaman."

"Sonra Barney var, evli ama onu seviyorum. Bardaki heriflerin içinde bana iş koymaya çalışmayan tek insan o. Bili-

yorsun, evimi satmaya çalışıyorum. Bir akşamüstü geldi bana. Öylesine uğramış. Bir arkadaşı için eve bakmak istediğini söyledi. İçeri aldım. Tam zamanında gelmişti. Çocuklar okuldaydı, ben de müsaade ettim girmesine... Sonra bir gece geç bir saatte geldi bara. Benimle eve gelmek istedi. Hayır, dedim. Sonra sadece benle arabada oturup konuşmak istediğini söyledi. Olur, dedim. Arabada oturup konuştuk. Bir joint içtik beraber. Sonra öptü beni. Ne olduysa bu öpüşme yüzünden oldu. Beni öpmemiş olsaydı ona müsaade etmezdim. Şimdi hamileyim ve kimden olduğunu bilmiyorum. Bekleyip kime benzediğine bakmaktan başka çare yok."

"Peki, Lydia, bol şans."

"Teşekkürler."

Kapadım. Bir dakika geçmeden telefon yine çaldı. Lydia'ydı. "Oh," dedi "*Sen* neler yapıyorsun merak ettim."

"Aynı, atlar ve içki."

"Herşey yolunda mı?"

"Pek değil."

"Ne var?"

"O kadını şampanya almaya yollamıştım.."

"Kadını?"

"Evet, genç bir kız, sahiden."

"Genç bir kız?"

"20 dolar vererek şampanya almaya yolladım ve hâlâ gelmedi. Ketenpereye geldik galiba."

"Chinaski, kadınlarını *duymaya* dayanamıyorum Anlıyor musun bunu?"

"Pekâlâ"

Kapadı telefonu. Kapı çalındı. Tammie'ydi. Şampanya ve bozukluklarla geri dönmüştü.

-46-

Ertesi gün öğle saatlerinde telefon çaldı. Lydia'ydı yine.

"Şampanyayı alıp geldi mi bari?"

"Kim?"

"Orospun."

"Evet, döndü ya..."

"Sonra ne oldu?"

"Şampanya içtik. İyisindendi."

"Sonra ne oldu?"

"Saçmalama, bilmiyor musun sanki..."

Sonra kutuplarda vurulup kanlar içinde bırakılan ve tek başına ölen bir sansarınki gibi uzun hayvansı bir feryat duydum...

Telefonu kapadı.

Öğleden sonrayı uyuyarak geçirdim ve at yarışlarına gittim o gece.

32 dolar kaybettikten sonra Vosvos'a binip eve döndüm. Parkedip avluya yürüdüm ve anahtarı kapının kilidine soktum. Bütün ışıklar yanıyordu. Etrafa baktım. Çekmeceler açılıp altı üstüne getirilmiş, yatak örtüleri yere atılmıştı. Kendi yazdığım 20 tane falan dahil kitaplıktaki kitaplarımın yerinde yeller esiyordu. Daktilom, ekmek kızartma makinam, radyom, resimlerim ortada yoktu.

Lydia, diye düşündüm.

Sadece TV'yi bırakmıştı bana, seyretmediğimi biliyordu çünkü.

Dışarı çıktım, Lydia'nın arabası oradaydı, ama içinde kimse yoktu. "Lydia," dedim. "Hey tatlım!"

Caddede bir aşağı bir yukarı yürüdüm, sonra ayaklarını gördüm onun, bir apartman duvarının karşısındaki küçük bir ağacın arkasından dışarı çıkan iki ayak. Ağaca doğru yürüyüp "'Baksana, neyin var senin?" dedim.

Lydia öylece duruyordu orda. Kitaplarımla ve resimlerimle dolu iki torba vardı elinde.

"Bak, kitaplarımı ve resimlerimi geri ver. Bana ait onlar."

Lydia ağacın arkasından çıktı bağırarak. Resimleri çıkarıp yırtmaya başladı. Parçaları havaya fırlattı. Yere düştüklerinde de üzerlerine bastı. Kovboy çizmeleri vardı ayağında.

Sonra kitaplarımı çıkardı torbadan, etrafa, caddeye, çimenliğe, her yere fırlatmaya başladı.

"İşte resimlerin! İşte kitapların! KADINLARINDAN BAHSETME BANA! KADINLARINDAN BAHSETME BANA!"

Sonra elinde son kitabım *Henry Chinaski'nin Seçme Eserleri* ile evime doğru koştu. "Demek kitaplarını geri almak istiyorsun? Demek almak istiyorsun kitaplarını geri? Al işte allahın cezası kitaplarını! AMA KADINLARINDAN BAHSETME BANA!"

Ön kapının pencere camını kırmaya başladı. *Henry Chinaski'nin Seçme Yapıtları*'nı alıp camları teker teker kırdı, bir yandan da bağırıyordu, "Kitaplarını geri mi istiyorsun? Al işte allahın cezası kitaplarını! BANA KADINLARINDAN BAHSETME! BANA KADINLARINDAN BAHSETME!"

O bağırıp camları kırarken ben orada dikilmiş duruyordum.

Polis nerede? diye düşündüm. Nerede?

Sonra Lydia apartmanın yaya yolundan aşağı yürüyüp çöp tenekesine çarparak bir şeyler bıraktı ve bitişik apartmanın araba yolundan aşağıya doğru koştu. Çalılığın arkasında daktilom, radyom ve tost makinam duruyordu.

Lydia daktiloyu yerden alıp caddenin ortasına koştu. ağır, tipik eski model bir daktiloydu. Daktiloyu elleriyle başının üzerine kaldırarak caddeye fırlattı. Silindir ve diğer parçalar havada uçtu. Daktiloyu tekrar yerden alıp, başının üzerine kaldırarak "BANA KADINLARINDAN BAHSETME!" diye bağırıp tekrar caddeye fırlattı.

Sonra arabasına atlayıp toz oldu.

Onbeş dakika sonra polis arabası teşrif etti.

"Portakal rengi bir Vosvos. Şey diyorlar, tanka benziyor, plakasını hatırlamıyorum, ama harfleri HZY galiba, HAZY gibi, anladınız mı?"

"Adres?"

Adresini verdim....

Tabii bulup getirdiler onu. Polis arabasında arka koltukta

bağırıp çağırıyordu.

"GERİ ÇEKİL SEN!" dedi aynasızlardan biri arabadan çıkarken. Evime doğru beni izledi. İçeri girip kırık camlara baktı. Ne hikmetse el fenerini tavana ve pervazlara tuttu.

"Zararının karşılanmasını istiyor musun?" diye sordu aynasız.

"Hayır. Çocukları var. Çocuklarını kaybetmesini istemiyorum. Eski kocası onları geri almaya çalışıyor. Ama *lütfen* söyleyin ona kimsenin böyle bir şey yapmaya hakkı yok.

"Peki," dedi "şimdi imzala şunu."

Çizgili küçük bir not defterine el yazısıyla yazdı: Ben, Henry Chinaski, Lydia Vance'ten zararımın karşılanmasını talep etmiyorum.

İmzaladım ve adam gitti.

Kapının sağlam kalan kısmını kilitledim, yatıp uyumaya çalıştım.

Bir iki saat sonra telefon çaldı. Lydia'ydı. Eve dönmüştü.

"SENİ OROSPU ÇOCUĞU, BİR DAHA BANA KADINLARINDAN BAHSEDERSEN AYNISINI YİNE YAPACAĞIM!"

Telefonu kapadı.

-47-

İki gece sonra Rustic Court'a Tammie'nin evine gittim. Kapıyı vurdum. Işıklar yanmıyordu. Evde kimse yok gibi görünüyordu. Posta kutusunun deliğinden içeri baktım. İçerde mektuplar vardı. Bir not yazdım. "Tammie, telefonla seni bulmaya çalışıyorum. Geldim, evde yoksun. İyi misin? Beni ara... Hank"

Ertesi sabah 11'de tekrar gittim. Arabası yoktu. Notum kapıda olduğu gibi duruyordu. Ne olur ne olmaz diye zili çaldım. Mektuplar hâlâ kutudaydı. Posta kutusuna bir not bıraktım: "Tammie, hangi cehennemdesin? Beni ara ... Hank"

Arabayla civarda biraz dolanıp kırmızı hurda Camaro'yu aradım.

Gece yine baktım eve. Yağmur yağıyordu. Notlarım ıslanmıştı. Kutuda daha fazla mektup vardı. İmzalı bir şiir kitabımı bıraktım. Sonra Vosvos'a döndüm. Dikiz aynasına asılı bir Malta haçım vardı. Onu alıp evinin kapısının tokmağına astım.

Arkadaşlarının, annesinin, sevgililerinin nerede yaşadıklarını bilmiyordum.

Evime dönüp biraz aşk şiiri yazdım.

-48-

Avluda birinin ayak seslerini işittiğimde biyografimi yazan Beverly Hills'li Ben Solvnag adındaki bir anarşistle oturuyordum. Bu — her zaman hızlı, çılgın ve seksi — küçük ayakların çıkardığı bir sesti. Sitenin arkasında yola yakın oturuyordum. Kapım açıktı. Tammie içeri girdi.

Birbirimizin kollarına atıldık, sarıldık ve kucaklaştık.

Ben Solvnag veda edip çıktı.

"O orospu çocukları eşyalarımı haczettiler, bütün eşyalarımı! Kirayı ödeyemedim! O rezil orospu çocuğu!"

"Gidip kıçına bir tekme savuracağım onun. Eşyalarını geri alacağız."

"Hayır, silahları var! Her çeşit silah!"

"Oo."

"Kızım annemde."

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Çok iyi olur."

"Ne içersin?"

"Ekstra dry şampanya."

"Peki."

Kapı hâlâ açıktı ve akşamüstü güneşi saçlarında parlıyordu — öyle uzun ve kıpkızıl yanıyorlardı.

"Banyo yapabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii."

"Bekle beni."

Sabahleyin mali durumu hakkında konuştuk. Beklediği bazı paralar vardı: Çocuk yardımı artı birkaç işsizlik yardımı çeki.

"Arkada, benim üstümde sağda boş bir yer olacak."

"Ne kadar?"

"Ödenmiş hizmetlerin yarısıyla birlikte 105 dolar."

"Oo, harika, ödeyebilirim bu kadarını. Çocukları kabul ediyorlar mı? Tek çocuğu?"

"Edecekler. Ben uğraşacağım. Müdürleri tanıyorum."

Pazara kadar taşınmıştı bile. Üstümde sağda oturuyordu. Penceresinden yazılarımı yazdığım kahvaltı masasının durduğu mutfağı görebiliyordu.

-49-

O salı gecesi üçümüz benim evde oturmuş içiyorduk; Tammie, ben ve erkek kardeşi Joy. Telefon çaldı. Bobby'ydi.

"Louie'yle karısı buradalar ve kadın seninle tanışmak istiyor."

Louie, Tammie'nin yeni taşındığı evin eski kiracısıydı. Küçük klüplerde caz gruplarıyla çalardı. Pek şansı yoktu ama ilginç bir tipti.

"Bugün kalsın bu iş Bobby."

"Louie darılır gelmezsen buraya."

"Peki, Bobby, geliyorum ama iki arkadaşımı da getiriyorum."

Gittik eve, karşılıklı tanışma fasılları geçildi. Bobby kelepir biralarını çıkardı, stereo müzik çalıyordu, sesi çok yüksekti.

"*Knight*'taki senin öykünü okudum," dedi Louie. "Acayip

bir şeydi. Sen hiç ölü bir kadını düzmedin değil mi?"

"Sadece bazıları ölü gibi geldi."

"Anladım ne demek istediğini."

"Bu müzikten nefret ediyorum," dedi Tammie.

"'Müzik nasıl gidiyor, Louie?"

"Yeni bir grubum var şimdi. Bir süre birlikte takılırsak bir şeyler çıkarabiliriz."

"Sanırım birilerine saksofon çalacağım," dedi Tammie, sanırım Bobby'ye saksofon çalacağım ya da Louie'ye veya kardeşime."

Tammie biraz gece elbisesi biraz da gecelik gibi gözüken uzun bir tulum giymişti.

Bobby'in karısı Valerie işteydi. Haftada iki gece barmaid olarak çalışıyordu. Louie, karısı Paula ve Bobby epeydir içiyorlardı.

Louie ucuz biradan bir yudum aldı, midesi bulanmaya başlamıştı, zıpladı ön kapıya gitti. Tammie de kalkıp onu takip etti. Biraz sonra ikisi birlikte içeri girdiler.

"Hadi bu lanet olası yerden gidelim," dedi Louie Paula'ya.

Paula "Tamam," dedi

Kalkıp gittiler.

Bobby biraz daha bira getirdi. Joy ve ben bir şeylerden konuştuk. Sonra Bobby'nin sesini duydum.

"Beni suçlama, ahbap, beni suçlama!"

Baktım. Tammie'nin başı Bobby'nin kucağında, eli de yumurtalarının üstündeydi, sonra elini uzatıp Bobby'nin kamışını kavradı, bir yandan da gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Biramdan bir fırt alıp şişeyi yere koydum, kalkıp dışarı çıktım.

-50-

Ertesi gün gazete almaya çıktığımda Bobby'yi gördüm. "Louie aradı," dedi, "neler olduğunu söyledi."

"Eee?"

"Kusmak için dışarı çıkmıştı ya, kusarken Tammie penisini tutup Hadi yukarıya gel de sana saksofon çalayım. Sonra da çavuşu paskalya yumurtasına dikeriz demiş. Louie de ona hayır demiş. Tammie de, ne oldu? Erkek değil misin? Fişeğini tutamaz mısın? Yukarı gel, sana saksofon çalayım!" demiş."

Köşeye kadar gidip gazetemi aldım. Geri döndüm ve yarış sonuçlarını kontrol ettim, bıçaklama, tecavüz ve cinayet haberlerini okudum.

Kapı çalındı. Açtım.Tammie'ydi. İçeri girip oturdu.

"Bak," dedi. "Böyle davranarak seni kırdıysam özür dilerim, özrüm sadece bunun için. Geri kalanı da benim işte."

"Pekâlâ," dedim, "ama Louie'nin arkasından koştuğunda Paula'yı da kırdın. Beraberler, biliyorsun."

"*Kahretsin!*" diye bağırdı bana, "PAULA'YI TAKAN KİM?"

-51-

O akşam Tammie'yi at yarışlarına götürdüm. İkinci kata çıkıp oturduk. Ona bir program verdim. O da bir süre gözlerini dikip baktı bu programa. (At yarışlarında atların önceki yarışlarda gösterdiği performans programa basılır.)

"Bak," dedi. "Hap aldım. Kafam kıyak olduğu zaman bir süre ortadan yok olabilirim. Bana göz kulak ol."

"Tamam. Benim bahis gişesine gitmem gerek. Bahse girmek için biraz mangır ister misin?"

"Hayır."

"Sen bilirsin. Hemen dönerim."

Gişelere gidip yedinci ata 5 bahis için para yatırdım.

Geri döndüğümde Tammie yerinde değildi. Tuvalete gitmiştir diye düşündüm.

Oturup yarışı izledim. Yedinci at birinci geldi. 25 dolar kazançlıydım.

Tammie hâlâ dönmemişti. Atlar bir sonraki yarış için geldiler. Bahse katılmamaya karar verdim.

Önce locaya çıkıp, tribünlere, aralara, protokol bölümüne, bara baktım. Yoktu.

İkinci yarış başladı. Alt kata inerken bahisçilerin bağırdığını duyuyordum. O şahane vücudu ve o kızıl saçları aradım her yerde. Onu bulamadım.

İlkyardım bölümüne doğru yürüdüm. Adamın biri oturmuş sigara içiyordu içerde. Adama sordum, "Genç, kızıl saçlı bir kız gördün mü burada? Bayılmış olabilir... Rahatsızdı."

"Buraya kızıl saçlı biri gelmedi beyefendi," dedi.

Yorulmuştum. İkinci locaya gidip bir sonraki yarışı düşünmeye başladım.

Sekizinci yarışın sonunda 132 dolar öndeydim. Son yarışta dördüncüye 50 bahis oynamaya karar vermiştim. Oynamak için kalktığımda bakım odasının kapısında dikilmiş duran Tammie'yi gördüm. Elinde süpürge olan zengi bir kapıcı ile çok iyi giyinmiş bir zencinin arasında duruyordu. Sinema pezevengine benziyordu adam. Tammie sırıtarak bana el salladı.

Onlara doğru yürüdüm. "Seni arıyordum. Kafanın kıyak olduğunu düşünmüştüm."

"Yoo. İyiyim ben."

"İyi öyleyse. Hoşçakal, Kızıl..."

Bahis gişesine doğru yürüdüm. Arkamdan koştuğunu duyuyordum. "Hey, ne cehenneme gidiyorsun?"

"Dördüncüye oynamak istiyorum."

Oynadım. Dördüncü burun farkıyla kaybetti. Yarışlar bitti. Tamiie'yle ben park yerine doğru yürüdük beraber. Yürürken kalçası bana çarpıyordu.

"Beni meraklandırdın," dedim.

Arabayı bulup bindik. Yol boyunca 6-7 sigarayı yarısına kadar içip küllükte söndürdü. Radyoyu açtı, sesini bir açıp bir kısıyordu, istasyonları değiştirdi, parmaklarıyla müziğe tempo tuttu.

Eve geldiğimizde içeriye koşup kapıyı kilitledi.

-52-

Bobby'nin karısı haftada iki gece çalışıyordu, karısı çıktığında hemen eline telefonu alırdı. Salı ve çarşamba geceleri yalnızdı, bunu biliyordum.

Telefon çaldığında salı akşamıydı. Bobby'ydi, "Hey ahbap, geleyim de bir iki bira tokuşturalım, ne dersin?"

"Tamam, Bobby."

Divanda oturan Tammie'nin karşısındaki sandalyede oturuyordum. Bobby de geldi divana oturdu. Ona bir bira açtım. Bobby Tammie'yle konuşuyordu. Konuşmalar o kadar anlamsızdı ki istasyonu düzeltmek zorunda kaldım. Yine de biraz kaymalar oluyordu.

"Sabahleyin," dedi Bobby, "soğuk bir duş aldım. Çakı gibi yaptı beni."

"Ben de sabah soğuk bir duş aldım," dedi Tammie.

"Soğuk duş aldıktan sonra kendimi havluyla kuruladım," diye devam etti Bobby. "Sonra dergileri falan okudum. Güne hazırdım artık."

"Ben sadece soğuk duş aldım, kurulanmadım da," dedi Tammie. "Minik damlacıkların bedenimde kalmaları çok hoş."

"Bazen esaslı *sıcak* bir banyo yaptığım da olur. Su öyle sıcak olur ki milim milim girmek zorunda kalırım içine," dedi Bobby.

Sonra kalkıp esaslı sıcak banyosunun içine nasıl ağır ağır girdiğini gösterdi.

Sonra sinema ve televizyon programlarından konuşmaya başladılar. Her ikisi de sinema ve televizyon programlarını seviyor görünüyorlardı.

İki üç saat durmadan konuştular.

Sonra Bobby kalkıp "Hadi, ben gideyim artık" dedi.

"Oo, *lütfen* gitme, Bobby" dedi Tammie.

"Yo, gitmem gerek."

Valerie işten eve dönüyordu.

-53-

Perşembe akşamı Bobby yine telefon etti. "Hey ahbap, ne yapıyorsun?"

"Hiiç."

"Geleyim de bir iki bira içelim mi?"

"Bu akşam hiç misafir kabul edecek durumda değilim."

"Oo, hadi ahbap, sadece bir iki bira içecek kadar..."

"Yo, gelmemeni tercih ederim."

"CANIN CEHENNEME!" diye bağırdı.

Telefonu kapayıp öbür odaya gittim.

"Kimdi?" diye sordu Tammie.

"Buraya gelmek isteyen biri işte."

"Bobby'ydi değil mi?"

"Evet."

"Ona haksızlık ediyorsun. Karısı işte olduğunda kendini yalnız hissediyor. Ne oluyor sana allah aşkına?"

Tammie fırlayıp yatak odasına gitti, telefon numarasını çevirmeye başladı. Bir şişe şampanya almıştım ona. Açmamıştı daha. Alıp sandık odasına sakladım.

"Bobby" dedi telefonda "ben Tammie. Sen mi aramıştın? Karın nerede? Dinle, hemen geliyorum."

Telefonu kapayıp yatak odasına gitti. "Şampanya nerede?"

"Siktir git," dedim, "onu götürüp onunla beraber içemezsin."

"O şampanyayı istiyorum. Nerede?"

"Kendi alsın sana şampanyanı."

Tammie kahve masasından bir paket sigara kapıp dışarı attı kendini.

Şampanyayı çıkarıp açtım ve bir bardak doldurdum kendime. Artık aşk şiirleri yazmıyordum. Aslında hiçbir şey yazdığım yoktu. Canım hiç yazmak istemiyordu.

Şampanya kolayca dibini boyladı. Bir bardak diğerini iz-

ledi.

Sonra ayakkabılarımı çıkarıp Bobby'nin oturduğu eve yürüdüm. Perdenin arasından baktım. Divanda dipdibe oturmuş konuşuyorlardı.

Geri döndüm. Şampanyayı bitirip biraya başlamıştım.

Telefon çaldı. Bobby'ydi. "Bak" dedi. "Niye gelip Tammie ve benimle bir bira içmiyorsun?"

Telefonu kapadım.

Biraz daha bira ve birkaç ucuz puro içtim. Giderek kafayı buluyordum. Bobby'nin evine doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım. Bobby açtı.

Tammie divanın ucunda oturmuş bir McDonald's kaşığıyla kokain çekiyordu. Bobby bir bira tutuşturdu elime.

"Sorun," dedi bana Bobby, "güvensiz biri olman, kendine güvenin yok senin."

Biradan bir yudum aldım.

"Doğru, Bobby haklı," dedi Tammie.

"Bazı şeyler beni incitiyor."

"Kendine güvenmiyorsun," dedi Bobby, "bu kadar basit."

Joanna Dover'ın iki telefonu vardı bende. Galveston'dakini denedim. Açtı.

"Benim, Henry."

"Sarhoş gibi geliyor sesin."

"Aynen öyle. Seni görmek istiyorum."

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Peki."

"Beni havaalanında karşılar mısın?"

"Tabii, hayatım."

"Yer ayırıp seni arayacağım."

Ertesi gün 12.15'te Los Angeles Havaalanı'ndan ayrılan 707 sayılı uçağa bindim. Joanna Dover'ı aradım. Orada olacağını söyledi.

Telefon çaldı. Lydia'ydı.

"Sana söyleyeyim," dedi. "Evimi sattım. Phoenix'e taşınıyorum. Sabaha orda olacağım."

"Peki Lydia, iyi şanslar."

"Düşük yaptım. Nerdeyse ölüyordum, berbattı. Çok kan kaybettim. Canını sıkmak istemiyorum bunlarla."

"Şimdi iyi misin?"

"İyiyim. Bu şehirden gitmek istiyorum, beni hasta ediyor burası."

Vedalaştık.

Bir bira daha açtım. Ön kapı açıldı ve Tammie girdi içeri. Yalpalıyarak, daireler çizerek yürüyor, bana bakıyordu.

"Valerie döndü mü eve?" diye sordum. "Bobby'nin yalnızlığını tedavi ettin mi bari?"

Tammie dönmeye devam ediyordu.

İster düzülmüş, ister düzülmemiş olsun, uzun elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu.

"Git burdan," dedim.

Bir daire daha çizip kapıdan çıktı, evine gitti.

Uyuyamadım. Allahtan biraz daha biram vardı. Bira içmeye devam ettim, son şişeyi bitirdiğimde 4.30 olmuştu. Oturup 6'ya kadar bekledim, sonra çıkıp biraz daha bira aldım.

Zaman geçmek bilmiyordu. Etrafta biraz dolaştım. Kendimi iyi hissetmiyordum ama şarkılar söylemeye başlamıştım. Şarkılar söyleyip etrafta dolandım, banyodan yatak odasına, ön odaya, mutfağa, arkaya.

Saate baktım, 11.15'ti. Havaalanı bir saat uzaktaydı. Giyindim. Ayakkabılarımı giydim çorapsız. Yanıma sadece gömlek cebime sıkıştırdığım okuma gözlüklerimi aldım. Hiç bavul vesaire almadan attım kendimi kapıdan.

Vosvos öndeydi. Bindim. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Bir an başımı direksiyona koydum. Avludan bir ses geldi. "Ne yapmayı düşünüyor acaba bu allahın cezası?"

Arabayı çalıştırdım, radyoyu açıp gazladım. Direksiyon

biraz problemliydi. Çift sarı çizgide ve karşıdan gelen trafiğe doğru çekiyordu. Onlar korna çalıyordu, ben de geri çekiliyordum.

Havaalanına geldim. 15 dakikam kalmıştı. Yol boyu kırmızı ışıklarda ve dur işaretlerinde gazlamış, hız sınırını aşmıştım. 14 dakikam vardı. Park yeri doluydu. Yer bulamadım. Sonra asansörün önünde tam da Vosvos'a yetecek kadar yer buldum. Önünde PARK ETMEYİNİZ yazıyordu. Park ettim. Kapıyı kilitlerken okuma gözlüğüm cebimden yere düşüp kırıldı.

Merdivenlerden inip rezervasyon masasına doğru koştum. Sıcaktı. Ter içinde kalmıştım. "Henry Chinaski adına yer ayırmıştım..." Memur bileti yazıp uzattı, paraları saydım. "Haa" dedi memur, "kitaplarınızı okumuştum."

Güvenliğe doğru gittim. Sinyal çalmaya başladı. Üzerimde bir sürü bozukluk, anahtarlar, paket bıçağım vardı. Onlara tabağa koyup geçtim.

Beş dakika. 42 numaralı kapı.

Herkes binmişti. Yürüdüm. Üç dakika. Yerimi buldum, kemerimi bağladım. Uçuş kaptanı dahili telefon sisteminden konuşuyordu.

Uçuş yolu boyunca gidip havalandık. Okyanusun üzerinde sallanarak büyük bir dönüş yaptık.

-54-

Uçaktan inen son yolcuydum ve Joanna Dover oradaydı.

"Aman Allahım!" dedi "*berbat* görünüyorsun!"

"Joanna, hadi gel bagajlar gelene kadar bir Bloody Mary parlatalım. Oo, lanet olsun, *hiç* bagajım yok ki. Her neyse, gel yine de bir Bloody Mary içelim."

Bara gidip bir yere oturduk.

"Böyle gidersen Paris'i zor görürsün."

"Fransızlara bayıldığım da yok zaten. Almanya'da doğ-

dum, biliyorsun."

"Evimi beğenirsin umarım. Basit bir ev. İki katlı ferah bir yer."

"Aynı yatakta olduğumuz sürece..."

"Boyalarım da var."

"Boya mı?"

"Yani istersen resim yapabilirsin."

"Yok yahu, ama yine de sağol. Birilerine balta olmuyorum değil mi?"

"Hayır. Bir araba tamircisi vardı. Fakat tavsamıştı, yetişemiyordu."

"Bana iyi davran, Joanna, düzüşmek her şey demek değildir."

"Bu yüzden boyaları aldım ya zaten. Dinleneceğin zamanlar için."

"1.85'i de boşver. Sen bir sürü kadına bedelsin."

"Aman Allahım, bilmiyor muyum sanki."

Oturduğu yeri sevdim. Her kapıda ve pencerede kafesler vardı. Pencereleri çok genişti. Yerde hiç halı yoktu, iki banyo, eski mobilyalar ve her yerde küçüklü büyüklü masalar göze çarpıyordu. Basit ve kullanışlıydı.

"Bir duş alsana," dedi Joanna.

Güldüm. "Bütün elbiselerim bunlar, ne giyeceğim?"

"Yarın bir şeyler alırız sana. Duş aldıktan sonra dışarı gidip şöyle güzel bir balık ziyafeti çekeriz kendimize. İyi bir yer biliyorum."

"İçki de var mı?"

"Seni serseri."

Duş almadım. Banyo yaptım.

Epeyce uzak bir yere gittik. Galveston'un bir ada olduğunu hiç farketmemiştim.

"Uyuşturucu kaçakçıları bugünlerde karides teknelerini kaçırıyorlar ve teknedekileri öldürüp mallarını yüklüyorlar. Karides fiatlarının artması bu yüzden — çok tehlikeli bir iş

haline geldi bu. Senin işler nasıl gidiyor?"

"Yazmıyorum. Galiba bu iş bitti benim için."

"Ne zamandır böyle?"

"Altı ya da yedi gündür."

"İşte burası..."

Joanna bir park yerine doğru sürdü. Hızlı araba kullanıyordu ama kurallara karşı gelmek amacıyla değildi bu, hızlı araba kullanmak onun doğal hakkıymış gibi kullanıyordu. Bir ikisi arasında fark vardı ve bunu takdir edebiliyordum.

Kalabalıktan uzakta bir masaya oturduk. Serin, sessiz ve karanlıktı. Hoşlandım bundan. Istakoz ısmarladım. Joanna garip bir şeyler istedi. Siparişini Fransızca verdi. Görmüş geçirmiş, gezmiş biriydi. Eğitim bir anlamda, ben ne kadar nefret etsem de iş ararken ya da menüye bakarken, özellikle menüye bakarken işe yarıyordu. Her zaman garsonları bayağı bulurdum. Çok geç ve çok az şeyle birlikte gelmiştim. Garsonlar hep Truman Capote okurdu. Ben yarış sonuçlarını okurdum.

Yemek iyiydi ve dışarda karides tekneleri, devriye gezen tekneler ve korsanlar vardı. Istakoz çok güzel bir tat bıraktı ağzımda, iyi bir şarapla birlikte mideme yolladım onu. Harika yaratık. Seni o pembemsi-kırmızı kabuğunda, tehlikeli ve sakin halinle her zaman sevdim.

Tekrar Joanna Dover'ın evine gidip bir şişe nefis kırmızı şarap içtik. Karanlıkta oturup aşağı caddeden geçen arabaları seyrediyorduk. Konuşmuyorduk. Sonra Joanna konuştu.

"Hank?"

"Evet?"

"Seni buraya sürükleyen bir kadın mıydı?"

"Evet."

"Bitirdin mi ilişkini onunla?"

"Bitirdiğimi düşünmek istiyorum. Ama 'hayır' dersem..."

"Öyleyse bilmiyorsun?"

"Evet."

"İnsan bilebilir mi peki?"

"Zannetmiyorum."
"Kokuşması da bu yüzden zaten."
"Evet, kokuşur."
"Hadi sevişelim."
"Çok fazla içtim yine."
"Yatağa gidelim."
"Bıraz daha içmek istiyorum."
"İçecek halin yok..."
"Biliyorum. Dört beş gün kalmama izin verirsin umarım."
"Performansına bağlı bu," dedi.
"Haklısın doğrusu."
Şarabı bitirdiğimizde güçbela yatağa gidebildim. Joanna banyodan çıktığında çoktan uykudaydım...

-55-

Uyanır uyanmaz kalktım, Joanna'nın diş fırçasını kullandım, birkaç bardak su içtim, elimi yüzümü yıkadım ve yatağa döndüm. Joanna bana doğru dönünce dudaklarım onunkilerle birleşti. Kamışım kalktı. Elini kamışıma koydum. Saçlarından tuttum. Başını bana doğru çevirip dudaklarından sertçe öptüm. Organıyla oynadım. Klitorisini uyardım uzun süre. Sulanmıştı. İçine aldı beni. Duyarlılığını hissedebiliyordum. Uzun süre devam ettirebilecek durumdaydım. Sonunda dayanacak halim kalmadı. Terden sırılsıklam olmuştum, kalbim hızla atmaya başlamıştı, duyabiliyordum.
"Vücudum pek iyi sayılmaz," dedim ona.
"Hoşlanıyorum ondan. Hadi bir cigaralık içelim."
Önceden sarılmış bir cigaralık yaptı. Bir o bir ben içtik. "Joanna," dedim. "Hâlâ uykum var. Bir saat daha uyuyabiliriz."
"Tabii. Bu cigaralığı bitirir bitirmez."
Cigaralığı bitirdik ve yatağa uzandık tekrar. Uyumuşum.

-56-

O akşam yemekten sonra Joanna biraz meskalin hazırladı.

"Hiç denedin mi bunu?"

"Hayır."

"Biraz ister misin?"

"Peki."

Masanın üzerinde boyalar, fırçalar ve kâğıtlar vardı. Onun bir sanat koleksiyoncusu olduğunu anımsadım. Ve benim resimlerimden bazılarını satın almıştı. Heineken içiyorduk ama hâlâ ayıktık.

"Çok kuvvetli bir şeydir bu."

"Ne yapar?"

"Garip bir yükseklik duygusu verir. Miden bulanabilir. Kustuğun zaman yükseklerdiymişsin gibi gelir, yalnız kusmamanı tercih ederim ki biraz karbonat alalım beraber. Meskalinin en önemli etkisi herhalde terör hissetmeni sağlamasıdır."

"Hiç bir şey almadan da bunu hissedebilirim."

Resim yapmaya başladım. Joanna teybi açtı. Çok garip bir müzikti ama hoşlandım. Etrafa baktım, Joanna gitmişti. Önemsemedim. Yeni intihar etmiş bir adamın resmini yaptım, kendini çatı kirişine iple asmıştı. Daha çok sarı kullandım, adam son derece parlak ve güzel gözüküyordu. Derken "Hank..." diye bir ses geldi.

Tam sağımda arkada duruyordu. Sandalyemden sıçradım. "ALLAH KAHRETSİN, AMAN TANRIM!"

Bileğimden omuzlarıma ve sırtımdan aşağıya soğuk terler akıyordu. Ürkmüş, titremiştim. Etrafa baktım. Joanna orada duruyordu.

"Bir daha sakın yapma bunu," dedim ona. "Sakın böyle sessizce sokulma yanıma, yoksa öldürürüm seni."

"Hank, sigara almaya gitmiştim sadece."

"Şu resme bak."

"Oo, harika olmuş," dedi. "Gerçekten sevdim."

"Meskalinden herhalde."

"Evet, olabilir."

"Pekâlâ, bana bir sigara verir misiniz bayan."

Joanna gülerek iki sigara yaktı.

Tekrar başladım resim yapmaya. Bu sefer gerçekten bir şeyler yapıyordum: Büyük, yeşil bir kurt kızıl saçlı birini düzüyor, kızıl saçlar arkaya doğru uçuşurken kurt kızın havaya kalkmış bacaklarından yere çalıyordu onu. Savunmasızdı kadın, boyun eğiyordu. Dışarıdaydılar, gece pırıl pırıldı, sayısız yıldız ve ay onları seyrediyordu. Sıcak, çok sıcak ve rengârenkti.

"Hank..."

Sıçradım. Döndüm. Arkamda Joanna duruyordu. Boğazından yakaladım. "Sana söylemiştim, allahın cezası, *sessizce yaklaşma yanıma...*"

-57-

Beş altı gün kaldım. Bu kadarı yetmişti. Joanna havaalanına götürdü beni. Bana yeni bir bavul ve bazı kıyafetler almıştı. Bu Dallas-Fort Worth Havaalanı'ndan nefret ederdim. ABD'deki en sevimsiz havaalanıydı o.

Joanna bana el salladı ve artık havadaydım...

Los Angeles'a yolculuk olaysız geçti. Uçaktan indim, Vosvos'umu aradım. Park yeri asansörüne bindim, onu göremedim. Herhalde çekilmişti. Sonra diğer tarafa yürüdüm — işte oradaydı. Sadece bir park bileti almaya kalmıştı iş.

Eve döndüm. Herşey her zamanki gibi gözüküyordu — etrafta şişeler ve çer çöp. Biraz temizlesem iyi olacaktı. Birileri bu halini görse bana temizletirlerdi herhalde.

Kapı vuruldu. Açtım. Tammie'ydi. "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Giderken acayip bir telaş içindeydin. Kapıları bile kilitlememişsin. Arka kapı sonuna kadar açıktı. Bak, sana bir şey söyleyeceğim ama lütfen bana kızma."

"Peki."

"Arlene buraya girdi ve telefonunu kullandı, uluslararası."

"Peki."

"Engellemeye çalıştım ama olmadı. Kafası dumanlıydı."

"Peki."

"Nerelerdeydin?"

"Galveston."

"Niye böyle aniden, kaçarcasına gidiyorsun? Delisin sen."

"Cumartesi yine gitmem gerekiyor."

"Cumartesi. Bugün ne?"

"Perşembe."

"Nereye gidiyorsun?"

"New York."

"Niçin?"

"Şiir söyleşisi. Biletleri iki hafta önceden yolladılar. Hasılattan yüzde de alacağım."

"Oo, *beni* de götür. Dancy'yi anneme bırakırım. Gitmek istiyorum!"

"Param yok. Bütün kazanacağımı götürür bu. Son zamanlarda epey yüklü harcamalarım oldu."

"*Uslu* olacağım. *Çok* uslu olacağım! Yanından hiç ayrılmayacağım! Seni gerçekten özledim."

"Yapamam, Tammie."

Buzdolabına gidip bira aldı. "Zerre kadar iplediğin yok. Bütün bu aşk şiirleri, bir anlamı yok senin için."

"Yazdığım zaman bir anlamı vardı."

Telefon çaldı. Editörümdü. "Neredeydin?"

"Galveston. Araştırma."

"Cumartesi New York'ta şiir dinletin olduğunu duydum."

"Evet, Tammie de gelmek istiyor, kız arkadaşım."

"Götürecek misin onu da?"

"Hayır, param yok buna."

"Ne kadar?"

"316 dolar bütün gezi."

"Gerçekten götürmek istiyor musun onu?"

"Evet, istiyorum."

"Tamam, o zaman, götür. Sana bir çek postalayacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Boşver. Dylan Thomas'ı unutma yeter."

"*Beni* öldüremeyecekler."

Vedalaştık. Tammie birasının başında demleniyordu.

"Tamam," dedim ona, "hazırlanmak için iki üç günün var."

"Ben de *geliyor muyum* yani?"

Evet, editörüm bilet paranı ödüyor."

Tammie fırlayıp beni kucakladı. Beni öptü, taşaklarımı tuttu, kamışımı çekti. "Sen morukların en şekerisin!"

New York, Dallas, Houston, Charleston ve Atlanta dışında gördüğüm en kötü yerdi orası. Tammie üstüme abandı, çavuş ayağa kalktı. Joanna Dover onu hiç....

-58-

Los Angeles'tan uçağımız cumartesi öğleden sonra saat 3.30'da kalkıyordu. Saat 2'de gidip Tammie'nin kapısını çaldım. Evde değildi. Eve dönüp oturdum. Telefon çaldı. Tammie'ydi. "Bak," dedim. "Yolculukla ilgili hazırlıklarını düşünsen iyi olacak. Kennedy Havaalanı'nda bekleyecek insanlar beni. Nerelerdesin?"

"Reçetemi hazırlatıyorum. 6 dolar eksiğim var. Biraz Quaaludes alıyordum."

"Neredesin?"

"Santa Monica Bulvarı'nın hemen arkasındayım, bir blok ötede. Owl Eczanesi. Kaçırmamalısın."

Telefonu kapadım. Vosvos'a atlayıp oraya doğru sürdüm.

Santa Monica'nın bir blok ötesine parkettim, dışarı çıkıp etrafa bakındım. Eczane falan görünmüyordu ortalıkta...

Vosvos'a dönüp, Tammie'nin kırmızı Camaro'sunu görebilmek için etrafta turladım. Beş blok aşağıdaydı arabası. Parkedip içeri girdim. Tammie bir sandalyede oturuyordu. Dancy yüzünü buruşturarak bana doğru seğirtti.

"Çocukları alamayız."

"Biliyorum. Anneme bırakacağız onu."

"Annene mi? Beş altı kilometre ötede o."

"Havalanına giden yolda."

"Hayır, öbür tarafta."

"6 doların var mı?"

Tammie'ye 6 dolar verdim.

"Evinde görüşürüz. Hazırlandın mı?"

"Evet, hazırım."

Geri dönüp bekledim. Sonra onların seslerini duydum.

"Annecim," dedi Dancy, "Ding-Dong isterim!"

Merdivenlerden çıktılar. Aşağı inmelerini bekledim. İnmediler. Ben yukarı çıktım. Tammie hazırlanmış, dizlerinin üzerinde bavulunu bir açıyor bir kapıyordu.

"Bak," dedim. "Diğer şeylerini aşağıya ben taşıyayım."

İçi dolu iki büyük alışveriş torbası ve askıya asılmış üç elbisesi vardı. Bavulunun yanında duruyorlardı.

Alışveriş torbalarını ve elbiseleri Vosvos'a taşıdım. Döndüğümde hala bavulunun fermuarını açıp kapıyordu.

"Tammie, gidelim artık."

"Bir dakika."

Çömelmiş, fermuarı sağa sola, aşağıya yukarıya çekiyordu. Bavulun içine baktığı yoktu. Sadece fermuarı aşağı yukarı çekmekle meşguldü.

"Anneciğim" dedi Dancy "Ding-Dong istiyorum."

"Hadi, Tammie, çıkalım artık."

"Oo, tamam."

Fermuarlı bavulu aldım, arkamdan geldiler.

Savaştan çıkmış kırmızı Camaro'sunu izledim annesinin evine kadar. İçeri girdik. Tammie annesinin şifoniyerinin

önünde durmuş, çekmeceleri bir içeri bir dışarı çekiyordu. Her çekmeceyi açışta elini uzatıp herşeyi karman çorman ediyor, sonra o çekmeceyi itip diğerini açıyordu. Aynı şekilde devam etti bu.

"Tammie, uçak kalkmak üzere."

"Oo, hayır, daha bir sürü zamanımız var. Havaalanlarında oyalanmaktan *nefret ederim.*"

"Dancy'yi ne yapacaksın?"

"Annem işten dönene kadar burada bırakacağım."

Dancy bir feryat kopardı. Sonunda durumu anlamış, çığlığı basmıştı. Gözlerinden yaşlar geldi, sonra durdu, yumruklarını sıkıp bağırdı "DİNG-DONG İSTİYORUM!"

"Bak, Tammie, arabada bekliyorum seni."

Dışarı çıkıp bekledim. Beş dakika bekledikten sonra tekrar içeri girdim. Tammie hâlâ çekmeceleri açıp kapıyordu.

"Lütfen Tammie, gidelim artık."

"Peki."

Dancy'ye döndü. "Bak, anneanne gelene kadar burada kalacaksın, tamam mı? Kapıyı kilitli tut ve anneannenden başka *hiç kimseyi* içeri alma, oldu mu?"

Dancy tekrar kopardı feryadı. Sonra bağırdı "SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Tammie arkamdan geldi, Vosvos'a bindik. Motoru çalıştırdım. Kapıyı açtı ve ortadan kayboldu. "ARABAMDAN BİR ŞEY ALMAM LAZIM."

Tammie Camaro'ya doğru koştu. "Allah kahretsin. Kilitlemişim ve anahtarım da yok! Elbise askısı var mı sende?"

"Hayır!" diye bağırdım, "Elbise askısı *istemiyorum.*"

"*Hemen* dönerim!"

Annesinin evine doğru koştu. Kapının açıldığını duydum. Dancy çığlık çığlığa bağırıyordu. Sonra kapının çarpıldığını ve Tammie'nin elbise askısıyla döndüğünü duydum. Camaro'ya gidip kapıyı açtı.

Arabasına doğru gittim. Tammie arka koltuğa eğilmiş, o inanılmaz karışıklık içindeki öte beriyi eşeliyordu — elbise-

ler, kâğıt torbalar, kâğıt fincanlar, gazeteler, bira şişeleri, boş kartonlar yığını. Nihayet buldu aradığını: fotoğraf makinası, yaş gününde armağan ettiğim Polaroid.

Yolda giderken sanki 500 mil yarışını kazanacakmışım gibi yarışıyordum öbür Vosvos'larla. Tammie bana doğru eğildi.

"Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"New York'a gittiğimizde daha önce hiç düzülmemişsin gibi öyle bir düzeceğim ki seni."

"Sahi mi?"

"Evet."

Kamışımı tutarak üzerime abandı.

Benim ilk ve tek kızılsaçlım. Şanslıydım...

-59-

Rampadan yukarıya koştuk. Elbiselerini ve alışveriş torbalarını ben taşıyordum.

Asansörde Tanmie uçuş sigorta makinasını gördü.

"Lütfen," dedim. "Kalkışa sadece beş dakika var."

"Parayı Dancy'nin almasını istiyorum."

"Peki."

"İki çeyreğin var mı?"

Ona iki çeyrek verdim. Parayı attı, makinadan bir kart çıktı.

"Kalemin var mı?"

Tammie kartı doldurdu, bir de zarf vardı. Kartı zarfa koydu. Sonra makinaya sokmaya çalıştı onu.

"Girmiyor bu!"

"Uçağı kaçıracağız."

Zarfı makinaya sokmaya çalışıyor, başaramıyordu. Zarf ortadan ikiye bükülmüş, kenarları kıvrılmıştı.

"Çıldıracağım," dedim. "*Dayanamıyorum* artık."

Bir iki defa daha uğraştı. Olmadı. Bana baktı. "Peki, hadi

gidelim."

Elbiseleri ve çantalarıyla yukarı çıktık.

Biniş kapısını bulduk. Arkalara doğru iki koltuğa oturduk, kemerlerimizi bağladık. "Gördün işte" dedi. "Sana söylemiştim bir sürü zamanımız olduğunu."

Saatime baktım. Uçak hareket etmeye başladı.

-60-

Çantasından bir ayna çıkarıp, yüzüne, özellikle de gözlerine makyaj yapmaya başladığında yirmi dakikadır havadaydık. Küçük bir fırçayla çoğunlukla kirpiklerine ağırlık vererek gözleri üzerinde çalıştı. Bunu yaparken gözleri ve ağzı açıktı. Onu seyrediyordum, benimki de sertleşmişti bu arada.

Ağzı dolgun, yuvarlak ve açıktı ve kirpikleri üzerinde çalışmaya devam ediyordu. İki içki ısmarladım.

Tammie içmek için ara verdi, sonra devam etti.

Sağımızdaki koltuktaki adam çavuşu tokatlıyordu. Tammie ağzı açık, aynada kendine bakmaya devam ediyordu. O açık ağzıyla emmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Bir saat kadar devam etti. Sonra aynayı ve fırçayı bırakarak bana yaslandı ve uyudu.

Solumuzda bir kadın vardı. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Tammie bitişiğimde uyuyordu.

Kadın bana baktı.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

Uçakta çıt çıkmıyordu. Etrafımızdaki herkes bizi dinliyordu.

"23."

"17'sinde görünüyor."

"23 yaşında."

"İki saat uğraştı makyaj yapmak için, sonra uyudu.

"Bir saat."

"New York'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Kızınız mı?"

"Hayır, babası, *ya da* büyük babası değilim. Onunla hiçbir akrabalığım yok. O benim kız arkadaşım ve New York'a gidiyoruz." Gözlerinde şu başlıkları okuyabiliyordum:

DOĞU HOLLYWOOD CANAVARI 17 YAŞINDAKİ KIZI İLAÇLA UYUTUP NEW YORK'A GÖTÜRÜP IRZINA GEÇTİKTEN SONRA SERSERİLERE SATTI

Sorgucu kadın soru sormaktan vazgeçti. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Başı benden tarafa kaydı. Neredeyse kucağımdaydı. Tommie'nin başını tutup seyrettim. Dudaklarına ateşli bir öpücük kondurup makyajını bozsam kızar mıydı acaba? Tekrar sertleşmişti kamışım.

İnişe hazırdık. Tammie sarhoş gibiydi. Beni endişelendiriyordu. Kemerini bağladım.

"Tammie, *New York*'a geldik. *İnişe* geçeceğiz. Tammie, *uyan.*"

Cevap yok.

İlacı fazla mı kaçırmıştı?

Nabzına baktım. Atmıyordu.

O iri göğüslerine baktım, nefes alıp verişini gözlemek için. Kımıldamıyorlardı. Kalkıp hostesi çağırdım.

"Lütfen yerinize oturun beyefendi. İnişe geçiyoruz."

"Bakın, endişeleniyorum.Kız arkadaşım uyanmıyor."

"Öldü mü yani?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Pekala beyefendi. İner inmez bakarız."

Uçak alçalmaya başlamıştı. Kenefe gidip bir parça kâğıt havluyu ıslattım. Geri dönüp Tammie'nin yanına oturdum ve

yüzünü ovdum. Bütün o makyajı mahvolmuştu. Hiç tepki vermedi.

"Orospu, kalk hadi."

Havluyu göğüslerinin arasından aşağı kaydırdım. Hiçbir tepki yok. Vazgeçtim.

Cesedini bir şekilde geri götürmeli, annesine açıklamalıydım. Annesi nefret edecekti benden.

Yere indik. İnsanlar kalkıp dışarı çıkmak için sıraya dizildi. Ben yerimde oturuyordum. Tammie'yi sarstım, iğne soktum. "New York'tayız, kızılım. Çürük elmam. Toparlan. Kes artık bu maskaralığı."

Hostes gelip Tammie'yi sarstı.

"Tatlım, ne oldu?"

Tammie tepki vermeye başladı. Kımıldadı. Sonra gözleri açıldı. Sadece *yeni* bir ses sorunuydu. Eski bir sesi kimse dinlemiyordu. Eski sesler tırnak gibi kişinin bir parçası oluyordu.

Tammie aynasını çıkarıp saçını taramaya başladı. Hostes sırtına vuruyordu. Ayağa kalkıp üst taraftan elbiseleri aldım. Torbalar da ordaydı. Tammie aynaya bakıp saçını taramaya devam ediyordu.

"Tammie, New York'tayız. Hadi çıkalım artık."

Toparlandı hemen. İki alışveriş çantası ve elbiseler bendeydi. Kalçalarını sallaya sallaya çıkışa doğru yürüdü. Ben de arkasından.

-61-

Adamımız bizi karşılamak üzere oradaydı, Gary Benson. Hem şiir yazıyor hem de taksi şöförlüğü yapıyordu. Çok şişmandı ama en azından bir şaire benzemiyordu, İngilizce öğretmenine de; bu da iyiydi, çünkü son derece sıcaktı o gün New York, nerdeyse 40 derece. Bagajımızı alıp, arabasına bindik, taksisine değil. Bize New York'ta bir araba sahibi olmanın ne kadar gereksiz bir şey olduğunu açıkladı. Bu yüz-

den bu kadar çok taksi vardı zaten. Bizi havaalanından çıkardı, arabasını kullanırken konuşmaya da başladı. New York'lu sürücüler de tıpkı New York şehri gibiydi — kimsenin kimseye zerre kadar aldırış ettiği yoktu. Sevecenliğin ve nezaketin en ufak zerresinden bile söz edilemezdi. Dip dibe sürerlerdi arabalarını. Anlamıştım: birine 10 santimlik yol verirsen, trafik sıkışıklığına, rahatsızlığa, cinayete sebebiyet verebilirdin. Trafik lağımdaki boklar gibi durmadan akardı. Seyretmesi keyif vericiydi, üstelik sürücülerden hiçbiri kızmıyordu, tevekkülle boyun eğmişlerdi olan bitene.

Ne var ki Gary sağdan soldan konuşmayı *dehşetle seviyordu.* "Eğer uyarsa, bir radyo programına çıkarmak isterim sizi, bir röportaj yapabiliriz."

"Pekâlâ, Gary, yarın dinletiden sonra görüşelim."

"Şimdi sizi şiir koordinatörüne götürüyorum. Herşeyi ayarladı. Nerede kalacağınızı falan söyleyecek. Adı Marshall Benchly, ona söyleme ama bu adamdan hiç hoşlanmam."

Yola devam ettik, sonra kahverengi kumtaşından yapılmış bir evin önünde dikilen Marshall Benchly'i gördük. Park edecek yer yoktu. Arabaya bindi, Gary de yola devam etti. Benchly göründüğü kadarıyla yaşamını kazanmak zorunda kalmamış, özel geliri olan bir şaire benziyordu. Sahte tavırlı, donuk biriydi, bir çakıltaşı.

"Seni kalacağın yere götürelim," dedi.

Benim otelimde kalmış insanlarla ilgili söylev çekti gururlanarak. Bazılarını tanıyordum, bazılarının adını bile duymamıştım.

Gary, Chelsea Oteli'nin önündeki park yerine doğru sürdü. Dışarı çıktık. Gary "Dinletide görüşürüz yarın," diyerek ayrıldı.

Marshall bizi içeri götürdü, masadaki memura doğru yürüdük. Chelsea'nin ünü boşuna değildi, belki de cazibesini buradan alıyordu.

Marshall döndü ve anahtarı verdi bana "Oda numaran 1010, Janis Japlin'in eski odası."

"Teşekkürler."

"Bir sürü ünlü artist kaldı 1010'da."

Küçük asansöre doğru yürüdü.

"Dinleti 8'de. Seni 7.30'da alırım. İki hafta önce bitirdik bütün biletleri. Ayakta durabilecek olanlara bilet satıyoruz ama itfaiyeyi de kollamamız gerek bu arada."

"Marshall, içki satan en yakın dükkân nerede?"

"Aşağıda sağda."

Marshall'ı uğurlayıp asansöre bindik.

-62-

O akşamki dinleti St. Mark Kilisesi'ndeydi ve hava son derece sıcaktı. Tammie'yle ben soyunma odası olarak kullanılan odaya oturduk. Tammie duvara dayalı bir boy aynası buldu ve saçını taramaya başladı. Marshall da beni dışarı çıkarıp kilisenin arkasına götürdü. Mezarlık vardı burada. Küçük beton mezar taşları dikilmişti toprağa, mezartaşlarının üzerinde de birtakım yazılar vardı. Marshall beni etrafta gezdirip yazıları gösterdi. Dinletilerden önce son derece gergin ve mutsuz hissederdim kendimi. Hemen her zaman kusardım. O zaman da kustum. Mezarlardan birinin üzerine hem de.

"Gidip tam Peter Stuyvesant'ın üzerine kustun," dedi Marshall.

Tekrar soyunma odasına döndüm. Tammie hâlâ aynada kendini seyrediyordu. Yüzüne ve vücuduna da bakıyordu ama en çok saçlarına titizleniyordu. Saçlarını tepesine toplayıp kendine şöyle bir baktı, sonra tekrar bıraktı omuzlarına.

Marshall başını uzattı odaya. "Hadi, bekliyorlar!"

"Tammie hazır değil," dedim ona.

Tammie tekrar tepesinde topladı saçlarını aynada kendini seyrederek, sonra omuzlarına saldı saçlarını ve aynaya iyice yaklaşarak gözlerine baktı.

Marshall kapıyı vurdu, içeri girdi. "Hadi artık Chinaski!"

"Hadi, Tammie, gidelim."

"Peki."

Tammie'yle kolkola dışarı çıktık. Alkışlar başladı. Yıllanmış Chinaski soytarısı iş görüyordu. Tammie kalabalığa doğru gitti, ben de okumaya başladım. Buz kovasında bir sürü biram vardı. Eski ve yeni şiirlerim vardı. Kaçıramazdım.

-63-

1010'a geri döndük. Çekimi aldım. Rahatsız edilmek istemediğimizi haber vermiştik. Tammie'yle ben içkilerimizi içerek oturduk. Onunla ilgili beş altı aşk şiiri okumuştum.

"Kim olduğumu biliyorlar," dedi. "Arasıra kıkırdadım. Rahatsız ediciydi bu."

Onun esaslı biri olduğunu görmüşlerdi. Seksapelitesi vardı. Hamamböcekleri, karıncalar ve karasinekler bile onu düzmek için yanıp tutuşurdu.

Kapı vuruldu. İki kişi damladı içeri, yanında kadınıyla bir şair. Şair, Vermont'lu Morse Jenkins'ti. Kadınıysa Sadie Everet. Adamın elinde dört şişe bira vardı.

Üstünde portakal rengi bir gömlek ve eski yırtık bir blucin, ayağında sandaletler, kolunda türkuaz bir bilezik, boynunda bir zincir vardı. Sakallı ve uzun saçlıydı. Durmadan konuşarak odanın etrafında turladı.

Yazar çizerlerle ilgili ufak bir sorun vardır: Eğer bir yazarın yazdıkları yayımlanır ve çok satarsa, yazar harika biri olduğunu zanneder. Şöyle böyle satarsa yine harika biri olduğunu düşünür. Yazdıkları yayımlanır ve çok az satarsa yazar yine harika biri olduğunu zanneder. Eğer yazdıkları hiç yayımlanmamışsa ve kendisinin de onları yayımlayacak parası yoksa gerçekten harika biri olduğunu zanneder. Bütün bunlara rağmen gerçek olan pek az şaheser olduğudur. Hatta neredeyse yok denecek kadar az bulunurlar onlar. Ama en kötü yazarların kendine en çok güveni olan, kendinden en az

şüphe edenler olduğundan emin olabilirsiniz. Her neyse, yazarlardan uzak durmak gerekir, ben de onlardan kaçmaya çalıştım hep ama neredeyse imkânsız bir şeydir bu. Hep bir çeşit kardeşlik, bir tür biraradalık peşindedirler. Bu tür şeylerin hiç de yazmayla ilgisi yoktur, hiçbiri daktilodakine zerre kadar bir şey eklemez.

"Clay ile maç yapmıştım bir keresinde, Ali ismini almamıştı daha o zaman," dedi Morse. Öne doğru yaylanıp,ayak hareketleri yaptı, dansetti. "Bayağı iyiydi ama cevabını aldı."

Odanın çevresinde gölge boksu yaptı.

"Bacaklarıma bak," dedi. "Ne harika bacaklarım var değil mi?"

"Hank'in bacakları seninkilerden güzel" dedi Tammie.

Bir bacak-adam olarak başını salladım.

Morse oturdu. Sadie'ye bira şişesini gösterdi. "Hemşire olarak çalışıyor ve bana bakıyor. Bir gün başaracağım. İsmimi duyuracağım."

Morse şiir okurken hiç mikrofon istemezdi.

Bana baktı "Chinaski, sen yaşayan en iyi iki üç şairden birisin. Gerçekten hakkını veriyorsun. Sen oku attın. Ben de geliyorum arkadan. Dur da bir okuyayım şu zırvalarımı. Sadie, şiirlerimi uzatsana."

"Hayır," dedim, "dinlemek istemiyorum şimdi onları."

"Niye ahbap? Niye dinlemiyorsun?"

"Bu akşam çok fazla şiir vardı, Morse. Biraz uzanıp, unutmak istiyorum olanları."

"Peki ne yapalım... Dinle, mektuplarımı hiç cevaplamadın."

"Burnubüyüklük sanma ama Morse, ayda 75 mektup alıyorum. Hepsini cevaplasam başka bir şey yapmaya zamanım olmazdı."

"Bahse girerim kadınlarınkini cevaplıyorsundur."

"Bazı şeylere bağlı bu..."

"Peki ahbap, yine de kötü biri değilim ben. Hâlâ seviyorum senin yazdıklarını. Belki hiç bir zaman meşhur olamayacağım ama ben seninle, sen de benimle tanıştığımıza

memnun olacağız. Haydi Sadie, gidelim..."

Onları kapıya kadar geçirdim. Morse usulca elimi tuttu. Fazla sıkmıyordu; ne o ne ben birbirimizin yüzüne bakıyorduk. "Sen iyi bir moruksun," dedi.

"Teşekkürler, Morse..."

Sonra çıktılar.

-64-

Ertesi sabah Tammie çantasında bir reçete buldu.

"Bunu hazırlatmalıyım," dedi. "Şuna bir bak."

Buruşmuş ve mürekkebi akmıştı kağıdın.

"Ne geldi başına bunun?"

"Kardeşimi tanıyorsun, hapçıdır."

"Tanıyorum tabii. Bana 20 dolar borcu var."

"Reçeteyi elimden almaya çalıştı. Boğazımı sıktı. Ben de ağzıma atıp yuttum reçeteyi. Veya yutar *gibi yaptım.* Ne olduğunu anlayamadı. Sana da işte o zaman telefon edip gelmeni ve o bok çuvalını defetmeni istedim. Çekti gitti. Ama reçete hâlâ ağzımdaydı. Henüz kullanmadım. Burada yaptırabilirim onu. Denemeye değer."

"Tamam."

Asansöre binip caddeye çıktık. Hava neredeyse 40 dereceydi. Güç bela hareket edebiliyordum. Tammie yürümeye başladı, köşebaşlarında bana el sallıyordu, ben de arkasından gidiyordum.

"Hadi" dedi. "Canlan biraz."

Bir şey almıştı. Bunun da yatıştırıcı bir şey olduğu kesindi. Kafayı bulmuştu. Bir gazete bayiine doğru yürüdü ve dergilere bakmaya başladı. Galiba *Variety* idi baktığı dergi. Uzun süre dikildi orada. Ben de ona yakın bir yerde duruyordum. Sıkıcı ve saçmasapan bir durumdu. Gözlerini dikmiş *Variety*'ye bakmaya devam ediyordu.

"Bana bak arkadaş, ya al o lanet olası şeyi, ya da siktir

git burdan!" dedi gazete bayiinin adamı.

Tammie kıpırdadı. "Aman Tanrım! New York ne boktan bir yer! Okunacak bir şey var mı diye bakıyordum sadece!"

Tammie kaldırımın bir kenarından diğerine yalpalayarak yürüdü. Hollywood'da arabalar kaldırım kenarlarına çekilebilirdi, siyahlar uvertür yapabilir, birisi ona yaklaşabilir, serenad yapabilir, alkışlayabilirdi. New York farklıydı, yorucu ve ömür tüketiciydi, bedeni hor görürdü.

Siyahların yaşadığı bölgeye gittik. Yürürken bizi izliyorlardı: uzun kızıl saçlı dut gibi bir kız ve anası ağlamış bir şekilde onun arkasından giden kır sakallı yaşlı bir adam. Küçük verandalarında oturan bu insanlara baktım; güzel yüzleri vardı. Hoşlandım onlardan. Onları Tammie'yi sevdiğimden daha çok sevdim.

Tammie'yi caddenin aşağısına kadar takip ettim. Sonra bir mobilya mağazası çıktı ortaya. Dükkânın önündeki kaldırımda bürolarda kullanılan cinsten kırık bir koltuk duruyordu. Tammie koltuğa doğru yürüdü ve gözlerini ona dikip önünde dikildi. Hipnotize edilmiş gibiydi. Koltuktan gözlerini ayırmıyordu. Parmaklarıyla dokundu ona. Dakikalar birbirini kovaladı. Sonra koltuğa oturdu.

"Bana bak," dedim ona. "Otele dönüyorum ben. Sen ne yapmak istiyorsan yap."

Tammie bakmadı bile. Ellerini koltuğun kenarında ileri geri hareket ettiriyordu. Kendi dünyasındaydı tamamen. Geri dönüp Chelsea'ya doğru uzaklaştım.

Biraz bira alıp asansöre bindim. Soyundum ve bir duş aldım. Yatağın baş kısmına bir iki yastığı üstüste koyup uzandım ve biramı yudumlamaya başladım. Şiir seansı bitirmişti beni. İnsanların ruhlarını emiyorlardı. Biramı bitirip diğerini açtım. Bu dinletiler bazen iyi parçalar getirir size. Rock yıldızları toplar güzel parçaları; yıldızı yükselen boksörler de; büyük boğa güreşçileri bakireleri alır. Yine de sadece boğa güreşçileri hak eder bunu.

Kapı vuruldu. Kalkıp kapının arasından baktım. Tam-

mie'ydi. Kapıyı iterek içeri daldı.

"Boktan bir Yahudi orospu çocuğu buldum. Reçeteyi yazmak için 12 dolar istedi. Kıyıda 6 dolara yapıyorlar. Ona sadece 6 dolarım olduğunu söyledim. Siklemedi bile. Pis Harlem Yahudisi! Bir bira alabilir miyim?"

Birayı alıp pencerenin kenarına oturdu, bir bacağı ve kolu dışarda, öbür bacağı içerde; bir koluyla da açık pencereyi tutuyordu.

"Özgürlük heykelini görmek istiyorum. Coney Adasını da," dedi.

Biramı tazeledim.

"Oh, burada dışarda olmak çok *hoş*. Serin ve güzel."

Tammie pencereden eğilerek baktı.

Sonra bir çığlık attı.

Pencereye tutunan eli kaymıştı. Bedeninin büyük bir kısmının pencerenin dışında olduğunu gördüm. Sonra geri çekildi. Bir şekilde içeri çekmişti kendini. Saşkına dönmüş bir şekilde oturdu orda.

"Tam eşiğine gelmiştin," dedim ona. "İyi bir şiir çıkardı bundan. Kadınlarımı çok değişik şekillerde kaybettim, ama bu yeni bir yöntem."

Tammie yatağa doğru gitti. Yüzünü yatağa dönüp uzandı. Hâlâ olayın etkisi altındaydı. Sonra yataktan aşağı yuvarlandı. Sırtüstü yere düştü. Kımıldamıyordu. Gidip yerden kaldırıp yatağa koydum. Saçından tutup sertçe öptüm.

"Hey... ne yapıyorsun?"

Beni esaslı bir düzeceği konusunda verdiği sözü hatırladım. Karın üstü yatırdım, elbisesini indirdim, külodunu çıkardım. Üstüne çıktım, yarığını bulmaya çalışarak vurmaya başladım. İçine girdim. Giderek derinlerine kaydım. O da hoşlanmıştı. Usul usul sesler çıkarmaya başladı. Sonra telefon çaldı. İçinden çıkarak kalktım, telefonu açtım. Gary Benson'dı.

"Radyo röportajı için teybimle birlikte geliyorum."

"Ne zaman?"

"45 dakika sonra."

Kapayıp Tammie'nin yanına gittim. Hâlâ sert duruyordu benimki. Saçından tutup vahşice öptüm onu. Gözleri kapalıydı, ağzında hayat belirtisi yoktu. Tekrar düzdüm. Dışarda yangın merdivenlerinde oturuyorlardı. Güneş batarken gölgeler belirmeye başlayınca serinlemek için dışarı çıkarlardı. New York'un insanları orada oturur, bira, soda, buzlu su ve sigara içerler, dayanmaya çalışırlardı. Sadece canlı kalabilmek bile kazanılmış bir zaferdi. Yangın merdivenlerini çiçeklerle süsler, elde olanlarla idare ederlerdi.

Tammie'nin içine girdim doğruca. Köpeklerin tarzında. Köpekler en iyisini bilir. Ani bir vuruş yaptım. Postanenin dışında olmak iyiydi. Sarsıp yumrukladım onu. İlaçlara rağmen konuşmaya çalışıyordu "Hank..." dedi.

Nihayet boşaldım ve üzerine yığıldım. İkimiz de tere batmıştık. Yana devrilip kalktım, soyundum ve duş almaya gittim. Benden 32 yaş genç bu kızıl saçlıyı bir kere daha becermiştim. Duşta olmak çok güzeldi. 18 yaşındaki kızları becermek için 80 yaşına kadar yaşamaya karar verdim. Havalandırma çalışmıyordu ama duşta sorun yoktu. Gerçekten güzeldi. Radyo röportajına hazırdım artık.

-65-

Los Angeles'a döndüğümde bir hafta kadar dinlendim. Bir gün telefon çaldı. Manhattan Beach gece kulübünün sahibi Marty Seavers'dı arayan. Bir kaç kere şiir okumuştum orada. Klübe Smack-Hi da deniyordu.

"Chinaski, cumadan sonraki hafta program yapmanı istiyorum. 450 dolar alırsın."

"Tamam."

Rock grupları çalardı orada. Üniversitelerden farklı bir dinleyici topluluğu vardı. En az benim kadar boktan tiplerdi ve şiirlerin arasında birbirimize küfrederdik. Elbette tercih ederdim bunu.

"Chinaski," dedi Marty "Kadınlarla problemin olduğunu zannediyorsun. Dinle bak. Şu sıralar birlikte olduğum kadın pencereden girer içeri. Ben uyuyor olurum. Saat üçte dörtte yatak odasına gelir, beni sarsar, ödümü patlatır. Orada durup bana "Sadece yalnız uyuyup uyumadığına bakmak istemiştim, der."

"Ölüm ve şekil değiştirme."

"Geçen gece oturuyordum, kapı çalındı. Oydu biliyordum. Kapıyı açtım, orda değildi. Saat 11'di ve üzerimde sadece don vardı. Yaş gününde 400 dolarlık bir hediye almıştım ona. Dışarı çıktım. Ne görsem beğenirsin, yeni arabamın üstünde elbiseleri alev alev yanıyordu. Söndürmek için koştum. O da çalılığın arkasından fırlayıp bağırmaya başladı. Komşular bize bakıyorlardı ve ben orada donumla, ellerim yanarak elbiseleri arabanın tepesinden atmaya çalışıyordum."

"Benimkilerden birini hatırlattı bana," dedim.

"İşte, ne durumda olduğumuzun resmi. İki gece sonra yine buradaydım, gece klüpten ben sorumluydum, bu yüzden geceyarısı 3'te zom olmuş, üzerimde şortum oturuyordum burada. Kapı vuruldu. Onun çalışıydı. Açtım, ortada yoktu. Dışarıya arabama gittim. Öbür elbiselerine de gaz dökmüş, ateşlemişti. Bazılarını atmamıştı ateşe. Bu sefer motor kapağının üzerindeydi yanan elbiseler. Bir yerlerden fırladı ve bağırmaya başladı. Komşular dışarı çıktı. Ben yine orada üstümde şortum, elbiselerini motor kapağından uzaklaştırmaya çalışıyordum."

"Harika. Keşke bana yapılsaydı."

"Yeni arabam ne hale geldi görmelisin. Üstü ve motor kapağı kabardı."

"Nerede şimdi?"

"Yine beraberiz. Yarın saat sonra burada olacak. Dinleti için hazır mısın bugün?"

"Tabii."

"Rock gruplarının pabucunu dama attın. Hiç böyle bir şey görmedim. Seni her cuma ve cumartesi akşamı getirmek isterim."

"İşe yaramaz bu, Marty. Aynı plağı döndürüp döndürüp çalarsın da şiire gelince hep yenisini isterler."

Marty güldü ve telefonu kapadı.

-66-

Tammie'yi de aldım. Biraz erken gidip caddenin karşısındaki bara oturduk. Bir masa bulduk.

"Çok içiyorsun, Hank. Sarhoşken kelimeleri nasıl yutup, bazı mısraları atladığını biliyorsun."

"Sonunda," dedim, "mantıklı konuşmaya başladın."

"Dinleyicilerden korkuyorsun, değil mi?"

"Evet ama seyirci karşısında oyuncuların duyduğu türden bir korku değil bu. Sersemin biri gibi orada durmamdan bu. Ne bok yediğimi görmek için seyrederler beni. Yine de bazı faturalarımı ödeyip at yarışlarına gidebilmemi sağlıyor işte. Neden yaptığımın hiçbir mazereti yok."

"Bir Stinger alacağım," dedi Tammie.

Kıza bize bir Stinger ve bir Bud getirmesini söyledim.

"Bu akşam mesele çıkarmayacağım" dedi "beni merak etme."

Tommie Stinger'ını içti.

"Bu Stinger'ların içinde de hiçbir şey yok. Bir tane daha alacağım."

Bir Stinger ve bir Bud daha söyledik.

"Gerçekten" dedi. "Bu içkilerin içine hiçbir şey koymuyorlar. Bir tane daha alsam iyi olacak."

40 dakika içinde 5 Stinger içti Tammie.

Smack-Hi'ın arka kapısını çaldık. Marty'nin yarma korumalarından biri içeri aldı bizi. Zararlı tiroit tipler, yeni yetme hoppa kızlar, abaza herifler, tinerciler, LSD'ciler, esrarcılar, alkolikler, bütün bu sefil, lanetli, can sıkıcı ve havalı tipler sorun çıkardığında ortalığı temizleyip, düzeni sağlamak için tutulmuştu.

Kusmaya hazırdım, kustum da. Bu sefer allahtan bir çöp

bidonu buldum da içine kustum. Geçen sefer tam Marty'nin bürosunun önünde boşaltmıştım. Bendeki bu değişiklikten memnundu.

-67-

Bir şey içer misin? diye sordu Marty.

"Bir bira alayım," dedim.

"Ben de Stinger," dedi Tammie.

"Ona da bir sandalye hazırlayın masada" dedim Marty'ye.

"Oldu. Ayarlarız. Hiç yerimiz yok. 150 kişiyi geri çevirmek zorunda kaldık ve başlamana 30 dakika var."

"Dinleyicilere Chinaski'yi tanıtmak istiyorum" dedi Tammie.

"Sana uyar mı?" diye sordu Marty.

"Uyar."

Dinky Summers adında bir şarkıcı-gitaristleri vardı ve kalabalık bağırsaklarını çıkarıyordu çocuğun. Dinky sekiz sene önce altın plak almıştı ama o zamandan bu yana bir gelişme kaydedememişti.

Marty dahili telefonu aldı, dışarıdan bir numara çevirdi. "Baksana," diye sordu, "bu herif duyduğum kadar kötü mü yahu?

Karşı taraftan bir kadın sesi duyuluyordu, "Berbat."

Marty telefonu kapadı.

"Chinaski'yi istiyoruz," diye bağırdılar.

"Pekâlâ," Dinky'nin sesi geldi, "Chinaski geliyor."

Yeni bir şarkıya başladı. Sarhoştular. Islıklayıp yuhalıyorlardı. Dinky şarkıya devam etti. Bitirdikten sonra indi sahneden. Tarifi imkansızdı. Bazı günler yorganı üstüne çekip yatakta kalmak çok daha iyidir.

Kapı vuruldu. Kırmızı, beyaz, mavi tenis ayakkabıları, beyaz tişörtü, boyunbağı ve kahverengi fötr şapkasıyla Dinky girdi içeri. Şapka kabarık sarı kıvırcık saçlarının üzerine tünemiş gibiydi. Tişörtünde "Tanrı Sevgidir" diye yazı-

yordu.

Dinky bize baktı. "*Gerçekten* o kadar kötü müyüm? Bilmek istiyorum. O kadar kötü müydüm *gerçekten*?

Kimse cevap vermedi.

Dinky bana baktı. "Hank, o kadar kötü müyüm?"

"Sarhoş hepsi. Karnaval zamanı."

"Kötü müydüm bilmek istiyorum."

"Bir içki al."

"Gidip kız arkadaşımı bulmam lazım," dedi Dinky. "Dışarda yalnız."

"Baksanıza," dedim, "başlayalım artık."

"İyi," dedi Marty, "başla bakalım."

"Ben sunuyorum onu," dedi Tammie.

Onunla birlikte yürüdüm. Sahneye doğru yaklaşırken bizi gördüler ve bağırmaya, küfretmeye başladılar. Masalardan şişeler uçuyordu. Birileri birbirini yumrukluyordu. Postanedeki çocuklar asla inanamazlardı buna.

Tammie mikrofona doğru yürüdü "Bayanlar, baylar" dedi. "Henry Chinaski bugün çıkamayacak..."

Sessizlik oldu.

Sonra Tammie, "Bayanlar baylar, Henry Chinaski!" dedi.

İleriye yürüdüm. Alay etmeye başladılar. Henüz hiçbir şey yapmamıştım. Mikrofonu aldım. "Merhaba, ben Henry Chinaski..."

Ortalık gürültüden inliyordu. Hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Herşeyi onlar yapardı. Ama dikkatli olmak gerekiyordu. Sarhoş olduklarından yanlış bir hareketi, sözü hemen sezebilirlerdi. Bir dinleyici topluluğunu asla küçümseyemezsiniz. İçeri girmek için para ödemişlerdir, içmek için para ödemişlerdir; *bir şeyler* almak isterler ve eğer bunu onlara vermezseniz ağzınıza sıçarlar.

Sahnede buzdolabı vardı. Açtım. İçerde en az 40 şişe bira vardı. Uzanıp aldım birini, kapağını büküp açtım, bir yudum aldım. İçkiye ihtiyacım vardı.

Önde oturan adamın biri bağırdı, "Hey Chinaski, içkilerin parasını biz *ödüyoruz!*"

Ön sırada oturan postacı tulumu giymiş şişman bir adamdı.

Buzdolabına gidip bir bira aldım, adama uzattım. Sonra geri dönüp diğer biraları da alıp ön sırada oturan diğerlerine uzattım.

"Hey, *bize* yok mu?" diye bağırdı biri arkalardan.

Bir şişe alıp fırlattım. Birkaç şişe daha attım arkadakilere. Hiç fena değillerdi. Hepsini yakaladılar. Sonra biri elimden kaydı, epeyce yükseğe çıktı. Yere çarptığını duydum. Atışı bırakmaya karar verdim. Bir dava konusu olduğumu görebiliyordum: kafatası yarılması.

20 şişe kalmıştı.

"Bu geri kalanlar da *benim*."

"Bütün gece okuyacak mısın?"

"Bütün gece içeceğim."

Alkışlar, alaylar, geğirmeler...

"SENİ REZİL BOK ÇUVALI!" diye bağırdı birisi.

"Teşekkür ederim Tilly Teyze," diye cevapladım.

Oturdum, mikrofonu ayarladım ve ilk şiirime başladım. Ortalık sessizleşti. Şimdi ringde boğayla başbaşaydım. Biraz korktum. Ama şiirleri ben yazmıştım. Onları sesli de okuyabilirdim. Hafif alaycı bir şiirle başlamak en iyisiydi. Bitirdim, duvarlar sallandı. Alkış sırasında dört beş kişi döğüşüyorlardı. Şanslıydım. Bütün yapmam gereken orada takılmaktı.

Onları es geçemezsiniz, kıçlarını da öpemezsiniz. Ortalarda bir yerlerde dengeyi tutturmanız gerekir.

Daha çok şiir okudum, bira içtim. Gittikçe zom oluyordum. Kelimeler ağırlaşıyordu. Bazı mısraları atlıyor, şiirlerin yazılı olduğu kâğıtları yere düşürüyodum. Sonra bıraktım ve sadece oturup içmeye başladım.

"Bu iyi," dedim onlara "benim içişimi seyretmek için para ödüyorsunuz."

Biraz çaba gösterip onlara biraz daha şiir okudum. Sonunda birkaç pis şiir okuyup kâğıtlarımı topladım.

"Hepsi bu," dedim.

Daha fazla okumam için bağırdılar.

Mezbahadaki çocuklar, Sears Roebuck'taki çocuklar, çocukken ve büyüdüğümde çalıştığım bütün fabrikalardaki bütün çocuklar buna asla inanamazlardı.

Büroda daha bir sürü içki, birkaç dolgun cigaralık ve kafa hapları vardı. Marty telefon açıp kapının durumu hakkında bilgi aldı.

Tammie Marty'ye dikti gözlerini. "Senden hoşlanmıyorum," dedi. "Gözlerini hiç beğenmiyorum."

"Boşver onun gözlerini," dedim ona. "Paranuzı alıp gidelim."

Marty çeki çıkarıp bana uzattı. "İşte" dedi. "200 dolar..."

"200 dolar!" Tammie bağırdı ona. "Seni aşağılık orospu çocuğu!"

Çeke baktım. "Numara yapıyor," dedim ona "Sakin ol."

Umursamadı. "200 dolar," dedi Marty'ye "Seni aşağılık..."

"Tammie," dedim "400 dolar."

"Çeki imzala," dedi Marty. "Nakit vereceğim."

"Epey kafayı bulmuştum orada" dedi Tommie bana. "Bu herife 'Sana yaslanabilir miyim?' dedim. 'Tabii' dedi."

İmzaladım ve Marty paraları saydı elime. Cebime koydum.

"Bak Marty, gitsek iyi olacak sanırım."

"Gözlerinden nefret ediyoum," dedi Tammie Marty'ye.

"Biraz daha kalın da konuşalım," dedi Marty bana.

"Hayır, gitmemiz gerek."

Tammie kalktı. "Tuvalete gidiyorum."

Çıktı.

Marty ve ben oturduk. On dakika geçti. Marty kalkarak "Bekle, hemen dönerim," dedi.

Oturup bekledim, 5 dakika, 10 dakika. Sonra bürodan ayrılıp arka kapıdan çıktım. Park yerine yürüdüm ve Vosvos'umun içinde oturdum. On beş dakika geçti, 20, 25.

5 dakika daha vereyim ona, sonra giderim, diye düşündüm.

Tam o sırada Marty'yle Tammie arka kapıdan çıkarak park yerine doğru geldiler.

Marty "İşte orada," diye işaret etti. Tammie ileri doğru yürüdü. Elbisesi buruşmuş, kirlenmişti. Arka koltuğa atlayıp kıvrıldı.

Çevre yolunda iki üç defa yolumu şaşırdım. Sonunda eve geldik. Tammie'yi uyandırdım. Arabadan inip evine gitti ve kapıyı çarptı.

-68-

Çarşamba gecesi saat yarımdı ve çok hastaydım. Midem berbattı, buna rağmen bir iki bira yuvarlamayı başardım. Tammie benimle birlikteydi ve sempatik görünüyordu. Dancy anneannesindeydi.

Hasta olmama rağmen ikimiz yalnızdık, bu da iyiydi.

Kapı çalındı. Açtım. Tammie'nin kardeşi Joy yanında genç bir adamla gelmişti. Filbert adında ufak tefek bir Portorikolu. Oturdular, birer bira verdim onlara.

"Hadi bir seks filmine gidelim," dedi Joy.

Filbert öylece oturuyordu. Özenle taranmış siyah bıyıkları ve ifadesiz bir yüzü vardı. Hiç renk vermiyordu. *Boş, tahta, ölü* ve benzeri ifadeleri düşündüm yüzüne bakarken.

"Niye bir şey söylemiyorsun, Filbert?" diye sordu Tammie.

Konuşmadı.

Kalktım, mutfağa gidip kustum. Döndüm ve yerime oturdum. Biramı tazeledim. Birayı içimde tutamamaktan hep nefret etmişimdir. Günler geceler boyu durmadan içmiştim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ve içkiye de ihtiyacım vardı. Sadece bira. Birayı içimde tutmam gerekiyordu. Esaslı bir yudum aldım.

Birayı içimde tutamadım. Banyoya gittim. Tammie kapıyı vurdu "Hank, iyi misin?"

Ağzımı çalkalayıp kapıyı açtım "Midem bulanıyor. Hepsi

bu."

"Onları defetmemi ister misin?"

"Kesinlikle."

Onlara doğru gitti, "Bakın dostlar, niye benim evime gitmiyoruz?"

Bunu beklemiyordum.

Tammie elektrik faturasını ödemeyi ihmal etmişti ya da ödemek istememişti, mum ışığında oturuyorlardı. Daha önce beraberken aldığım karışık margarita kokteylinden de biraz almıştı yanına.

Oturup yalnız içtim. Bir sonraki birayı çıkarmadım.

Konuştuklarını duyuyordum.

Sonra Tammie'nin kardeşi evden çıktı. Ayışığında arabasına giderken gördüm onu.

Tammie ve Filbert yukarda mum ışığında yalnızdılar.

Işıklar açık, oturmuş içiyordum. Bir saat geçti. Mum ışığının karanlıkta dalgalandığını görebiliyordum. Etrafa baktım. Tammie ayakkabılarını unutmuştu. Ayakkabıları alıp yukarı kata çıktım, kapısı açıktı ve Filbert'le konuştuğunu duyuyordum... "Yani her neyse, demek istediğim..."

Merdivenlerden çıkışımı duydu. "Henry, *sen* misin?"

Merdivenlerin geri kalanını çıkmadan Tammie'nin ayakkabılarını yukarı doğru fırlattım. Kapının önüne düştüler.

"Ayakkabılarını unutmuşsun," dedim.

"Oh, Allah razı olsun," dedi.

Ertesi sabah 10.30'da Tammie kapıyı çaldı. Açtım. "Seni rezil orospu."

"Bırak böyle konuşmayı," dedi.

"Bira ister misin?"

"Peki."

Oturdu. "Pekâlâ, margarita içtik. Sonra kardeşim gitti. Filbert *çok* hoştu. Fazla konuşmadan öyle oturdu. 'Eve nasıl gideceksin?' diye sordum 'Araban var mı?' Olmadığını söyledi. Bana bakarak oturdu sadece. 'Arabam var. Seni eve götü-

reyim' dedim. Eve götürdüm onu. Her neyse, orda olduğumdan birlikte yatağa girdik. Bayağı sarhoştum ama bana dokunmadı. Sabah işe gitmesi gerektiğini söyledi." Tammie güldü, "Gecenin bir vaktinde bana yaklaşmaya çalıştı. Ben yastığı başımın üstüne bastırıp gülme tutturmuştum. Yastığı orda tutup gülüyordum. Vazgeçti. İşe gitmek için çıktıktan sonra ben de anneme geldim ve Dancy'yi okula götürdüm. Şimdi de buradayım..."

Ertesi gün Tammie hap almıştı. Evimden içeri dışarı girip çıkıyordu. Sonunda "Akşam döneceğim. Akşama görüşürüz" dedi.

"Bu akşamı unut."

"Neyin var? Bir yığın herif bu akşam beni görmeye can atardı."

Tammie kapıyı çarparak çıktı. Kapımın önünde uyuyan hamile bir kedi vardı.

"Defol buradan, Kızıl."

Hamile kediyi kaldırıp ona fırlattım. Otuz santim kadar ıskaladım ve kedi yandaki çalılığa düştü.

Ertesi akşam Tammie'nin kafası kıyaktı. Ben de zomdum. Tammie ve Dancy yukarıdaki pencereden bana bağırdılar.

"Git de zıkkımı ye!"

"Yaa, git zıkkımı ye, HAHAHA!"

"Aa, balonlar" diye cevapladım "annenin kocaman balonları!"

"Fare boku ye sen!"

"Ayı, ayı, ayı, HAHAHA!"

"Et kafalılar" dedim "çekin arabanızı bakalım."

"Seni..." diye başladı Tammie.

Birden yakında bir yerlerde birkaç el silah atıldı, ya caddeden ya sitenin arkasından ya da bitişikteki apartmandan. Çok yakından. Fuhuşun, uyuşturucunun kol gezdiği ve ara sıra cinayetlerin işlendiği yoksul bir muhitti burası.

Dancy pencereden bağırmaya başladı "HANK! HANK!

BURAYA GEL, HANK! HANK! HANK! HANK! ÇABUK! HANK!"

Yukarıya koştum. Tammie yatağa uzanmıştı, dayanılmaz kızıl saçları yastığın üstünde pırıl pırıl parlıyordu. Beni gördü.

"Vuruldum" dedi bitkin bir şekilde. "Vuruldum."

Blucindeki bir lekeyi gösterdi. Şaka yapmıyordu. Dehşet içindeydi.

Kırmızı bir leke vardı, ama kuruydu. Tammie benim boyalarımı kullanmayı severdi. Uzanıp dokundum kuru lekeye. Hapları saymazsak iyi durumdaydı.

"Bak," dedim "bir şeyin yok, merak etme..."

Ben kapıdan çıkarken Bobby merdivenleri çıkarak yukarı doğru geliyordu. "Tammie, Tammie, ne oldu? İyi misin?"

Bobby'nin niye geciktiği belli oluyordu, giyinip kuşanmak zamanını almıştı.

Yanımdan hızla geçerken ona "Lanet olsun, ahbap, hep hayatıma giriyorsun," dedim çabucak.

Arkasında bitişik komşuyla, kullanılmış araba satıcısı ve raporlu bir çatlak, Tammie'nin dairesine doğru koşturdular.

Tammie birkaç gün sonra bir zarfla birlikte çıkageldi.

"Hank, müdür tahliye bildirimini tutuşturdu elime biraz önce."

Kâğıdı bana gösterdi.

Dikkatle okudum. "Dediklerini yapacağa benziyorlar," dedim.

"Geçen ayın kirasını ödeyebileceğimi söyledim ama, 'Burdan gitmeni istiyoruz, Tammie' dedi kadın."

"Kirayı bu kadar geciktirmemeliydin."

"Bak. Param var. Sadece ödemek istemiyorum."

Tammie'nin bu tür işlerdeki tavrı tamamen yasadışıydı. Arabasının ruhsatı yoktu, plaka ruhsatının süresi uzun süre önce dolmuştu ve ehliyetsiz araba kullanıyordu. Arabasını günlerce park yasağı olan yerlerde bırakırdı... Sarhoşken, hap almışken veya kimliği olmadığı zaman polisler onu dur-

durduğunda onlarla konuşurdu, polisler de onu bırakırlardı. Arabasına iliştirilmiş park makbuzlarını bulduğunda yırtıp atardı hemen.

"Ev sahibini arayacağım telefonla." (Ortalarda görünmeyen bir ev sahibimiz vardı.) "Beni burdan sepetleyemezler. Telefon numarası var mı adamın sende?"

"Hayır."

Tam o sırada genelev işleten ve masaj salonunda fedailik yapan Irv geçiyordu yanımızdan. 1.90 boyu vardı Irvy'ün ve hap kullanırdı. Buna rağmen sokakta rastlayacağınız ilk 3.000 kişiden çok daha iyi bir beyni olduğu da söylenebilirdi.

Tammie ona doğru koştu "Irv! Irv!"

Durdu ve döndü. Tammie göğüslerini ona doğru sallayarak "Irv, ev sahibinin telefonu var mı sende?" diye sordu.

"Hayır, yok."

"Irv, ev sahibinin telefonunu bulmam lazım. Adamın numarasını verirsen sana saksofon çalarım."

"Yok telefonu bende."

Kapısına doğru yürüyüp anahtarını kilide taktı.

"Hadi Irv, söylersen eğer saksofon çalarım sana."

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu tereddütle, ona bakarak.

Sonra kapıyı açtı, içeri girdi, kapıyı kapadı.

Tammie başka bir kapıya yönelip, zili çaldı. Richard dikkatle araladı kapıyı zinciri üstünde bırakarak. 45 yaşlarında sürekli televizyon seyreden, yalnız yaşayan, dindar ve kabak kafalı bir herifti. Bir kadın kadar pembe ve temizdi. Durmadan benim evden gelen seslerden yakınırdı — uyuyamıyormuş söylediğine göre. Yönetim taşınmasını söylemiş ona. Benden nefret etmesi doğaldı. Şimdi karşısında benim kadınlarımdan biri vardı. Zinciri açmadı.

"Ne istiyorsun?" diye tıslad ı.

"Bak, bebek, ev sahibinin telefonunu istiyorum... Yıllardır burada yaşıyorsun. Sende telefon numarasının olduğunu biliyorum. Çok gerekli bu numara bana."

"Defol burdan," dedi.

"Bak bebek, sana karşı kibar olacağım... Bir öpücük, kocaman bir öpücük sana!"

"Kaltak!" dedi "Kevâşe!"

Richard kapıyı kapadı.

Tammie içeri geldi, "Hank?"

"Evet?"

"Kevâşe ne? Kâşane ne demek biliyorum ama kevâşe nedir?"

"Kevâşe, tatlım, orospu demek."

"O rezil orospu çocuğu..."

Tammie dışarı çıkıp diğer apartmanların kapılarını vurmaya başladı. Ya dışardaydılar ya da açmadılar. Geri döndü. "Haksızlık bu! Neden atmak istiyorlar beni burdan? Ne yaptım ki onlara?"

"Bilmiyorum. Bir düşün. Belki birşeyler yakalarsın."

"Hiçbir şey düşünemiyorum."

"Gel bana taşın."

"Çocuğa dayanamazsın."

"Haklısın."

Günler geçti. Ev sahibi ortada yoktu, kiracılarla muhatap olmaktan hoşlanmıyordu. Tahliye bildirimiyle müdür ilgileniyordu. Bobby bile daha az ortada gözükmeye başlamıştı, televizyon seyrederek yemeğini yiyor, esrarını içiyor, müziğini dinliyordu. "Hey ahbap," diyordu bana. "Senin eski kadınından hoşlanmıyorum *bile*. Dostluğumuzun içine sıçıyor, ahbap!"

"Haklısın, Bobby..."

Pazara gidip biraz boş mukavva kutu aldım. Sonra Tammie Dancy'yle beraber, âşığını kaybettikten sonra kafayı yiyen Denver'daki kızkardeşini görmeye gitti. Onları tren istasyonuna götürdüm, trene bindirdim.

-69-

O akşam telefon çaldı. Mercedes'ti. Venice Beach'te verdiğim bir şiir dinletisinden sonra tanışmıştık onunla. 28 yaşında, biçimli bir vücudu, bayağı güzel bacakları olan, 1.70 boyunda mavi gözlü bir sarışındı. Saçları uzun ve hafif dalgalıydı ve devamlı sigara içiyordu. Söyledikleri sıkıcı, gülüşü çoğu zaman kaba ve yalancıydı.

Dinletiden sonra evine gitmiştim. Deniz kıyısında tahtalardan yapılmış, kaldırıma yakın bir apartmanda oturuyordu. Ben piyano çalabiliyordum, o da bongo. Bir sürahi dolusu Red Mountain vardı. Joint de tabii. Gidemeyecek kadar zomdum. Gece orada uyumuş, sabah çıkmıştım.

"Baksana," dedi Mercedes. "Senin oturduğun yere yakın bir yerde çalışıyorum. Sana uğrayabilirim."

"Olur tabii."

Kapadım. Telefon çaldı tekrar. Tammie'ydi.

"Dinle, taşınmaya karar verdim. Birkaç gün içinde evde olacağım. Senin sevdiğin sarı elbiseyi ve yeşil ayakkabılarımı alıversene evden. Gerisini siktir et. Bir boka yaramaz."

"Oldu."

"Dinle, meteliğe kurşun atıyorum. Yiyecek almaya paramız yok."

"Sabahleyin 40 papel çekerim sana, Western Union'dan."

"Çok tatlısın..."

Kapadım. On beş dakika sonra Mercedes geldi. Çok kısa bir etek, sandalet ve kısa kesimli bir bluz giymiş, küçük mavi küpeler takmıştı.

"Biraz ot ister misin?" diye sordu.

"Tabii."

Otu ve kâğıtları çıkardı çantasından ve bir iki cigara sarmaya başladı. Birayı bıraktım, divanda oturduk ve içtik.

Fazla konuşmadık. Bacaklarını okşadım ve içkimizi içtik, cigaralarımızı tüttürdük uzun süre.

Sonunda soyunduk ve yatağa gittik, önce Mercedes, sonra ben. Öpüşmeye başladık, yarığını okşadım, o da benimkini tutmuştu. Üzerine çıktım. İçine kendisi aldı benimkini. Bir süre daha okşadım onu, benimkini neredeyse tamamen çıkarmış başını ileri geri hareket ettiriyordum. Sonra tamamen girdim içine, yavaşça, tembel bir şekilde. Sonra birden dört beş kere sertçe gidip geldim, başı yastığın üstünde yaylandı. "Arrrggg" dedi. Sonra yavaşladım ve vurmaya başladım.

Çok sıcak bir geceydi, ikimiz de terlemiştik. Mercedes epey içki ve cigaralık içmişti. Onu doruklara çıkararak bitirmeye karar verdim. Ona bir iki şey gösterecektim.

Bir iki defa pompaladım. 5 dakika. On dakika daha. Gelemiyordum. Pilim bitmeye ve yumuşamaya başlamıştım.

Mercedes panikledi, "Hadi gel," dedi. "Oo, hadi *yap,* tatlım."

Hiç faydası yoktu. Yana yuvarlandım.

Dayanılmaz derecede sıcaktı. Çarşafı tutup terimi sildim. Orada uzanırken kalbimin atışını duyabiliyordum. Sesi hüzünlü geliyordu. Mercedes'in ne düşündüğünü merak ediyordum.

Ölmeye yattım, kamışım felce uğramıştı.

Mercedes başını bana doğru çevirdi. Onu öptüm. Öpüşmek düzüşmekten daha özeldi. Bu yüzden sevgililerimin erkekleri öpmesinden hiç hoşlanmazdım. Onlarla düzüşmelerini tercih ederdim.

Mercedes'i öpmeye devam ettim, öpüşürken hissettiklerim beni uyarmıştı. Üstüne çıktım, sanki dünyadaki son saatlerimi yaşıyormuş gibi öpüyordum onu.

Kamışım içine kaydı.

Bu sefer başaracağımdan emindim. Mucizeyi hissedebiliyordum.

Yarığına girecektim. İçine akıtacaktım ve onun beni durdurmak için yapacağı hiçbir şey yoktu.

Benimdi o. Fetheden orduydum ben, bir tecavüzcüydüm, efendisiydim onun, ölümdüm ben.

Çaresizdi. Başı yuvarlandı, bağırırken beni tuttu, sarstı...
"Arrgg, uuggg, oh oh... oooff... oooohh!"
Kamışım yemini atmıştı.
Acayip bir ses çıkararak boşaldım.
Beş dakika sonra horluyordu. İkimiz de horluyorduk.

Sabahleyin duş aldık ve giyindik. "Seni kahvaltı yapmaya götüreyim," dedim.
"Olur," diye cevapladı Mercedes. "Ha, sahi, dün akşam seviştik mi biz?"
"*Tanrım!* Hatırlamıyor musun? En az 50 dakika sevişmişizdir."
Buna inanamıyordum. Mercedes ikna olmuşa benzemiyordu.

Köşedeki bir lokantaya girdik. Salamlı yumurta ve kahve tost ısmarladım. Mercedes de çörek, hamburger ve kahve söyledi.
Garson kız siparişlerimizi getirdi. Yumurtadan biraz aldım. Mercedes çöreklerinin üzerine şurup döktü.
"Haklısın," dedi. "Beni düzmüş olmalısın. Bacaklarımın arasından semen geldiğini hissediyorum."
Onu bir daha görmemeye karar verdim.

-70-

Mukavva kutularımla Tammie'nin evine gittim. Söylediği şeyleri aldım. Sonra diğer eşyaları gözden geçirdim: elbiseler, bluzlar, ayakkabılar, bir ütü, saç kurutma makinası, Dancy'nin elbiseleri, kap kacak, çatal bıçak takımları, fotoğraf albümü. Ona ait olan benekli hintkamışından ağır bir koltuk vardı. Bütün bunları evime taşıdım. Sekiz on karton kutu içine yerleştirdim. Ön odamın duvarına dizdim.
Ertesi gün Tammie'yle Dancy'yi almak için tren istasyonuna gittim.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Tammie.

"Sağol," dedim.

"Annemde kalacağız. Bizi oraya da götürebilirsin. Tahliye bildirimiyle falan uğraşamam. Kaldı ki kim kalmak ister istenmediği yerde?"

"Tammie, eşyalarının çoğunu taşıdım. Evimde kutuların içinde duruyorlar."

"Peki. Bir süre kalabilir mi eşyalarım sende?"

"Elbette."

Sonra Tammie'nin annesi Denver'e, kardeşini görmeye gitti ve onun gittiği akşam Tammie'lere içmeye gittim. Tammie haplarla kafayı bulmuştu. Ben hiç almadım. Dördüncü altı paketliği bitirdiğimde "Tammie, Bobby'de ne bulduğunu anlamıyorum. Bir hiç o," dedim.

Bacak bacak üstüne attı, ayağını ileri geri sallıyordu.

"Sohbetlerinin son derece cezbedici olduğunu zannediyor," dedim.

Ayağını sallamaya devam etti.

"Sinemalar, T.V., ot, komik kitaplar, açık saçık fotoğraflar, onun beyninin tümü."

Tammie ayağını daha sertçe sallamaya başladı.

"Gerçekten bu kadar önemsiyor musun onu?"

Ayağını sallamaya devam etti.

"Seni lanet olası orospu," dedim.

Kapıya doğru yürüdüm, çarparak dışarı çıktım, Vosvos'a atladım. Debriyajımı ve vitesimi zorlayıp bir sağa bir sola girerek yarıştım trafikte.

Evime dönüp eşyalarının durduğu mukavva kutuları Vosvos'a yüklemeye başladım. Plak albümlerini, battaniyeleri, oyuncakları. Vosvos ne yazık ki pek fazla eşya almıyordu.

Tammie'lere doğru sürdüm hızla. Durdum, arabayı yolun ortasına parkedip dörtlü flaşörü yaktım. Kutuları arabadan çıkarıp avluya yığdım. Battaniye ve oyuncakları da üstlerine koydum, zili çaldım ve oradan uzaklaştım.

İkinci parti eşyayla geri döndüğümde ilk parti temizlen-

mişti. Tekrar yığdım eşyaları, zili çaldım ve son sürat uzaklaştım.

Üçüncü parti eşyayla geldiğimde ikinci parti gitmişti. Boşalttım eşyaları, zili çaldım. Sonra sabah karanlığına doğru sürdüm arabayı.

Evime döndüğümde votka-su alıp, geride kalanlara baktım. O ağır koltuk ve ayaklı saç kurutma makinası kalmıştı. Yalnızca bir sefer daha yapabilirdim. Ya koltuk ya da saç kurutma makinası. Vosvos ikisini birden alamazdı.

Koltukta karar kıldım. Saat 4'ü. Dörtlü flaşörü yakarak evimin önündeki kaldırıma parkettim. Votka-suyumu bitirdim. Gitgide zom oluyor ve güçten düşüyordum. Koltuğu kaldırdım, oldukça ağırdı, arabaya götürdüm onu. Yere indirdim. Sürücü koltuğunun yanındaki kapıyı açtım. Koltuğu içeri soktum. Sonra kapıyı kapamaya çalıştım. Koltuğun bir kısmı dışarda kalmıştı. Çıkarmaya çalıştım. Saplanmıştı sanki oraya. Küfrü basıp ileriye doğru itmeye çalıştım. Koltuğun bacaklarından biri ön camın kenarından dışarı fırlıyor, gökyüzüne uzanıyordu. Kapıyı kapamak mümkün değildi. Sandalyenin bacağını biraz itip kapıyı kapamaya çalıştım. Koltuk sıkışmıştı orada. Çıkarmaya çalıştım. Kımıldamıyordu. Ümitsizce ittim, çektim, ittim, çektim. Polis gelseydi işim bitikti. Bir süre sonra yoruldum. Sürücü tarafına gittim. Caddede hiç park edecek yer yoktu. Arabayı pizzacının önündeki park yerine doğru sürerken kapanmayan kapı bir ileri bir geri sallanıyordu. Kapısı açık ve tavan lambası yanar durumda bıraktım arabayı. (Tavan lambası sönmüyordu.) Ön cam kırılmıştı, koltuğun bacağı ayışığına doğru uzanıyordu. Bütün bu manzara rezilce, çıldırtıcıydı. Cinayet ve suikast kokuyordu. Benim güzel arabam.

Caddeden evime doğru yürüdüm. Bir votka-su daha içip Tammie'ye telefon ettim.

"Bak, hayatım, başım dertte. Koltuğun ön camla kapı arasında sıkıştı, yerinden oynatmak mümkün değil. Ne içeri sokabiliyor ne de kapıyı kapatabiliyorum. Ön cam kırıldı. Ne yapabilirim? Allah aşkına bana yardım et!"

"Sen bir şey düşün artık, Hank."

Kapadı.

Tekrar çevirdim. "Hayatım..."

Kapadı yine. Tekrar açtığımda telefonun fişini çekmiş olduğunu anladım: *bzzzz, bzzzzz, bzzzz...*

Yatağa uzandım. Telefon çaldı.

"Tammie..."

"Hank, ben Valerie. Şimdi eve geldim. Arabanın pizzacının önünde kapısı açık bir şekilde park edilmiş olduğunu söylemek istiyorum."

"Sağol, Valerie, ne yazık ki kapı kapanmıyor. Koltuk ön camla kapı arasında sıkıştı."

"Oo, farketmedim."

"Sağol aradığın için."

Uyudum. Rahatsız bir uykuydu. Beni alıp götürüyorlardı. Karakolda suçlu olarak kaydediliyordum.

Sabah 6.20'de uyandım, giyindim, pizzacıya gittim. Arabam hâlâ ordaydı. Güneş yükseliyordu.

Uzanıp tuttum koltuğu. Kımıldamıyordu. Tepem atmıştı. Çekmeye, itmeye, bir yandan da küfretmeye başladım. Ne kadar imkânsız görünürse o kadar çıldırıyordum. Aniden bir tahta parçası koptu bir yerden. Ümitlendim, enerjim yerine geldi. Kırık tahta parçası elimde kalmıştı. Ona baktım, caddeye fırlattım, işimin başına döndüm. Bir parça daha koptu. Fabrikalardaki, boşaltma arabalarındaki günler, donmuş balık kutularını kaldırdığım, kesilmiş sığırları sırtladığım günler işime yaramıştı. Her zaman kuvvetli biriyimdir ama aynı ölçüde de tembel. Şimdi koltuğu parçalara ayırıyordum. Sonunda arabadan defettim onu. Saldırıya geçtim ona park yerinde. Parçalara ayırıp ezdim onu. Sonunda parçaları toplayıp birinin avlusuna düzgün bir şekilde yığdım.

Vosvos'a binip sitenin yakınında boş bir park yeri buldum. Şimdi bütün yapmam gereken Santa Fe Bulvarı'nda kullanılmış araba parçaları satan bir yer bulmak ve kendime yeni bir ön cam almaktı. Bu da bekleyebilirdi. Geri döndüm, iki bardak buzlu su içip yatağa girdim.

-71-

Dört beş gün geçti. Telefon çaldı. Tammie'ydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Dinle, Hank. Burada ucuz şeyler satan bir yer var. Orada bir daktilo gördüm. Sadece 20 papel ve makina çok iyi bir durumda. Lütfen onu bana al, Hank."

"Ne işin var daktiloyla senin?"

"Sana hiç söylemedim ama her zaman bir yazar olmak istedim ben."

"Tammie..."

"Lütfen, Hank, bu son. Ömür boyu dostun olacağım."

"Hayır."

"Hank."

"Ah, pekâlâ, Allah kahretsin, tamam."

"15 dakika sonra köprüde buluşalım. Başka birine satılmadan almak istiyorum onu. Yeni bir daire buldum. Filbert'le kardeşim taşınmama yardım ediyorlar."

Tammie ne 15 dakika sonra köprüdeydi ne de 25 dakika sonra. Vosvos'a dönüp Tammie'nin annesinin apartmanına doğru sürdüm. Filbert Tammie'nin arabasına içi eşya dolu kartonları yüklüyordu. Beni görmedi. Yarım blok kadar öteye parkettim.

Tammie dışarı çıktı ve Vosvos'umu gördü. Filbert arabasına biniyordu. Onun da Vosvos'u vardı, sarısından. Tammie ona el salladı ve "Görüşürüz," dedi.

Sonra caddede bana doğru yürüdü. Arabama yaklaştığında caddenin ortasına yattı. Bekledim. Sonra kalktı, arabama yürüdü ve içeri girdi.

Sürdüm arabayı. Filbert de arabasındaydı. Yanından geçerken ona el salladı. O sallamadı. Üzgün görünüyordu. Yeni başlıyordu daha herşey onun için.

"Biliyorsun," dedi Tommie. "Filbert'le birlikteyim."

Güldüm. Elimde olmadan.

"Acele etmeliyiz. Daktilo elden gidebilir."

"Niçin bu lanet şeyi Filbert'e aldırmıyorsun?"

"Bak, eğer almak istemiyorsan hemen arabayı durdur, ineyim."

Arabayı durdurdum ve kapıyı açtım.

"Dinle, seni orospu çocuğu, bana bu daktiloyu alacağını söyledin. Almazsan bağırmaya ve pencerelerini kırmaya başlayacağım."

"Peki, peki, daktilo senin."

Söylediği yere gittik. Daktilo hâlâ ordaydı.

"Bu daktilo bütün ömrünü bir akıl hastanesinde geçirdi," dedi satıcı kadın.

"Tam adamına gidiyor," diye cevapladım.

Kadına yirmiliği verdim ve geri döndük. Filbert gitmişti.

"Biraz oturmak istemez misin?"

"Hayır. Gitmem gerek."

Daktiloyu tek başına taşıyabilirdi. Portatif bir daktiloydu.

-72-

Ertesi hafta içtim. Gece gündüz otuup içtim ve yiten aşkım için 25-30 yas şiiri yazdım.

Cuma akşamıydı telefon çaldığında. Arayan Mercedes'ti. "Evlendim," dedi. "Küçük Jack'le. Venice'de şiir okuduğun akşamki partide tanışmıştın onunla. İyi bir adam ve parası da var. Valley'e taşınıyoruz."

"Çok iyi, Mercedes, iyi şanslar."

"Seninle içki içip sohbet ettiğimiz günleri özleyeceğim. Bu akşam gelsem..?"

"Olur."

15 dakika sonra bendeydi. Cigaralık sardık, biralarımı içtik.

"Küçük Jack iyi bir adam. Beraber mutluyuz."

Birama gömüldüm.

"Sevişmek istemiyorum," dedi. "Kürtajdan bıktım, kürtaj

anamı ağlattı..."

"Bazı şeyler düşünebiliriz bunun için."

"Sadece sigara içmek, konuşmak ve içki içmek istiyorum."

"Bana bunlar yetmez."

"Siz erkeklerin bütün istediği düzüşmek."

"Seviyorum bunu."

"Bak, sevişemem, sevişmek istemiyorum."

"Biraz rahatlasana."

Divanda oturduk. Öpüşmedik. Mercedes'in sohbeti iyi değildi. İlginç değildi. Ama bacakları, kıçı, saçları ve gençliği vardı. Birkaç ilginç kadınla tanışmıştım, Tanrı bilir ama, Mercedes listenin üstlerinde değildi.

Biraları yuvarlayıp cigaraları birbirine ekledik. Mercedes hâlâ Hollywood İnsan İlişkileri Enstitüsü'ndeki işinde çalışıyordu. Arabasıyla sorunları vardı. Küçük Jack'ın aleti kısa ve kalındı. Yoko Ono'nun *Greyfurt*'unu okuyordu. Kürtajlardan illallah demişti. Valley güzeldi ama Venice'i özlüyordu. Deniz kıyısındaki yolda bisikletiyle gezmeyi özlüyordu.

Ne kadar süre konuştuğumuzu daha doğrusu onun ne kadar konuştuğunu hatırlamıyorum, ama epey zaman sonra eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi.

"Elbiselerini çıkar ve yatağa git," dedim.

"Ama sevişmek yok."

"Orana dokunmayacağım," dedim.

Soyundu ve yatağa gitti. Ben de soyundum ve banyoya gittim. Bir vazelin kavanozuyla gelişimi izledi.

"Ne yapacaksın?"

"Rahatına bak, tatlım, rahatına bak.

Vazelini kamışıma sürdüm. Sonra ışığı söndürüp yatağa girdim.

"Arkanı dön," dedim.

Kolumu onunkinin altından geçirip bir göğsünü okşadım ve üzerine çıkıp diğerini de okşadım. Yüzümün saçlarında olması çok hoştu. Kamışım kalkmıştı. Kalçalarına doğru kaydım. Belinden kavrayıp kalçalarını kendime çektim, sertçe

arkadan içine doğru kaydım. "Ooooh" dedi.

İşime koyuldum. Daha derine daldım. Kalçalarının yanakları iri ve yumuşaktı. Vurdukça terlemeye başlamıştım. Sonra karın üstü yuvarladım onu ve daha derinlerine ulaştım. Gittikte sıkılaşıyordu. Bağırdı.

"Kapa çeneni! Lanet olası!"

Çok sıkıyordu kendini. Daha da derine kaydım. İnanılmaz derecede sıkıyordu kendini. Zorlarken yan tarafıma aniden bir sancı girdi, berbat, sızlatan bir sancı, yine de devam ettim. Tam omurgasından ikiye ayırıyordum onu. Çıldırmış gibi kükreyerek boşaldım.

Sonra üzerine uzandım. Yan tarafımdaki sancı ölümden beterdi. O ağlıyordu.

"Lanet olsun," dedim, "ne oldu? Orana dokunmadım."

Yan tarafa yuvarlandım.

Sabahleyin Mercedes pek az şey söyledi, giyindi, işine gitti.

Ne yapalım, dedim kendi kendime, biri gider biri gelir.

-73-

Ertesi hafta içme hızım yavaşladı. Temiz hava almak, güneş ışığından yararlanmak, bol bol yürümek için at yarışlarına gittim. Gece niçin hâlâ yaşadığımı, planın nasıl çalıştığını düşünerek içtim. Katherine'i, Lydia'yı, Tammie'yi düşündüm. Kendimi iyi hissetmiyordum.

O cuma gecesi telefon çaldı. Mercedes'ti.

"Hank, sana uğramak istiyorum. Ama sadece sohbet etmek ve cigaralık için. Başka şey yok."

"İstiyorsan uğra."

Mercedes yarım saat sonra bendeydi. Beklenmedik bir şekilde çok güzel göründü gözüme. Onunki kadar kısa bir etek görmemiştim ve bacakları da güzeldi. Halimden memnun bir şekilde öptüm onu. Geri çekildi.

"Sonuncusundan sonra iki gün yürüyemedim. Arkadan deneme bir daha."

"Peki, söz, yapmayacağım."

Yine aynı şeyler. Radyoyu açıp divana oturduk, konuştuk, bira ve Sigara içtik. Tekrar tekrar öpüştük. Durmadan istemediğini iddia etmesine rağmen istiyormuş gibi hareket ediyordu. Küçük Jack onu seviyordu, aşk pek çok şey demekti bu dünyada.

"Tabii ki öyle," dedim.

"Beni sevmiyorsun."

"Sen evli bir kadınsın."

"Küçük Jack'a âşık değilim, ama ona çok değer veriyorum ve o da beni seviyor.

"Çok iyi."

"Hiç âşık oldun mu?"

"Dört kere."

"Ne oldu? Neredeler bu gece?"

"Biri öldü. Öbür üçü de başka adamlarla beraberler."

Uzun süre konuştuk o akşam, sayısız cigaralık içtik. Saat 2 sıralarında Mercedes "Eve gidemeycek kadar kafam kıyak. Arabayı mahvedebilirim."

"Elbiseleri çıkar ve yatağa gir."

"Peki ama bir fikrim var."

"Ne gibi?"

"Çavuşu tokatlarken seyretmek istiyorum seni. *Fışkırırken* seyretmek istiyorum."

"Peki, makul bir şey bu."

Mercedes soyunup yatağa gitti. Ben de soyundum ve yatağın kenarında durdum. "Dik otur, öyle daha iyi görürsün."

Mercedes yatağın kenarına oturdu. Avucuma tükürüp çavuşa vurmaya başladım.

"Oh," dedi Mercedes, "*Büyüyor!*"

"Uh huh..."

"Nasıl da büyüyor!"

"Uh huh..."

"Oo, iri damarlı ve *mosmor.* Nasıl da *atıyor! Çirkin* şey!"

"Yaa."

Çavuşu tokatlarken yüzüne doğru yaklaştırdım onu. Seyretti. Tam boşalacakken bıraktım.

"Oh," dedi.

"Bak. Daha iyi bir fikrim var..."

"Ne?"

"Sen tokatla onu."

"Tamam."

Başladı. "Doğru yapıyor muyum?"

"Biraz daha sert. Avcuna tükür. Ve her tarafına ulaş, hemen her yerine, sadece başına değil."

"Peki... Oh. Tanrım, *bak* şuna... ufaklığı *suyunu* akıtırken de görmek istiyorum.

"Devam et, Mercedes! OH, AMAN ALLAHIM"

Tam boşalmak üzereydim. Elini çektim kamışımdan.

"Oh, *Allah kahretsin seni*" dedi Mercedes.

Öne doğru eğilip onu ağzına aldı. Emmeye, emerken dilini kamışımda gezdirmeye başladı.

"Ah, seni *orospu.*"

Sonra kamışımdan çekti ağzını.

"Devam et! Devam et! Bitir beni!"

"Hayır!"

"İyi öyleyse."

Onu arka üstü yatağa itip üzerine çıktım. Çılgınca öperek içine girdim. Çok sert vuruyordum. İnledim ve boşaldım. İçine pompaladım hepsini, nasıl aktığını hissederek.

-74-

Üniversitede şiir okumak için İllinois'e uçmak zorundaydım. Bu okumalardan nefret ediyordum ama kiramı ödememi ve biraz da kitap satışlarımı artırmamı sağlıyordu. Doğu Hollywood'dan aldılar beni, işadamları, hostesler, buzlu içkiler, küçük peçeteler ve nefes kesici fıstıklarla beraber uçağa bindirdiler.

1966'dan beri bağlantımı sürdürdüğüm William Keesing adlı bir şair karşılayacaktı beni. Onun çalışmalarını ilk defa ilk teksir dergilerden biri ve belki de teksir devriminin lideri olan, editörlüğünü Doug Fazzick'in yaptığı, *Bull*'un sayfalarında görmüştüm. Hiçbirimiz tam anlamıyla edebiyatçı değildik. Fazzick lastik fabrikasında çalışıyordu, Keesing Kore'den gelmiş eski bir denizciydi, karısı Cecelia bakıyordu ona. Ben gecede 11 saat posta memuru olarak çalışıyordum. Tam o sıralar ifritler hakkında yazdığı garip şiirlerle Marvin çıkmıştı sahneye. Marvin Woodman Amerika'nın en iyi ifrit yazarıydı. Belki İspanya ve Peru da dahildi buna. O sıralar mektup yazma dönemindeydim. Zarfları ve kâğıtları renkli kalemlerle rengârenk boyayarak 4-5 sayfa mektup yazardım herkese. Eski denizci, eski mahkûm, uyuşturucu bağımlısı (en çok kodeine) William Keesing'e de yazmıştım o sıralar.

Şimdi, yıllar sonra William Keesing Üniversite'de geçici bir öğretmenlik işi bulmuştu. Uyuşturucu krizlerinin arasında bir iki derece edinmeyi başarmıştı neyse ki. Yazmayı isteyen birisi için bu mesleğin tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştım onu. Allahtan sınıfında bol bol Chinaski okutuyordu.

Keesing ve karısı havaalanındaydılar. Bagajımı aldıktan sonra doğru arabaya gittik.

"Aman Allahım," dedi Keesing "Kimsenin uçaktan böyle indiğini görmemiştim."

Üzerimde ölen babamdan kalma, bana çok büyük gelen bir palto vardı. Pantolonum da fazlasıyla uzundu, paçaları ayakkabılarımın üzerine düşüyordu. İyi ki de düşüyordu, çünkü çoraplarımın rengi ile üzerimdeki diğer şeylerin hiç bir alakası yoktu, üstelik ayakkabılarımın ökçeleri de gitmişti. Berberlerden nefret ederdim, bu yüzden saçımı kesecek bir kadın bulamazsam kendim keserdim onları. Traş olmayı sevmezdim. Uzun sakalları da, o yüzden sakalımı iki üç haftada bir makasla kendim keserdim. Gözlerim bozuktu ama okuma dışında gözlük takmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Dişlerim kendimindi ama sayıları çok fazla değildi. Burnum ve yüzüm çok içki içmem yüzünden kıpkırmızıydı. Işık gözle-

rimi rahatsız ettiği için kısık kısık bakardım. Herhangi bir teneke mahallesinde hiç de yadırganmayacak bir tipim vardı.

Sürdük arabayı.

"Çok daha farklı birini bekliyorduk," dedi Cecelia.

"A?"

"Yani demek istediğim, sesiniz yumuşak ve çok nazik görünüyorsunuz. Bill uçaktan sarhoş ve küfrederek ineceğinizi, kadınlara çalım atacağınızı bekliyordu."

"Kabalığımı şişirmem hiçbir zaman. Kendi yolunu kendinin bulmasını beklerim."

"Yarın akşam okuyacaksın," dedi Bll.

"Çok iyi. Bu akşam eğlenip herşeyi unutalım."

Sürdük.

O akşam Keesing mektupları ve şiirleri kadar ilginçti. Arasıra kaçırdığımız olsa da edebiyat dışında konuşmakla iyi ettik. Diğer şeylerden konuştuk. Mektupları ve şiirleri ne kadar güzel olursa olsun çoğu şairle insan olarak pek aram olduğu söylenemez. Douglas Fazzick'le karşılaşmam oldukça nahoş durumlara yol açmıştı. En iyisi öbür yazarlardan uzak durmak sadece kendi işini yapmak ya da yapmamaktı.

Cecelia erkenden yattı. Sabah erken kalkmasını gerektiren bir işi vardı. "Cecelia beni boşuyor," dedi Bill. "Onu suçlamıyorum. Uyuşturucularımdan, kusmalarımdan, herşeyimden bıktı artık. Yıllardır sabretti bunlara. Artık dayanamıyor. Pek fazla da düzemiyorum artık onu. O yeni yetme çocukla idare ediyor. Onu suçlamıyorum. Taşındım ben, bir oda tuttum. Oraya gidip uyuyabiliriz ya da ben oraya gider, uyurum, sen burada kalırsın ya da ikimiz de burada kalabiliriz. Benim için farketmez."

Keesing iki hap alıp yuttu.

"İkimiz de burada kalalım," dedim.

"Gerçekten deviriyorsun içkileri."

"Yapacak başka pek bir şey yok."

"Demir gibi bir işkemben olmalı."

"Pek sayılmaz. Bir keresinde patladı. Delikler tekrar kaynayınca en iyi kaynaktan daha dayanıklı olduğunu söyleyecekler."

"Böyle daha ne kadar devam etmeyi düşünüyorsun?"

"Herşeyi hesapladım. 2000 yılında 80 yaşıma geldiğimde öleceğim."

"Ne garip," dedi Keesing. "Benim ölüm yılım da 2000. Bunu hayal ettim. Hatta öleceğim günü ve saatini bile hayal ettim. Her neyse, 2000 yılında olacak bu.

"Hoş bir yuvarlak rakam. Sevdim."

Bir iki saat daha içtik. Ben odada yattım. Keesing divanda uyudu. Cecelia onu sepetleme konusunda ciddiydi anlaşılan.

Ertesi sabah 10.30'da uyandım. Biraz bira kalmıştı. Birini mideye indirdim hemen. Keesing içeri girdiğinde ikincisindeydim.

"Aman Allahım, nasıl yapıyorsun bunu? 18 yaşındaki bir genç gibi, taptaze kalkmışsın."

"Kötü sabahlarım da olur. Bu onlardan biri değil, o kadar."

"Saat 1'de İngilizce dersim var. Gideyim ben."

"Al bir tane sen de."

"Bir şeyler tıkayım önce mideme."

"İki tane az haşlanmış yumurta ye. Acı biber dök üzerlerine."

"Sana da yapayım mı iki tane?"

"Sağol, evet."

Telefon çaldı. Cecelia'ydı. Bill biraz konuştu, sonra kapadı telefonu. "Kasırga geliyormuş. Gelmiş geçmişlerin en büyüklerinden biriymiş. Buraya da uğrayabilirmiş."

"Okuma seanslarım sırasında mutlaka olağandışı bir şeyler olur."

Havanın kararmaya başladığını farkettim.

"Ders iptal olabilir. Tahmin etmek zor. En iyisi bir şeyler yemek."

Bill yumurtaları koydu.

"Seni anlamıyorum," dedi. "Hiç akşamdan kalmış bir halin yok."

"Her sabah akşamdan kalma olurum ben. Normal bir şey. Alıştım artık."

"Bütün bu alametlere rağmen hâlâ oldukça iyi şeyler yazıyorsun."

"Fazla takılmayalım buna. Belki farklı damlara konmaktandır. Çok kaynatma yumurtaları."

Tuvalete gidip sıçtım. Kabızlık gibi bir sorunum yoktu. Bill "Chinaski" diye seslendiğinde çıkmak üzereydim.

Sonra avluda duydum sesini, kusuyordu. Geri geldi.

Adamcağızın gerçekten midesi bulanıyordu.

"Biraz soda al. Valium ister misin?"

"Hayır."

"O zaman sodayı içtikten sonra 10 dakika bekle ve ılık bir bira iç. Bardağa şimdi dök de birayı ısınsın."

"Kafa yapıcı bir şekerlemem var."

"Onu al."

Hava gitgide kararıyordu. Bill haptan on beş dakika sonra bir duş aldı. Çıktığında oldukça iyi görünüyordu. Dilimlenmiş muz ve fıstık ezmeli bir sandviç yedi. İşi tamamdı.

"Hâlâ o yaşlı kadınını seviyorsun değil mi?" diye sordum.

"Allah için, evet."

"Yararı yok, biliyorum ama, bunun hepimizin en az bir kere başına geldiğini düşün."

"Faydasız."

"Bir kadın sana karşı olduğunda, unut gitsin. Önce seni severler, sonra bir şeyler değişiverir içlerinde. Bir bok çukurunda ölüşünü, bir araba tarafından çiğnenişini seyrederler ve üzerine tükürürler."

"Cecelia harika bir kadın."

Hava giderek kararıyordu. "Biraz daha bira içelim," dedim.

Oturup biralarımızı içtik. Hava kararmış, kuvvetli bir rüzgâr çıkmıştı. Fazla konuşmadık. Tekrar karşılaştığımıza

memnundum. Pek az yalan dolanı olan bir insandı. Yorgundu, belki bundan. Şiirlerinin A.B.D.'de hiç şansı olmamıştı. Avustralya'da seviyorlardı onu. Belki bir gün burada da keşfedilecekti, belki de hiçbir zaman. Belki 2000 yılına kadar. Sert görünüşlü, bodur, ufak tefek bir adamdı, size bir şeyler vereceğini, orada olduğunu bilirdiniz. Ondan hoşlanırdım.

Sessizce içtik, sonra telefon çaldı. Yine Cecelia'ydı. Kasırga geçmişti ya da civardaydı. Bill dersini vermeye gidecekti. Ben de akşam şiir okuyacaktım. İyi, güzel. Herşey yolundaydı. Hepimiz rezerve edilmiştik.

12.30'da Bill defterlerini ve ıvır zıvırını sırt çantasına doldurup bisikletine atladı ve üniversitenin yolunu tuttu.

Cecelia öğleden sonra eve geldi.

"Bill gidebildi mi?"

"Evet, bisikletle gitti. İyi görünüyordu."

"Ne kadar iyi?"

"Fena değil. Bir şeyler yedi."

"Onu hâlâ seviyorum, Hank. Ama artık dayanamıyorum."

"Evet."

"Senin burada olman onun için ne kadar önemli bilemezsin. Senin mektuplarını okurdu bana."

"Açık saçık şeyler, ha?"

"Yo, komik şeyler. Bizi güldürürdün."

"Hadi sevişelim, Cecelia."

"Hank, yine oyununu oynuyorsun."

"Balık etinde bir lokmasın. Bırak da içine gömüleyim."

"Sarhoşsun, Hank."

"Haklısın. Unut gitsin."

-75-

O gece oldukça kötü okudum. Umurumda değildi. Onların da. John Cage'in bir elma yemek için bin dolar aldığı bir dünyada ben limon olmak için 500 dolar artı uçak bileti ka-

bul edebilirdim.

Sonrası hep aynı tantana. Kız öğrenciler genç ateşli bedenleri, çakmak çakmak gözleriyle gelip kitaplarımı imzalamamı bekliyorlardı. Beşini bir gecede düzmek sonra da sistemimden sonsuza kadar çıkarmak istiyordum.

Birkaç profesör gelip taze ot görmüş eşek gibi sırıttı. Kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyordu bu. Şimdi bir şeyler yazmak için bir şansları olabilirmiş zannediyorlardı.

Çeki alıp çıktım. Sonra Cecelia'nın evinde küçük, *seçkin* parti verildi. Yazılmamış sözleşmenin bir parçasıydı bu. Ne kadar çok kız olursa o kadar iyiydi, ama Cecelia'nın evinde pek şansım olmayacağı açıktı. Bunu biliyordum. Aynen böyle oldu. Ertesi sabah yatağımda yalnız uyandım.

Bill ertesi sabah hastaydı. 1'de dersi vardı ve gitmeden önce "Seni havaalanına Cecelia götürecek. Ben çıkıyorum. Uzun vedalara gerek yok," dedi.

"Tamam."

Bill sırt çantasını aldı ve bisikletini dışarı çıkardı.

-76-

Bir buçuk hafta olmuştu Los Angeles'a döneli. Geceydi. Telefon çaldı. Cecelia'ydı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyarak "Hank, Bill öldü. Aradığım ilk kişi sensin."

"Tanrım, Cecelia, Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İyi ki geldin buraya. Sen gittikten sonra Bill hiçbir şey yapmadı, sènden konuştu. Senin buraya gelişinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Ne oldu?"

"Kendini gerçekten kötü hissettiğini söyledi, hastaneye götürdük. İki saat sonra öldü. Herkes aşırı dozdan olduğunu düşünecek, ama değildi. Boşanacak olmamıza rağmen onu seviyordum.

"Sana inanıyorum."

"Senin de canını sıkmak istemiyorum."

"Önemli değil, Bill anlar. Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir tür şoktayım. İyi misin diye sana sonra telefon edeyim."

"Eder misin?"

"Tabii."

İçki meselesi bu, diye düşündüm kendime bir içki alırken. Eğer berbat bir şeyler olmuşsa, unutmak için içersin; iyi bir şeyler olursa kutlamak için içersin ve hiçbir şey olmamışsa bir şeyler olması için içersin.

Bill hasta ve mutsuzdu ama hiç de ölmek üzere olan biri gibi görünmüyordu. Böyle bir sürü ölüm olmasına, ölümü bilmemize ve hemen her gün onu düşünmemize rağmen beklenmedik bir ölüm olduğunda ve bu kişi istisnai ve sevilen bir insansa daha önce ne kadar insan ölmüş olursa olsun — iyi, kötü, bilinmeyen — kabullenmek zordu.

O akşam telefon ettim Cecelia'ya, ertesi akşam, ondan sonraki akşam da, sonra bıraktım aramayı.

-77-

Bir ay geçti. Dogbite Yayınlarından R.A. Dwight bana haber göndererek, Keesing'in Seçme Şiirleri'ne bir önsöz yazmamı istedi. Keesing, ölümü sayesinde Avustralya dışında da biraz ün kazanacaktı sonunda.

Sonra Cecelia aradı. "Hank. San Fransisco'ya R.A. Dwight'ı görmeye gidiyorum. Bill'in fotoğrafları ve basılmamış yazıları var bende. Dwight'la beraber onlara bir bakar mısın? Hangisinin basılacağına karar vermeliyiz. Ama daha önce Los Angeles'ta birkaç gün kalmak istiyorum. Beni havaalanından alır mısın?"

"Tabii, bende kalabilirsin Cecelia."

"Çok teşekkürler."

Varış saatini bildirdi. Ben de gidip tuvaleti temizledim, küveti ovdum, yatağımın çarşaflarını ve yastık kılıflarını de-

ğiştirdim.

Cecelia10 uçağıyla geldi, ki benim için çok zor bir saatti bu. Biraz tombulca olmasına rağmen güzel görünüyordu. Sağlam bünyeli, kısa boyluydu, orta-batıdan bir yerlerdenmiş gibi görünüyordu. Erkekler ona bakardı, bir şekilde arkasından sürüklerdi onları; sanki zorla gibi, biraz meşum *ve* seksi.

Barda oturup bagajları bekledik. Cecelia içmiyordu. Portakal suyu içti.

"Havaalanlarını ve yolcularını *severim*, sen de sever misin?"

"Hayır."

"İnsanlar ilginç görünüyor."

"Otobüs ve trenle yolculuk eden insanlardan daha çok paraları var."

"Gelirken Büyük Kanyon'un üzerinden geçtik."

"Evet, yolunun üstünde."

"Hosteslerin etekleri ne kadar da kısa! Bak, neredeyse külotları görünüyor."

"İyi bahşiş alıyorlar. Hepsinin kendi daireleri var ve M.G. araba kullanıyorlar."

"Uçaktaki herkes çok hoştu! Yandaki koltuktaki adam bana bir içki almayı teklif etti."

"Hadi bagajları alalım."

"R.A., Bill'in Seçme Şiirleri kitabına yazdığın önsözü aldığını söyledi. Bazı bölümlerini okudu telefonda. Güzel olmuş. Sana teşekkür etmek istiyorum."

"Önemli değil."

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"İçmek istemediğine *emin* misin?"

"Çok nadir içerim. Belki sonra."

"Ne içmek istersin? Eve gittiğimizde bir şeyler alacağım. Rahatına bakıp dinlenmeni istiyorum."

"Eminim Bill şimdi bize bakıyor ve kendini mutlu hissediyordur."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet!"

Bagajları alıp park yerine yürüdük.

-78-

O gece Cecelia'ya 2-3 bardak içirmeyi başardım. Kendini bırakıp bacak bacak üstüne attı, güzel bir parça uyluk gördüm. Dayanıklı. Dişi hayvandan bir kadın, dişi bir hayvanın göğüsleri, gözleri. Pek çok vuruşu göğüsleyebilirdi. Keesing turnayı gözünden vurmuştu.

Hayvanları öldürmeye karşıydı, et yemiyordu. Yeteri kadar eti vardı zaten. Herşey güzeldi, dedi bana, bütün bu güzellik dünyadaydı ve bütün yapmamız gereken uzanıp dokunmaktı, ordaydı ve bizim almamızı bekliyordu.

"Haklısın, Cecelia," dedim. "Bir içki daha al."

"Başımı döndürüyor."

"Biraz başının dönmesinden ne çıkar?"

Cecelia bacak bacak üstüne attı yine ve pırıl pırıl baldırları ortaya çıktı.

Bill, şimdi onu kullanamazsın. Sen iyi bir şairdin, Bill, ama ne diye yazılarından başka şeyler bıraktın gitmeden? Ve yazdıklarının uylukları ve kasıkları yok.

Cecelia bir içki daha aldı, sonra bıraktı. Ben devam ettim.

Nereden gelmişti bütün bu kadınlar? Sonsuzdular. Her biri kendine özgü, farklıydı. Yarıkları farklıydı, öpüşleri farklıydı, onlardan çok vardı, bacak bacak üstüste atıp, erkekleri çıldırtırlardı. Ne ziyafet!

"Plaja gitmek istiyorum. Beni plaja götürür müsün, Hank? diye sordu Cecelia.

"Bu gece mi?"

"Hayır, bu gece değil. Gitmeden önce herhangi bir gün."

"Olur."

Cecelia Kızılderililere nasıl kötü davranıldığını anlattı. Sonra bana yazdığından ama yazdıklarını hiç ortaya çıkar-

madığından, bir defter tuttuğundan bahsetti. Bill onu cesaretlendirmiş, bazı konularda destek olmuştu. O da Bill'in üniversiteyi bitirmesine yardımcı olmuştu. Asker Bill de yardım etmişti tabii. Ve her zaman kodein vardı, her zaman kodein müptelasıydı. Cecelia defalarca onu terketmekle tehdit etmişti, ama faydası olmamıştı. Şimdi—

"İç bunu, Cecelia," dedim. "Unutmana yardım eder."

Büyük bir bardakta içki verdim.

"Oh, hepsini içemem!"

"Biraz daha yukardan bacak bacak üstüne atsana. Azıcık daha göreyim bacaklarını."

"Bill benimle hiç böyle konuşmazdı."

Ben içmeye devam ettim, Cecelia konuşmaya. Bir süre sonra dinlemiyordum artık. Geceyarısı geldi ve geçti.

"Bak, Cecelia, yatağa gidelim. Ben bittim artık. "

Yatak odasına doğru yürüdüm, soyundum, yorganın altına girdim. Yürüdüğünü ve banyoya gittiğini duydum. Yatak odasının ışığını söndürdüm. O da geldi biraz sonra, yatağın öbür yanına yattığını hissettim.

"İyi geceler, Cecelia," dedim.

Onu kendime çektim. Çıplaktı. Tanrım, diye düşündüm. Öpüştük. Çok güzel öpüyordu. Uzun, sıcak bir öpüştü. İkimiz de bitmiştik.

"Cecelia?"

"Evet?"

"Seninle bir başka zaman kapışacağız."

Öbür tarafa yuvarlanıp uykuya daldım.

-79-

Bobby ve Valerie geldi, etraftaki insanları tanıştırdım.

"Valerie'yle ben tatile çıkıyoruz, Manhattan Beach kıyısında oda kiralayacağız," dedi Bobby. "Niye siz de gelmiyorsunuz? Kirayı bölüşürüz. İki yatak odası var."

"Hayır, Bobby, ben istemiyorum."

"Oh, Hank, *lütfen*" dedi Cecelia. "Okyanusa bayılırım! Hank, eğer oraya gidersek seninle içki de içeceğim. Söz veriyorum!"

"Peki, Cecelia."

"Çok iyi," dedi Bobby. "Bu akşam gidiyoruz. Sizi 6'da alırız burdan. Beraber akşam yemeği yeriz."

"Çok iyi," dedi Cecelia.

"Hank'la yemek yemek son derece eğlenceli oluyor," dedi Valerie. "Geçen sefer beraber şık bir restorana gitmiştik, gider gitmez şef garsona 'Buradaki arkadaşlarım için lahana salatası ve kızarmış patates istiyorum! Herkese çift porsiyon, sakın içkilere su koymayın yoksa kravatınızla, paltolarınızı toz olmuş sayın!' dedi."

"Artık *bekleyemeyeceğim*," dedi Cecelia.

Cecelia saat iki civarında yürüyüşe çıkmak istedi. Sitenin içinde yürüdük. Çiçekler takıldı gözüne. Çalılığa yürüdü, yüzünü çiçeklerin arasına gömüyor, parmaklarıyla okşuyordu.

"Oh, ne kadar *güzel!*"

"*Ölüyorlar*, Cecelia. Nasıl ufaldıklarına bir baksana. Hava kirliliği canlarına okumuş."

Palmiyelerin altında yürüdük.

"Her yerde kuşlar var. Yüzlerce kuş, Hank!"

"Düzinelerce de kedi."

Bobby ve Valerie'yle birlikte Manhattan Beach'e doğru sürdük, sahildeki dairemize yerleştik ve yemeğe çıktık. Yemek güzeldi. Cecelia yemekle birlikte bir içki aldı ve vejeteryanlığı hakkında açıklamalarda bulundu. O çorba, salata ve yoğurt, geri kalanımız da biftek, kızarmış patates ve salata ısmarladı. Bu arada Bobby'yle Valerie tuzluk ve biberliği, iki et bıçağını ve garson için bıraktığım bahşişi yürüttü.

İçki, buz ve tütün almak için durduk, sonra doğru evimize gittik. Cecelia bir içkiyle çakırkeyif olmuş, çenesi düşmüştü, hayvanların da ruhları olduğundan falan bahsediyordu.

Kimse karşı çıkmadı düşüncesine. Olabilirdi, biliyorduk. Bilemediğimiz bizim de olup olmadığıydı.

-80-

İçmeye devam ettik. Cecelia bir içki daha içti, sonra durdu.

"Dışarı çıkıp ayı ve yıldızları seyretmek istiyorum," dedi. "Dışarısı çok güzel."

"Olur Cecelia."

Dışarıya, yüzme havuzunun yanına gitti. Ve bir şezlonga oturdu.

"Bill'in neden öldüğüne şaşmamalı," dedim. "Açlıktan ölmüştür. Kadın hiç vermiyor ki."

"Sen erkekler tuvaletine gittiğinde o da seninkine benzer şeyler söyledi" dedi Valerie. "Dedi ki, 'Oh, Hank'in şiirleri tutku dolu ama kişi olarak hiç de böyle değil!'

"Tanrı'yla ben her zaman aynı atı seçemiyoruz."

"Seviştin mi onunla?" diye sordu Bobby.

"Hayır."

"Keesing nasıl biriydi?"

"İyiydi. Ama bununla beraber olmaya nasıl dayandı gerçekten merak ediyorum. Belki kodein ve haplar sayesinde. Belki de Cecelia büyük bir çiçek-çocuk-hemşire gibiydi ona."

"Siktir et," dedi Bobby, "içelim."

"Evet... Eğer düzüşmekle içmek arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, sanırım içmekten yana olurdu tercihim."

"Düzüşmek sorunlara yol açar," dedi Valerie.

"Karım dışarda başkalarıyla düzüşürken pijamalarımı giyip, yorganı üstüme çekip uyuyorum," dedi Bobb.

"Sakin biridir," dedi Valerie.

"Hiçbirimiz seksi nasıl kullanacağını, onunla ne yapılacağını iyi bilmiyor" dedim. "Çoğu insan için seks sadece bir oyuncak — kur onu, işlesin."

"Ya aşk," dedi Valerie.

"Aşk ruhsal yüklemeyi kaldırabilinler için ancak. Üzerine doğru gelen sidik nehrine karşı sırtında ağzına kadar dolu bir çöp bidonunu taşımaya çalışmak gibi bir şey aşk."

"Oh, *o kadar da* kötü değil!"

"Aşk bir çeşit önyargıdır. Benim bir sürü önyargım var zaten."

Valerie pencereye gitti.

"İnsanlar eğleniyor, havuza atlıyor ve o orada oturmuş ayı seyrediyor."

"Yaşlı erkeği daha yeni öldü," dedi Bobby. "Bırak biraz ara versin."

Şişemi alıp yatak odama gittim. Soyunup yatağa girdim. Hiçbir şey birbiriyle uyum içinde değildi. İnsanlar ne varsa körlemesine el atıyorlardı. Komünizm, sağlıklı gıdalar, zen, sörf, bale, hipnoz, grup seksi, sefahat, bisiklete binme, şifalı otlar, Katolisizm, halter, seyahat, el etek çekme, etyemezlik, Hindistan, resim yapma, yazma, heykel yapma, beste yapma, icra etme, sırt çantası, yoga, çiftleşme, kumar, içki, aylaklık, donmuş yoğurt, Beethoven, Bach, Buda, İsa, TM, havuç suyu, intihar, ısmarlama elbiseler, jetle seyahat, New York, derken hepsi uçup gitti, her biri bir yana dağıldı. İnsanlar ölümü beklerken yapacak bir şeyler bulmalı. Seçeneklerin olması da güzel bir şey herhalde.

Ben seçimimi yaptım. Beşinci votkamı kaldırdım ve tek dikişte yuvarladım. Rusların bir bildiği vardı mutlaka.

Kapı açıldı ve Cecelia içeri girdi. Ufak tefek güçlü bedeniyle güzel görünüyordu. Amerikalı kadınların çoğu ya çok ince ya da çelimsizdir. Biraz sert hareket ederseniz bir şeyler kırılır içlerinde, nevrotik olurlar, erkekler ise ya spor fanatiği, alkolik ya da arabalara takınaklı olur. Norveçliler, İzlandalılar, Finliler bir kadının nasıl olması gerektiğini biliyorlardı: iri yapılı ve sağlam, koca bir kıç, iri kalçalar, büyük beyaz böğürler, iri kafalar, büyük ağızlar, büyük göğüsler, gür saçlar, iri gözler, iri burun delikleri ve merkezden aşağısı — yeteri kadar büyük ve yeteri kadar küçük.

"Merhaba Cecelia. Yatağa gelsene."

"Bu gece dışarısı çok güzel."

"Öyledir muhakkak. Gel merhabâ de."

Banyoya gitti. Yatak odasının ışığını kapadım.

Bir süre sonra gelip yatağa girdiğini duydum. İçerisi karanlıktı ama perdelerin arasından biraz ışık sızıyordu. Beşinci şişemi uzattım ona. Minik bir yudum aldı, sonra şişeyi geri verdi. Oturuyorduk, sırtımız yatağın baş kısmına, yastıklara dayalıydı.

"Hank, ay incecik bir yün bükmesi gibi. Ama yıldızlar ne kadar parlak ve güzel. İnsanı düşündürüyor, değil mi?"

"Evet."

"Yıldızların çoğu milyonlarca ışık yılıdır ölü olduğu halde onları hâlâ görebiliyoruz."

Uzanıp Cecelia'nın başını kendime doğru çektim. Ağzı açıldı. Islak ve güzeldi.

"Cecelia, hadi sevişelim."

"İstemiyorum."

Bir şekilde ben de istemiyordum. Sormamın nedeni de buydu.

"İstemiyor musun? O zaman niye böyle öpüyorsun beni."

"Bence insanların birbirini tanımaları için zamana ihtiyacı var."

"Bazen fazla zaman yoktur."

"Bunu yapmak istemiyorum."

Yataktan kalktım. Üzerimde donumla Bobby'yle Valerie'nin kapısını çaldım.

"Ne var?" dedi Bobby.

"Benimle sevişmiyor."

"Ee?"

"Hadi yüzmeye gidelim."

"Geç oldu. Havuz kapalı."

"Kapalı mı? Su yok mu yani içinde?"

"Işıklar söndü demek istedim."

"Peki tamam. Benimle sevişmiyor işte."

"Mayon yok."

"Donum var."

"Peki, bekle bir dakika..."

Bobby'yle Valerie vücutlarını sımsıkı saran yeni mayolarını giyip dışarı çıktılar. Bobby bana bir Kolombiyalı uzattı, bir fırt aldım.

"Nesi var Cecelia'nın?"

"Hıristiyan kimyası işte."

Havuza doğru yürüdük. Doğruydu, ışıklar sönmüştü. Bobby'yle Valerie arka arkaya havuza atladılar. Ben kenarda oturup ayaklarımı soktum havuza. Beşinci votkamı içmeye koyuldum.

Bobby'le Valerie beraber suyun üstüne çıktılar. Bobby havuz boyunca yüzüyor, ayak bileğimden beni suya çekmeye çalışıyordu.

"Hadi gelsene, koca kafa! Göster kıçını da ATLA!"

Votkadan bir yudum daha alıp yere bıraktım. Havuza dalmadım. Kenardan ufak ufak içeri doğru kayıyordum. Sonra tamamen girdim suya. Kapkara bir su içinde olmak garipti. Yavaşça havuzun dibine daldım. 1.82 boyunda ve 100 kilo ağırlığındaydım. Dibe dokunup yukarı sıçramak istedim. *Nerdeydi* dibi? Oradaydı işte ve ben neredeyse oksijensiz kalmak üzereydim. Sırtım yukarda yavaş yavaş yukarı çıktım, sonunda suyun yüzeyine ulaştım.

"Bana bacaklarını açmayan bütün orospulara ölüm" diye bağırdım.

Bir kapı açıldı ve giriş katından bir adam dışarı çıkıp, koşarak bize doğru geldi. Müdürdü.

"Hey, gecenin bu saatinde burada yüzmeniz yasak! Havuzun ışıklarının da sönmüş olduğunu görmüyor musunuz?"

Ona doğru yüzerek havuzun kenarına geldim ve adama "Bana bak orospu çocuğu, ben bir gün içinde iki varil birayı iyi ettim ve profesyonel bir güreşçiyim. *Nazik* bir yaradılışım vardır. Ama içimden yüzmek geldi ve bu ışıkların YANMASINI istiyorum! HEMEN ŞİMDİ! Bunu sana bir kere söylüyorum!"

Yüzerek yanından uzaklaştım.

Işıklar açıldı. Havuz pırıl pırıl parlıyordu. Büyü gibiydi. Havuzun kenarında duran votkama doğru yüzdüm ve esaslı bir yudum aldım. Şişe hemen hemen boşalmıştı. Aşağı baktım. Valeriy'yle Bobby suyun altında daireler çizerek yüzüyorlardı birlikte. İyi yüzücüydü ikisi de, kıvrak ve zarif.

Havuz faslını bitirdik. Islak donumla müdürün kapısını çaldım. Kapıyı açtı. Ondan hoşlanmıştım.

"Hey, dostum, ışıkları üfleyebilirsin artık. Yüzme faslını bitirdik. Eyvallah dostum, eyvallah."

Kaldığımız yere geri döndük.

"Bizimle bir içki iç," dedi Bobby. "Keyfin yok, biliyorum."

İçeri girip iki içki aldım.

Valerie "Bak, Hank, sen ve *kadınların*. Hepsini birden düzemezsin, bunu bilmiyor musun?"

"Ya ölüm, ya zafer."

"Unut gitsin, Hank."

"İyi geceler dostlarım, ve teşekkürler."

Yatak odasına geri döndüm. Cecelia sırtüstü uzanmış uyuyor ve horluyordu. "Guzzz, guzz, guzzz..."

Şişman göründü bana. Islak donumu çıkarıp yatağa girdim. Onu sarstım.

"Cecelia, HORLUYORSUN!"

"Oooh, oooh... özür dilerim..."

"Önemli değil, Cecelia. Evlilik gibi bir şey bu. Sabah kendime geldiğimde halledeceğim seni."

-81-

Bir sesle uyandım. Gün daha doğmamıştı. Cecelia ortalarda dolanıp giyiniyordu.

Saate baktım.

"Saat sabahın 5'i. Ne yapıyorsun?"

"Güneşin doğuşunu seyretmek istiyorum. Gündoğumuna *bayılırım.*"

"Neden içmediğini merak etmiyorum artık."
"Hemen dönerim. Beraber kahvaltı yaparız."
"40 yıldır kahvaltı edemedim."
"Güneşin doğuşunu seyredeceğim, Hank."

Bir şişe bira buldum. Ilınmıştı. Açtım, içtim, sonra uyudum.

10.30'da kapı vuruldu.
"Girin..."
Bobby, Valerie ve Cecelia'ydı.
"Beraber kahvaltı ettik," dedi Bobby.
"Cecelia şimdi ayakkabılarını çıkarıp kumsalda yürümek istiyor," dedi Valerie.
"Pasifik'i daha önce hiç görmemiştim, Hank. *Çok* güzel!"
"Giyineyim..."
Kıyı boyunca yürüdük. Cecelia mutluydu. Dalgalar gelip çıplak ayaklarını yaladıkça bağırıyordu.
"Siz gidin çocuklar," dedim. "Ben bir bar bulacağım."
"Seninle geleyim," dedi Bobby.
"Ben de Cecelia'ya göz kulak olayım" dedi Valerie.

En yakındaki bara girdik. Sadece iki sandalye boştu. Oturduk. Bobby erkeği, ben kadını oynuyordum. İçkilerimizi ısmarladık.
Bitişiğimde 26-27 yaşlarında bir kadın oturuyordu. Bir şeyler onu yormuşa benziyordu — gözleri ve ağzı yorgundu — ama herşeye rağmen yerli yerinde bir tipti. Saçları koyu renk ve bakımlıydı. Eteği vardı üstünde ve bacakları güzeldi. Ruhu topazdan yapılmıştı, gözlerinden anlayabilirdiniz bunu. Bacağımı onunkine uzattım. Geri çekmedi. İçkimi içtim.
"Bana bir içki al," dedim ona.
Barmene kafasıyla işaret etti. Barmen geldi.
"Bu bey için bir votka-7."
Teşekkürler..."
"Babette."

"Teşekkürler, Babette. Adım Henry Chinaski, alkolik yazar."

"Hiç duymadım."

"Ben de."

"Kıyıda bir dükkân işletiyorum. Süs eşyaları ve ıvır zıvır."

"Ben de bir sürü ıvır zıvır yazıyorum."

"Böyle kötü bir yazarsan neden vazgeçmiyorsun."

"Yiyeceğe, barınağa ve giysiye ihtiyacım var. Bir içki daha al bana."

Babette barmene işaret etti ve ben bir içki daha aldım.

Bacaklarımızı birbirine değdirdik.

"Bir rezilim ben" dedim ona. "Kabız oldum ve düzelemiyorum."

"Bağırsaklarının durumunu bilemiyorum. Ama bir rezilsin ve düzeltebilirsin."

"Telefon numaran kaç?"

Kalem bulmak için çantasına uzandı.

Cecelia'yla Valerie girdi içeri.

"Ah," dedi Valerie. "İşte *burda* hergeleler. Sana *söyledim.* En yakın bardadırlar diye."

Babette iskemlesinden kalktı dışarı çıktı. Penceredeki kepenklerin arasında görebiliyordum onu. Kıyıda yürüyordu. Beyzbol sopası gibi inceydi. Rüzgârda salına salına uzaklaştı.

-82-

Cecelia oturup içki içişimizi seyretti. Onu bozguna uğrattığımı görebiliyordum. Et yiyordum. Tanrım yoktu. Düzüşmeyi seviyordum. Doğa ilgimi çekmiyordu. Oy kullanmıyordum. Savaşı seviyordum. Dış mekânlar beni sıkıyordu. Beyzboldan sıkılıyordum. Tarihten sıkılıyordum. Hayvanat bahçesinden sıkılıyordum.

"Hank," dedi. "Biraz dışarı çıkacağım."

"Ne var dışarda?"

"Havuzda yüzenleri seyretmeyi seviyorum. Onları eğlenirken görmekten hoşlanıyorum."

Cecelia kalkıp dışarı çıktı.

Valerie güldü. Bobby de.

"Tamam, onun donuna yanaşmayacağım."

"İstiyor musun?" diye sordu Bobby.

"İncinen cinsel dürtülerim değil, egom."

"Ve yaşını da unutma," dedi Bobby.

"Yaşlı bir domuzdan daha berbat bir şey yoktur," dedim.

Sessizce içtik.

Bir saat sonra Cecelia döndü.

"Hank, gitmek istiyorum."

"Nereye?"

"Havaalanına. San Fransisco'ya gitmek istiyorum. Eşyalarım yanımda."

"Benim için fark etmez. Ama Bobby'le Valerie'nin arabasıyla geldik. Belki onlar daha gitmek istemiyorlardır."

"Onu Los Angeles'a biz götürürüz" dedi Bobby.

Faturayı ödeyip arabaya bindik, Bobby direksiyonda, Valerie onun yanındaydı. Cecelia'yla ben arka koltuktaydık. Cecelia kapı tarafında mümkün olduğu kadar benden uzakta oturuyordu.

Bobby teybi açtı. Müzik bir dalga gibi arka koltuğa çarptı. Bob Dylan.

Valerie bir cigaralık uzattı. Bir nefes alıp Cecelia'ya vermeye çalıştım. Cecelia benden olabilecek en uzak köşeye çekilmişti. Uzanıp dizini okşadım. Elimi geriye itti.

"Hey, ne yapıyorsunuz bakalım arkada?" diye sordu Bobby.

"Aşk," diye cevap verdim.

Bir saat kadar gittik.

"İşte havaalanı," dedi Bobby.

"Daha iki saatin var," dedim Cecelia'ya. "Evime gelip ora-

da bekleyebilirsin."

"Boşver," dedi Cecelia. "Hemen gitmek istiyorum."

"İki saat ne yapacaksın havaalanında?" diye sordum.

"Oh," dedi Cecelia. "Havalanlarını severim!"

Terminalin önünde durduk. Arabadan atlayıp bagajlarını indirdim. Beraber ayakta yanyana dururken Cecelia uzanıp yanağımdan öptü. Tek başına içeri girişini izledim.

-83-

Kuzeyde bir şiir dinletisi yapmayı kararlaştırmıştık. Okumadan önceki öğleden sonraydı ve Holiday Inn'de Joe Washington, şair Dudley Barry ve erkek arkadaşı Paul'le oturmuş bira içiyorduk. Dudley tuvaletten çıkmış ve homo olduğunu açıklamıştı. Sinirli, şişman ve hırslı bir tipti. Bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

"İyi okuyacak mısın?"

"Bilmiyorum."

"Kalabalığı kendine çekiyorsun. Tanrım, nasıl beceriyorsun bunu? Kuyruğa girmiş millet."

"Kan dökmeyi seviyorlar."

Dudley, Paul'un kıçının yanaklarından tuttu. "Sana öyle bir geçireceğim ki bebeğim! Sonra da sen bana!"

Joe Washington pencerenin kenarında duruyordu. "Hey, bak, William Burroughs yolun karşısında. Senin bitişiğindeki dairede kalıyor. Yarın akşam da o okuyacak şiir."

Pencereye yürüdüm. Burroughsdu tabii. Dönüp yeni bir bira açtım. İkinci kattaydık. Burroughs'tu merdivenden yukarı çıktı, benim pencereyi geçti, kapısını açtı, içeri girdi.

"Onunla tanışmak ister misin?" diye sordu Joe.

"Hayır."

"Bir dakikalığına onun yanına gidiyorum."

"Tamam."

Dudley'le Paul popo-tutmaca oynuyorlardı. Dudley gülüyor, Paul'ün yüzü kızarıyor, kıkırdıyordu.

"Siz ikiniz niye başbaşa bir yerdeyapmıyorsunuz bu işi?"

"Ne sevimli şey değil mi?" diye sordu Dudley. "Genç çocuklara bayılıyorum."

"Ben kadınlarla daha çok ilgilenirim."

"Neler kaçırdığının farkında değilsin."

"Seni ilgilendirmez."

"Jack Mitchell travestilerle çıkıyor. Onlarla ilgili şiirler yazıyor.

"Onlar en azından kadına benziyor."

"Bazıları çok daha güzel."

Sessizce içtim.

Joe Washington döndü. "Burroughs'a bitişik apartmanda olduğunu söyledim. 'Burroughs, Henry Chinaski bitişik apartmanda' dedim. 'Öyle mi?' dedi. Seninle tanışmak isteyip istemediğini sordum. 'Hayır,' dedi."

"Böyle yerlerde buzdolabı olması lazım," dedim. "Bu boktan bira gittikçe ısınıyor."

Bir buz makinası bulmak için dışarı yürüdüm. Burroughs'un kaldığı yerin yanından geçerken onun pencerenin yanında bir sandalyede oturduğunu gördüm. Kayıtsız bir şekilde baktı bana.

Buz makinasını buldum, biraz buz alıp lavaboya koydum ve biraları içine yerleştirdim.

"Fazla kaptırmak istemiyorsun içkiye herhalde," dedi Joe. "Dilin sürçecek."

"Onlar aldırmaz buna. Beni çarmıhtan indirmek istemiyorlar."

"Bir saat için 500 dolara mı?" diye sordu Dudley "Sen buna mı çarmıh diyorsun?"

"Ya."

"Biraz İsa'lık var sende."

Dudley'yle Paul çıktı. Joe ile ben bir şeyler yiyip içmek için civardaki kafelerden birine gittik. Bir masa bulduk. Dikkatimizi ilk çeken yabancıların masamıza sandalye çekme-

siydi. Hepsi de erkek. Ne berbat bir durum. Güzel kızlar vardı etrafta, ama sadece bakıyorlar ve gülümsüyorlardı, veya bakmıyorlar ve gülümsemiyorlardı. Gülümsemeyenlerin kadınlara karşı tavırlarım nedeniyle benden nefret ettiklerini düşünüyorum. Siktir Et.

Jack Mitchell ordaydı, Mike Tufts da, ikisi de şair. Şiirlerinden tek kuruş kazanamasalarda ikiside çalışmak zorunda değildi. İrade gücü ve sadakayla yaşıyorlardı. Mitchel gerçekten iyi bir şairdi ama şansı kötüydü. Daha iyisini hak ediyordu. Sonra şarkıcı Blast Grimly geldi. Blast her Allahın günü zomdu. Onu hiç ayık görmemiştim. Tanımadığım birkaç kişi vardı masada.

"Bay Chiaski?"

Kısa yeşil elbiseli, küçük sevimli bir şeydi.

"Evet?

"Lütfen bu kitabınızı imzalar mısınız benim için?"

İlk yazmaya başladığım dönemden kalma bir şiir kitabıydı, bu postanede çalışırken yazdığım. Odamla Benim Aramda Döner Dolanır, imzaladım, bir şeyler çizdim ve uzattım kitabı.

"Oh, çok teşekkürler."

Gitti. Etrafımdaki alçaklar tüm harekete geçme şansımı öldürmüşlerdi.

Biraz sonra masaya 4-5 bira geldi. Bir sandviç söyledim 2-3 saat içtikten sonra apartmanıma döndüm.

Biralarımı orda bitirip uyudum.

Nasıl okuduğum konusunda fazla birşey hatırlamıyorum ama ertesi gün yatakta yalnız uyandım. Joe Washington saat 11 civarında kapıyı çaldı.

"Hey ahbap en iyi okumalarından biriydi!"

"Sahi mi? Kafa bulmuyorsun ya benimle?"

"Yo gerçekten iyiydin. İşte çekin."

"Sağol Joe."

"Burroughs'la tanışmak istemediğine emin misin?"

"Eminim"

"Bu akşam okuyor. Onu dinlemek için kalacak mısın?"

"Los Angeles'a dönmeliyim, Joe."

"Okurken hiç dinledin mi onu?"

"Joe, bir duş alıp buradan gitmek istiyorum. Beni havaalanına götürür müsün?"

"Tabii."

Biz ordan ayrılırken Burroughs pencerenin yanında sandalyesinde oturuyordu. Beni görmemiş gibi yaptı. Ona şöyle bir bakıp yürüdüm. Çekim cebimdeydi. At yarışları için sabırsızlanıyordum...

-84-

Aylardır San Fransisco'dan bir kadınla mektuplaşıyordum. Adı Liza Weston'dı ve stüdyosunda bale dahil dans dersleri vererek geçiniyordu. 32 yaşındaydı, bir kere evlenmişti. Uzun ve pembemsi kâğıtlar üzerine kusursuz bir şekilde daktilo edilmiş mektuplar gönderiyordu. Güzel, mantıklı ve abartısız yazıyordu. Mektuplarını seviyor ve cevaplıyordum. Lisa edebiyattan uzak duruyordu, uzun boylu sorulardan uzak duruyordu. Sıradan şeyler hakkında yazıyor ama onları içgörü ve espriyle tasvir edebiliyordu. Sonra bir keresinde dans kostümü almak için Los Angeles'e geleceğini ve onu görmek isteyip istemediğimi soran bir mektup gönderdi. Ben de onu görmekten memnun olacağımı ve evimde kalabileceğini ama aramızdaki yaş farkı nedeniyle ben yatakta uyurken onun divanda uyumak zorunda kalabileceğini belirten bir cevap yazdım. O da gelince beni arayacağını bildirdi.

3-4 gün sonra telefon çaldı. Liza'ydı. "Şehirdeyim," dedi.

"Havalanında mısın? Seni almaya geliyorum."

"Taksiyle gelirim."

"Pahalıya patlar."

"Böylesi daha kolay olacak."

"Ne içersin?"

"Fazla içmem. Sen ne istersen al..."

Oturup onu bekledim Bu gibi durumlarda hep paniğe kapılırım. Olay gerçekleşmek üzereyken hiç olmamasını isterim. Lisa güzel olduğundan bahsetmişti ama hiç fotoğrafını görmemiştim. Bir keresinde bir kadınla evlenmiştim, sadece mektuplarından oluşturduğum hayaliyle evleneceğime söz vermiştim. O da çok akılcı mektuplar yazmıştı, ama iki buçuk yıllık evliliğim tam anlamıyla bir felaketti. İnsanlar genellikle mektuplarında gerçekte olduklarından daha iyidirler. Bu anlamda şiire benzerler.

Odayı arşınlayıp duruyordum. Sonra dışardan gelen ayak seslerini duydum. Perdenin arasından baktım. Hiç de fena değil. Koyu renk saçlar, ayak bileklerine kadar inen düzgün bir uzun etek. Başı havada soylu bir biçimde yürüyordu. Güzel bir burun, sıradan bir ağız. Elbise giyen kadınları severim, bana geçmiş günleri hatırlatırlar. Küçük bir çanta taşıyordu. Kapıyı çaldı. Açtım. "Girsene."

Lisa bavulunu yere koydu. "Oturmaz mısın?"

Hafif bir makyaj yapmıştı. Güzeldi. Modaya uygun, kısa kesimli saçları vardı.

Ona bir votka-7 verdim, kendime de bir tane hazırladım. Sakin görünüyordu. Yüzünde bir acı izi vardı — yaşamında çok güç bir iki dönem geçirmişti. Benim gibi.

"Yarın kostüm alacağım. Los Angeles'ta çok ilginç bir mağaza var."

"Elbiseni çok sevdim. Her yanı örtülü bir kadın heyecan veriyor galiba. Hatlarını kestirmek zor ama insan yine de tahminde bulunabiliyor."

"Tam düşündüğüm gibisin. Hiç korkmuyorsun."

"Sağol."

"Çekingen gibisin."

"Üçüncü içkim daha."

"Dördüncüden sonra ne olur?"

"Fazla bir şey değil. Onu içer, beşinciyi beklerim."

Dışarıya çıkıp gazete aldım. Döndüğümde Lisa'nın uzun

eteği dizlerinin üzerine çıkmıştı. Hoş görünüyordu. Dizleri ve bacakları güzeldi. Gün (daha doğrusu gece) aydınlanıyordu. Mektuplarından Cecelia gibi sağlıklı gıda bağımlısı olduğunu biliyordum. Yalnız hiç de Cecelia gibi davranmıyordu. Divanın öbür yanında oturdum ve çaktırmadan bacaklarına bakmayı sürdürdüm. Hep bacak meraklısı bir adam olmuşumdur.

"Bacakların güzel," dedim Liza'ya.

"Beğendin mi?"

Eteğini 3-4 santim daha yukarı çekti. Çıldırtıcıydı. Bütün o giysinin altından çıkan güzellik. Mini etekten kat kat daha heyecan vericiydi.

Bir içki daha attıktan sonra Liza'ya doğru yaklaştım.

"Gelip dans stüdyomu görmelisin," dedi.

"Dans edemem."

"Edersin, öğretirim."

"Bedava mı?"

"Tabii. İri yarılığına rağmen seri bir tipe benziyorsun. Yürüyüş tarzından iyi dans edebileceğini söyleyebilirim."

"Anlaştık. Ben de *senin* kanepende uyuyacağım."

"Güzel bir dairem var ama içinde su yatağından başka pek bir şeyim yok."

"Pekâlâ."

"Ama sana yemek pişirmeme izin vereceksin. Güzel yemekler."

"İnanamıyorum." Bacaklarına baktım. Sonra bir dizini okşamaya başladım. Onu öptüm. O da yalnız bir kadın gibi öptü beni.

"Beni çekici buluyor musun?" diye sordu Liza.

"Evet, tabii ki. Ama en çok tarzını sevdim. Asil bir havan var."

"Senin de iyi bir çizgin var, Chinaski."

"Olmak zorunda. Nerdeyse 60'ıma geldim."

"En fazla 40 gösteriyorsun, Hank."

"Senin de iyi bir çizgin var, Liza."

"Olmalı. 32 yaşındayım."

"22 olmadığına memnunum."

"Bu akşam memnun olma akşamı," dedim.

İçkilerimizi yudumladık.

"Kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben düşünür değilim. Her kadın farklıdır. Aslında en iyi ve en kötünün karışımıdırlar — hem sihir hem de dehşet. Ne olursa olsun varolduklarına memnunum."

"Onlara nasıl davranırsın?"

"Benim onlara davrandığımdan daha iyi davranır onlar bana."

"Doğru mu bu sence?"

"Doğru değil ama öyle oluyor."

"Dürüstsün."

"Pek sayılmaz."

"Yarın kostümleri almadan önce denemek istiyorum."

"Tabii. Ama ben uzun giysileri severim. Klas olanarı."

"Bütün çeşitlerden alacağım."

"Üzerimdekiler parçalanana kadar giysi almam ben."

"Senin harcamaların farklı türden."

"Liza, bu içkiden sonra yatağa gidiyorum, tamam mı?"

"Tabii."

Yer yatağı yaptım ona. "Battaniyelerin yeter mi?"

"Evet."

"Yastıklar iyi mi?"

"Evet."

İçkimi bitirdim, kalktım ve ön kapıyı sürgüledim.

"Seni içeri kilitlemiyorum. Kendini rahat hisset."

"Evet."

Yatak odasına yürüdüm, ışığı söndürdüm, soyundum ve yorganın altına girdim. "Görüyorsun," dedim ona, "sana tecavüz etmiyorum."

"Oh," dedi, "keşke etseydin."

Oldukça inanılmaz geliyordu ama bunu duymak güzeldi. Doğru bir el oynamıştım. Bu da Lisa'ya bütün gece yeterdi.

Uyandığımda banyoda olduğunu duydum. Acaba ona ha-

karet mi etmiştim? Bir erkek ne yaptığını bilebilir miydi? Genel olarak kararım, eğer birisine karşı bir şeyler hissediyorsanız beklemenin daha iyi olduğuydu. Ondan nefret ediyorsanız, onu derhal düzmek daha iyiydi, böyle değilse önce beklemek, sonra düzmek ve ondan sonra nefret etmek daha iyiydi.

Liza dizlerine kadar inen kırmızı bir elbiseyle banyodan çıktı. İnce ve klastı. Saçıyla oynayarak yatak odasının aynasının önünde durdu.

"Hank, yeni kostümler almaya gidiyorum. Sen yatakta kal. Belki dün akşam içtiklerinden sonra kendini iyi hissetmiyorsundur."

"Niye? İkimiz de aynı şeyleri içtik."

"Mutfakta süründüğünü duydum. Niye yaptın bunu?"

"Korkmuştum galiba."

"Sen? Korkmak? Senin büyük, sert, içkici ve sikici bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Hayır."

"Korktum. Korkum sanatımdır da. Bir roket gibi kaçar uzaklaşırım ondan."

"Kostüm almaya gidiyorum Hank."

"Kızgınsın, seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hiç de değil. Döneceğim."

"Mağaza nerede?"

"87. Caddede."

"87. Cadde mi? Hayallah, Watts bu!"

"Sahildeki en iyi kostümleri onlar satıyorlar."

"Orası *siyah*larındır."

"Siyahlara karşı mısın?"

"Herşeye karşıyım."

"Bir taksi çağırayım. 3 saat içinde dönerim."

"Bu senin intikam tarzın mı?"

"Döneceğimi söyledim. Eşyalarımı bırakıyorum."

"Dönmeyeceksin."

"Döneceğim. Kendim hallederim."

"Peki, ama bak... taksi çağırma."

Kalktım, blucinimi giydim, arabamın anahtarlarını buldum.

"İşte, Vosvos'umu al. TRV 469, dışarda duruyor. Debriyaja dikkat et. İkinci vites çalışmaz, özellikle geri giderken gıcırdar."

Anahtarları aldı. Yatağa dönüp, çarşafları üzerime çektim. Lisa üzerime eğildi. Onu tutup boynundan öptüm. Nefesim kokuyordu.

"Keyfine bak," dedi. "Bana inan. bu akşam başbaşa kutlayacağız ve ufak bir moda gösterim olacak."

"Akşama kadar nasıl bekleyeceğim?"

"Beklersin."

"Gümüş anahtar sürücü tarafındaki kapıyı açar. Altın anahtar kontak anahtarı..."

Ne uzun ne kısa olan kırmızı elbisesiyle yürüdü. Kapının kapandığını duydum. Etrafa baktım. Bavulu hâlâ oradaydı. Halının üzerinde bir çift ayakkabısı vardı.

-85-

Uyandığımda 1.30'du. Banyo yaptım, giyindim, postaya baktım. Glendale'den genç bir adamdan bir mektup. "Sayın Bay Chinaski: Genç bir yazarım ve sanırım iyiyim, ne var ki şiirlerim hep geri geliyor. Bu oyuna girmenin kuralı nedir? Sırrı nedir? Kim bilir bunu? Yazılarınıza hayranım ve gelip sizinle konuşmak istiyorum. 2 tane 6 paketlik bira getirip, sizinle konuşacağım. Kendi çalışmalarımdan da biraz okumak istiyorum size..."

Zavallı hıyarağasının yarığı yoktu. Mektubu çöp kutusunu boyladı.

Bir iki saat sonra Liza döndü. "Oh, olağanüstü giysiler buldum!"

Bir kucak dolusu elbise almıştı. Yatak odasına gitti. Biraz sonra dışarı çıktı. Yüksek boyunlu, uzun bir giysi vardı üze-

rinde, önümde döndü. Kalçalarını çok hoş bir şekilde sarıyordu giysi. Yaldızlı ve siyahtı. Ayağına siyah ayakkabılar giymişti. Danseder gibi döndü.

"Beğendin mi?"

"Oh, evet...", oturup bekledim.

Liza yatak odasına döndü. Üzerinde beyaz yaldızları olan yeşil-kırmızı bir elbiseyle çıktı. Belini açıkta bırakan bir giysiydi bu. Önümde gidip gelirken kendine özgü bakışlarıyla bana bakıyordu. Ne nazlı ne de seksi, mükemmeldi bakışı.

Kaç kostüm gösterdiğini hatırlamıyorum ama sonuncusu sıradışı bir şeydi. Vücuduna yapışıyordu ve etek kısmının yanları yırtmaçlıydı. Yürürken önce bir bacağı sonra öbür bacağı çıkıyordu ortaya. Siyah, donuk pırıltılı, ön kısmı kısa kesimli bir elbiseydi.

O odada yürürken kalkıp yakaladım onu. Arkaya doğru eğerek vahşice öptüm. Öperken uzun elbisesini de çıkarmaya başladım. Eteğinin arkasını yukarı doğru çektim ve donunu gördüm, sarıydı. Elbisesinin ön kısmını da yukarı doğru çekip kamışımı dayadım. Dili ağzımın içine kaydı. Buzlu su içmiş kadar serindi. Yatak odasına doğru sürükledim, yatağa ittim. Onun sarı donunu ve kendiminkini çıkardım. Hayal gücüme bıraktım gerisini. Üzerinde dururken bacakları boynumu sarıyordu. Bacaklarını ayırdım, yukarı doğru çıktım ve içine girdim. Hızımı artırıp azaltarak bir süre böyle kaldım, sonra bir öfke nöbeti geldi, aşk nöbeti, hırpalama nöbeti, vahşet nöbeti. Bir ara çıkıp sonra tekrar başladım. Sonra bıraktım, birkaç defa daha gidip geldim, sonuna kadar dayadım. Liza beni öpmeye devam etti. Boşalıp boşalmadığından emin değildim. Ben boşalmıştım.

Uygun fiyatlarla Amerikan yemekleri de sunan bir Fransız lokantasına akşam yemeği yemeye gittik. Her zaman aşırı kalabalık bir lokantaydı burası, biz de biraz barda takıldık. O akşam ismimi Lancelot Lovejoy olarak bildirdim ve 45 dakika sonra adımı çağırdıklarında, ben olduğumu bilecek kadar ayıktım.

Bir şişe şarap söyledim. Yemeği daha sonra ısmarlamaya karar verdik. Üzerinde beyaz masa örtüsü bulunan küçük bir masada güzel bir kadınla kafa çekmekten daha iyi bir içki içme biçimi yoktur.

"İlk defa sevişen bir adamın coşkusuyla ve büyük bir yaratıcılıkla sevişiyorsun."

"Bunu koluma yazabilir miyim?"

"Tabii."

"Bir yerde kullanabilirim."

"Beni kullanma, bütün istediğim bu. Kadınlarından herhangi biri olmak istemiyorum."

Cevap vermedim.

"Kızkardeşim senden nefret ediyor," dedi. "Yapacağın tek şeyin beni kullanmak olacağını söyledi."

"Klasına ne oldu Liza? Başkaları gibi konuşuyorsun."

Yemeği epey geç aldık. Eve döndüğümüzde biraz daha içtik. Ondan çok hoşlanmıştım. Sözlerimle biraz canını yakmaya çalıştım. Saşırmış göründü, gözleri yaşlarla doldu. Banyoya koştu, 10 dakika kadar kaldıktan sonra çıktı.

"Kızkardeşim haklıymış. Alçağın tekisin!"

"Yatağa gidelim, Liza."

Yatağa yatmak için hazırlandık. Yatağa girdik, üzerindeydim. Ön sevişme olmadan biraz zordu ama sonunda girdim içine. Uğraşmaya başladım. Uğraştım, uğraştım. Yine sıcak bir geceydi. Tekrarlayan kötü bir rüya gibiydi. Terlemiştim. Sırtımı kamburlaştırdım ve pompaladım. Dibine kadar inmiyordu, çıkmıyordu da. Pompaladım ve kamburlaştırdım sırtımı. Sonunda yana devrildim. "Özür dilerim, bebeğim, çok içmişim."

Liza yavaşça başını göğsüme kaydırdı, göbeğime, daha aşağıya indi, kamışımı yaladı, yaladı, sonra ağzına aldı ve çalışmaya başladı...

Lisa'yla San Fransisco'ya uçtum. Dik bir tepenin en ucunda bir dairesi vardı. Bayağı hoş bir yerdi. Hemen sıçmam ge-

rekiyordu. Tuvalete gidip oturdum. Her taraf yeşil asmalarla sarılıydı. Ne güzel bir saksı. Onu sevdim. Çıktığımda Lisa beni büyük yastıkların üzerine oturttu teype Mozart koydu ve soğutulmuş şarap sundu. Akşam yemeği zamanıydı, mutfağa bir şeyler pişirmeye gitti. Arasıra gelip şarabımı yeniliyordu. Kendi evimden çok kadınların evinde olmaktan hoşlanmışımdır hep. Onların evinde olunca her zaman gitme şansım vardır çünkü.

Beni yemeğe çağırdı. Salata, buzlu çay ve değişik bir tavuk yemeği yapmıştı. Oldukça güzeldi. Bense berbat bir ahçıydım. Bütün kızartabildiğim biftekti. Buna rağmen özellikle sarhoşken sığır etinden türlüyü çok iyi yaptığım söylenirdi. Sığır türlümle kumar oynamayı severdim. Herşeyi koyardım içine ve bazen de alır giderdim onu.

Yemekten sonra Balıkçı Rıhtımı'na gittik. Liza arabasını büyük bir dikkatle sürüyordu. Huzursuz olmuştum. Bir kavşağa geldiğimizde duruyor, dikkatle her iki yöne bakıyordu. Yol boş olsa bile gitmiyordu ileri. Bekledim.

"Lisa, allahaşkına *gidelim.* Kimse yok etrafta."

O zaman gidiyordu ileriye. İnsanlarla işler böyledir. Onları ne kadar uzun süre tanırsanız o kadar çok tuhaf yönlerini görürsünüz. Bazen tuhaflıkları komik olur — başlangıçta.

Rıhtım boyunca yürüdük, sonra gidip kuma oturduk. Pek plaja benzemiyordu.

Bir süredir erkek arkadaşı olmadığını söyledi bana. Tanıdığı adamlar kendileri için önemli olan şeylerden konuşuyorlardı, bunu inanılmaz buluyordu.

"Kadınlar da hemen hemen aynıdır," dedim ona," Richard Burton'a bir kadında aradığı ilk şeyin ne olduğunu sormuşlar. 'En azından 30 yaşında olmak' demiş."

Hava kararıyordu, biz de evine geri döndük. Liza şarabı çıkardı, yastıkların üzerine oturduk. Pancurları açıp, geceyi seyrettik. Öpüşmeye başladık. Sonra içtik. Ve biraz daha öpüştük.

"Ne zaman işe döneceksin?"

"Gitmemi istiyor musun?"

"Hayır, ama yaşamak için çalışmak zorundasın."

"Ama sen çalışmıyorsun."

"Bir bakıma, hayır."

"Yani yazmak için mi yaşıyorsun?"

"Hayır, sadece varoluyorum. Daha sonra hatırlamaya çalışıyor ve onları yazıyorum."

"Dans stüdyomu haftada üç gün çalıştırıyorum."

"Böyle idare edebiliyor musun?"

"Şimdiye kadar evet."

Öpüşmeye iyice kaptırdık kendimizi. Benim içtiğim kadar içmedi. Su yatağına gittik, soyunduk ve içine girdik. Su yatağında yapılan sevişmeler hakkında bir şeyler duymuştum. Enfes olduğu söyleniyordu. Bana biraz zor geldi. Altımızdaki su sallanıyor, gidip geliyordu. Aşağı doğru hareket ederken su bir yandan diğer yana beşik gibi sallanıyordu. Onu bana *doğru* getireceğine benden uzağa götürüyordu. Belki alışmam gerekiyordu. Alıştığım vahşi yöntemi uyguladım, onu saçlarından tutup tecavüz ediyormuş gibi ittim. Hoşlandı bundan, ya da öyle göründü, haz dolu sesler çıkardı. Vahşice saldırılarımdan sonra aniden doruğa çıktı, mırıltılar çıkardı. Bu beni heyecanlandırdı ve onunkinin hemen ardından ben de boşaldım.

Temizlenip yastıklarımıza ve şarabımıza döndük. Liza başı kucağımda uyuyakaldı. Ben bir saat daha oturdum. Sonra sırtüstü uzandım. İkimiz de yastıkların üzerinde uyuduk o akşam.

Ertesi gün Liza beni dans stüdyosuna götürdü. Caddenin karşısında bir yerden sandviç aldık ve içkilerimizle beraber stüdyosuna gidip yedik onları. İkinci katta çok geniş bir odaydı. Dans edilen salon müzik seti ve birkaç sandalye dışında bomboştu. Tavana ipler asılıydı. Ne işe yaradığını anlayamamıştım.

"Sana dans etmeyi öğreteyim mi?" dedi.

"Nedense pek havamda değilim," dedim.

Sonraki günler ve geceler benzer şekilde geçti. Ne kötüy-

dü ne de olağanüstü. Su yatağını kullanmayı biraz öğrenebildiysem de sevişmek için hâlâ normal yatağı tercih ediyordum.

3-4 gün daha kalıp Los Angeles'a döndüm.

Arasıra mektuplaşmaya devam ettik.

Bir ay sonra Los Angeles'a geldi. Bu sefer pantolon vardı üzerinde. Farklı görünüyordu. Neden olduğunu bilemiyorum ama farklı görünüyordu. Başbaşa evde oturmaktan hoşlanmadığım için at yarışlarına, sinemaya, boks maçlarına götürdüm onu. Kadınlarla yapmaktan hoşlandığım klasik şeyleri yaptık, yine de bir şeyler eksikti. Sevişiyorduk, ama heyecanlı değildi. Sanki evliymişiz gibi hissediyordum.

Beş gün sonra Liza "Hank, yürümüyor, değil mi?" dediğinde o divanda oturuyor ben de gazete okuyordum.

"Galiba."

"Ne eksik peki?"

"Bilmiyorum."

"Gideceğim. Burada kalmak istemiyorum."

"Rahatına bak, *o kadar da* kötü değil."

"Anlayamıyorum." Cevap vermedim.

"Hank, lütfen beni Kadınların Özgürlüğü Binası'na götür. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, eskiden sanat okulunun bulunduğu Westlake bölgesinde."

"Nerden biliyorsun?"

"Daha önce başka bir kadını götürmüştüm oraya."

"Seni serseri."

"Tamam, şimdi..."

"Orada çalışan bir arkadaşım var. Hangi dairede oturduğunu bilmiyorum ve telefon defterinde de bulamıyorum. Ama orada çalıştığını biliyorum. Birkaç gün onunla kalacağım. San Fransisco'ya böyle dönmek istemiyorum..."

Liza eşyalarını toplayıp bavuluna koydu. Arabaya bindik, Westlake bölgesine gittik. Bir keresinde Lydia'nın bazı heykelleriyle katıldığı bir sanat sergisi için gitmiştim oraya.

Park ettim.

"Arkadaşını bulana kadar burada bekleyeceğim."

"Sorun değil. Sen gidebilirsin."

"Bekleyeceğim."

Bekledim. Liza çıktı, elini salladı. Ben de karşılık verdim, motoru çalıştırdım ve gazladım.

-86-

Bir hafta sonra öğleden sonra üzerimde şortla oturuyordum. Usulca ve ürkekçe vuruldu kapı. "Bir dakika," dedim. Robumu giyip kapıyı açtım.

"Almanya'dan gelen iki turist kızız. Kitaplarınızı okuduk."

Biri 19, diğeri belki 22 yaşında gösteriyordu.

İki ya da üç kitabım sınırlı sayıda basılmıştı Almanya'da. 1920 yılında Almanya'da Andernach'ta doğmuştum. Çocukken yaşadığım ev şimdi bir genelevdi. Almanca bilmiyordum. Ama onlar İngilizce biliyordu.

"Girin."

Divana oturdular.

"Ben Hilda," dedi 19 yaşında olan.

"Ben de Gertrude," dedi 22 yaşındaki.

"Ben Hank."

"Kitaplarınızın hem çok acıklı ve hem de komik olduğunu düşünüyoruz," dedi Gertrude.

"Teşekkürler."

İçeri gidip 3 tane vokta-7 doldurdum. Onlar kendilerinkini ben kendi içkimi aldım.

"Teşekkürler."

"New York'a gidiyorduk. Uğrayabiliriz diye düşündük," dedi Gertrude.

Meksika'da kaldıklarını söylediler. İyi İngilizce konuşuyorlardı. Gertrude epey tombulcaydı, neredeyse tereyağından bir top gibi; safi göğüs ve popoydu. Hilda zayıftı, biraz ger-

gin... tutuk ve garip görünüyordu, ama çekiciydi.

İçerken bacak bacak üstüne attım. Robum açıldı.

"Oh," dedi Gertrude, "ne seksi bacakların var."

"Evet," dedi Hilda.

"Biliyorum," dedim.

Kızlar içkide benimle başabaş gidiyorlardı. Gidip içkilerimizi tazeledim. Tekrar oturduğumda robumla bacaklarımı doğru düzgün örttüm.

"Kızlar, birkaç gün kalabilirsiniz burda, rahatınıza bakın."

Cevaplamadılar.

"Belki de kalmamalısınız," dedim. "Tamam, sadece biraz sohbet ederiz. Sizden bir şey isteyecek değilim."

"Bir yığın kadın tanıdığına bahse girerim" dedi Hilda. "Kitaplarını okuduk."

"Yazdıklarımın hepsi kurgu."

"Kurgu nedir?"

"Kurgu yaşamın değerinin arttırılmasıdır."

"Yani yalan söylemek mi?" diye sordu Gertrude.

"Biraz, fazla değil."

"Sevgilin var mı?"

"Hayır, şu anda yok."

"Kalıyoruz," dedi Gertrude.

"Sadece bir yatak var."

"Hallederiz."

"Bir başka şey de..."

"Ne?"

"Ortada yatmam gerek."

"Peki."

İçkileri karıştırmaya devam ettim, çok geçmeden içkileri temize havale ettik. İçki satan dükkâna telefon ettim. "Siparişim vardı da..."

"Bekle, dostum," dedi, "6'dan önce evlere servis yapmıyoruz."

"Sahi mi? Ayda 200 dolar giriyor boğazınıza benden."

"Kimsin sen."

"Chinaski."
"Oh, *Chinaski*... istedikleriniz neydi?"
Söyledim. Sonra "Yolu biliyor musunuz?" dedim.
"Ah, tabii."

8 dakikada geldi. Devamlı terleyen şişman bir Avustralyalıydı. İki torba siparişimi aldım ve sandalyeye koydum.
"Merhaba, bayanlar," dedi şişman Avustralyalı.
Cevap vermediler.
"Fatura ne kadar, Arbuckle?"
"17.94 dolar tutuyor."
Yirmiliği uzattım. Bozukluk aramaya başladı.
"Bunu benden daha iyi biliyorsun. Kendine yeni bir ev al."
"Sağolun."
Sonra bana doğru eğilerek alçak sesle sordu "Allah aşkına, bunu nasıl beceriyorsunuz?"
"Daktilo kullanarak."
"Daktilo kullanarak mı?"
"Evet, dakikada yaklaşık 18 kelime."
Onu kapıya doğru göndererek arkasından kapadım.

O akşam ikisinin arasında yatağa girdim. Hepimiz zomduk, önce birine sarılıyor, sonra diğerini okşuyordum, sonra dönüp diğerine sarılıyordum. Bir ileri bir geri gidiyordum ama değiyordu. Bir süre sonra uzun süre birinde konsantre olmaya karar verdim. Sonra dönüp öbürüne yöneldim. Sabırla bekliyordu diğeri. Kafam karışmıştı. Gertrude daha ateşli, Hilda daha gençti. Arkalarından yaklaştım, önce birinin sonra diğerinin üzerine çıktım ama içeri girmedim. Sonunda Gertrude'da karar kıldım. Ama bir şey yapmadım. Çok sarhoştum. Gertrude de ben de uyuyakalmıştık, benim elim onun göğüslerinde, onun eli benim kamışımdaydı. Benim kamışım indi, onun göğüsleri öylece kaldı.

Ertesi gün çok sıcaktı ve daha bir sürü içkimiz vardı. Ye-

mek getirmek için telefon ettim. Havalandırmayı açtım. Fazla sohbet yoktu. Alman kızlar içkilerini sevmişti. Biraz sonra dışarı çıkarak ön avludaki eski kanepeye oturdular — Hilda şort ve sütyenle, Gertrude ise sütyensiz ve külotsuz dar, pembe bir kombinezonlaydı. Postacı Max geldi. Gertrude postayı benim adıma aldı. Zavallı Max nerdeyse bayılacaktı, gözlerine inanmıyordu. Kıskanç bakışlarını görebiliyordum. Ama *onun* iş güvenliği vardı...

Saat 2 civarında Hilda yürüyüşe çıkacağını söyledi. Gertrude ve ben içeri girdik. Sonunda *oldu.* Yataktaydık, bir süre birbirimizi okşadık. Biraz sonra üstüne çıktım, içine girdim. Ancak sanki kavisli bir yoldaymış gibi hemen sola kıvrıldı benimki. Daha önce böyle bir kadınla karşılaştığımı hatırlıyorum — ama o iyiydi. Sonra beni kandırdığını, gerçekte orada olmadığımı düşünmeye başladım. Bu yüzden dışarı çıkardım, sonra tekrar girdim. İçeri girer girmez tekrar sert bir sola dönüş yaptı. Ne aksilik. Ya boktan bir yarığı vardı ya da ben içine nüfuz edemiyordum. Kendimi boktan bir yarığı olduğuna inanmaya zorladım. Benimki sola dönük bir şekilde dururken pompaladım ve bir süre uğraştım.

Uğraştım durdum. Sonra sanki bir kemiği itiyormuşum hissine kapıldım. Şaşırtıcıydı. Vazgeçip yana yuvarlandım.

"Özür dilerim," dedim "Beceremeyeceğim galiba."

Gertrude cevaplamadı.

İkimiz de kalkıp giyindik. Ön odaya gidip oturduk ve Hilda'yı bekledik. İçtik ve bekledik. Hilda uzun zaman kaldı dışarıda. Epey uzun bir zaman. Nihayet geldi.

"Merhaba," dedim.

"Etrafta oturan bu siyahlar kimler?" diye sordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum."

"Haftada 2000 dolar kazanabileceğimi söylediler."

"Ne yaparak?"

"Söylemediler."

Alman kızlar iki üç gün daha kaldılar. Ayıkken bile Ger-

trude'un sol kavisine vurmayı sürdürdüm. Hilda tampon kullandığını söyledi, onun bir yardımı olamazdı.

Nihayet eşyalarını topladılar, arabama bindiler. Büyük kanvas torbaları vardı ve omuzlarında taşıyorlardı onları. Alman hippileri. Tarif ettikleri yolu izledim. Buradan dön, oradan dön. Hollywood Tepeleri'ne tırmandık. Zenginlerin oturduğu bir bölgedeydik. Bazı insanların iyi yaşayıp diğerlerinin kahvaltıda boklarını yediklerini unutmuştum. Hep yaşadığınız yerde yaşadığınız zaman başka yerlerin de sizin külüstür eviniz gibi olduğuna inanmaya başlıyorsunuz.

"İşte," dedi Gertrude.

Vosvos uzun, rüzgârlı bir yolun başındaydı. Yolun ötesinde bir yerlerde içinde herşeyi olan ve kendine benzeyen evlerle çevrili çok büyük bir ev vardı.

Yukarıya yürüyerek gitsek daha iyi olacak," dedi Gertrude.

"Tabi" dedim.

Arabadan çıktılar. Vosvos'la bir dönüş yaptım. Girişte durdular ve el salladılar, kanvas sırt çantaları omuzlarında sallanıyordu. Ben de el salladım. Sonra döndüm, vitesi boşa aldım ve dağlardan aşağı doğru sürdüm.

-87-

Hollywood Bulvarı'ndaki ünlü gece kulüplerinden *Lancer*'da şiir okumam istendi. İki gece okumayı kabul ettim. Her gece *The Big Rape* adlı bir rock grubundan sonra çıkacaktım sahneye. Gösteri dünyasının labirentine çekiliyordum giderek. Bir iki kontenjanım vardı. Tammie'ye telefon edip gelmek isteyip istemediğini sordum. Kabul etti. İlk gece beraber gittik. Onu da hesabıma dahil etmelerini sağladım. Sıramın gelmesini bekleyerek barda oturduk. Tammie de benden aşağı kalmıyordu. Çabucak çakırkeyif olmuş, bir aşağı bir yukarı barda dolaşıp insanlarla çene çalıyordu.

Sahneye çıkma sıram geldiğinde Tammie masalardan dü-

şecek haldeydi. Kardeşini bulup "Allah aşkına, *çıkar* onu burdan, tamam mı?" dedim.

Onu dışarı çıkardı. Ben de matizdim, sonra onun dışarı çıkarılmasını istediğimi unuttum.

İyi okuyamadım. Dinleyiciler kendilerini rock'a kaptırmışlardı, mısraları ve anlamını kaçırıyorlardı. Tabii biraz da bendeydi hata. Genellikle rockçu kalabalıkla pek şansım yoktu. Hele o akşam hiç. Tommie'nin yokluğundan da etkilenmiştim galiba. Eve gittiğimde onu aradım. Annesi açtı. "Senin kızın," dedim ona, "BİR PİSLİK."

"Hank, bunu duymak istemiyorum."

Kapadı.

Ertesi gece yalnızdım. Barda bir masada oturup içtim. Yaşlı, soylu bir kadın masama geldi, kendini tanıttı. İngiliz Edebiyatı öğretiyordu, Nancy Freeze adında yağ tulumuna benzeyen bir öğrencisiyle birlikte gelmişti. Nanncy tere batmıştı. Sınıf için bazı soruları cevaplayıp cevaplamayacağımı soruyorlardı.

"Başla."

"En sevdiğiniz yazar kimdir?"

"Fante."

"Kim?"

"John F-a-n-t-e. *Toza Sor. Bahara Kadar Bekle, Bandini."*

"Nerede bulabiliriz onun kitaplarını?"

"Ben merkezdeki ana kütüphanede buldum. Beşinci ve Zeytin, değil mi?"

"Onu neden beğeniyorsunuz?"

"Bütünüyle duygu dolu. Çok cesur bir adam."

"Başka?"

"Celine."

"Niçin?"

"Bağırsaklarını deştiler, o güldü, üstelik onları güldürdü de. Çok cesur bir adam."

"Cesarete inanıyor musun?"

"Her yerde görmek hoşuma gidiyor onu, hayvanlarda, sü-

rüngenlerde, insanlarda."

"Niçin?"

"Niçin? Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Hiçbir şansın olmadığı zaman en iyi çaredir bu."

"Hemingway?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Çok vahşi ve fazlasıyla ciddi. İyi bir yazar, güzel cümleler. Ama onun için yaşam her zaman bir savaş demek. Hiç kendi haline bırakmadı onu, hiç dansetmedi."

Defterlerini toplayıp tozoldular. Çok kötü. Onlara *gerçekten* etkilendiğim kişilerin Gable, Cagney, Bogart ve Errol Flynn olduğunu söylemek istemiştim.

Bildiğim diğer bir şey Sara, Cassie ve Debra adında üç güzel kadınla birlikte oturduğumdu. Sara 32 yaşında hoş bir tarzı olan klas bir parçaydı, içtendi. Aşağı dökülen kızıl-sarı saçları, azıcık kaçıkmış gibi bakan vahşi gözleri vardı. Gereğinden fazla sevgi doluydu ve bu ona pahalıya patlıyordu. Debra, iri kahverengi gözlü, kan kırmızısı dudak boyasıyla sıvanmış cömert bir ağzı olan bir Yahudi'ydi. Parıl parıl parlayan ağzıyla beni çağırıyordu. Tahminimce 30-35 yaşlarındaydı. Annemin 1935'lerdeki görünümünü hatırlatıyordu bana (bir farkla, annem o zaman ondan çok daha güzeldi). Cassie uzun sarı saçlı, uzun boylu, çok genç, pahalı giyimli, modaya uygun, iri kalçalı, sinirli, güzel bir kadındı. En yakınıma o oturdu, elimi sıkıyor, baldırlarını benimkine değdiriyordu. Elimi sıkarken elinin benimkinden çok daha büyük olduğunu farkettim. (İri yarı bir adam olmama rağmen ellerimin küçüklüğünden utanırdım. Genç bir adamken Philadelphia'daki bar döğüşlerinde ellerin büyüklüğünün ne kadar önemli olduğunun farkına varmıştım. Buna rağmen döğüşlerimin yüzde 30'unu nasıl kazandığıma hâlâ şaşıyorum.) Her neyse, Cassie diğer ikisine göre avantajlı olduğunu hissetmişti. Emin değildim ama kabul ettim.

Sonra okuma faslına geçtim, allahtan şanslı bir gecem-

deydim. Aynı dinleyici kalabalığıydı ama bu sefer aklım okuduğum şiirlerdeydi. Kalabalık ısındıkça ısındı, vahşileşti ve coştu. Bazen onlar bazen siz yaratırdınız bu ortamı. Genellikle sonuncusu tabii. Ödül ringine tırmanmak gibi bir şeydi bu: oraya çıkınca onlara bir şeyler borçlu olduğunuzu hissetmelisiniz ya da orada olmamalısınız. Son raunda kadar işi güçbela idare ettim, sonunda ise kendimi toparlayıp hakemi yere serdim. Olsun, icraat icraattır. Onlara çok garip gelen bu başarımdan evvel geceyi zaten berbat etmiştim. Bana da garip gelmişti bu durum.

Cassie barda bekliyordu. Sara, telefonuyla birlikte benden hoşlandığını belirten bir notu gizlice elime sıkıştırdı. Debra ise o kadar yaratıcı değildi, sadece telefonunu yazmıştı. Nedense bir an Katherine aklıma geldi, sonra Cassie'ye bir içki ısmarladım. Katherine'i bir daha hiç görmemiştim. Benim güzeller güzeli küçük Texaslım, elveda Katherine.

"Hey Cassie, beni eve bırakır mısın arabanla? Direksiyon tutamayacak derecede sarhoşum. Bir kere daha sarhoş araba kullarırken yakalanırsam güme gittiğimin resmidir."

"Pekâlâ, götüreyim seni! Peki ya senin araba n'olacak burda?"

"Siktir et, kalsın."

Onun M.G. marka arabasıyla koyulduk yola. Herşey bir film gibiydi sanki. Her köşeyi dönerken beni arabadan dışarı atmasını bekliyordum. 20-25 yaşlarındaydı. Yol boyunca konuştu. Bir müzik firmasında çalışıyordu. İşini seviyordu, sabah 10.30'dan evvel işte olmak zorunda olmadığı gibi öğleden sonra 3 gibi de çıkabiliyordu. "Fena değil, seviyorum işimi. Yetki de arttı. İstediğimi alıp atabilirim, kimseyi atmadım henüz. Hepsi de iyi çocuklar, harika kasetler çıkardık birlikte..." diyordu.

Benim eve vardık sonunda. Ben bir votka açtım. Cassie'nin saçları neredeyse poposunun üstüne kadar düşüyordu. Saçlara ve bacaklara oldum bittim düşkünümdür.

"Bu akşam gerçekten iyi okudun," dedi Cassie. "Önceki

akşamkinden oldukça farklıydın. Bilmem nasıl açıklasam, sendeki en iyi şey, bu ... insanlığın. Diğer şairler, çoğu ukala pislikler."

"Ben de sevmem onları."

"Tabii onlar da seni sevmezler."

Biraz daha içip yatağa girdik. Vücudu harikaydı, tam playboy tipi. Ne yazık ki bende iş yoktu, çok sarhoştum, gene de benimkini kaldırmayı becerdim, pompaladıkça pompaladım. Uzun saçlarını kavrayıp elime doladım. Çok heyecana gelmiştim ama sonunda işi beceremedim. Yana yuvarlanıp Cassie'ye iyi geceler diledim ve mahçup bir durumda uykuya daldım.

Sabahleyin de mahçup bir haldeydim. Cassie'yi bir daha asla göremeyeceğimden emindim. Giyindik. Saat 10 gibiydi. Yürüyüp M.G.'ye bindik. Ne ben konuşuyordum ne de o. Kendimi hıyar gibi hissediyordum, konuşacak bir şey de yoktu. *The Lancer*'e geri döndük, benim mavi Vosvos oradaydı.

"Herşey için teşekkürler Cassie. Chinaski hakkında iyi şeyler düşün."

Bir şey söylemedi. Yanağından öpüp arabadan çıktım. M.G.'siyle sürüp gitti. Lydia bana hep şöyle derdi: "Canın içmek istiyorsa iç, ama sevişmek istediğin zaman şişeyi bir kenara atacaksın."

Ne yazık ki ben ikisini birden yapmak istiyordum.

-88-

Birkaç gece sonra telefon çaldığında bayağı şaşırdım bu yüzden, çünkü arayan Cassie'ydi.

"N'aber, n'apıyorsun Hank?"

"Hiç, öylesine oturuyordum."

"Niye atlayıp gelmiyorsun?"

"Olabilir."

Adresini yazdırdı bana, ya Westwood ya da West L.A. idi.

"İçkim çok, bir şey getirmene gerek yok," dedi.

"Belki hiçbir şey içmemeliyim."

"Tamam içme."

"Verirsen içerim, yoksa içmem."

"Boş ver, önemli değil."

Giyindim, Vosvos'a atlayıp verdiği adrese doğru sürdüm. Bir adamın hayatta kaç kere şansı olabilirdi? Son zamanlarda tanrılar bana karşı iyi davranıyordu. Yoksa bir sınavdan mı geçiyordum? Ya da bir oyun muydu bu? Besle Chinaski'yi, sonra ikiye böl. Bunun da başıma gelebileceğini biliyordum. Birkaç kere 8 sayı yaptıktan sonra geriye iki raunt kalmışsa ne yapabilirdiniz?

Cassie'nin dairesi ikinci kattaydı. Beni görmekten hoşnut görünüyordu. Siyah koca bir köpek kucağıma atladı. *Buge* cinsi, hantal bir erkek köpekti. Pençelerini omzuma dayayıp yüzümü yalamaya başladı. İtekledim onu üzerimden. Karşıma geçip poposunu sallayarak yalvarır gibi sesler çıkarmaya başladı. Uzun siyah tüyleri vardı, kırmaya benziyordu. Öyle de kocaman bir şeydi ki.

"Adı, Elton," dedi Cassie.

Sonra gidip buzdolabından şarap getirdi.

"İçmem gereken şey bu, bende çok var bundan."

Üzerine giydiği yeşil gecelik vücuduna sımsıkı yapışmıştı. Bir yılan gibi kıvraktı. Ayakkabısının üstünde yeşil küçük süs taşları vardı. Bir kez daha gözlerim uzun saçlarına takıldı, sadece uzun değil gür bir yığındı. Tam poposuna kadar sarkıyordu. Gözleri iri ve mavimsi yeşildi, hatta vuran ışığa göre kâh yeşile çalıyordu daha çok, kâh maviye. Kitaplığındaki iki kitabıma ilişti gözlerim, en iyilerinden iki kitabımdı.

Cassie oturup şarabı açtı ve iki içki doldurdu.

"Tanıştığımızda nasıl olduysa bir şeyler yakaladık aramızda, kaybolup gitmesini istemedim" dedi.

"Benim hoşuma gitti" dedim.

"Biraz dumanlı kapsüle ne dersin?"

"Olur derim," dedim.

İki tane getirdi. Siyahından. En iyisinden. Şarapla birlikte yuvarladım benimkini.

"Benim satıcı buralardakilerin en iyisidir. Kazıklamaz beni," dedi.

"Güzel."

"Hiç uyuşturucu aldın mı?"

"Kokain kullandım bir ara ama etkisi geçince kötü oluyordum. Ertesi gün mutfağa giremiyordum, orada bir kasap bıçağı oluyordu çünkü, anlıyorsun ya! Ayrıca bu iş için günde 50-75 kâğıt ayırmak benim harcım değil."

"Bende biraz var."

"Kalsın."

Biraz daha şarap koydu.

Bilmem neden ama her yeni kadınla birlikteyken sanki bu işi ilk kez yapıyormuşum, daha önce hiçbir kadınla birlikte olmamışım gibi geliyordu bana. Cassie'yi öptüm. Öperken elimi o uzun saçlarına dolayıp okşuyordum.

"Biraz müzik?"

"Yo, yo, hayır."

"Dee Dee Bronson'u tanıyordun değil mi?" dedi Cassie.

"Evet, ama ayrıldık."

"Başına gelenleri biliyor musun?"

"Hayır."

"Önce işini kaybetti, sonra Mexico'ya gitti. Eski bir boğa güreşçisiyle tanıştı orada. Bu adam canına okudu kadının, tüm biriktirdiği parasını, 7000 dolarını elinden aldı."

"Zavallı Dee Dee, benden ona ha."

Cassie yerinden kalktı. Odada yürüyüşünü izledim. Yeşil dar geceliğinin altında kalçaları kıpır kıpır oynuyordu. Biraz kâğıt ve esrarla döndü. Bir cigaralık sardı.

"Sonra bir araba kazası geçirdi."

"Hiç araba kullanamazdı. Onu iyi tanır mısın?"

"Hayır ama bizim işte duyulur bu tür şeyler."

"Ölümünü beklemek zor bir iş" dedim.

Cassie cigarayı bana uzattı. "Yaşamın yolunda gibi gözüküyor," dedi.

"Öyle mi?"

"Diğer erkekler gibi karşındakini etkilemek için çaba sarfetmiyorsun. Doğandan gelen komik bir yanın var."

"Kalçaların ve saçların hoşuma gidiyor," dedim. "Dudakların, gözlerin, şarabın, evin ve cigaraların da nefis. Ama ben iyi durumda değilim."

"Kadınlar hakkında epey şey yazıyorsun."

"Öyle. Ama bazen sorarım kendime, yazacak bir şey kalmayınca onlarla ilgili, acaba ne yazarım diye."

"Belki de hiç sonu gelmez kadınlarla ilgili yazacaklarının."

"Her şeyin bir sonu vardır."

"Ver de şu cigaradan bir nefes çekeyim."

"Tabii, Cassie."

Cassie bir nefes çektikten sonra onu öptüm. Saçlarından tutup başını arkaya doğru çektim. Ağzını açmaya zorladım onu. Uzun bir öpüştü. Sonra bıraktım.

"Böyle hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi.

"Bu bana düzüşmekten çok daha kişisel ve seksi geliyor."

"Galiba haklısın," dedi.

Bir iki saat daha cigaralık ve içki içtikten sonra yatağa girdik. Öpüşüp oynaştık. İyi başlamıştım. Sertliğim de yerindeydi ve iyi vuruyordum. Fakat on dakika sonra artık devam edemeyeceğimi anladım. Gene içkiyi fazla kaçırmıştım. Terleyip kasılmaya başladım. Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra yana devrildim.

"Afedersin Cassie..."

Başının yavaşça kamışıma doğru kayışını izledim. Hâlâ sertliğimi koruyordum. Ağzına alıp emmeye başladı. Köpek de o ara yatağın üstüne zıpladı. Tekmeleyip uzaklaştırdım onu. Cassie'nin benimkini yalayışını izliyordum. Pencereden ay ışığı vurduğundan onu iyice görebiliyordum. Benimkinin ucunu ağzına alıp ufak ufak ısırıyordu. Sonra kendini iyice kaptırıp diliyle kamışımın üzerinde gezindi. Harikaydı.

Uzanıp bir elimle saçlarını kavrayıp yukarı çektim. O em-

meye devam ederken saçlarından, tutuyordum. Epeyce sürdü bu, artık neredeyse boşalmak üzereydim. O da hissetti bunu ve hızlandı. Zevkten inliyordum artık, köpek de halının üstünde benzer inleme sesleri çıkarıyordu. Hoşuma gitti bu. Kendimi alabildiğince tutmaya çalışıyordum aldığım zevki uzatmak için. Sonra üstte top ettiğim saçlarını okşarken birden ağzına boşaldım.

Ertesi sabah uyandığımda Cassie giyiniyordu.

"Keyfine bak," dedi, "kalabilirsin. Yalnız çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma."

"Tamam."

O çıktıktan sonra bir duş aldım. Sonra dolapta bir bira bulup içtim. Giyinip Elton'a eyvallah dedikten sonra kapıyı da kilitleyip çıktım. Vosvos'a atlayıp doğruca eve gittim.

-89-

Üç dört gün sonra Debra'nın notunu buldum ve ona telefon ettim. "Gelsene," diyordu. Kaldığı Playa Del Rey yolunu tarif etti, ben de atladım arabaya, doğru oraya. Avlusu önde küçük bir kiralık evde oturuyordu. Arabayla avluya kadar girdikten sonra inip kapısına vurdum, sonra zile bastım. Zilin sesi iki tonluydu. Debra kapıyı açtı. Anımsadığım kadarıyla boyalı iri dudaklar, kısa kesilmiş saçlar, parlak küpeler, parfüm kokusu ve her zamanki yayvan gülümsemesiyle karşıladı beni.

"Oo, Henry, girsene içeri."

İçeri girdim. İçeride bir adam vardı, her halinden homoseksüel olduğu belliydi, o yüzden aldırmadım.

"Bu komşum Larry. Arkadaki evde oturuyor."

El sıkıştık, yerime oturdum.

"İçecek bir şeyler var mı?" dedim.

"Ah, *Henry!*"

"Gidip bir şeyler alabilirim. Ne istediğini bilmediğimden

gelirken bir şey almadım."

"Boş ver bende bir şeyler var."

Debra mutfağa gitti.

"Nasıl gidiyor?" dedim Larry'ye.

"İyi değildim ama düzeliyorum galiba. Kendimi hipnoz ettim. Harikalar yarattı bende."

"İçecek bir şey alır mısın, Larry?" Debra mutfaktan seslendi.

"Yo, yo, teşekkürler..."

Debra, iki bardak kırmızı şarapla döndü. Evi aşırı dekore edilmişti. Her yerde bir şeyler vardı. Oldukça pahalı şeylerdi. Etraftaki küçük cihazlardan rock müziği geliyordu kulağa.

"Larry kendi kendini hipnoz ediyor."

"Söyledi bana."

"Bu sayede ne kadar iyi uyuyup hem de ne kadar iyi transa geçebilirsiniz, bilemezsiniz."

"Sence herkes denemeli mi bunu?" dedi Debra.

"Bunu söylemek güç. Fakat bana çok iyi geliyor."

"Bir Halloween partisi veriyorum, Henry. Herkes geliyor. Neden bize katılmıyorsun? Larry, sence Henry ne olarak katılabilir bize?"

İkisi birden bana baktılar.

"Valla bilmem ki," dedi Larry. "Gerçekten bilmiyorum. Yoksa?.. O, yo, yo... sanmıyorum öyle..."

Zil çaldı ve Debra kapıyı açmaya gitti. Gömleksiz bir başka homoseksüeldi gelen. Ağzında dışarı sarkmış kocaman dili olan bir kurt maskesi takmıştı. Sinirli ve üzgün görünüyordu.

"Vincent, bu Henry. Henry, bu da Vincent..."

Vincent bana ilgi göstermedi. Lastik diliyle kapının önünde öyle dikilip duruyordu.

"Berbat bir gün geçirdim bugün işte. Artık dayanamıyorum, bırakacağım işi."

"Ama Vincent, başka ne *yapabilirsin ki?*" diye sordu, Debra.

"Bilmiyorum. Ama pek çok şey yapabilirim. Onların kıçını öpecek halim yok!"

"Partiye geliyorsun, değil mi Vincent?"

"Hiç kaçar mı, günlerdir hazırlanıyordum buna."

"Oyundaki rolünü ezberledin mi?"

"Evet, ama bu kez oyunu yarışlardan *önceye* almalıyız. Geçen sefer oyuna başlamadan önce *perişan* bir haldeydik, bu yüzden de oyunun hakkını veremedik."

"Pekâlâ Vincent, dediğin gibi olsun."

Vincent ve sarkık dili dönüp uzaklaştı.

Larry ayağa kalktı. "İyi, ben de gidiyorum. Sizinle tanıştığımıza sevindim," dedi.

"Tamam Larry."

El sıkıştık ve Larry mutfaktan arka kapıya geçip kendi evine gitti.

"Larry'nin bana çok yardımı oldu, iyi bir komşudur. Ona iyi davrandığına sevindim."

"İyi çocuk falan ama allah kahretsin, benden önce gelmiş buraya."

"Onunla sevişmiyoruz."

"Biz de sevişmiyoruz."

"Ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Gidip biraz içki getireyim."

"Henry, evde fazlasıyla içki var. Geleceğini bildiğimden hazırlıklıydım."

Debra bardaklarımızı tekrar doldurdu. Onu inceleyordum, gençti, ama sanki 1930'lu yıllarda yaşıyormuş gibiydi. Diziyle ayak bileğinin arasına kadar uzanan siyah bir etek, ayağında ise yüksek topuklu gene siyah bir ayakkabı, balıkçı yaka bir bluz, bir kolye, küpeler, bilezikler, boyalı dudaklar, bol miktarda ruj ve parfüm. Yapılıydı, göğüsleri ve kalçaları güzeldi. Yürürken kıpır kıpırdı her tarafı. Üst üste sigara yakıyordu, her tarafında ruj lekesi vardı. Elimizi yüzümüzü boyadığımız çocukluğuma gitmiştim bir an. Külotlu çorap bile giymemişti, arada bir uzun çoraplarını çekiştirip dururken bacakları ve dizleri de yeterince açığa çıkıyordu. Babalarımı-

zın hoşlandığı türden bir kızdı.

Bana işinden bahsetti. Mahkemeye evrak filan hazırlıyordu, avukatlarlaydı işi. Nefret ediyordu işinden ama geliri iyiydi.

"Adamlarla çalışırken bayağı huysuzlaşırım ama geçer, onlar da hoş görürler tersliğimi. Ne lanet heriflerdir bu avukatlar bilmezsin! Her şeyin şıp diye hemen yapılmasını isterler, o işin ne kadar zaman olacağını hiç hesaba katmazlar."

"Doktorlar ve avukatlar toplumun en çok kazanan ve en şımarık kesimidir. Sonra da köşedeki araba tamircisi gelir. Onu da dişçi izler."

Debra bacak bacak üstüne atarken eteği açıldı.

"Çok güzel bacakların var, Debra. Giyinmesini de biliyorsun. Bana, annemin gençliğindeki kızları anımsatıyorsun. Yani kadınların kadın olduğu zamanı."

"Çok şanslısın, Henry."

"Beni anlıyorsundur. Özellikle Los Angeles ile ilgili olarak söylüyorum bunu. Çok olmadı, bir keresinde şehir dışına çıkmıştım, geri döndüğümü nerden anladım biliyor musun?"

"Yo, nerden bileyim..."

"Caddede ilk karşılaştığım kadındı. Eteği öyle kısaydı ki donu görünüyordu. Külotunun önünden — pardon ama — şeyinin kılları bile gözüküyordu. Los Angeles'e döndüğümü anlamıştım artık."

"Neredeydi? Main Street'te mi oldu bu?"

"Lanet olası Main Street'te değil. Beverly ve Fairfax'ta idi."

"Şarap sever misin?"

"Evet, senin burayı da sevdim. Buraya taşınabilirim, bile."

"Ev sahibim kıskanç biri."

"Başka kıskanacak biri var mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çok çalışıyorum, bu yüzden de akşamları evde dinlenmek istiyorum. Burayı dekore etmekten zevk alıyorum.

Benim için çalışan kız arkadaşımla yarın sabah antikacıya gidiyoruz. Gelmek ister misin bizimle?"

"Sabahleyin buraya mı geleyim?"

Debra yanıtlamadı. Bana yeni bir içki doldurdu ve kanepeye, yanıma oturdu. Ona doğru eğilip öptüm. Öperken de eteğini geriye doğru sıyırıp naylon çoraplı bacaklarını gözden geçirdim. Güzel görünüyorlardı. Öpüşmemiz bittiğinde eteğini aşağı çekti tekrar, fakat bacakları belleğimdeydi artık. Kalkıp banyoya gitti. Sifon sesi geldi, arkasından bir sessizlik. Kim bilir belki de biraz daha ruj sürüyordu dudaklarına. Mendilimi çıkartıp ağzımı sildim. Mendil ruj lekesi oldu. Sonunda lisedeyken arkadaşlarımın sahip olduğu herşeye sahiptim, son model arabaları olan iyi giyimli, yakışıklı, zengin çocukları ve hırpani kılıklı, hurda bisiklete binen ben.

Debra banyodan çıktı. Oturup bir sigara yaktı.

"Hadi sevişelim," dedim.

Debra yatak odasına gitti. Kahvaltı masasının üzerinde yarım şişe şarap duruyordu. Kendime bir içki koydum, onun sigaralarından birini yaktım. Çalan rock müziğini kapattı. Güzel bir müzikti.

Kimse konuşmuyordu. Bir içki daha doldurdum kendime. Taşınsam mı buraya acaba, diye düşündüm. Daktiloyu nereye koyabilirdim?

"Henry?"

"Ne var?"

"Neredesin?"

"Bekle, şu içkiyi bitireyim bir."

"Pekâlâ."

Bardağı bitirip şişede ne kaldıysa boşalttım. Playa del Rey'de idim, üstümdekileri çıkardım, kanepenin üzerine attım. Hiçbir zaman giyime meraklı biri olmamıştım. Gömleklerimin hepsi küçülmüş, solmuş, en az 5-6 senelik eski püskü şeylerdi. Pantolonlarım da farklı sayılmazdı. Oldum bittim giyim mağazalarına girmekten nefret etmişimdir, memurların kibrinden, ukala tavırlarından, bende olmayan kendilerine aşırı güvenlerinden, kısacası her şeylerinden nefret eder-

dim. Ayakkabılarım da hep eski püsküydü, çünkü ayakkabı mağazalarından da hoşlanmazdım. Giydiklerim tümüyle ıskartaya çıkmadan kendime yeni bir şey almazdım, arabalar için de durum aynıydı. Tutumlu olduğumdan değil, dayanamadığım sadece, yakışıklı, umursamaz, kendini beğenmiş bir tezgâhtar karşısında müşteri konumunda olmaktı. Ayrıca zaman kaybıydı hepsi, keyfime göre uzanıp içmek varken, bunlarla uğraşamazdım.

Üstümde sadece şortla yatak odasına girdim. Şortumun üstüne sarkan akça pakça göbeğimin farkındaydım. Ama eritmek için de hiçbir çaba gösterdiğim söylenemezdi. Yatağın kenarında durdum, şortumu çıkardım. Biraz daha içki çekti canım nedense. Yatağa girdim, yorganın altına, sonra Debra'ya döndüm. Birbirimize sarıldık. Ağzı açıktı. Öptüm onu, ıslak bir vajina gibiydi ağzı. Hazırdı, hissettim. Ön oyunlara falan gerek yoktu. Öpüştük. Dili ağzımın bir içinde bir dışında gezinip duruyordu. Dilini hafifçe dişlerimin arasına alıp kıstırdım. Sonra üzerine çıkıp içine girdim.

Ben onu düzerken başını bir yana çevirme huyu vardı galiba onda. Beni heyecanlandırdı bu. Her vuruşumda başını yastığa atıyordu. Vuruşlarım sırasında arada başını kendime çevirip gül kırmızısı dudaklarını öpüyordum. Sonunda muradıma ermiştim artık. 1937'de Los Angeles'ın arka sokaklarında gezinirken arzuyla baktığım bütün kadınları ve kızları düzüyordum işte. Buhranlı bir yıldı o yıl, bir avrat iki papeldi, kimsede ne metelik (ne umut) vardı. Uzun bir süre beklemek zoruna kalmıştım bu yüzden. Epeyce uğraştım, pompaladım. Kızgın, kızıl, gereksiz bir düzüşmeydi bu. Debra'nın başını bir kez daha ellerimin arasına aldım ve rujlu dudaklarına son bir kere daha uzanıp içine, diyaframına boşaldım.

-90-

Ertesi gün Cumartesiydi. Sabahleyin Debra kahvaltı hazırladı bize.

"Bugün bizimle antika avcılığına geliyor musun?"

"Olur."

"Başın ağrıyor mu içkiden."

"O kadar kötü değil."

Bir süre konuşmadan kahvaltıya devam ettik, sonra "*The Lancer*'daki yorumunu sevmiştim. Sarhoştun, fakat yorumun güzeldi," dedi.

"Her zaman böyle olmaz."

"Tekrar ne zaman okuyacaksın?"

"Biri Kanada'dan telefon ediyor. Fonları artırmaya çalışıyorlar."

"Kanada ha! Seninle gelebilir miyim?"

"Bakalım."

"Bu gece kalıyor musun?"

"Kalmamı istiyor musun?"

"Evet."

"Öyleyse kalıyorum."

"Harika..."

Kahvaltımızı bitirdik. Debra bulaşıkları yıkarken ben de banyoya girdim. Bol suyla ellerimi yıkayıp çıktım. Debra lavaboyu temizliyordu. Ona arkadan sarıldım.

"İstersen diş fırçamı kullanabilirsin," dedi.

"Nefesim kötü mü kokuyor?"

"Gayet iyi."

"Leş gibi."

"İstiyorsan duş da alabilirsin."

"Peki ya...?"

"Kes. Tessie bir saate kadar gelmez. Örümcek ağlarını temizleyebiliriz."

Gidip banyo musluğunu açtım. Duş almayı sevdiğim tek yer motellerdir.

Duvarda bir adamın resmi vardı — esmer, uzun saçlı, yakışıklı ve yüzünde sıradan, aptalca bir ifade bulunan bir adam. Beyaz dişleriyle bana sırıtıyordu. Sararmış dişlerimdeki artıkları temizledim fırçayla. Debra eski kocasının bir

psikiyatrist olduğunu söylemişti.

Benim işim bitince Debra da duş aldı,. Kendime bir bardak şarap doldurdum ve sandalyeye oturup dışarıyı seyretmeye başladım. Sonra birden eski karıma, çocuğumun nafakasını postalamayı unuttuğum aklıma geldi. Neyse, pazartesi postalardım.

Playa del Rey'de kendimi huzurlu hissediyordum. Oturduğum kalabalık, berbat mahalleden uzak olmak güzeldi. Hiç gölgelik bir yer yoktu ve kavurucu güneş perişan ediyordu insanı. Hepimiz şu veya bu şekilde üşütüktük. Köpekler, kediler, kuşlar, gazete satan çocuklar, fahişeler, kısacası herkes biraz fittırmıştı.

Doğu Hollywood'da tuvaletlerimiz hiç bir zaman doğru dürüst çalışmazdı, ev sahibinin getirttiği düşük ücretli muslukçular da hiçbir vakit adam gibi iş yapmazlardı. Damlayan musluklar onarılmadığı için elle çalışan pompayla su çekerdik.

Hamam böcekleri gezinir, köpekler her yere pislerdi, paravanalarda açılan deliklerden sinekler, uçan her türden böcek içeri doluşurdu.

Zil çaldı. Kalkıp kapıyı açtım. Tessie'ydi. Kırklarında, boya olduğu belli kızıl saçlı, hareketli bir kadındı.

"Henry'sin, değil mi?"

"Evet, Debra banyoda. Oturun lütfen."

Üstünde kısa, kırmızı bir etek vardı. Kalçaları güzeldi. Baldır bacak da yerindeydi. Sevişmekten hoşlanan birine benziyordu.

Banyoya gidip kapıyı çaldım.

"Debra, Tessie geldi..."

İlk antikacı dükkânı havuzdan bir ya da iki blok ötedeydi. Vosvos'la gittik oraya ve inip dükkânları bir süre dolaştık. Fiyatlar 800-1500 dolar arasında değişiyordu... eski saatler, sandalyeler, masalar. İnanılmazdı fiyatlar. İki veya üç görevli satıcı etrafta gezinip ellerini oğuşturuyordu. Belli ki maaş artı pirimle çalışıyorlardı. Fahiş fiyatlı etiketlere bak-

maktan usandım. Kızlara, arabada bekleyeceğimi söyledim.

Karşı caddede bir bar bulup gidip oturdum. Bir şişe bira istedim Bar, çoğunun yaşı 25'in altında olan gençlerle doluydu. Üstlerinde çok güzel duran gömlek ve pantolonlarıyla sarışın ve ince veya esmer ve ince gençler. Yüzleri ifadesizdi ve hallerinden memnun görünüyorlardı. Etrafta hiç kadın yoktu. Büyük bir televizyon vardı. Sesi kısılmıştı. Kimse de izlemiyordu zaten. Konuşmuyorlardı da. Biramı bitirip çıktım.

Bir içki bayiine gidip 6'lık biralardan aldım. Gidip arabaya oturdum. Bira iyiydi. Arabayı antikacı dükkânının arkasında bir yere park etmiştim. Caddenin sol tarafında trafik tıkanacaktı, insanlar sabırla trafiğin açılmasını bekliyorlardı arabalarında. Çoğunda bir kadın ve erkek vardı, konuşmadan gözlerini ileriye dikip bakan. Sonunda, herkes bekliyordu işte. Bekle allah bekle, her yerde, hastanede, doktorun muayenehanesinde, kodeste, tımarhanede, muslukçuyu, Papa'nın ölümünü... Önce kırmızı yandı, sonra yeşil. Dünyadaki vatandaşlar yiyor, TV izliyor, trafikte beklerken işlerini merak ediyor, neden başkalarının sahip olduğu fırsatlara sahip olmadıklarını düşünüyorlardı.

Antikacıdaki Debra ve Tessie'yi düşünmeye başladım. Aslında Debra'dan hoşlanmıyordum, ama yaşamına giriyordum gene de. Kendimi röntgenci biri gibi hissediyordum. Arabada biramı içiyordum. Son kutuyu yuvarlarken bizimkiler dükkândan çıktılar.

"Hey Henry," dedi Debra, "200 dolara mermer bir masa buldum."

"Gerçekten *harika* bir şey" dedi, Tessie.

Arabaya bindiler. Debra bacağını bacağıma yasladı. "Sıkıldın mı?" dedi.

Arabayı çalıştırdım ve içki bayiine gidip 3-4 şişe şarap ve sigara aldım.

Aldıklarımın ücretini öderken, kısa kırmızı eteği ve naylon çorabıyla şu kancık Tessie'yi düşündüm. Bahse girerim en az bir düzine iyi herifin canına okumuştur bu karı, hiç dü-

şünmeden. Bence onun sorunu *düşünmemekti.* Sevmezdi düşünmeyi. Bu da iyiydi, çünkü düşünmenin ne yasası vardı ne de kuralı . Ama 50'sine geldiğinde düşünmeye başlayacaktı! O zaman başında örtüsü, pudralı yüzü ile mutsuz bir halde üstü peynir, patates cipsi, domuz pirzolası, kırmızı soğan ve litrelik Jim Beam dolu el arabasıyla bir süpermarkette millete çarpa çarpa kasaya doğru kendisine yol açmaya çalışan huysuz bir kokana olduğu zaman düşünmeye başlayacaktı.

Arabaya döndüm Debra'nın evine yollandık. Kızlar oturdular. Ben bir şişe açıp üç bardak içki doldurdum.

"Henry," dedi Debra. "Larry'yi almaya gidiyorum. Kamyonetiyle benim masayı almaya gideceğiz. Senin gelmene gerek yok, keyfin yerinde değil mi?"

"Evet."

"Tessie sana eşlik eder."

"Tamam."

"Siz ikiniz keyfinize bakın şimdi."

Larry arka kapıdan içeri girdi. Debra ile birlikte ön kapıdan çıktılar. Larry kamyoneti çalıştırdı ve sürüp gittiler.

"Eh, biz bizeyiz" dedim.

"Yaa," dedi Tessie. Hareketsiz oturuyor, ileri doğru bakıyordu. İçkimi bitirdim ve işemek için tuvalete gittim. Çıktığımda Tessie aynı şekilde kanepede oturuyordu.

Kanapenin arkasından yürüyüp yanına gittim ve çenesinden tutup kafasını yukarı kaldırdım. Dudaklarından öptüm. Büyük bir kafası vardı. Gözlerinin altında pembe makyaj lekeleri vardı. Bayat kayısı suyu gibi kokuyordu. İnce gümüş zincirler takmıştı kulağına, uçlarında minik toplar vardı. Öpüşürken, bluzuna uzandım, bir göğsünü buldum, avuçladım, okşamaya başladım. Sütyensizdi. Sonra doğruldum, elimi göğsünden çektim. Kanepenin öbür tarafına geçip yanına oturdum. İki içki doldurdum.

"Senin gibi çirkin, yaşlı bir orospu çocuğu için takımların oldukça iri."

"Debra dönünceye kadar ayaküstü iş bitirmeye ne dersin?"

"Hayır."

"Benden nefret etme. Sadece partiye canlılık katmaya çalışıyorum."

"Sanırım ölçüyü kaçırıyorsun. Yaptığın açıkça kaba ve sevimsiz bir şeydi."

"Galiba hayal gücünden yoksunum ben."

"Ve bir yazarsın ha?"

"Yazarım ama çoğunlukla fotoğraf çekerim."

"Bence sen sadece kadınları düzdüğünü yazmak için düzüyorsun onları."

"Bilmem."

"Bence öyle."

"Tamam, tamam, unut. Dik şunu."

Tessie içkisini almaya gitti. İçkisini bitirdikten sonra sigarasını elinden bıraktı. Uzun takma kipriklerini kırparak bana baktı. Debra gibi rujlu iri dudakları vardı. Sadece tek fark, Debra'nınkinin daha koyu renkli olması ve onunki kadar parıldamamasıydı. Tessie'ninkiler parlak kırmızıydılar ve pırıl pırıl parlıyorlardı. Ağzını sürekli açık tutuyor, alt dudağını yalıyordu. Aniden beni yakaladı. Dudaklarıma yapıştı. Çok heyecanlıydı. Sanki tecavüz ediliyormuşum gibi geldi. Kamışım kalktı. O beni öperken elim aşağılara kaydı ve eteğini sıyırdım, bir yandan öpüşürken bir yandan da elimi sol bacağına, yukarılara doğru uzattım.

"Haydi," dedim, öpüştükten sonra.

Elinden tutup Debra'nın yatak odasına çektim. Yatağın üstüne ittim. Yatak örtüsü seriliydi üzerinde. Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım, sonra da onun ayakkabılarını. Uzun bir öpüşten sonra, kırmızı eteğini yukarıya, kalçalarının üstüne sıyırdım. Külotlu çorap giymemişti. Naylon çorapları ve pembe bir külodu vardı. Külodunu sıyırdım. Tessie'nin gözleri kapalıydı. Dışardaki bir stereodan senfonik müzik geliyordu. Parmağımı yarığına sürttüm. Hemen sulandı ve açılmaya başladı. Parmağımı içine soktum. Sonra çıkartıp klitorisini okşamaya başladım. Sulanmıştı. Üstüne çıktım, birkaç hızlı vuruştan sonra yavaşladım. Baştan çık-

mış, basit yüzünü inceledim, bu da beni gerçekten heyecanlandırdı. Sonra üstünden kalktım.

Sonra Tessie beni iterek "Defol" dedi.

"Ne? Ne?"

"Kamyonetin sesi geliyor. Kovulacağım! İşimden olacağım!"

"Hayır, hayır, seni *orospu!*"

Parıldayan dudaklarına hışımla asıldım ve işini bitirdim, içine boşaldım, güzeldi. Sıçradım. Tessie külodunu ve ayakkabılarını alıp banyoya koştu. Ben de mendille temizlenip yatağı düzelttim, yastığı da palazladım. Fermuarımı çektiğimde kapı açıldı. Ön odaya geçtim.

"Henry, Larry'ye yardım eder misin masayı taşımasına? Çok ağır."

"Tabii."

"Tessie nerede?"

"Galiba banyoda."

Gidip Debra ile birlikte kamyonetten mermer masayı indirip eve taşıdık. Döndüğümüzde Tessie kanapede oturmuş sigarasını içiyordu. "Dikkat edin düşürmeyin çocuklar" dedi.

"Mümkün değil," dedim.

Masayı Debra'nın odasına taşıdık ve yatağın kenarına koytuk. Artık kullanmayacağı öbür masası vardı orada. Biz mermer masanın etrafında dikilip incelemeye koyulduk.

"Hey Henry... sadece 200 dolara... hoşuna gitti mi?"

"O, iyi Debra, gayet iyi."

Banyoya gittim. Yüzümü yıkadım, saçlarımı taradım. Sonra pantolonumu ve şortumu çıkartıp sessizce temizlendim. İşeyip sifonu çektikten sonra çıktım.

"Larry, şarap ister misin?"

"Hayır, hayır, teşekkürler..."

"Yardımın için teşekkürler Larry" dedi, Debra.

Larry arka kapıdan çıktı.

"Öyle *heyecanlıyım* ki" dedi, Debra.

Tessie oturup bizimle 10-15 dakika kadar konuştuktan sonra "Benim gitmem gerekiyor" dedi.

"İstersen kal" dedi, Debra.

"Hayır, hayır, gitmeliyim. Evi temizlemem lazım, çok dağınık halde."

"Evi mi temizleyeceksin? Bugün? Birlikte içecek iki iyi arkadaşın varken şurda," dedi Debra.

"Ev o haldeyken şurada oturup rahat edemem. Üstünüze alınmayın."

"Pekâlâ Tessie, şimdi gidiyorsun yani. Peki affettik seni."

"Tamam canım..."

Kapıda öpüştüler ve Tessie çıktı. Debra elimden tutup beni yatak odasına çekti. Birlikte mermer masaya göz attık.

"Gerçekten ne diyorsun bu masaya, Henry?"

"Vallahi at yarışlarında 200 dolar kaybettim ve işte elime bir şey geçmedi. Sen masa almışsın işte, hiç olmazsa, bu yüzden gayet iyi."

"Bu gece birlikte uyurken yanımızda olacak bu masa."

"İstersen ben onun yerinde durayım, o seninle yatsın ha!"

"Seni kıskanç!"

"Tabii."

Debra mutafağa gidip bir kaç bez ve temizleyici sıvı getirdi. Mermeri temizlemeye koyuldu.

"Görüyorsun işte mermeri temizlemenin özel bir yöntemi var."

Soyunup üzerimde donla yatağın kenarına oturdum. Sonra yatak örtüsünün üzerine uzanıp başımı yastığa koydum ve sonra doğrulup oturdum. "Kusura bakma Debra, yatak örtünü bozdum."

"Sorun değil."

Gidip iki içki getidim, birini Debra'ya verdim. Masada içkilerle uğraşırken onu izliyordum. Sonra bana baktı.

"Biliyor musun gördüğüm en güzel bacaklara sahipsin."

"Bir moruk için fena değil ha, ufaklık."

"Hiç de değil."

Elini masanın üstünde gezdirdi, sonra çekti.

"Tessie'yle aranız nasıl?"

"İyidir. Sevdim onu."

"İyi de çalışır."

"O yönünü bilmiyorum."

"Gitmesine üzüldüm. Sanırım bizi yalnız bırakmak istedi. Telefon etmeliyim ona.

"Neden olmasın?"

Debra Tessie'ye telefon açıp onunla uzun bir muhabbete daldı. Hava kararmaya başlamıştı. Akşam yemeği ne olacaktı? Telefonu alıp yatağın ortasına dizüstü oturdu. Kalçaları arkadan nefis görünüyordu. Debra güldü ve Tessie'ye hoşça kal deyip telefonu kapattı. Bana baktı.

"Tessie çok hoş bulmuş seni."

Biraz içki almak için dışarı çıktım. Döndüğümde büyük, renkli televizyon açıktı. Yatakta yan yana oturup TV izledik, sonra sırtımızı duvara dayayıp içkilerimizi içtik.

"Henry," dedi. "Şükran Günü"nde ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey."

"Birlikte olalım o zaman. Hindi pişireceğim. 2-3 arkadaşım daha gelecek."

"Pekâlâ, hiç de fena fikir değil."

Debra uzarıp televizyonu kapattı. Keyfi yerinde görünüyordu. Sonra ışıklar söndü. Banyoya gidip beline ince bir şey sarılı olarak çıktı ve gelip yanıma yatağa girdi. Birbirimize sarıldık. Kamışım kalktı. Dili ağzımın içinde ve dışında gezinip duruyordu. Büyük ve sıcaktı dili. Aşağı doğru kaydım. Tüylerini aralayıp dilimle faaliyete başladım. Biraz da burnumla çalıştım. Karşılık veriyordu. Tekrar yukarı tırmanıp üzerine çıktım ve içine girdim.

Uğraştım durdum üstünde. Bir an kısa kırmızı eteği içinde Tessie'yi düşünmeye çalıştım. Kâr etmedi. Tüm enerjimi Tessie'ye harcamıştım. Epeyce çabaladım.

"Affet bebeğim, çok içmişim gene. Aa *kalbim!* dinlesene!"

Elimi göğsüme koydu. "Ne biçim *çarpıyor*," dedi.

"Hâlâ Şükran Günü partisine davetli miyim?"

"Elbette canım, merak etme lütfen."

İyi geceler öpücüğünden sonra arkamı döndüm ve kıvrılıp uyumaya çalıştım.

-91-

Ertesi sabah Debra işe gittikten sonra banyo yaptım ve TV izlemeye çalıştım. Çırıl çıplak ortada etrafta dolaşırken sokaktan görülebileceğimi farkettim. Kendime bir bardak üzüm suyu doldurup içtim ve üzerime bir şeyler geçirdim. Artık eve gitmem gerekiyordu. Posta gelmiş olabilirdi, birilerinden bir mektup filan. Tüm kapıları kilitledikten sonra Vosvos'uma atlayıp Los Angeles'a döndüm.

Yolda *The Lancer*'daki şiir gününde tanıştığım üçüncü kız olan Sara aklıma geldi. Telefon numarası cüzdanımdaydı. Eve gittikten sonra işedim ve Sara'ya telefon ettim.

"Merhaba" dedim. "Ben Chinaski, Henry Chinaski..."

"Evet, anımsıyorum."

"Ne yapıyorsun? Arabaya atlayıp sana gelmeyi düşündüm."

"Bugün restoranda kalmam gerekiyor. Niye buraya gelmiyorsun?"

"Yemekleriniz sıhhi mi bari?"

"Tabi, sözü mü olur, bak sana ne biçim sıhhi bir sandwiç yapıcam."

"Ya?"

"4'te kapıyorum, erken gelebilir misin?"

"Pekâlâ, oraya nasıl geleceğimi tarif et bakalım."

"Peki, kâğıt kalemini al eline."

Adresini yazdıktan sonra, "3.30'da görüşmek üzere," deyip kapadım.

2.30 gibi arabama atlayıp yola koyuldum. Çevreyolunda sürerken yol karıştı, ya da benim kafam karıştı. Aslında çevreyollarından olsun tariflerden olsun oldum bittim nefret etmişimdir. Geri döndüm ve bir de baktım ki Lakewood'dayım. Arabayı bir benzin istasyonuna çektim ve inip Sara'ya telefon ettim. Sara lokantanın adını söyledi. "Drop on Inn."

"Allah kahretsin," dedim.

"Ne oldu? Niye sinirlisin?"

"Lakewood'dayım şu an! Tarifin berbat!"

"Lakewood'da mısın? Bekle."

"Ben geri dönüyorum. Bir şeyler içmem lazım."

"Bekle. Seni görmek istiyorum! Söyle Lakewood'da hangi caddedesin, en yakın cadde neresi oraya?"

Telefonu açık bıraktım ve gidip nerede olduğumu belirledikten sonra Sara'ya yerimi tarif ettim. Adresini tekrar tarif etti.

"Kolay bulursun," dedi. "Şimdi söz ver, geliyorsun değil mi?"

"Pekâlâ."

"Bulamazsan beni tekrar ara."

"Bağışla, görüyorsun ki yön duygum çok zayıf. Kaybolurum diye afakanlar basmıştır hep. Ben başka bir gezegenden geldim galiba."

"Neyse, şimdi iyi dinle tarifimi."

Geri dönüp arabama bindim, bu sefer daha kolay bulabilirdim. Çok geçmeden Pasifik Kıyısı Çevreyoluna girmiştim, sapacağım yan yolu arıyordum. Buldum nihayet. Bu yol beni denize yakın lüks alışveriş merkezine götürüyordu. Yavaşlayıp durdum: Drop On Inn tabelası karşımdaydı. Kocaman, elle boyanmış bir tabelaydı. Pencerelere çeşitli fotoğraflar ve kartlar asılmıştı. Amma da sağlıklı bir yermiş ya! İçeri girmek istemedim. Binayı dolaşıp sessizce Drop On Inn'i geçtim. Önce sağa, sonra sola döndüm. Crab Haven adlı bir bar gördüm. Dışarıda park edip içeri girdim.

Öğleden sonra 3.45 sıralarıydı ve içersi doluydu. Müşterilerin çoğu zom olmuştu. Ayakta bir duble votka ısmarladım kendime. İçkimi alıp Sara'ya telefon etmeye gittim. Telefonda Sara'ya "Merhaba, Henry ben. Buradayım" dedim.

"İki defa geçtin benim oradan; gördüm seni. Niye telaşlanıyorsun? Neredesin?"

"Crab Haven'dayım. Biraz kafa çekiyorum, birazdan gelirim."

"Pekâlâ. Fazla içme."

Kadehimi bitirip bir bardak daha ısmarladım. Boş bir masa bulup çöktüm. Gitmeye niyetim yoktu. İşin gerçeği, Sara'nın nasıl bir şey olduğunu pek anımsayamıyordum.

İçkimi bitirdikten sonra kalktım, arabama atlayıp Sara'nın oraya gittim. Kapıyı açıp içeri girdim. Sara tezgâhın arkasındaydı. Beni görünce "Selam Henry!" dedi. "Birazdan geliyorum." Bir şeyler hazırlıyordu. Etrafta 5-6 kişi vardı. Kimi kanepede, kimi yerde oturuyordu. Hepsi de 20-25 yaşlarında, biribirinin aynı, şort giymiş tiplerdi. Öyle *oturmuş* kalmışlardı. İçlerinden biri bazen bağdaş kuruyor, arada bir de öksürüyordu. Sara oldukça güzel bir kadındı. Zayıfçaydı, seri hareket ediyordu. Klastı. Saçları kızıla çalan sarıydı ve çok hoş görünüyordu.

"Seninle ilgileneceğiz," dedi.

"Tamam," dedim.

Bir kitaplık vardı. Benim de 3 ya da 4 kitabım vardı içinde. Lorca'nın bir kitabını alıp yere oturdum ve okuyormuş gibi yaptım. Böylelikle o şortlu oğlanları görmek zorunda kalmayacaktım. Hiç sıkıntı çekmemiş tiplerdi, hiçbir şey de umurlarında değildi sanki. İyi bakımlı, yaşamları güvence altında, ekmek elden su gölden, doygun gençlerdi. Hiçbirinin ömründe cezaevi görmemiş, elini sıcaktan soğuğa değdirmemiş, hatta bilet kuyruğunda bile beklememiş olduğuna kalıbımı basardım. Hepsi de süt çocuğu, hanım evladı tiplerdi.

Sara, bana esaslı bir sandviç yapıp getirdi. "Al bir tat bakalım."

Gençler ortalıkta dolanıp dururken ben sandvicimi yedim. Az sonra biri kalkıp dışarı çıktı. Arkasından biri daha. Sara temizlik yapıyordu. Sadece bir kişi kalmıştı içerde. 22 yaşlarında bir çocuktu, yerde oturuyordu. Leylek gibi uzun boyluydu, sırtı da yay gibi eğikti. Siyah kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Diğerlerine göre daha yalnız ve kaçık bir tipe benziyordu.

"Hey Sara," dedi, "hadi dışarı çıkıp biraz ıslatalım."

"Bu gece olmaz, Mike. Yarına bırakalım."

"Pekâlâ Sara."

Kalkıp tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın üstüne biraz bozukluk bırakıp bir paket bisküvi aldı. Tezgâhın yanında dikilip bisküvisini yemeye koyuldu. Bitirdiğinde dönüp dışarı çıktı.

"Sandviçini sevdin mi?" dedi Sara.

"Evet, fena değildi."

"Kaldırımın kenarındaki masayı ve sandalyeleri getirebilir misin?"

Masayı ve sandalyeleri içeri taşıdım.

"Ne yapmak istersin?" dedi.

"Vallahi barlardan pek hoşlanmıyorum. Havası kötü. Bir şeyler alıp içelim sonra senin oraya gideriz."

"Tamam olur. Yardım et de şu çöpü çıkaralım önce."

Çöpü çıkardık. Sonra Sara, kapıyı kilitledi.

"Benim kamyoneti izle. İyi şarap satan bir yer biliyorum. Sonra peşimden eve doğru gel."

Vosvos bir kamyoneti vardı, düştüm peşine. Kamyonetin arka camında bir adam posteri vardı. "Gülümse ve keyfine bak" diye buyuruyordu adam bana, posterin altında da adamın adı yazılıydı: Drayer Baba*.

Eve gittiğimizde bir şişe şarap açıp birlikte kanepeye çöktük. Evini döşeyiş tarzı hoşuma gitmişti. Yatağı dahil tüm mobilyayı kendisi yapmıştı. Her tarafta Drayer Baba'nın resimleri vardı. Bir Hintliydi adam, 1971'de ölmüştü, Tanrı olduğunu iddia ediyordu.

Sara'yla daha ilk şişemizi bitirmemiştik ki kapı açıldı ve içeri, uzun saçlı, uzun sakallı dişlek bir delikanlı girdi. "Bu Ron, oda arkadaşım" dedi Sara.

"Merhaba Ron. Şarap ister misin?"

Ron bizimle şarap içti. Sonra şişman bir kızla kafası kazınmış zayıf bir adam içeri girdi. Pearl ve Jack'ti adları. Oturdular. Sonra Jean John adında başka bir adam geldi. O da oturdu. Sonra Pat girdi içeri. Pat siyah sakallı ve uzun

---

2 "Baba" İngilizce metinde de aynıdır: "baba". (Ç.N.)

saçlıydı. O da ayak ucuma, yere çöktü.

"Ben şairim," dedi.

Şaraptan bir yudum aldım.

"Nasıl yayımlatıyorsun yazdıklarını?" diye sordu bana.

"Basit, onları yayıncılara verirsin."

"Ama kimse tanımıyor ki beni."

"Başlangıçta kimse tanınmaz."

"Haftada üç gece sahnede okuyorum şiirlerimi. Oyuncu olduğum için fena gitmiyor. Şiirlerimi yeteri kadar okursam birileri yayımlamak isteyebilir diye düşünüyorum."

"Olmayacak bir şey değil."

"Sorun şu, yazdıklarımı sahnede okuduğumda kimse dinlemeye gelmiyor."

"Vallahi ne diyeyim bilemiyorum."

"Kitabımı kendim bastıracağım."

"Whitman da öyle yaptı."

"Şiirlerinden biraz okur musun?"

"Bırak, allah aşkına."

"Neden?"

"Sadece içmek istiyor canım."

"Kitaplarında hep içkiden söz ediyorsun. İçmenin iyi yazmana etkisi oluyor mu?"

"Yo, sadece öğlene kadar yatakta kalayım diye yazar olan alkolik bir adamım ben."

Sara'ya dönüp "Bu kadar çok arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Bugün böyle, her zaman böyle olmaz."

"Oo, neyse, epeyce şarabımız varmış."

"Eminim birazdan giderler" dedi.

Ötekiler kendi aralarında konuşuyorlardı. Konuşmaları ordan oraya kayıyordu. Ben de dinlemeyi kestim. Sara güzel görünüyordu bana, zekice ve kesin konuşuyordu. Kafası çalışıyordu. Önce Pearl ve Jack çıktılar. Sonra Jean John. Onu şair Pat izledi. Ron, Sara'nın bir yanına, bense öbür yanına oturduk. Üçümüz başbaşa kalmıştık. Ron kendine bir bardak şarap koydu. Ne diyebilirdim, oda arkadaşıydı Sara'nın ne

de olsa. Onun gitmesini bekleyemezdim. Zaten oradaydı. Sara'ya ve kendime birer bardak şarap doldurdum. İçkimi bitirdikten sonra Sara'ya ve Ron'a "Artık gideyim ben," dedim.

"O, hayır" dedi Sara, "bu kadar erken olmaz. Daha konuşmaya bile fırsatımız olmadı. Konuşmak istiyorum seninle."

Ron'a bakıp "Anlıyorsun, değil mi Ron?" dedi.

"Tabii."

Ron kalkıp evin arka tarafına doğru yürüdü.

"Hey," dedim Sara'ya, "kimsenin keyfine limon sıkmıyorum ya."

"Ne limonu?"

"Canım, seninle oda arkadaşın arasında."

"Aa, bizim aramızda bir şey yok ki. Ne seks ne de bir şey. Arka odayı kiraladı sadece, orda oturuyor."

"Haa."

Bir gitar sesi duyuldu. Sonra yüksek sesle söylenen bir şarkı.

"Ron bu" dedi Sara.

Herif sadece böğürüyordu, sanki domuzlara sesleniyordu. Hakkında yorum yapılamayacak kadar kötüydü.

Ron bir saat kadar şarkı söyledi. Biz Sara'yla biraz daha şarap içtik. Sara mumları yaktı. "Bir beedie alsana."

Bir tane yaktım. Beedie kahverengi küçük bir Hint sigarasıydı. Keskin ve hoş bir içimi vardı. Sara'ya döndüm ve öpüşmeye başladık. İyi öpüşüyordu. Akşam oluyordu yavaş yavaş. Birden aradaki kapı açıldı, bir adam içeri daldı.

"Barry," dedi Sara," başka ziyaretçi istemiyorum."

Barry kapıyı çarpıp çıktı. Gelecekte olacakları tahmin ediyordum. Zaten inzivaya çekilmiştim, bu yüzden kalabalığa dayanamazdım. Kıskançlıkla ilgisi yok bunun, sadece insanları, kalabalığı sevmiyordum hiçbir yerde, okuduğum zamanlar hariç tabii. Onlar benden bir şeyler alıp götürüyor, kanımı kurutuyorlardı sanki.

"Başlangıçta insanlık yoktu" sözü benim düsturumdu.

Tekrar öpüştük. İkimiz de çok içmiştik. Sara bir şişe daha açtı. Ne konuştuğumuzu anımsamıyorum. Sara'nın en sevdi-

ğim yönü yazdıklarımla ilgili çok az şey söylemesiydi. Son şişeyi de yuvarladıktan sonra Sara'ya çok sarhoş olduğumu, bu yüzden de arabayla eve gidemeyeceğimi söyledim.

"Oo, önemli değil. Benimle aynı yatakta uyuyabilirsin. Ama seks yok."

"Neden?"

"Evlenmeden biriyle sevişmek doğru olmaz."

"Doğru değil mi, neden?"

"Drayer Baba doğru bulmaz bunu."

"Bazen Tanrı da yanılabilir.

"Yo, asla."

"Pekâlâ, uyuyalım."

Karanlıkta öpüştük. Benim öpüşüm hoyratçaydı, oysa Sara birlikte olduğum kadınlar arasında en iyi öpüşenlerden biriydi. Ona belki biraz Lydia yaklaşabilirdi. Gene de ikisi apayrı tiplerdi, ikisinin de öpüşleri kendine özgüydü. Lydia belki de şimdi orospu çocuğunun tekiyle öpüşüyordur, hatta herifin takımlarını öpmekle meşguldur. Katherine de Austin'de uyuyordur.

Sara kamışımı eline aldı, okşayıp oğuşturdu. Sonra kendininkine doğru bastırdı, aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Tanrısına, Drayer Baba'ya itaat ediyordu. Yarığıyla oynamadım, çünkü bu Drayer Baba'yı gücendirebilirdi. Sadece öpüştük, ama o kamışımı yarığına, hatta belki de klitorisine sürtmeye devam ediyordu. Benimkini *içine* almasını bekledim. Ama o sadece sürtüp duruyordu. Kılları benimkini yakmaya başladı. Kendimi geri çektim.

"İyi geceler bebeğim," dedim. Sonra ona sırtımı dönüp tortop oldum. Drayer Baba, çok koyu bir müridin var bu yatakta, diye düşündüm kendi kendime.

Sabahleyin, gene sürtme ve okşama işine devam ettik biraz. Ama hep aynı, değişen bir şey yok. Lanet olsun böylesine, olmaz olsun böyle eylemsizlik.

"Banyo yapmak ister misin," dedi Sara.

"Tabii."

Banyoya girdim, suyu açtım. Gece birlikteyken Sara'ya, acayip huylarımdan birinin günde 3-4 kez sıcak su banyosu yapmak olduğunu söylemiştim. Resmen eski usul sıcak su terapisiydi benimki.

Sara'nın banyo küveti benimkinden daha çok su alıyordu ve su daha sıcaktı. 1.80'lik boyuma rağmen küvete uzanabilmeyi başardım. Eskiden küvetleri krallar için yaparlarmış, benim gibi 1.80'lik banka memurları için değil.

Küvete girip içine uzandım. Harikaydı. Sonra ayağa kalkıp örselenmiş zavallı kamışıma baktım. Zaman kötü, ihtiyar çocuk, ama gene de hiç yoktan iyidir, değil mi? Tekrar sırt üstü küvete yatıp uzandım. O an telefon çaldı. Biraz sonra Sara kapıyı vurdu.

"Girsene."

"Hank, Debra telefonda."

"Debra mı? Nereden biliyormuş burada olduğumu?"

"Her yeri aramış. Daha sonra aramasını söyleyeyim mi?"

"Yo, yo, söyle beklesin."

Büyük bir havlu bulup belime sardım. Diğer odaya girdim. Sara, Debra'yla konuşuyordu telefonda.

"Hah, geldi işte..."

Sara telefonu bana verdi. "Merhaba Debra."

"Hank, nerelerdesin?"

"Nerede olacağım, tabii ki banyo küvetinde."

"Banyo küvetinde mi?"

"Evet."

"Yeni mi çıktın banyodan?"

"Evet.

"Ne giydin üstüne, peki?"

"Havlu sardım belime."

"Beline havlu sarılı, nasıl telefona gelebiliyorsun?"

"Geliyorum işte."

"Bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Yani, niye onu düzmedin?"

"Bana bak, sırf bu iş için mi etrafta dolaştığımı sanıyorsun? Bütün işim, gücüm bu mu yani?"

"Bir şey olmadı mı yani aranızda?"

"Evet."

"Ne?"

"Evet, hiçbir şey."

"Oradan ayrıldıktan sonra nereye gideceksin?"

"Evime."

"Buraya gelsene."

"Senin işlerden ne haber?"

"Neredeyse yakayı ele veriyorduk. Tessie halledecek işi."

"İyi bari."

Kapadım telefonu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi Sara.

"Debra'ya gideceğim. 45 dakikaya kadar onda olacağımı söyledim."

"Gitmeden birlikte bir öğle yemeği yeriz diye düşünmüştüm. Bir Meksika lokantası biliyorum."

"Debra *merak eder*. Nasıl burada oyalanıp çene çalabiliriz?"

"Seninle öğle yemeğine çıkmayı kafaya koydum bir kere."

"Allah kahretsin, sen kaçta açıyorsun?"

"11'de. Saat daha 10."

"Pekâlâ, gidelim o zaman."

Hermosa Beach denilen salaş bir hippi bölgesinde bir Meksika lokantasına gittik. Kaygısız, kişiliksiz tipler. Sahilde ölü hareketsizliği. Köşene çekil, derin bir nefes al, sandaletlerini giyip güzel bir dünyada yaşıyormuş gibi davran.

Siparişlerimizi beklerken Sara uzanıp parmağını sıcak sos kâsesine daldırıp parmağını yaladı. Tekrar daldırdı parmağını. Başını kâsenin üstüne eğdi. Saçı yüzüme geliyordu. Parmağını kâsenin içine daldırıp yaladı.

"Bak," dedim ona, "başkaları da kullanacak sosu. Hasta

ediyorsun adamı. Yapma artık."

"Bir şey olmaz, *yeniden doldururlar.*"

Kâseyi her seferinde yeniden doldurmalarını bekledim. Sonra yemeklerimiz geldi ve Sara eğilip aç kurtlar gibi daldı yemeğe, tıpkı Lydia'nın yaptığı gibi. Yemek faslından sonra dışarı çıkıp ayrı ayrı arabalarımıza bindik, o kendi lokantasına bense Playa del Rey'e yollandım. Yolu ayrıntılarıyla tarif etmişti bana. Karışıktı biraz ama, bu sefer problem çıkmadı. Günlük yaşamımda stres ve delilik olmadığı zamanlar, bağlandığım bir şey kalmamış gibi hayal kırıklığına uğruyordum adeta.

Debra'nın evinin önüne parkettim. Kepenklerin arkasında bir kımıltı oldu. Debra beni gözlüyordu. Vosvos'tan inip arabanın kapılarını dikkatlice kilitledim, arabanın sigortası bitmişti.

Kapıya yürüyüp Debra'nın bing-bong diye çalan ziline bastım. Kapıyı açtı, beni görünce sevindi. Bütün bunlar iyiydi güzeldi ama bir yazarı bir şeyler üretmekten de alıkoyan da bunlardı.

-92-

Haftanın geri kalan kısmında pek fazla bir şey yapmadım. Oaktree karşılaşması gelip çatmıştı. Yarışlara iki üç kez gittim, ne kâr, ne ziyan, durumu idare ettik. Bir seks dergisine açık sıcak bir öykü, ve 10-12 tane şiir yazdım, mastürbasyon yaptım, Sara ve Debra'ya her gece telefon ettim. Bir gece de Cassie'yi aradım. Herifin biri çıktı. Elveda Cassie

Ayrılıkları düşündüm, ne kadar zordu, ama genelde birinden ayrıldıktan sonra bir diğerini buluyordum. Ben, kendi hesabıma, kadınları iyi tanıyıp anlamak için onları tadıyordum. Kendim de erkek olduğum için erkeklerin ne olduğunu kafamda tasarlayabiliyordum. İyi kadınlar; onları tanımadan önce anlamak, üzerinde düşünmek, tasarlayabilmek kolay mıydı? Bu yüzden onları elimden geldiği kadar keşfetme-

ye çalıştım ve bunu yaparken içlerinde insanı buldum. Yazılan şeyler unutulup giderdi. Yazı ancak olay olup bittikten sonra önem kazanır, yazı sadece geriye kalandır. Bir adamın hissettiklerini gerçekleştirebilmesi için ille de bir kadına sahip olması gerekmez, yine de birkaçını tanısa hiç fena olmaz. Sonra, ilişkileri kötüye gittiğinde bu adam gerçekten yalnız kalmanın ve kafayı yemenin ne olduğunu anlayacak ve yolun sonuna geldiğinde neyle yüzleşmesi gerektiğini öğrenecektir.

Pek çok şey beni duygulandırır: yatağın altında unutulmuş bir kadın ayakkabısı, şifonyerin üstüne bırakılan bir saç tokası; bir kadının "Ben işeyeceğim..." deme tarzı; saç kurdeleleri; öğleden sonra 1.30'da çıkılan yürüyüşler, birlikte yürüyen iki insan, sigara, içki ve sohbetle geçen uzun geceler, tartışmalar, intihar düşüncesi, birlikte yiyip güzel şeyler hissetmek, şakalar, olmadık yerde katılırcasına gülmeler, durup dururken mucizevi esintiler yakalamak, park edilmiş bir arabada birlikte olmak, sabahın 3'ünde geçmiş aşkları düşünmek, kendisi de horladığı halde birinin sana horladığını söylemesi, anneler, kızlar, oğullar, kediler, köpekler, kimi zaman ölüm, kimi zaman boşanma, ama gene de yaşamın ve ilişkilerin sürüp gitmesi, bir kafede yalnız başına oturup gazete okumak ve seni terkedip zekâ seviyesi 95 olan bir dişçiyle evlenmesinden duyduğun mide bulantısı, yarış kulvarları, parklar, parkta piknikler, hatta hapishaneler, sıkıcı, aptal arkadaşlarınız, senin kafa çekişin, onun dans edişi, senin flörtçülüğün, onun flörtçülüğü, onun hapları, senin onu boynuzlaman, onun da aynısını yapması, yatakta beraber uyumak...

Yargıda bulunacak bir durum olmasa da zorunlu olarak bir seçimde bulunmak gerekiyordu. Teorik olarak bir şey iyi ya da kötü olabilir, ama yaşamınızı sürdürmek için seçim yapmak durumundasınızdır, kimileri göreceli olarak daha sevecen, kimileri ise sadece daha fazla ilgi duyar sana, hatta bazan içi boş, dışı albenili tipler de gerekebilir, sadece boktan zevkler için, tıpkı beş para etmez boktan filmler gibi. Se-

vecen olanlar gerçekten de daha iyi sevişiyordu ve birlikteyken de güzel buluyordum onları, çünkü gerçekten öylediler. Sara'yı düşünüyorum da, onda bir başkalık vardı. Ah bir de şu lanet olası DUR işaretini elinden bırakmayan Drayer Baba olmasaydı.

Derken, Sara'nın yaş günü gelip çattı. 11 Kasım Gaziler günü. İki kez buluşmuştuk. Bir keresinde onda bir keresinde bende. Buluşmalarımızda keyif ve beklenti yüksek dozdaydı. Sara biraz tuhaf bir tip olsa da yaratıcı ve kişilikli biriydi. Mutluluğu yakalamıştık, yatak hariç... ikimiz de yanıp tutuşuyorduk... ama Drayer Baba izin vermiyordu ki. Tanrıya karşı savaşı kaybediyordum.

"Sevişmek o kadar önemli değil," demişti bana Sara.

Hollywood Bulvarı'nda Fountain Avenue'da Bessie Teyze'nin Yeri adlı egzotik bir yere yemeğe gittim. Çalışanlar son derece gıcık tiplerdi, kafası çalışan ama burnu havada zenci-beyaz gençler. Ortalıkta havalı havalı dolaşarak müşterileri paylayıp küçümsüyorlardı. Kadınlar ise son derece ağır hareket eden ve ruh gibi tiplerdi. Üstlerinden düşen aşırı bol bluzlar giyiyorlar, sanki bir şeyden utanıyormuş gibi uykulu bakışlarla kafalarını asıyorlardı. Müşterilerse kendilerine yapılan hakaretlere posta koymaya gerek duymayıp tam tersi buraya daha çok gelen bir avuç moruktu. Garsonlar allahtan ki bana bulaşmadılar yoksa günlerini görürlerdi...

Doğum günü için Sara'ya kovanlarından boşanan sürülerce arının beyninden damıtılmış bir kutu arı sütü hediye ettim. Bir sepetin içine bu parçayla birlikte iki pilav çubuğu, deniz tuzu, gerçek iki nar ve iki elma, biraz da ayçekirdeği koydum. Arı sütü sepetteki en önemli parçaydı, epey de tuzluya patlamıştı. Sara ondan epeyce bahsetmiş, çok istediğini belirtmişti. Ama alacak parası yoktu.

Arabamla Sara'ya gittim. Yanımda birkaç şişe de şarabım vardı. Traş olurken birini halletmiştim bile. Kırk yılda bir

traş olurdum, ama Sara'nın doğum günü ve Gaziler gecesinde bunu yapmam gerekiyordu. Sara iyi bir kadındı. Çarpıcı bir zekâsı vardı, biraz garip kaçsa da bekâret yemini daha doğrusu onu ele alış tarzı anlaşılır bir şeydi. Bekâretini ancak iyi bir adama saklamalıydı. İyi bir adam olduğumdan falan değil ama, onun klası ünlü olduğum bir gün Paris'te bir kafede otururken sergileyeceğim klasıma uygun düşebilirdi. Kendini sevdiriyordu. Sakin bir entelektüeldi ama hepsinden önemlisi altın sarısı ve kızılın olağanüstü bir karışımı olan saçlarıydı. Sanki yıllardır hep bu saç renginin peşindeydim... belki de daha uzun süredir.

Pasific Coast Hinghway'de durup bir bara girdim ve bir duble votka-7 içtim. Sara'yı merak ediyordum. Seksin evlilik demek olduğunu söylüyordu. Gerçekten de öyle düşündüğüne inanıyordum. Onda kesinlikle bakir bir yön vardı. Gene de birçok yoldan kendini tatmin ettiğini tahmin edebiliyordum, ayrıca da yarığına acemice sürttüğü ilk penisin benimki olduğunu da hiç sanmıyorum. Bir başkası kadar kafası karışıktı onun da bu konuda. Niçin onun istediği gibi davrandığıma kendim bile şaşıyorum. Dahası onu ürkütmekten ya da üzmekten özellikle kaçınıyordum da. Düşüncelerini benimsemesem de hoşlanıyordum ondan nedense. Kimbilir belki tembelleşiyordum gitgide, belki de seksten usanmıştım, artık yaşlanıyordum. Mutlu yıllar Sara.

Atladım arabaya, doğru Sara'nın evine, gıda sepetim de elimde girdim içeri. Sara mutfaktaydı. şarap ve sepetle oturdum.

"Ben geldim, Sara!"

Mutfaktan çıktı. Ron gitmişti ama Sara onun müzik setini sonuna kadar açmıştı. Oldum bittim müzik setlerinden nefret etmişimdir. Yoksul mahallelerde oturuyorsanız sürekli diğer insanların çıkardıkları gürültüleri, sevişmeleri dahil, duymak zorundasınızdır, ama hepsinden çekilmezi sonuna kadar açtıkları müziği kusuncaya kadar saatlerce dinlemek

zorunda kalmanızdır. Üstelik de pencerelerini de sonuna kadar açarlar, sanki kendi sevdikleri müziği sizin de sevmeniz gerekiyormuş gibi.

Sara Judy Garland çalıyordu. Judy Garland'ı severdim, bir an özellikle de New York Met'deki haliyle. Ama aniden sesinin son perdesiyle duygusal boktan şarkısıyla kulak tırmalamaya başladı.

"Allah aşkına Sara, sesini *kısar* mısın şunun!"

Kıstı, ama çok değil. Bir şişe şarap açtı ve masada karşı karşıya oturduk. Acayip huzursuz olmuştum.

Sara sepete uzanıp içindeki arı sütünü buldu. Heyecanlanmıştı. Kapağını kaldırıp balın tadına baktı. "Ne kadar da keskin bir şey" dedi. "Balın özü bu... Almaz mısın biraz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Akşam yemeğini hazırlıyorum."

"İyi. Ama seni dışarı çıkarmak istiyorum, bu akşam."

"Ama yemeği koydum ateşe."

"İyi, öyleyse."

"Yalnız biraz tereyağı lazım. Gidip biraz alayım dışardan. Ayrıca, yarın için de salatalık ve domatese ihtiyacım olacak."

"Ben alırım, senin doğum günün."

"Arı sütünden tatmak istemediğinden emin misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bu kavanozu doldurmak için kaç tane arının çalıştığını tahmin edemezsin."

"Mutlu yıllar. Tereyağı ve öbür ıvır zıvırları almaya gideyim ben."

Bir şarap daha aldım, Vosvos'a atlayıp küçük bir markete gittim. Tereyağı aldım, ancak domates ve salatalıklar pek iyi görünmüyordu, buruşup bozulmuşlardı. Tereyağının parasını ödeyip daha büyük bir market bulmak için çıktım. Marketi bulup, aradıklarımı aldıktan sona gerisin geri eve döndüm. Evine giden yolun başına geldiğimde yine o ses. Sara müzik setinin sesini gene sonuna kadar açmıştı. Eve doğru yürürken nabzım atmaya, sinirlerim gerilmeye başlamıştı. Elimde sadece tereyağı paketiyle eve girdim; sinirden domatesleri ve

salatalıkları arabada unutmuştum. Ne çaldığını bilmiyorum; gürültü öylesine fazlaydı ki sesleri birbirinden ayırt edemiyordum.

Sara mutfaktan çıktı. "ALLAH CEZANI VERSİN!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" dedi, Sara

"DUYAMIYORUM!"

"Neyi?"

"ŞU LANET OLASI MÜZİK SETİNİ SONUNA KADAR AÇMIŞSIN! ANLAMIYOR MUSUN?"

"Neyi?"

"GİDİYORUM!"

"Hayır."

Dönüp arkamdan kapıyı hızla çarparak dışarı çıktım. Vosvos'a bindiğimde domates ve salatalıkları arabada unutmuş olduğumu fark ettim. Onları alıp eve götürdüm. Sara'yla karşılaştık. Çantayı sertçe ona doğru uzattım. "Al işte."

Sonra arkamı dönüp uzaklaştım. "Seni adi orospu çocuğu!" diye bağırdı arkamdan.

Çantayı da arkamdan fırlattı. Tam sırtımın ortasına geldi. Sonra dönüp evine koştu. Ay ışığında, yere saçılmış domateslere, salatalıklara baka kaldım. Bir an onları yerden toplamayı düşündüm, sonra vazgeçip uzaklaştım

-93-

Vancover'daki şiir okuma işi yolunda gidiyordu, 500 dolar artı, yol parası ve pansiyon. Sponsor Bart McIntosh sınırları aşma konusunda oldukça hevesliydi. Ben Seattle'a uçakla gidecektim, o beni orada karşılayacak, birlikte arabayla sınırı geçecektik, ben şiirlerimi okuduktan sonra Vancouver'dan Los Angeles'a uçacaktım. Tüm bunlar ne anlama geliyordu, doğrusu pek anlayamamıştım ama kabul ettim.

İşte gene uçaktaydım ve duble votka-7'mi yudumluyordum. Satıcılar ve iş adamlarıyla birlikte uçuyorduk. Küçük valizimde, birkaç gömlek, iç çamaşırı, çorap, 3-4 tane şiir ki-

tabı ve 10-12 şiirimi kaydettiğim bir kaset vardı. Diş fırçam ve macunum da içindeydi. Şiir okuyarak para kazanmak için bir yerlere gitmek zorunda kalmak bana gülünç geliyordu. Bundan hoşlanmıyordum ve bu kadar aptalca bir işi bir türlü içime sindiremiyordum. 50'sine kadar katır gibi çalış boşu boşuna, ondan sonra da elinde içkin, at sineği gibi oradan oraya dolaş dur, olacak şey mi?

McIntosh, Seattle'da bekliyordu bizi, bindik arabasına çıktık yola. Fazla konuşmadığımız için yolculuk iyi geçti. Şiir okuma ücretini bir şahıs karşılıyordu. Bunu üniversitenin ödeme yaptığı okumalara tercih ederdim. Üniversiteler korkarlardı, pek çok şeyin yanısıra üçüncü sınıf şairlerden korkarlardı, ama öte yandan iyi birinden de yararlanmaya çok meraklıydılar.

Sınırda, yüzlerce araba arka arkaya dizilmiş bekliyordu. Sınır görevlileri yok yere bekletiyordu insanları. Ara sıra eski bir arabayı kuyruktan çıkarsalar da yaptıkları insanlara bir iki soru sorup yollamaktan ibaretti. McIntosh'un bütün bu işler karşısında paniğe kapılmasına da bir anlam veremiyordum.

"Hey be," dedi, neyse kıvırdık bu işi."

Vancouver uzakta bir yer değildi. McIntosh arabayı otelin önüne çekti. İyi bir otele benziyordu. Irmağın sağ tarafına düşüyordu. Anahtarımızı alıp yukarı çıktık. Hoş bir odaydı, buzdolabı da vardı, şansa bak sen, bira da vardı içinde.

"Bir bira alsana," dedim.

Oturup biralarımızı içmeye koyulduk.

"Creely buradaydı, geçen sene" dedi.

"Öyle mi?"

"Kendi yağıyla kavrulan kooperatif şeklinde bir sanat merkezi. Üye aidatları yüksek ama kira falan ödüyorlar. Programın için biletler çoktan bitti. Silvers, bilet fiyatlarını biraz yüksek tutsaydım epey para yapardım, diyor."

"Kim bu Silvers?"

"Myron Silvers. Yönetmenlerden biri."

İşin can sıkıcı kısmına geliyorduk, artık.

"Sana şehri gezdirebilirim," dedi, McIntosh.

"Sağol, ben dolaşabilirim."

"Akşam yemeğini nerede yiyelim? Evde mi?"

"Bir sandviç yeter. O kadar aç değilim."

Dışarı çıkarsak, yemekten sonra adamı ekebilirim diye düşünüyordum. Kötü biri olduğundan değil, sadece insanların çoğu bana tat vermez.

3-4 blok ötede bir yer bulduk. Vancouver çok temiz bir şehirdi, insanlarında da yorgun kent insanlarının hali yoktu. Restoranı da sevdim, fiyatlar hariç, Los Angeles'ta benim oturduğum yere göre % 40 daha pahalıydı. Bir biftekli sandviç yedim, bir de bira içtim.

A.B.D. dışına çıkmak rahatlatmıştı beni. Belirgin bir fark vardı. Kadınlar daha iyi görünüyorlardı, herşey daha sakin ve daha az sahteydi. Sandvicimi bitirdikten sonra McIntosh beni arabayla otele bıraktı. Ondan arabada ayrılarak doğru asansöre binip, odama çıktım. Bir duş aldım, üstüme bir şey giymedim. Pencere önünde dikilip aşağıdaki nehire baktım. Yarın akşam her şey bitecekti, paramı alacak ve öğle üzeri uçakla geri dönecektim. Ne kötü. 3-4 şişe bira daha içip, yattım uyudum.

Şiir okuyacağım yere bir saat öncesinden gittik. Genç bir adam şarkı söylüyor, diğerleri de kendi aralarında konuşuyorlardı. Şişeler açılıyor; kadehler tokuşturuluyor; kahkahalar; kafayı bulmuş bir kalabalık; kafa adamlar. Biz arka tarafta içiyorduk. McIntosh, Silvers, ben ve iki kişi daha.

"Sen uzun zamandır buraya gelen ilk erkek şairsin," dedi Silvers.

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraya hep karı kılıklı, erkek bozuntusu tipler geldi. Senin buraya gelişin iyi bir değişiklik."

"Teşekkürler."

Gerçekten iyi okuyordum. Bitmeye yakın, ben de onlar da iyice kafayı bulmuştuk. Biraz hırlaşıp tartışsak da pek bir sorun çıkmadı, oldukça iyi gitti. Çekimi okumaya başlamadan önce bu da daha rahat okumamı sağladı.

Daha sonra büyük bir evde parti verildi. Bir iki saat sonra kendimi iki kadının arasında buldum. Biri sarışındı, sanki fildişinden yapılmış gibiydi. Çok güzel gözleri ve vücudu vardı. Erkek arkadaşıyla birlikteydi.

"Chinaski," dedi bir süre sonra. "seninle gidiyorum."

"Dur bir dakika" dedim "yanında arkadaşın var."

"Siktir et" dedi "*hiç kimse* değil, seninle gidiyorum."

Çocuğa baktım. Gözleri yaşlıydı. Titriyordu. Âşıktı, zavallı çocuk.

Öbür tarafımdaki kız siyah saçlı, yaşlıca biriydi. Onun da vücudu güzeldi ama yüzü o kadar çekici sayılmazdı.

"Benimle gel," dedi.

"Ne?"

"Beni götür dedim."

"Bir dakika."

Sarışın olanına döndüm. "Çok güzelsin, ama seninle çıkamam. Arkadaşını kırmak istemiyorum."

"Siktir et o orospu çocuğunu. Boktan biridir."

Siyah saçlısı kolumdan çekti beni. "Beni beraber götür, yoksa ben gideceğim."

"Pekâlâ, gidiyoruz," dedim.

McIntosh'u buldum. Pek bir şeyle ilgilenir görünmüyordu. Galiba partilerden hoşlanmıyordu.

"Haydi Mac, otele dönelim."

Daha çok bira vardı. Esmer kız adının İris Duarte olduğunu söyledi. Yarı Hintliydi ve göbek dansözlüğü yaptığını söylüyordu. Ayağa kalkıp biraz kıvırdı. Fena sayılmazdı.

"Etkileyici görünmek istiyorsan iyi bir elbise gerekli."

"Yo, bence farketmez."

"*Benim* ihtiyacım var, güzel görünmek için, anlıyorsun ya."

Hintliye benziyordu gerçekten de. Hintli bir burnu ve ağzı vardı. 23 yaşlarında olmalıydı. Gözleri koyu kahverengi idi. Yapılıydı. Yavaş yavaş konuşuyordu. Benim üç-dört kitabımı okumuştu. *Tamam.*

Bir saat kadar daha içtikten sonra yatağa gittik. Biraz okşadıktan sonra üstüne çıkıp vuruşlarıma başladım. Pek etkili değildim. Çok kötü.

Sabahleyin dişlerimi fırçaladım, yüzüme soğuk su çarptım ve tekrar yatağa döndüm. Yarığıyla oynamaya başladım. Sulanmaya başladı, ben de üstüne çıktım. Bütün o vücudu, o güzel ve genç vücudu düşünerek içine girdim. Kendisine tüm verebileceğimi aldı benden, güzeldi, çok güzeldi. Sonra banyoya gitti.

Uzanıp ne güzel bir şey yaşadığımı düşünüyordum. Iris banyodan çıkıp tekrar yatağa girdi. Konuşmadık. Bir saat zaman geçti aradan. Sonra tekrar başladık.

Yıkanıp giyindik. Adresini ve telefonunu verdi. Ben de ona. Benden hoşlanmışa benziyordu. McIntosh 15 dakika sonra kapıyı çaldı. Iris'i iş yerine yakın bir kavşakta bıraktık arabayla. Bir garson olarak çalıştığı anlaşılıyordu, dansözlük hobisiydi sadece. Bir hoşçakal öpücüğünden sonra arabadan çıktı. Dönüp el salladı, sonra yürüyüp uzaklaştı. Yürürken arkadan vücudunun salınışını izliyordum.

"Chinaski bir sayı daha yaptı" dedi McIntosh, havaalanına doğru sürerken.

"Boşver," dedim.

"Benim de biraz şansım vardı," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet senin sarışını da ben götürdüm."

"Ne?"

"Evet," dedi gülerek, "götürdüm."

"Çabuk beni havaalanına bırak, seni hergele."

Los Angeles'a geleli üç gün olmuştu. O gün Debra'yla bu-

luşacaktık. Telefon çaldı.

"Hank, *Iris* ben!"

"Oo, *Iris*, bu ne sürpriz. Nasıl gidiyor?"

"Hank Los Angeles'a seni *görmeye* geliyorum!"

"Harika! Ne zaman?"

"Çarşambaya geliyorum, Şükran Günü'nden önce."

"Şükran Günü mü?"

"Ve gelecek pazartesiye kadar kalabilirim!"

"Tamam."

"Kalemin yanında mı? Sana uçuş numaramı vereyim."

O akşam Debra'yla deniz kıyısına yakın bir yerde akşam yemeği yedik. Kalabalık değildi. Deniz ürünlerinde uzmanlaşmış bir yerdi burası. Bir şişe şarap ısmarladık ve yemeğimizi bekledik. Debra, bir süre önce gördüğümden daha iyi görünüyordu, ama işinin giderek yoğunlaştığını söylüyordu. İşe yeni bir kız daha almayı düşünüyordu. İşinin ehli birini bulmak da güçtü. İnsanlar çok beceriksizdi.

"Evet," dedim.

"Sara'dan haber var mı?"

"Telefon ettim ona. Küçük bir tartışma oldu aramızda. Biraz telafi etmeye çalıştım ama."

"Kanada'dan döndükten sonra gördün mü onu?"

"Hayır."

"25 kiloluk bir hindi ısmarladım Şükran Günü için. Temizleyebilir misin hindiyi?"

"Tabi."

"Bu akşam çok içme. Çok içince başına neler geliyor biliyorsun. İyice sersemleşiyorsun."

Debra uzanıp elimden tuttu. "Benim tatlı ihtiyar sersemim!"

Yemekten sonraya yalnızca bir şişe şarabım kalmıştı. Yatağa uzanmış televizyon izleyerek yavaş yavaş içkimizi yudumluyorduk. İlk program berbattı. İkincisi biraz daha iyiceydi, bir cinsi sapık ile hafif kaçık bir çiftlik yamağı hakkın-

daydı. Sapığın kafası manyak bir doktor tarafından çiftlikte çalışan çocuğun vücuduna nakledilyordu ve doktorun elinden kaçıp kurtulan iki başlı bu çocuk kırda başıboş dolaşıp korkunç şeyler yapıyordu. Film bana oldukça iyi geldi, ibret vericiydi.

Bir şişe şarap ve iki başlı çocuktan sora Debra'ya yanaştım, biraz değişik bir sevişmeyi denemede şansım yaver gitti. Çok hızlı tempoda beklenmedik numaralar icat ettiim.

Sabahleyin Debra evde kalıp kendisini iş dönüşüne kadar beklememi istedi. Nefis bir akşam yemeği hazırlayacağına söz verdi. "Pekâlâ," dedim.

Debra gidince uyumaya çalıştım ama başaramadım. Şükran Günü'nü düşünüyordum. Sara'ya o gün gelemeyeceğimi nasıl söyleyecektim. Canımı sıkıyordu bu konu. Kalkıp dolaşmaya başladım. Banyo yaptım. Hiçbir işe yaramadı. Belki de Iris fikrini değiştirirdi, kimbilir belki uçağı kaza yapardı. Sonunda Şükran Günü sabah Debra'ya telefon edip geleceğimi söyleyebilirdim. Dolaştıkça kendimi kötü hissediyordum. Bu, belki de eve gitmek yerine orada kalmamdandı. Bir acıyı uzatmak gibi bir şeydi. Ne boktan bir adamdım ben? Gerçek olmayan, muzır oyunlar oynuyordum. Amacım neydi? Neyin peşindeydim? Kendi kendime bunun sadece bir arayış, yalnızca kadınlar üzerinde bir inceleme olduğunu söylemeyi daha ne kadar sürdürebilecektim? Üzerinde düşünmeden olayları kendi gidişatına bırakıyordum. Kendi bencil ve bayağı zevkimden başka bir şey düşündüğüm yoktu. Şımarık bir lise öğrencisinden farksızdım. Bir orospudan daha kötüydüm, orospu, insanın sadece parasını alır, başka bir şeyini değil. Bense başkalarının yaşamları ve ruhlarıyla oyuncağım gibi oynayıp duruyordum. Kendimi nasıl adam sayabilirdim? Nasıl şiir yazabiliyordum? Neyin nesiydim? İkinci sınıf bir De Sade'dim, onun zekâsı yoktu bende. Bir katil bile benden daha dürüst ve açık sözlü olabilirdi, bir ırz düşmanı bile. Ruhumla alay edilmesine, oynanmasına izin vermezdim, bunu gayet iyi biliyordum. Gerçekten de iyi birisi değildim. Halı-

üzerinde bir aşağı bir yukarı yürürken bunu hissediyordum. Yo hayır, iyi biri değildim. Daha da beteri, kendimi olmadığım biri — iyi birisi — gibi lanse etmemdi. Sırf bana güvenlerinden dolayı başkalarının yaşamlarına girebiliyordum. Böylelikle bayağı zevkimi en kolay yoldan giderebiliyordum. *Sırtlanın Aşk Hikâyesi*'ni yazıyordum.

Odanın ortasında, kafamdaki düşüncelerle, ne yapacağını bilmez bir halde dikilip durdum. Bir an baktım, yatağın kenarında oturmuş ağlıyorum. Göz yaşlarıma parmağamla dokundum. Beynimde sanki bir girdap dönüyordu, ama gene de aklım yerindeydi. Bana neler oluyordu anlamıyordum.

Telefonu alıp Sara'yı aradım.

"Meşgul müsün?" diye sordum.

"Yo, yeni açtım dükkânı. İyi misin? Sesin tuhaf geliyor."

"İyice battım."

"Ne demek o?"

"Şey. Debra'ya Şükran Günü'nü birlikte kutlayacağımızı söyledim. Beni bekliyor. Ama değişen bir durum oldu."

"Ne oldu?"

"Şey, sana önceden söylemedim. Seninle henüz sevişmedik, biliyorsun. Sevişmek bazı şeyleri değiştirir."

"Ne oldu?"

"Kanada'da bir dansözle tanıştım."

"Tanıştın? Âşık mısın yani?"

"Yo, âşık değilim."

"Bir dakika, bir müşteri geldi. Biraz bekleyebilir misin?"

"Pekâlâ..."

Telefon kulağımda oraya oturup bekledim. Hâlâ çıplaktım. Penisime baktım: *seni rezil orospu çocuğu*. Açgözlülüğünle ne kalp kırıklıklarına, bozgunlara sebep oldun, biliyor musun?

Telefon kulağımda 5 dakika kadar oturup bekledim. Şehirlerarası konuşuyorduk. Durup dururken Debra'nın telefon faturası kabaracaktı.

"Geldim," dedi Sara. "Devam et."

"Şey, ben Vancouver'daykan dansöze, bir ara isterse Los

Angeles'a gelip beni görebileceğini söyledim."

"Eee?"

"Şey, Şükran Günü için Debra'ya gideceğimi söyledim sana..."

"Bana da söz verdin..." dedi, Sara.

"Öyle mi?"

"Çok *içkiliydin. Sıradan* bir *a*merikalı gibi tatillerini yalnız başına geçirmeyi *s*evmediğini söylemiştin. Beni öpüp Şükran Günü'nü birlikte geçirmemizi teklif ettin.

" edersin, *hatırlamıyorum* ... "

"Sorun değil. Bekle ... bir müşteri daha geliyor."

Telefonu yere *koydum* ve dışarı çıkıp kendime bir içki doldurdum. Yatak odasına geri dönerken aynada sarkan göbeğimi gördüm. Çirkin ve iğrenç görünüyordu. Kadınlar nasıl katlanıyordu bu görünüşüme, hayret! Bir elimle telefonu kulağımda tutuyor, diğer elimle de şarap içiyordum. Sara tekrar telefona döndü.

"Tamam. Devam et."

"İşte böyle. Dansöz ertesi gece telefon etti. Kız aslında dansöz değil, garsonluk yapıyor. Şükran Günü'nü benimle birlikte geçirmek için buraya geleceğini söyledi. Çok mutluyd "

"Birine sözün olduğunu söylemeliydin ona."

"Söyleyemedim."

"Cesaret edemedin."

"Iris'in harika bir vücudu var ... "

"Yaşamda harika vücutlardan daha başka şeyler de var."

"Neyse, şimdi Debra'ya telefon edip Şükran Günü'nde onunla olamayacağımı söylemeliyim, ama nasıl yapacağım bunu, bilemiyorum."

"Neredesin?"

"Debra'nın yatağında."

"Debra nerede?"

"İşte." Hıçkırığımı tutamadım.

"Zır zır ağlayan koca götlü bir bebekten farkın yok."

"Biliyorum. Ama durumu ona açıklamalıyım. Deli ediyor

bu durum beni."

"Eline yüzüne bulaştırdın bu işi. Karıştırdığın haltı düzelt bakalım şimdi."

"Bana yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Altındaki bezi ben mi değiştireyim? Senin yerine ben mi telefon edeyim ona?"

"Yo, yo, tamam. O kadar cesaretim var. *Kendim telefon ederim.* Hemen şimdi. Ona doğruyu söyleyeceğim ve bu boktan durumdan kurtulacağım!"

"Güzel. Gelişmelerden haberdar et beni."

"Çocuktan farkım yok, görüyorsun. Aşkın ne demek olduğunu asla anlayamadım..."

"Tekrar ara beni."

Sara telefonu kapadı.

Bir bardak şarap daha doldurdum. Bana neler oluyordu, anlayamıyordum. Ustaca davranışlarımı, dünyeviliğimi ve sert, koruyucu kabuğumu kaybetmiştim Diğer insanların sorunlarına karşı gösterdiğim şakacı tavrı yitirmiştim. Hepsini geri kazanmak istiyordum. Her şeyin yolunda gitmesini istiyordum. Ancak artık bunların geri gelmeyeceğini, ya da en azından hemen gelemeyeceğini biliyordum. Kendimi suçlu ve korumasız hissetmeye mahkûmdum. Kendini suçlu hissetmenin bir tür hastalık olduğunu anlatmaya çalışıyordum kendime. Yaşamında başarılı olmuş insanlar suçluluk *duymamış* insanlardır. Kolay yalan söyleyebilen, düzenbaz ve kestirmeden giden tiplerdir bunlar. Mesela Cortez. Kimseyi iplemezdi. Vince Lombardi de öyle. Ne düşünürsem düşüneyim kâr etmiyordu, gene kendimi kötü hissediyordum. Bu durumdan kurtulmaya çalışıyordum. Hazırdım buna. Günah çıkarma hücresindeydim. Tekrar Katolik olacaktım. Her pisliği yap, ondan sonra da af dile. Şarabı bitirip Debra'nın bürosunu aradım.

Tessie yanıtladı telefonu. "Merhaba bebeğim! Hank ben! Ne var, ne yok?"

"Herşey yolunda Hank. Senden ne haber?"

"Herşey yolunda. Dinle. Bana bozuk değilsin, değil mi?"

"Yo, Hank. Sadece biraz *kabaydı,* hah hah, ama eğlenceliydi. Neyse, *bizim* sırrımız bu."

"Teşekkürler. Biliyor musun, ben aslında şey değilim..."

"Biliyorum."

"Şey, bak. Debra orada mı? Onunla konuşmam lazım."

"Yo, mahkemede. Kopya işi için gitti."

"Ne zaman döner?"

"Mahkemeye gittiği zaman genellikle büroya dönmez. Gelirse, bir mesajın var mı?"

"Yo, Tessie, teşekkürler."

Olan olmuştu. Hatamı telafi dahi edemedim. Günah çıkarmanın kabızlığı. İletişimsizlik. Yukarıdakiler bana düşmandı. Şarabımı tazeledim. Yaptığım pisliği temizlemeye hazırdım, ama olmadı işte, şimdi sonucuna katlanmam gerekiyordu. Kendimi gittikçe daha kötü hissediyordum. Depresyon, intihar düşüncesi, düzensiz beslenmemden kaynaklanıyordu. Oysa, oldukça iyi yiyordum. Günde bir lokma bir hırka idare edip *Atlantic Monthly* ve Harper's'a elle öyküler yazıp yolladığım o günleri unutmuyorum. Aklım fikrim midemdeydi. Karnını doyuramazsan, kafan da aç kalır, işlemez. Ama ben bayağı iyi tıkınıyor, en iyi şarapları deviriyordum, zevk için. Buradan çıkan sonuç düşündüğümün büyük bir ihtimalle *hakikat* olduğuydu. Herkes kendini özel, ayrıcalıklı ve müstesna bulur. Hatta verandasının önünde sardunyayı sulayan acuze kocakarı bile. Kendimi özel sayıyordum, çünkü 50'sinde fabrika işçiliğimden gelip şair olmuştum. İşin boktanlığına bak. Bir zamanlar patronlarım, müdürlerim beni nasıl ezdilerse, ben de aynısını şimdi başkalarına yapıyordum. *Kıytırık* bir şöhrete sahip, sarhoş, kaşarlanmış ve iflah olmaz bir sikiciydim.

Analizlerim yanığa merhem olmuyordu.

Telefon çaldı. Sara'ydı.

"Telefon edecektin, ne oldu, niye etmedin?"

"Bulamadım Debra'yı."

"Bulamadın mı?"

"Mahkemeye gitmiş."

"Ne yapacaksın?"

"Bekleyeceğim ve anlatacağım ona durumu."

"Pekâlâ."

"Kusura bakma, bu saçma sapan işlerimle başını ağrıtmaya hakkım yoktu."

"Sorun değil."

"Seni tekrar görmek istiyorum."

"Ne zaman? Dansözden sonra mı?"

"Şey, evet."

"Sağol ama hayır, teşekkürler."

"Seni arayacağım."

"Pekâlâ. Bezlerini yıkatıp hazırlayacağım, senin için."

Şarabımı yudumlayıp bekledim. Zaman geçiyordu. Saat başlarında saatime bakıyordum: 3, 4, 5'i bulmuştu. Sonunda üstüme bir şeyler giymem gerektiğini hatırladım. Debra'nın arabası evin önünde yanaştığında içkim elimde oturmuş, bekliyordum. Kapıyı açtı. Elinde marketten alınmış ıvır zıvır dolu bir çanta vardı. Çok iyi görünüyordu.

"Merhaba," dedi. "Nasıl bakalım benim eski yaşlı sersemim?"

Ona doğru yürüyüp kucakladım. Titreyip ağlamaya başladım.

"Hank, *neyin var?*"

Debra elindeki çantayı yere koydu. Akşam yemeğimiz. Tekrar sarılıp kucakladım. Hıçkırıyordum. Göz yaşlarım şarap gibi akıyordu. Durduramıyordum.

"Hank, *ne* oluyor?"

"Şükran Günü seninle birlikte olamam."

"Niçin? Neden? Ne oldu?"

"BOKTAN BİR HERİFİM BEN! Hepsi bu."

Kabahatim içimi burkuyor, eziyordu. Tutuk bir haldeydim, çok fena koymuştu bu suçluluk duygusu bana.

"Bir dansöz Şükran Günü'nü benimle birlikte geçirmek için Kanada'dan buraya geliyor."

"Bir dansöz mü?"

"Evet."

"Güzel mi bari?"

"Evet, güzel, üzgünüm, affet..."

Debra beni itti.

"Dur şu malzemeleri kaldırayım."

Çantayı alıp mutfağa gitti. Buzdolabının kapısı açılıp kapandı.

"Debra," dedim, "ben gidiyorum."

Mutfaktan ses gelmedi. Ön kapıyı açıp çıktım. Vosvos'u çalıştırdım, radyoyu açtım, farları yaktım ve Los Angeles'e yollandım.

-94

Çarşamba gecesi havaalanına Iris'i almaya gitmiştim. Beklerken de oturmuş etraftaki kadınları inceliyordum. Bir ikisi hariç, hiçbirisi Iris'e ulaşamazdı güzellikle. Bende bir terslik vardı; aklım fikrim hep seksteydi. Her baktığım kadınla yattığımı düşlüyordum. Havaalanında beklerken, bundan daha iyi bir vakit geçirme yöntemi bulunmazdı herhalde. *Kadınlar:* giysilerinin rengi, konuşma tarzları, bazılarının yüzündeki acımasızlık ifadesi, ya da saf, neredeyse büyüleyici kadınsı güzellik daima etkilemiştir beni. Bizden üstünlükleri vardır: herşeyi çok daha iyi planlarlar ve organize ederler. Erkekler bir futbol maçı izler, bira içer, ya da bovling oynarken, kadınlar bizi düşünüyorlar, bizi kabul edip etmeme, atıp atmama, öldürüp öldürmeme, ya da sadece terkedip etmeme konusunda enine boyuna düşünüp karar veriyorlardır. Sonu pek önemli değil; ne yaparlarsa yapsınlar sonunda biz yalnız kalıp kafayı yiyoruz.

Iris ve kendim için 8 kiloluk bir hindi satın almıştım. Mutfakta lavaboda buzları çözülüyordu. Şükran Günü. Ha-

yatta kaldığımızı ispat ediyordu. Bir yıl daha savaşlar, enflasyon, işsizlik, hava kirliliği ve başkanlarla geçip gidecekti, hayatta kalanların nevrotik bir toplantısıydı: sövüp sayan sarhoşlar, büyükanneler, kız kardeşler, halalar ya da teyzeler, bağırıp çağıran çocuklar, sözde intiharcılar. Hazımsızlığı da unutmayın. Ben de başkalarından farklı değildim: işte orada mutfağımda 8 kiloluk, ölü, tüyleri yolunmuş, içi boşaltılmış koca bir hindi yatıyordu. Iris onu benim için pişirecekti.

Öğleden sonra postadan bir mektup almıştım. Çıkarıp mektubu tekrar okudum. Berkeley'den postalanmıştı:

Sevgili Mr. Chinaski:

Beni tanımıyorsunuz, ama sevimli, hoş bir parçayım. Bugüne kadar hep denizcilerle ve bir de kamyon şöförüyle çıktım ama zevk vermiyor onlar bana. Yani sevişmekten öte bir şey bulamıyorum onlarda. Hepsi de ruhsuz piçler. 22 yaşındayım, 5 yaşında da bir kızım var. Adı Aster. Bir adamla birlikte yaşıyorum ama aramızda seks namına bir şey yok. Adı Rex. Gelip sizinle görüşmek isterdim. Annem Aster'e bakabilir. Bir de fotoğrafımı gönderiyorum. Eğer istiyorsanız bana yazabilirsiniz. Birkaç kitabınızı okudum. Kitapçılarda bulmak zor kitaplarınızı. Kitaplarınızın çok rahat ve kolay okunuyor olması hoşuma gitti. Matraksınız da ayrıca.

sizin,
Tanya.

Derken, Iris'in uçağı geldi. Pencere önünde durup uçaktan inişini izledim. Gayet iyi görünüyordu. O kadar yoldan, ta Kanada'dan beni görmeye gelmişti. Bir valizi vardı. Diğer yolcularla birlikte giriş kapısından geçerken el salladım ona. Gümrük kapısından geçtikten sonra kucaklaşıp sarıldık birbirimize. Öpüştük ve kamışım biraz sertleşti. Üstünde dar ve pratik mavi bir elbise vardı. Yüksek topuklu ayakkabılar

giymiş, başına küçük bir şapka takmıştı. Buralarda kadınları bu kıyafette görmek pek mümkün değildi. Los Angeles'taki kadınlar hep pantolon giyerlerdi...

Eşyası olmadığı için beklemedik, doğruca arabayla benim eve gittik. Dışarıda park edip birlikte avludan geçip eve girdik. Ben içki doldururken o da kanepeye çöktü. Iris benim el yapımı kitaplığıma bakıyordu.

"Bu kitapların hepsini sen mi yazdın?"

"Evet."

"Bu kadar çok yazdığını bilmiyordum."

"Evet hepsini ben yazdım."

"Kaç tane?"

"Bilmiyorum. 20, 25 kadar var..."

Bir elimi beline dolayıp kendime çektim ve öptüm. Diğer elimi de dizinin üstüne koydum.

Telefon çaldı. Kalkıp yanıtladım. "Hank?" Valerie'ydi.

"Evet?"

"Kimdi o?"

"Kim kimdi?"

"O kız..."

"Ha o mu? Kanada'dan bir arkadaş."

"Hank, sen ve lanet olası kadınların!"

"Evet."

"Bobby şeyi öğrenmek istiyor.. acaba sen ve..."

"Iris."

"Sen ve Iris gelip bir içki içmek ister miydiniz diye soruyor."

"Bu akşam olmaz. Belki başka bir zaman."

"Esaslı bir *vücudu* var seninkinin."

"Biliyorum."

"Pekâlâ, belki yarın."

"Olabilir..."

Valerie de kadınlardan hoşlanıyor belki de diye düşünerek telefonu kapadım. Neyse herşey yolundaydı.

İki içki daha doldurdum.

"Havaalanında kaç kadınla karşılaştın?" diye sordu Iris.

"Düşündüğün kadar kötü değil."

"Sayısını mı unuttun. Kitapların gibi?"

"Matematiğim pek iyi değildir."

"Havalanında kadınlarla tanışmaktan hoşlanır mısın?"

"Evet." Iris'in bu kadar konuşkan biri olduğunu hatırlamıyordum.

"Seni domuz!" diye güldü.

"İlk kavgamız. Yolculuğun iyi geçti mi bari?"

"Ayı gibi bir herifin yanına oturdum. Bir hata yapıp herifin bana bir içki ısmarlamasını kabul ettim. Gelene kadar kafamı ütüledi."

"Sadece heyecanlanmış. Seksi bir kadınsın."

"Bende bütün gördüğün bu mu?"

"Ağırlıkla bu. Belki ilerde başka şeyler de görürüm."

"Neden bu kadar çok kadın düşkünüsün?"

"Ta çocukluğuma dayanır, anlıyor musun? Ne sevgi, ne şefkat gördüm. Yirmimde de, otuzumda da aynı. Şimdi de fırsat yakalamaya çalışıyorum."

"Yakalayacağın zaman anlayacak mısın?"

"Sanıyorum en az bir ömür daha gerek bana."

"O kadar rezil bir herifsin ki!"

Güldüm. "Bu yüzden yazıyorum ya."

"Ben bir duş alıp üstümü değiştireceğim."

"Tabii."

Mutfağa girdim, gene karşımda hindi işte. Bana bacaklarını, kasık arası tüylerini, ağzını, butlarını gösteriyordu; işte karşımda öylece duruyordu. İyi ki gözleri yoktu. İcabına bakacaktık adinin. Bir sonraki aşamada. Tuvalet sifonunun sesini duydum. Eğer Iris istemezse bana düşüyordu hindiyi kızartmak.

Gençliğimde hep bunalım geçirirdim. Ama artık intihar olasılığı yok gibiydi yaşamımda. Benim yaşımda biri için artık ölmeye değer pek bir şey kalmamıştı. Yaşlı olmak iyiydi, kimin ne söylediğine aldırmıyordum. Gayet tabii ki elle tutu-

lur bir şeyler yazmak için en az ellisinde olmak gerekiyordu. Ne kadar çok ırmak geçersen ırmakları iyi tanırsın, tabii eğer suyun azgın yerini ve görünmez kayaları geçebilirsen. Bazen deli bir at da olabilir bu.

Iris banyodan çıktı. Üzerine ipeğimsi ve vücuduna yapışan mavi-siyah bir elbise giymişti. Bildiğiniz tipik Amerikalı kızlara benzemiyordu. Kendini hemen ortaya sermiyordu. Tam bir kadındı ama kadınlığını hemen gözünüze sokmuyordu. Amerikalı kadınlar çetin pazırlıkçılardı ama sonunda foyaları ortaya çıkardı. Doğal davranan Amerikalı kadınların izlerine ancak Teksas'ta ve Louisiana'da rastlanabilirdi.

Iris bana gülümsedi. Ellerinde bir şeyler vardı. İki elini de başının üzerine kaldırıp parmaklarını şaklatmaya başladı. Dans etmeye başladı. Daha doğrusu vücudunu titretmeye. Sanki elektrik akımına kapılmıştı ve odak noktası göbeğiydi. Şirin ve naiödi dansı, birazcık da komik. Gözlerini benden hiç ayırmadan yaptığı dansa bir anlam katıyor, kendini sevdiriyordu.

Iris dansı bitirdiğinde alkışladım ve bir içki doldurdum ona.

"Hakkını veremedim dansın," dedi. "Müzik ve uygun kostüm lazım."

"Benim çok hoşuma gitti."

"Bir müzik kaseti getirecektim ama teybin olmadığını biliyordum."

"Haklısın. Her neyse dansın yine de harikaydı."

Iris'i hafifçe öptüm.

"Niçin Los Angeles'a gelmiyorsun?" dedim.

"Bütün bağlarım kuzey-batıda. Seviyorum orayı. Ailem. Arkadaşlarım. Herşeyim orada, anlıyor musun?"

"Evet."

"Sen niçin Vancouver'a gelmiyorsun? Orada da yazarlığını sürdürebilirsin."

"Belki. Bir buzdağının tepesinde de olsam yazabilirim."

"Bir denesene."

"Neyi?"

"Vancouver."
"Baban ne der buna?"
"Neye ne der?"
"Bize."

-95-

Şükran Günü, Iris hindiyi hazırlayıp fırına koydu. Bobby ve Valerie bizimle biraz içki içmeye geldiler ama fazla kalmadılar. İyi oldu gelmeleri. Iris'in üstünde en az öbürü kadar çekici bir elbise vardı.

"Biliyor musun," dedi, "yeteri kadar giysi almadım yanıma. Yarın Valerie'yle birlikte Frederick's'e alışverişe gidiyoruz. İyi bir sürtük ayakkabısı alacağım kendime... Seveceksin."

"Severim tabii, Iris."

Banyoya girdim. Tanya'nın bana gönderdiği fotoğrafı ecza dolabına saklamıştım. Elbiesini yukarı toplamıştı, külotu da yoktu. Orası gözüküyordu. Hoş bir parçaydı.

Banyodan çıktığımda, Iris lavaboda bir şeyler yıkıyordu. Arkadan yakaladım onu, sonra kendime çevirip öptüm.

"Azgın bir ihtiyar köpeksin sen," dedi.

"Bu akşam çekeceğin var benden yavrum!"

"Lütfen çektir!"

Bütün öğleden sonra içtik, sonra 5-6 civarı hindiye başladık. Yemek aklımızı başımıza getirdi. Saat 10 gibi erkenden yatağa gittik. Bir sorunum yoktu yatakta. Uzun bir fasıl çekecek kadar aklım başımdaydı. Vuruşlarıma başladığımda işi götüreceğimden emindim. Özellikle Iris'i memnun etme kaygısı gütmedim. Eski usul sürdürdüm. Yatak inip kalkıyordu. Iris de yüzünü buruşturuyordu. Sonra usul usul inlemeler izledi bunu. Biraz yavaşladım, sonra tekrar hızlanıp son vuruşumu yaptım. Benimle birlikte zevkin doruklarına ulaştı. Tabii ki bir erkek tam olarak bilemezdi bunu. Yan ta-

rafa yuvarlandım. Kanada jambonunu hep sevmişimdir.

Ertesi gün Valerie geldi, Iris'le birlikte Frederick's'e alışverişe gittiler. Bir saat sonra posta geldi. Tanya'dan bir mektup daha:

Henry, canım...

Bugün caddeden aşağı yürüyordum, birileri ıslık çaldı. Bir şey demeden yürüyüp geçtim yanlarından. Araba yıkama servisinde çalışan sinir tiplerdi. Şamata yapıyor, dillerini çıkarıyorlardı, sanki dilleriyle bir halt edebilirlermiş gibi. Nerde içlerinde öyle bir adam. Sen daha iyi tanırsın böyle tipleri! Dün, Rex'e pantolon almak için bir elbise mağazasına gittim. Rex bana para vermişti. Kendi başına asla bir şeyler alamaz, üstelik hiç de sevmez alışverişi. Her neyse, erkek giysileri satan mağazaya gidip bir pantolon seçtim. İki orta yaşlı herif vardı dükkanda, gerçekten biri alaycı bir tipti. Ben pantolonları incelerken yanıma gelip elimi tutarak kamışına götürmez mi! Dedim ki ona "Bütün hepsi bu mu zavallı şey!" Güldü ve zekice bir şey söyledi. O an tam Rex'e göre, beyaz çizgili yeşil bir pantolon buldum. Rex yeşil renkleri sever. Her neyse, bu herif "Arkaya soyunma kabinine gel" demez mi. Biliyor musun, bu alaycı tiplerden hep hoşlanmışımdır. Neyse, gittim onunla soyunma kabinine. Öteki bizi gördü, içeri girerken. Öpüşmeye başladık. Herif fermuarını çözdü. Kamışı kalkmıştı, elimi üstüne bastırdı. Öüşmeye devam ederken elbisemi yukarı sıyırdı ve aynadan küloduma baktı. Popomla oynayıp duruyordu. Ama kamışı tam olarak sertleşmiyordu. Bir boka yaramadığını söyledim ona. Takımları ortada kabinden çıktı öylece ve öbür herifin yanında fermuarını çekti Gülüşüyorlardı. Dışarı çıkıp pantolonun parasını ödedim. Bizimki pantolonu sarıp paketledi. "Kocana söyle, pantolonu kabinde denendi" dedi, gülerek. Ben de ona "Boktan bir *ibnenin* tekisin, arkadaşın da senden fark-

lı değil! dedim. Öyleydiler de gerçekten. Hemen hemen her erkek ibne şimdilerde. Biz kadınların işi zor gerçekten. Evli bir kız arkadaşım vardı. Eve geldiğinde bir gün ne görsün, kocası bir erkekle aynı yatakta değil mi? Bugünlerde bütün kızların vibratör satın almalarına şaşmamak gerek. Berbat bir durum, anlayacağın. Neyse, yaz bana.

senin,
Tanya.

Sevgili Tanya,

Mektuplarını ve fotoğraflarını aldım. Bugün Şükran Günü'nün ertesi günü ve ben burada yalnız başıma oturuyorum. Akşamdan kalmayım. Fotoğrafını beğendim. Böyle başka fotoğrafların var mı?

Celine'i okudun mu? *Gecenin Bitimine Yolculuk* adlı kitabını. Bu kitaptan sonra nefesi tükendi adamın, editörlerin ve okyucuların başını ağrıtan huysuz biri oldu çıktı. Kahrolası bir durum. Tozuttu herif. İyi bir doktor olması gerekirdi bence. Ya da belki olmamalıydı. Belki buna gönlü yoktu. Belki hastalarını öldürebilirdi. Şimdi *bundan* iyi bir roman çıkabilir. Birçok doktor yapar bunu. Eline bir ilaç tutuşturup tekrar sokağa atarlar seni. Eğitimleri için harcadıkları parayı çıkarmak için paraya ihtiyaçları vardır. Bu yüzden de bir bekleme odası hazırlayıp hastaları bir içeri bir dışarı atar dururlar. Seni tartar, tansiyonunu ölçer, ilaç verir, daha kötü bir hale getirip tekrar sokağa salarlar. Bir dişçi o güne dek biriktirdiğin bütün parayı elinden alır, neyse ki sadece dişlerine dokunmakla kalır.

Herneyse, hâlâ yazıyorum ve kiramı ödeyebiliyorum. Mektuplarını ilginç buldum. O donsuz fotoğrafını kim çekti? İyi bir arkadaşın olduğuna kuşku yok. Rex mi? Görüyorsun, kıskanmaya başladım. Bu da iyiye işaret, değil mi? Merak da diyebilirsin. Ya da ilgi...

Gözüm posta kutumda olacak. Başka fotoğrafın var mı?

senin, evet, evet

Henry.

Kapı açıldı, Iris'ti. Kâğıdı daktilodan çıkararak ters çevirdim.

"Oh, Hank! Orospu ayakkabılarımı aldım işte, bak!"

"Harika bu!"

"Senin için giyeceğim onları! Seveceğine eminim!"

"Ben de bebeğim!"

Iris yatak odasına yürüdü. Tanya'ya yazdığım mekubu kâğıtların arasına sakladım.

Iris odadan çıktı. Parlak kırmızı ve abartılı biçimde yüksek ökçeliydi aldığı ayakkabılar. Zamanımızın en şanlı orospularından biri olmuştu bunlarla. Ayakkabıların arkası açıktı ve şeffaf bir şeyden yapıldığı için ayaklarını aynen sergiliyordu. Iris bir ileri bir geri yürüdü. Ne olursa olsun son derece baştan çıkarıcı bir vücudu ve kıçı olduğu su götürmezdi, ayakkabılarıyla gökdelene çıkmış gibi yürüyordu. Çıldırtıcıydı. Iris durup omzunun üzerinden bana baktı, gülümsedi. Ne muhteşem bir parça! Daha önce gördüklerimden çok daha dolgun kalçaları, kıçı, baldırları vardı. Biraz nefes alıp iki içki doldurdum. Iris oturup bacak bacak üstüne attı. Karşımdaki sandalyeye oturmuştu. Yaşamımdaki mucizeler kendilerini göstermeye devam ediyordu. Anlayamıyordum.

Kamışım sertleşmiş, pantalonumdan dışarı çıkmaya can atıyordu.

"Bir erkeğin nelerden hoşlandığını biliyorsun," dedim Iris'e.

İçkilerimizi bitirdik. Elinden tutup yatak odasına götürdüm. Yatağa attım. Elbisesini sıyırıp çorabına uzandım. Zor işti. Külodu ayakkabısının topuğuna takıldı, neyse sonunda kurtuldum ondan. Elbisesi hâlâ kalçalarının üzerindeydi. Kıçını kaldırıp elbisesini çıkardım. Çoktan sulanmıştı. Parmaklarımla hissettim onu. Iris hemen hemen her zaman

ıslaktı ve her zaman da hazırdı. Tam bir zevkti o. Üzeri kırmızı güllerle süslü mavi jartiyeri ve naylon çorapları vardı. Çoraplarının üstünden ıslaklığını hissettim. Bacakları havadaydı ve onu kucaklarken küçük bir hançer gibi dışarı fırlamış kırmızı ökçeli yosma ayakkabıları gözüme çarptı. Iris de tam düzülmek için yaratılmış eski moda bir kısraktı. Aşk, gitar çalanlar, Katolikler ve satranç meraklıları içindi. Kırmızı ayakkabılı ve çiçekli çoraplı bu yosma benden alacağı şeyi hak ediyordu. Onu parçalamaya, ortadan ikiye katlamaya çalıştım. Kepenklerin arasından sızan solgun güneş ışığında bu Hint melezi garip yüzü seyrettim. Cinayet gibiydi. Ona sahiptim. Kaçış yoktu. Onu parçaladım, tokat attım, neredeyse ortadan ikiye ayırdım.

Gülümseyerek ayağa kalkıp banyoya gittiğini görünce şaşırmadım değil. Oldukça keyifli gözüküyordu. Ayakkabıları ayağından çıkmış, yatağın yanına düşmüştü. Kamışım hâlâ sertti. Ayakkabılardan birini alıp kamışıma sürttüm. Çok güzeldi. Sonra yere bıraktım ayakkabıyı. Iris gülümseyerek banyodan çıktığında, kamışım inmişti.

-96-

Bende kaldığı süre boyunca başka önemli bir şey olmadı. Yedik, içtik, sevişitik. Tartışma yoktu. Kıyı boyunca arabayla gezdik, deniz ürünleri yedik. Yazmayı bir kenara bırakmıştım. Bazen yapılacak en iyi şey makinadan uzak durmaktır. İyi bir yazar ne zaman yazmayacağını bilir. Herkes daktiloyu kullanabilir. Benim daktilom iyi olmadığı gibi imlam ve gramerim de kötüydü. Ancak ne zaman yazmayacağımı bilirdim. Düzüşme gibiydi o da. Tanrıyı ara sıra dinlendirmeliydiniz. Bana seyrek de olsa mektup yazan Jimmy Shannon adında bir arkadaşım vardı. Bir yılda 6 roman yazdı, hepsi de ensest üzerine. Ne kadar çektiği şüphe götürmez. Benim sorunumsa daktilo-tanrımı dinlendirdiğim halde kamış-tanrımı dinlendirmeyi bilmememdi. Bunun da nedeni kadın-

ların her zaman yanınızda bulunmamalarıydı, başkalarının kamış-tanrıları bu işi becermeden önce siz girebileceğiniz kadarına girmeliydiniz. On yıl yazmaya ara vermem bence yaşamımdaki en şanslı olaydı. (Bu arada bazı eleştirmenlerin bunun okuyucunun da başına gelebilecek en şanslı olay olduğunu söylediklerini duyar gibi oluyorum.) İki taraf için de 10 yıl ara. 10 yıl içmeye ara versem neler olurdu acaba?

Iris Duarte'yi uçağına bindirmenin zamanı gelmişti. Bana zülüm gelen sabah uçuşlarından biriydi. Kıçımı ancak öğlene doğru kaldırabiliyordum; bu da akşamdan kalmalığın en iyi tedavisiydi. Ve ömrüme 5 yıl ekledi. Onu arabayla Los Angeles Havaalanı'na götürürken kendimi hiç üzgün hissetmedim. Seks güzeldi, kahkaha da vardı. Bundan daha uygar bir şekilde zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum, ikimizin de birbirimizden beklentisi yoktu, buna rağmen sıcaklık vardı aramızda, ölü etin ölü etle buluştuğu duygusuz bir çiftleşme değildi. Bu çeşit duygusuz düzüşmelerden nefret ederdim, Los Angeles, Hollywood, Bel Air, Malibu, Laguna Beach tipi seks. İki yabancı olarak karşılaşır, iki yabancı olarak ayrılırsınız — birbirine mastürbasyon yapan kimliksiz vücutlar topluluğu. Hiçbir ahlaki değerleri olmayan insanlar genellikle kendilerini daha özgür hissetseler de aslında çoğu hissetme ya da sevme yeteneğinden yoksundur. Önüne çıkanla düzüşen sefillere dönüşürler. Ölüyü düzen ölü. Oyunlarında hiçbir kumar ya da mizah yoktur — cesedi düzen ceset. Ahlak kuralları kısıtlayıcıdır ama yüzlerce yıllık insan deneyimine dayanmaktadır. Bazı ahlak kuralları insanları fabrikalarda, kiliselerde esir ve devlet'e bağlı tutmaya yararken bazıları insanların kendilerini iyi hissetmesini sağlar. Zehirli meyvelerle iyi meyvelerin birlikte bulunduğu bir bahçe gibi. Hangisini seçip yiyeceğinizi ve hangisini bırakacağınızı bilmelisiniz.

Ne ben ona ne de o bana âşık olduğu halde Iris'le zevkli ve doyurucu günler geçirmiştik. Özen göstermek kolay, gös-

termemek zordur. Ben gösterdim. Otoparkın üst tarafında Vosvos'un içinde oturuyorduk. Biraz zamanımız vardı. Radyoyu açtım. Brahms.

"Seni tekrar görebilir miyim?" diye sordum.

"Sanmıyorum."

"Barda bir içki içmek ister misin?"

"Beni alkolik yaptın, Hank. Yürüyemeyecek kadar güçsüz hissediyorum kendimi."

"Küfelik misin?"

"Hayır."

"Birer içki içebiliriz o zaman."

"İçki, içki, içki! *Bütün* düşündüğün bu mu?"

"Hayır, ama bu gibi yerlerde biraz nefes alabilmek için iyi bir yol bu."

"Bazı şeylerle doğrudan yüzleşmeyi göze alamıyor musun?"

"Alırım ama almamayı tercih ediyorum."

"Bu kaçaklıktan başka bir şey değil."

"Herşey öyle: golf oynamak, uyumak, yemek yemek, yürümek, tartışmak, jogging yapmak, nefes almak, düzüşmek..."

"Düzüşmek?"

"Bak, lise öğrencileri gibi konuşuyoruz. Seni uçağa bindireyim."

İyi gitmiyordu. Onu öpmek istedim ama araya koyduğu mesafeden etkilendim. Bir duvar. Iris de kendini iyi hissetmiyordu sanırım, ben de öyle.

"Pekâlâ," dedi, "içeri girelim, sen içkini içmeye git. Ben de sonsuzluğa doğru uçup gideyim: gerçekten basit, kolay, acısız."

"*Pekâlâ,*" dedim.

Ve gerçekten de öyle oldu.

Geri dönüş yolu: Merkez Bulvarı'ndan doğuya, Crenshaw'dan aşağı, 8. Avenü'den yukarı, sonra Arlington'dan Wilton'a. Çamaşırlarımı almaya karar verdim ve Beverly Bulvarı'ndan dönerek Silverette Çamaşırhanesi'nin arkasın-

daki park yerine doğru sürüp Vosvos'u parkettim. Park ederken kırmızı elbiseli genç bir zenci kız yanımdan geçti. Nefis bir şekilde sallıyordu kıçını. Ne müthiş bir salınım. Sonra ne yazık ki bir bina manzaramı kapattı. Yaşam az sayıdaki kadına hoş bir zarafet vermiş, kalanını da görmezlikten gelmişti sanki. Bu tür tarifi zor bir inceliği vardı.

Yolun kenarına doğru gidip arkasından seyrettim onu. Dönüp arkasına baktığını gördüm. Sonra durup başı arkada omzunun üstünden bana dikti gözlerini. Çamaşırhaneye doğru yürüdüm. Elimde çamaşır paketiyle dışarı çıktığımda Vosvos'umun yanında duruyordu. Elimdekileri diğer kapıdan arabaya atıp şoför koltuğu tarafına yöneldim. Önümde duruyordu. Yusyuvarlak yüzlü, sakin, 27 yaşında falan biriydi. Birbirimize çok yakın duruyorduk.

"Seni bana bakarken gördüm. Neden bakıyordun bana?"

"Özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim."

"Bana neden baktığını bilmek istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla *gözlerini dikmiş* bakıyordun bana."

"Bak, güzel bir kadınsın. Güzel bir vücudun var. Seni yürürken gördüm ve baktım. Elimde değildi."

"Bu akşam buluşalım mı?"

"Çok iyi olurdu ama bir randevum var. Bir yere gitmem gerekiyor."

Yanından dolanıp sürücü tarafına yöneldim. Kapıyı açıp arabaya bindim. O da uzaklaştı. Uzaklaşırken ıslığını duydum, *Üçkâğıtçı götveren.*

Posta kutusuna baktım — bomboş. Biraz toparlanmam gerekiyordu. İhtiyacım olan şeyleri bulamıyordum. Buzdolabına baktım. Bomboştu. Dışarı çıkıp Vosvos'a atladım ve Mavi Fil tekel bayiine doğru sürdüm. Smirnoff ve biraz 7-Up aldım. Evime doğru sürerken yolun ortasında bir yerde sigara almayı unuttuğumu farkettim.

Western Avenue'dan güneye sürüp, Hollywood Bulvarı'ndan sola döndüm, sonra Serrano'dan sağa. Sigara almak için Sav-on'a gitmeye çalışıyordum. Serrano ve Sunset'in sağ kö-

şesinde siyah yüksek topuklu ayakkabıları ve mini eteğiyle bekleyen melez bir kız gözüme ilişti. Mini eteğiyle orada öyle dururken ben mavi külot parçası görebiliyordum sadece. Yürümeye başladı, ben de arkasından arabayla takip ettim. Beni farketmemiş göründü.

"Hey, bebeğim!"

Durdu. Ben de kaldırımın kenarında durdum. Arabaya doğru yürüdü.

"Nası gidiyor?" diye sordum ona.

"Tamam."

"Yem misin?" dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynasız olmadığını nerden bileyim demek istiyorum."

"Ben *senin* aynasız olmadığını nerden bileyim?"

"Yüzüme bak. Aynasıza benziyor muyum?"

"Pekâlâ" dedi. "Köşeye gidip park et. Köşede arabaya binerim."

Köşeye, Mr. Famous N.J. Sandviççisi'ne doğru sürdüm. Kapıyı açıp içeri atladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. 35'lerindeydi ve gülümserken iri bir altın diş parlıyordu ağzının ortasında. Meteliksiz birine benzemiyordu.

"*Üfleme.*"

"Yirmi dolar."

"Tamam, gidelim."

"Western'den Franklin'e doğru git, sola dön, Harvard'dan sonra sağa dön."

Harvard'a geldiğimizde parketmek zordu. Sonunda kırmızı bölgede parkettim ve dışarı çıktık.

"Beni takip et," dedi.

Lobiye gelmeden sağa döndü ve o beton merdivenlerden çıkarken ben de kıçına baka baka arkasından gittim. Garipti, ama herkesin bir kıçı vardı. Neredeyse üzüntü verici bir şeydi bu. Ama onun kıçını istemiyordum.

Ayağıdaki hole doğru izledim, sonra birkaç beton basamak daha çıktık. Asansör yerine yangın merdivenini kullanı-

yorduk. Niye böyle yaptığı konusunda bir fikrim yoktu. Aslında egzersize ihtiyacım vardı — Knut Humsun gibi yaşlılık günlerimde dev bir roman yazmaya niyetim varsa tabii.

Nihayet oturduğu yere geldik, anahtarını çıkardı. Elini tuttum.

"Bekle bir dakika," dedim.

"Ne oldu?"

"İçerden iki azman zencinin çıkıp kıçıma tekmeyi savurmayacağını nereden bileyim?"

"İçerden kimse yok. Kız arkadaşımla yaşıyorum ve evde değil. Broadway Mağazaları'nda çalışıyor.

"Anahtarı bana ver."

Kapıyı usulca açtım ve ayağımla tekmeleyip sonuna kadar ittim. Çakım yanımdaydı ama bulamadım. Arkamızdan kapıyı kapadı.

"Yatak odasına gel," dedi.

"Bekle bir dakika..."

Elbiselerin durduğu bölmeyi açıp içini araştırdım. Hiç kimse yoktu.

"Neyin peşindesin sen ahbap?"

"Hiçbir şeyin peşinde değilim."

"Hey Allahım..."

Banyoya koşup duş perdesini açtım. Kimse yoktu. Mutfağa gidip lavabonun altındaki plastik perdeyi çektim. Ağzına kadar dolu pis bir plastik çöp kutusuyla karşılaştım sadece. Öbür odayı da elden geçirdim. Çift kişilik yatağın altına baktım: bir tane boş Ripple şişesi. Dışarı çıktım.

"Gel buraya," dedi.

Ufacık bir yatak odasıydı, daha çok kameriyeye benziyordu. Üzerinde kirli çarşaflar olan portatif bir karyola vardı. Yorgan yerdeydi. Fermuarımı çözüp aletimi çıkardım.

"20 dolar," dedi.

"Gel yapış bu orospu çocuğuna! Bitir işini!"

"20 dolar."

"Biliyorum. Hakkını ver önce, işini bitir."

"*Önce* 20 dolar."

"Oo, yooo? Yirmiliği alıp da polislere ötmeyeceğini nerden bileyim? 2 metrelik basketbol kıçlı biraderinin elinde çakısıyla yetişmeyeceğini nereden bileyim?"

"*Önce* 20 dolar. Merak etme, iyi emerim."

"Sana güvenmiyorum, orospu."

Fermuarımı çekip hızla çıktım oradan. Bütün merdivenleri indim. Vosvos'a atlayıp evime yollandım.

İçmeye koyuldum. Yıldızlarım kelek atmıştı bana.

Telefon çaldı. Bobby'ydi. "Iris'i bindirdin mi uçağına?"

"Evet, Bobby, değişiklik olsun diye bu sefer ellerini ondan uzak tuttuğun için sağol."

"Bak, Hank, hepsi senin kafanda. Kıçının kılları ağardı, sen hâlâ bu piliçleri topluyorsun, genç bir kedi yanaşınca da sinirlerin bozuluyor. Kıçüstü oturuyorsun."

"Kendinden şüphe etme... güvensizlik, öyle mi?"

"Öyle..."

"Peki, Bobby."

"Neyse, Valerie gelip bir içki içer misin diyor?"

"Neden olmasın?"

Bobby boktan bir şeyler almıştı, iğrençti. Paslaştık. Bir sürü yeni teyp kasedi getirmişti. Sevdiğim şarkıcılardan Randy Newman'ın kasedi de vardı içlerinde. Bobby kasedi koydu ama ricam üzerine sesini fazla açmadı.

Randy'yi dinleyip duman çektik, sonra Valerie moda gösterisine başladı. Frederick's'ten aldığı bir düzine seksi iç çamaşırı vardı. Banyo kapısının arkasında 30 çift ayakkabısı duruyordu.

20 santimlik topukluların üstünde kıçını zıplata zıplata geldi. Zar zor yürüyordu. Kıçını sallayarak odada dolandı, şeffaf bluzundan dışarı fırlayan meme uçları sert ve koyu renkliydi. İnce, altın bir halhal takmıştı ayağına. Seksi hareketler yapıp dönerek bize doğru geldi.

"Tanrım," dedi Bobby, "Oh... Tanrım."

"Tanrının Anası! Kutsal Isa!" dedim.

Valerie yanımızdan geçerken uzanıp kıçına el attım, yaşıyordum ve kendimi harika hissediyordum. Valerie kostüm değiştirmek için kenefe gitti.

Valerie her çıkışında biraz daha güzelleşiyor, çılgınlaşıyor ve vahşileşiyordu. Süreç doruk noktasına doğru ilerliyordu.

İçtik ve duman çektik, Valerie gelip gidip üstünü değiştirdi. Bir show fırtınası.

Kucağıma oturdu, Bobby bir iki poz çekti.

Gece gelip dayanmıştı kapıya. Bir süre sonra etrafa baktığımda Valerie'yle Bobby'yi göremedim. Yatakodasına gittim, Valerie çivi gibi yüksek ökçeli ayakkabılarıyla yatakta çırılçıplaktı. Dipdiri, yağsız bir vücudu vardı.

Bobby üstündeki giysileri çıkarmamış, Valerie'nin göğüslerini emmekteydi. Valerie'nin göğüs uçları dikilmişti.

Bobby bana baktı. "Hey, moruk, acayip iyi üflediğin söyleniyor. Bu nasıl ha?"

Bobby eğilip Valerie'nin bacaklarını ayırdı. Valerie'nin yarığının kılları uzun, kıvrık ve birbirine dolanıktı. Bobby aşağılara uzandı ve klitorisini yaladı onun. Oldukça iyiydi ama ruhsuzdu.

"Bekle bir dakika, Bobby, hakkını veremiyorsun. Bırak da nasıl yapılacağını göstereyim."

Eğilip ona doğru yanaştım. Uzaklardan başlayıp merkeze doğru yaklaştım. Sonra can alıcı bölgeye ulaştım. Valerie'yi uyarmıştım. Çok fazla. Bacaklarını başıma doladı, nefes alamıyordum. Kulaklarıma bastırıyordu. Başımı ordan çektim.

"Tamam mı, Bobby, görüyorsun ya?"

Bobby cevap vermedi. Dönüp banyoya doğru yürüdü. Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım. İçince bacaklarımı teşhir etmekten hoşlanırdım. Valerie uzanıp beni yatağa doğru çekti. Sonra kamışıma doğru eğilip ağzına aldı. Pek çoğuna göre çok iyi değildi. Eski usul baştan başladı ve başka pek bir şey de yapmadı. Uzun süre uğraştı, yapamayacağımı hissettim. Başını kaldırıp yastığın üstüne dayadım ve öptüm. Sonra üstüne çıktım. 8 ya da 10 vuruş yapmıştım ki

arkadan Bobby'nin sesini duydum.

"Gitmeni istiyorum, ahbap."

"Bobby, neyin var?"

"Evine gitmeni istiyorum."

Çıktım, ayağa kalktım, ön odaya doğru yürüyüp pantolonumu ve ayakkabılarımı giydim.

"Hey, neyin var?" dedim Bobby'ye.

"Burdan gitmeni istiyorum."

"Peki, peki..."

Evime döndüm. Iris Duarte'yi uçağına bindirdiğimden beri epey zaman geçmişti. Vancouver'a ulaşmış olmalıydı. Lanet olsun. Iris Duarte, iyi geceler.

-97-

Postadan bir mektup aldım. Hollywood'dan atılmıştı.

Sevgili Chinaski,

Hemen hemen tüm kitaplarınızı okudum. Cheerokee Avenue'da bir yerde daktilo sekreter olarak çalışıyorum. Çalıştığım yere sizin bir resminizi astım. Dinletilerinizde çekilmiş bir fotoğraftan yapılmış bir poster. İnsanlar "Kim bu?" diye soruyor bana "Erkek arkadaşım," diyorum, onlar da "Aman Allahım!" diyorlar.

Öykü kitabınızı patronuma verdim, *Üç Ayaklı Hayvan.* Beğenmediğini söyledi. Nasıl yazılacağınızı bilmiyormuşsunuz. Ucuz ve boktan bir şey, dedi. Bayağı sinirlenmiş yazdıklarınıza.

Her neyse, ben yazdıklarınızı beğeniyorum ve sizinle tanışmak istiyorum. Cinsel yönden çekici olduğumu söylerler. Bunu bir denemeye ne dersiniz?

sevgiler,
Valencia.

İki telefon numarası bırakmıştı. biri işinin, biri de evinin. Saat öğleden sonra 2.30 civarıydı. İş numarasını aradım. "Evet?" dedi karşıdan bir kadın sesi.

"Valencia orada mı?"

"Ben Valencia."

"Ben Chinaski. Mektubunu aldım."

"Arayacağını biliyordum."

"Seksi bir sesin var," dedim.

"Senin de," diye cevapladı.

"Seni ne zaman görebilirim?"

"Bu akşam bir işim yok."

"Tamam. Bu akşam buluşalım o zaman."

"Peki," dedi. "İşten sonra görüşelim. Cahuenge Bulvarında Foxhole diye bir bar var, orda bekle beni. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Altı civarında buluşalım o zaman..."

Arabaya binip Foxhole'un dışına park ettim. Bir sigara yakıp bir süre bekledim. Sonra arabadan çıkıp bara doğru yürüdüm. Valencia hangisiydi? Orada durdum ve hiç kimse bir şey söylemedi. Bara gidip bir votka-7 söyledim. Sonra birinin bana seslendiğini duydum, "Henry?"

Etrafa bakındım. Barın bir bölmesinde sarışın bir kadın yalnız başına oturuyordu. İçkimi alıp oturdum. 38 yaşlarındaydı ve çekici değildi. Tohuma kaçmıştı ve biraz fazla kiloluydu. Göğüsleri çok büyüktü ama sarkıktı. Kısa kesilmiş sarı saçları vardı. Çok ağır bir makyaj yapmıştı ve oldukça yorgun görünüyordu. Pantolon, bluz ve çizme giymişti. Soluk mavi gözler. Her iki koluna da bir sürü bilezik takmıştı. Yüzü ifadesiz olmasa belki bir kerelik güzel görünebilirdi.

"Felaket sefil bir gündü," dedi. "Yorgunluktan geberiyorum."

"Kendini daha iyi hissettiğin başka bir gün buluşalım istersen."

"Ah, önemli değil. Bir iki tek atınca kendime gelirim."

Valencia garsona işaret etti. "Bir şarap daha."

Beyaz şarap içiyordu.

"Yazı işlerin nasıl gidiyor?" diye sordu, "Yeni kitap çıkardın mı?"

"Hayır ama bir roman üzerinde çalışıyorum."

"Adı ne?"

"Henüz bir ad koymadım."

"İyi bir roman olacak mı?"

"Bilmiyorum."

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Votkamı bitirdim ve bir tane daha istedim. Valencia kelimenin tam anlamıyla tipim değildi. Ondan hoşlanmamıştım. Bu tip insanlar vardır — daha onlarla karşılaşır karşılaşmaz hazzetmezsiniz.

"Çalıştığım yerde Japon bir kız var. Beni işten attırmak için ne gerekiyorsa yaptı. Patronla aram iyi, ama bu orospu bütün günümü rezil ediyor. Bir gün kıçına tekmeyi basacağım."

"Nerelisin?"

"Chicago."

"Chicago'yu sevmem," dedim.

"Ben severim."

İçkimi bitirdim, o da kendisininkini bitirdi. Valencia hesap pusulasını bana doğru itti. "Sen öder misin? Bir de karides salatası yedim."

Kapıyı açmak için anahtarımı çıkardım.

"Bu mu araban?"

"Evet."

"Bu külüstür arabaya binmemi beklemiyorsun herhalde."

"Bak, binmek istemiyorsan, binme o zaman."

Valencia arabaya bindi. Aynasını çıkarıp yol boyu makyaj yaptı. Evime uzak değildik. Park ettim.

İçerde "Ne pis bir yer. Buraya çeki düzen verecek birine ihtiyacın var," dedi.

Votka ve 7-Up'ı çıkarıp iki içki hazırladım. Valencia çizmelerini çıkardı.

"Daktilon nerede?"

"Mutfak masasının üstünde."

"Yazı masan yok ha? Yazarların yazı masaları olduğunu düşünürdüm."

"Bazılarının mutfak masası bile yoktur."

"Evlendin mi hiç?" diye sordu.

"Bir kere."

"Neden yürümedi?"

"Birbirimizden nefret etmeye başladık."

"Ben dört kere evlendim. Eski kocalarımı hâlâ görürüm. Arkadaşız."

"İçsene."

"Sinirli görünüyorsun," dedi Valencia.

"Yo, iyiyim."

Valencia içkisini bitirdi, sonra divana uzandı. Başını kucağıma koydu. Saçlarını okşamaya başladım. İçkisini tazeledim ve saçlarını okşamaya devam ettim. Bluzunun içinden göğüslerini görebiliyordum. Eğilip öptüm onu. Dili ağzımın içine girip çıkıyordu. Ondan nefret ettim. Kamışım kalkmaya başladı. Tekrar öpüştük ve bluzüne uzandım.

"Seninle bir gün biraraya geleceğimizi biliyordum," dedi.

Tekrar öptüm onu, bu sefer vahşice. Başının altında kamışımı hissetti.

"Hey" dedi.

"Bir şey değil" dedim.

"Müthiş," dedi, "ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum..."

"Ben biliyorum."

Valencia kalkıp banyoya gitti. Çıktığında çırılçıplaktı. Yatak örtüsünün altına girdi. Bir içki daha aldım. Sonra soyunup yatağa doğru gittim. Yatak örtüsünü kaldırdım. O ne iri göğüslerdi öyle. Vücudunun yarısı göğüstü. Birini becerebildiğim kadar elimle doğrultup ucumu emdim. Tepki yok. Salladım onları ve kamışımı aralarına soktum. Göğüs uçları hâlâ sertleşmemişti. Kamışımı ağzına verdim, başını çevirdi. Kıçını bir sigarayla yakmayı düşündüm. Ne devasa bir et ya-

ğınıydı. İşi bitirilmiş bezgin paçoz. Orospular hep kanımı tutuşturmuştur. Kamışım dimdik ayaktaydı ama içinde ruh yoktu.

"Yahudi misin?" diye sordum ona.

"Hayır."

"Yahudi'ye benziyorsun."

"Değilim."

"Fairfax bölgesinde yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Annen baban Yahudi mi?"

"Bana baksana, ne iş bu *Yahudi* saçmalığı?"

"Niye bozuluyorsun? En iyi arkadaşlarımın bazıları Yahudi'dir."

Göğüsleriyle oynayıp sallamaya devam ettim.

"Korkmuş gibisin sanki" dedi. "Sinirli görünüyorsun."

Kamışımı yüzüne doğru salladım.

"*Bunun* korkmuş gibi bir hali var mı?"

"Müthiş görünüyor. Nerede yaptın bütün bu damarları?"

"Onları seviyorum."

Saçından tutup başını duvara dayadım, gözlerine bakarken bir yandan da dişlerini emdim. Sonra yarığıyla oynamaya başladım. Geç uyarılan bir tipti. Sonra açılmaya başladı ve parmağımı içine soktum. Klitorise ulaşıp, onun üzerinde uğraştım. Sonra üstüne çıktım. Kamışım içindeydi. Tam anlamıyla düzüşüyorduk. Onu memnun etme gibi bir düşüncem yoktu. Valencia isteksizce sarılmıştı. Performansım bayağı iyiydi ama onda tepki yoktu. Bana ne. Üst üste pompaladım. Bir düzüşme daha. Araştırma. Hiç bir anlamda ihlal söz konusu değildi. Yoksulluk ve cahillik kendi gerçeğinden beslenir. O benimdi. Ormanda iki hayvandık ve ben onu katlediyordum. Geliyordu. Onu öptüm, dudakları nihayet açıldı. İçine yumuldum. Mavi duvarlar bizi gözlüyordu. Valencia ufak ufak sesler çıkarmaya başladı. Uyarılmıştım.

Banyodan çıktığında giyiniktim. Masada iki içki vardı. İçkilerimizi yudumladık.

"Nasıl yaşıyorsun Fairfax bölgesinde?" diye sordum.
"Seviyorum orayı."
"Seni eve götüreyim mi?"
"Zahmet olmazsa."

Faifax'ın iki blok ötesinde oturuyordu. "Şurdaki ev benimki." dedi. "Tahta kapılı olan."
"Güzel bir yere benziyor."
"Öyledir. Biraz girmez misin?"
"İçecek bir şeyler var mı?"
"Sherry içer misin?"
"Elbette."
İçeri girdik. Yerde havlular vardı. Yürürken onları divanın altına doğru ittirdi ayağıyla. Biraz sonra elinde sherry ile çıkageldi. Kalitesiz türden bir şeydi.
"Banyon nerede?" diye sordum.
Sesin duyulmasına engel olmak için sifonu çektim. Sonra da sherry'yi döktüm. Tekrar sifonu çekip çıktım.
"Biraz daha alır mısın?" diye sordu.
"Tabii."
"Çocuklar geldi," dedi "her yerin altını üstüne getirdiler."
"Çocukların mı var?"
"Evet ama Sam bakıyor onlara."
İçkimi bitirdim. "Pekâlâ, içki için teşekkürler. Gitmem gerekiyor."
"Nasıl istersen, telefon numaramı biliyorsun."
"Tamam."
Valencia kapıya kadar geçirdi beni. Orda öpüştük. Sonra doğru Vosvos'a binip uzaklaştım. Köşeden dönüp kaldırımın kenarına parketmiş bir arabanın yanına yanaşıp kapıyı açtım ve içtiğim son içkiyi çıkardım.

-98-

Sara'yla üç dört günde bir ya benim evimde ya da onun-

kinde buluşuyorduk. Beraber yatıyorduk ama seks yoktu. Yaklaşmışsak da tam olarak gerçekleştirememiştik. Drayer Baba'nın tavsiyeleri aramızda kara çalı gibi duruyordu.

Noel ve Yeni Yıl gibi tatilleri benim evde beraber geçirmeye karar vermiştik.

Sara ayın 24'ünde Vosvos kamyonetiyle öğleye doğru çıkageldi. Önce parkedişini seyrettim, sonra karşılamak için dışarı çıktım. Kamyonetin üstünde kullanılmayan bir takım eşyalar yığılıydı. Yılbaşı hediyelerim olabilirdi bunlar: bana bir yatak yapacaktı. Karyolam sefil durumdaydı, içi dışına çıkmıştı. Sara ayrıca hindi ve birtakım süslemeler de getirmişti Beyaz şarabın ve bunların parasını ödemem gerekiyordu. Ayrıca ikimiz için minik hediyeler vardı.

Eşyaları, hindiyi ve diğer ıvır zıvırı içeri taşıdık. Şilteyi, yatağı ve yayları dışarı taşıdım ve üzerine"Bedavadır" diye bir not iliştirdim. Önce karyolanın baş kısmı sonra yaylar en sonra da şilte temize havale oldu. Yoksul bir semtteydik.

Sara'nın yatağını onun evindeyken görmüştüm, hatta üsünde uyumuş, sevmiştim de. Ucuz şiltelerden nefret etmiştim hep, en azından benim satın alabildiklerimden. Hayatımın yarısını solucan vücutlu yaratıklar için yapılmış yataklarda geçirmiştim.

Sara kendi yatağını kurdu, benim için de buna benzer birşey yapmalıydı. 7 tane dörde-dört ayakla desteklenmiş tahta bir platformun (yedincisi tam ortadaydı) üstüne 10 santimlik bir sünger yerleştirdi. Sara'nın güzel fikirleri vardı. Ben gövdeyi tuttum, Sara da çivileri çaktı. Çekici iyi kullanıyordu. Sadece 50 kilo çektiği halde bu işlerde bayağı ustaydı. İyi bir yatak olacaktı.

Sara için fazla uzun sürmedi.

Sonra denedik onu — sevişerek değil tabii — Drayer Baba tepemizde gülümserken.

Noel ağacı aramak için etrafta dolandık arabayla. İlla bir ağaç alma konusunda çok hevesli değildim. (Çocukluğumun noelleri hep mutsuz geçmişti). Bu yüzden ağaç satım yerle-

rinde birşey bulamayınca pek fazla üzülmedim doğrusu. Geri dönerken Sara'nın canı sıkkın görünüyordu. Neyse ki eve gidip birkaç kadeh beyaz şarap yuvarlayınca kendine geldi, Noel süslerini, ışıklarını ve telleri etrafa — hatta saçlarına bile — asmaya koyuldu.

Noel arifesinde ve Noel gününde diğer günlerden daha çok intihar vakasına rastlandığını okumuştum bir yerde. Tatilin açık ki İsa'nın doğumuyla pek ya da hiçbir ilgisi yoktu.

Radyodaki müzik gitgide kötüleşiyordu, TV daha da berbattı, ikisini de kapadık. Sara Maine'deki annesine telefon etti. Ben de aradım annemi, hiç de o kadar kötü değildi.

"Başlangıçta," dedi Sara "annenin seni hale yola koyacağını düşünüyordum ama o senden çok yaşlı."

"Unut gitsin."

"Güzel bacakları varmış."

"Unut gitsin."

"Yaşlılığa karşı önyargılı mısın?"

"Herkesinkine ama kendiminkine değil."

"Film yıldızı gibi davranıyorsun. Her zaman kendinden 20-30 yaş genç kadınlarla mı birlikte oldun?"

"Yirmili yaşlarımdayken değil tabi."

"Pekâlâ. Kendinden yaşlı bir kadınla birlikte oldun mu hiç, daha doğrusu birlikte yaşadın mı?"

"Evet, 25'imdeyken 35'indeki bir kadınla yaşamıştım."

"Nasıl gitti?"

"Berbattı. Âşıktım ona."

"Berbat olan ne?"

"Beni okula gönderdi."

"Bu mu berbat olan?"

"Senin düşündüğün gibi bir okul değil. O fakülteydi ben de öğrenci."

"Ne oldu ona?"

"Gömdüm onu."

"Nasıl yani? Öldürdün mü?"

"İçki hakkından geldi onun."

"İyi Noeller."

"Peki. Seninkileri anlat bakalım."
"Pas geç."
"O kadar çok mu?"
"Çok fazla, yine de çok az."

30-40 dakika sonra kapı vuruldu. Sara kalkıp açtı. Bir seks sembolü adım attı içeri. Noel arifesinde. Tanımıyordum onu. Siyah bir tulum giymişti ve heybetli göğüsleri elbisesinden her an dışarı fırlayacakmış gibi gözüküyordu. Hiç böyle sergilenmiş göğüsler görmemiştim, filmler hariç.
"Merhaba, Hank!"
Beni tanıyordu.
"Ben Edie. Bir gece Bobby'lerde karşılaşmıştık."
"A?"
"Hatırlamayacak kadar sarhoş muydun?"
"Merhaba Edie. Bu Sara."
"Bobby'ye bakıyordum. Sende olabileceğini düşündüm."
"Otur da bir şeyler iç."
Edie yanımdaki sandalyeye oturdu. 25 yaşlarındaydı. Bir sigara yakıp içkisini yudumlamaya koyuldu. Sehpanın üzerine her eğilişinde bir şeyler olacak diye düşünüyordum, göğüslerin dışarı fırlayacaklarından emindim. Bunu yaparlarsa ne olacağından korkuyordum. Bilmiyordum. Hiç de göğüs meraklısı bir adam değildim. İlgi alanım bacaklardı. Ancak Edie nasıl *yapacağını* biliyordu. Korktum ve yerinde kalmalarını mı yoksa dışarı fırlamalarını mı istediğime karar veremeden yandan göğüslerini dikizledim.
"Manny'yle tanışmıştın" dedi bana "Bobby'lerde."
"Evet."
"Kıçına tekmeyi bastım. Felaket kıskanç bir herifti. Beni takip ettirmek için dedektif bile kiraladı, düşün artık! Bok çuvalı!"
"Yaa!"
"Dilenci heriflerden nefret ederim! Sapı silik yaltakçılardan iğrenirim."
" 'Bugünlerde iyi bir adam bulmak bayağı zor' " dedim.

"Böyle bir şarkı söylenirdi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllarda. Bir de şu vardı, 'Elma ağacının altında benden başkasıyla oturma.' "

"Hank, saçmalıyorsun..." dedi Sara.

"Bir içki daha al Edie," dedim ve içkisini tazeledim.

"Erkekler öyle *boktan* şeyler ki," diye devam etti. "Geçen gün bir bara girdim. Dört herifle birlikteydim, yakın arkadaşlarım. Biralarımızı höpürdeterek, *gülerek oturuyorduk,* yani işte, *vakit geçiriyorduk,* kimseyi rahatsız ettiğimiz yoktu. Sonra bilardo oynamak geldi aklıma. Bilardo oynamayı severim. Bir kadın bilardo oynadığında klasını ortaya koyar diye düşünürüm."

"Ben bilardo oynayamam," dedim "hep yeşili sürerim. Üstelik kadın da değilim."

"Her neyse, masadan kalktım, kendi kendine bilardo oynayan bir adam vardı. Ona doğru gidip 'Baksana, epeydir oynuyorsun bu masada. Arkadaşlarım ve ben oynamak istiyoruz. Masayı bir süreliğine bize bırakabilir misin?' Dönüp bana baktı. Bekledi. Sonra *dudağını büküp* alaycı bir ifadeyle 'Pekâlâ!' dedi.

Edie etrafta dolaşıp anlattıklarını canlandırıyordu, ben de bu arada şeylerine dikiz atmaya devam ediyordum.

"Arkadaşlarımın yanına gidip 'Masa bizim' dedim. Nihayet herif son topunu atmaya hazırlanırken arkadaşlarından biri gelip 'Hey Ernie, masayı bırakıyormuşsun, duyduğuma göre' dedi. Herif arkadaşına *ne dedi,* biliyor musun? Ona 'Haa. O orospuya bırakıyorum masayı!' Bunu duyar duymaz TEPEM ATTI! Herif son topunu atmak için masaya eğildi. Bilardo sopasını kaptım ve herif atış yapmak için eğildiğinde kafasına indiriverdim. Adam ölü gibi masaya yığıldı. Barda tanınıyordu. Bir taraftan onun arkadaşları öbür taraftan benimkiler harekete geçti. *Bir sürü gürültü, patırtı!* Şişeler havada uçuyor, aynalar yere iniyordu. Oradan nasıl çıkabildim bilmiyorum ama çıktık işte bir şekilde. Biraz duman var mı?"

"Var ama pek iyi saramam."

"Ver bana, ben hallederim."

Edie sımsıkı, ince bir cigara sardı. İçine çekti tıslayarak, sonra bana uzattı.

"Neyse, ertesi gece yine gittim oraya, yalnız. Barmenlik yapan bar sahibi beni tanıdı. Adı Claude'dur. 'Claude' dedim ona, dün olanlar için üzgünüm ama masadaki herif orospu çocuğunun biriydi. Bana orospu dedi.' "

Hepimizin içkilerini tazeledim. Göğüsleri her an dışarı fırlayabilirdi.

"Bar sahibi 'Önemli değil, unut gitsin' dedi. İyi bir herife benziyordu. 'Ne içmek istersin?' diye sordu. Barda biraz oturup iki üç bedava içki içtim. 'Bir garsona ihtiyacım var, görüyorsun?' dedi."

Edie cigaradan bir fırt çekip devam etti. "Bana öbür garsondan bahsetti. 'Kız adamları iyi beceriyordu ama bir sürü de sorun yaratıyordu. Bir adamı diğerine karşı kullanıyordu. Her zaman sahnedeydi. Anladığıma göre orospuluk yapmak için bir tezgâh olarak kullanıyormuş burasını!' "

"Gerçekten mi?" diye sordu Sara.

"Herifin dediğine göre öyle. Neyse bana garsonluk yapmamı teklif etti. Ve 'Numara çevirmek yok ama!' dedi. Ben de ona bu saçmalığı kesmesini, öyle biri olmadığımı söyledim. Düşünüyorum da belki şimdiye kadar bir sürü para biriktirmiş ve U.C.L.A.'ya gitmiş olurdum, kimyager olmak ve Fransızca okumak, hep yapmak istediğim şeylerdir. Sonra 'Gelsene buraya, stoklarımızın durduğu yeri göstereyim, bu arada bir önlük buluruz sana, denersin. Oldukça yeni sayılır, senin ölçülerine de uygun' dedi. Onunla birlikte o küçük karanlık odaya gittim. Sonra sarılmaya çalıştı herif, itip uzaklaştırdım. Sonra 'Sadece ufak bir öpücük ver bana,' dedi. 'Siktir ol git' dedim. Dazlak kafalı, şişko, kısa boylu bir herifti. Dişleri takmaydı, yanaklarında üzerinde kıllar çıkmış siyah siğiller vardı. Üzerime doğru geldi. Bir eliyle popoma asılırken öbürüyle memelerime sarkmaya çalışıyordu. Öpmeyi denedi. İtip uzaklaştırdım gene 'Bir karım var,' dedi. 'Karımı seviyorum, merak etme.' Yine geldi üzerime, bir diz attım, *nereye*

olduğunu tahmin edersin. Hiçbir şey yok gibiydi orasında, geri çekilmedi bile. 'Sana *para* veririm' dedi. 'Sana nazik davranırım!' Bokunu yiyip gebermesini söyledim ona. İşte bir iş daha kaybettim böylece.

"Üzücü bir hikâye," dedim.

"Dinle," dedi Edie. "Ben artık gideyim. Mutlu Noeller. İçkiler için sağol."

Kalkıp kapıya gitti, açtı. Avluya çıktı. Geri dönüp yerime oturdum.

"Seni orospu çocuğu," dedi Sara.

"Ne oldu?"

"Ben burada olmasaydım onu becerirdin."

"Tanımıyorum bile kadını."

"O göğüsleri! Aklın başından gitti! Ona *bakmaya* bile korktun."

"Noel arifesi ne demeye dolanıyor etrafta?"

"Bunu niye ona sormadın?"

"Bobby'ye baktığını söyledi."

"Burada olmasaydım onu becerirdin."

"Bilmiyorum. Bilmem de mümkün değil..."

Sara ayağa kalkıp bağırdı. İçini çeke çeke ağlamaya başladı. Sonra öbür odaya gitti. İçkimi tazeledim. Duvarlardaki renkli ışıklar yanıp sönüyordu.

-99-

Sara hindi için sos hazırlıyor, ben de mutfakta oturmuş onunla konuşuyordum. İkimiz de beyaz şarap içiyorduk.

Telefon çaldı. Gidip açtım. Debra'ydı. "Sana iyi Noeller dilemek istiyorum, fitil."

"Sağol, Debra. Sana da Mutlu Noeller."

Biraz konuştuk, sonra yerime dönüp oturdum.

"Kimdi?"

"Debra."

"Nasılmış?"

"İyi herhalde."

"Ne istiyor?"

"Mutlu noeller demek için aramış."

"Bu hindiye bayılacaksın, içindekilere de. Çok güzel. İnsanlar zehir yiyor, safi zehir. Amerika bağırsık kanserinin bu kadar yaygın olduğu pek az ülkeden biriymiş."

"Yaa, kıçım kaşınıyor, ama hemoroitten olmalı. Bir defa kestirmiştim onları. Ameliyat etmeden önce bu küçük yılanı çekiyorlar ve ışık tutup bakıyorlar kanser var mı diye. Yeni bir biçim veriyorlar sana."

"Telefon çaldı. Gidip açtım. Cassie'ydi "Ne yapıyorsun?"

"Sara'yla hindi yapıyoruz."

"Seni özledim."

"Sana da mutlu Noeller. İş nasıl gidiyor?"

"Eh işte. 2 Ocak'a kadar tatildeyim."

"Mutlu Noeller Cassie."

"Ne oluyor sana allah aşkına?"

"Kafam kıyak biraz. Günün bu saatinde beyaz şaraba alışkın değilim de."

"Bir ara beni ara."

"Tabii."

Mutfağa döndüm. "Cassie'ydi. İnsanlar Noel'de arıyorlar. Belki Drayer Baba da arar."

"Hayır."

"Niçin?"

"Hiç sesli konuşmadı o. Hiç konuşmadı ve paraya elini sürmedi."

"Ne güzel. Ver de biraz tadayım su sostan."

"Peki."

"Bakayım - fena değil."

Yine telefon çaldı. Hep böyle olurdu. Bir kere çalmaya görsün susturamazdınız. Yatak odasına gidip açtım.

"Alo," dedim "kimsiniz?"

"Seni orospu çocuğu. Tanımıyor musun?"

"Galiba hayır." Sarhoş bir kadın sesiydi.

"Bil bakalım."

"Bekle. Buldum! *Iris!*"

"Evet. *Iris.* Hamileyim!"

"Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Ne fark eder?"

"Haklısın galiba. Vancouver'da işler nasıl?"

"İyidir. Hoşçakal."

"Hoşçakal."

Tekrar mutfağa döndüm.

"Kanadalı dansözdü," dedim Sara'ya.

"Nasılmış?"

"Noel sarhoşluğu içinde kafasına göre takılıyor herhalde."

Hindiyi fırına koydu ve ön odaya gittik. Biraz gevezelik ettikten sonra yine telefon çaldı. "Alo," dedim.

"Henry Chinaski mi?" Genç bir erkek sesiydi.

"Evet."

"Yazar Henry Chinaski, değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bel Air'den bir grup arkadaşız ve yazdıkların çok hoşumuza gidiyor, ahbap! Öyle hayranız ki onlara, seni *ödüllendireceğiz!*"

"Oo?"

"Yaa. 6'lık biralarımız alıp damlıyoruz oraya."

"Kıçına sok birayı sen."

"Ne?"

" 'Kıçana sok!' dedim."

Kapadım.

"Kimdi?" diye sordu Sara.

"Bel Air'den 3-4 okuyucu kaybettim. Ama değdi."

Hindi pişmişti. Fırından çıkarıp düz, büyük bir tabağa koydum, daktiloyu ve kâğıtları kaldırıp hindiyi masaya koydum. Ben hindiyi parçalarken Sara sebzeleri getirdi. Oturduk. Tabaklarımıza servis yaptık. Güzel görünüyordu.

"O koca memeli kadın bir daha gelmez umarım," dedi Sa-

ra. Bunu düşünmek bile onu çileden çıkarıyordu.

"Gelirse bir parça veririm ona."

"*Ne?*"

Hindiyi gösterdim "'Bir parça veririm ona' dedim. Sen de seyredersin."

Sara çığlık attı. Ayağa kalktı. Titriyordu. Sonra yatak odasına koştu. Hindime baktım. Yiyemiyordum. Yine yanlış düğmeye basmıştım. İçkimi alıp ön odaya gidip oturdum. 15 dakika bekledim, sonra da hindiyi ve sebzeleri buzdolabına koydum.

Sara ertesi gün evine gitti, ben de öğleden sonra üç civarı soğuk hindi sandvici yaptım kendime. Saat 5 civarı yeri göğü inletircesine vuruldu kapı. Açtım. Tammie'yle Arlene'di. Kafaları epey dumanlıydı. İçeri girip etrafta dolandılar, bir ağızdan konuşuyorlardı.

"*İçecek* bir şeyin var mı?"

"Lanet olası, Hank, *içecek* bir şeyin var mı?"

"Nasıl geçiyor *boktan* Noelin?"

"Yaa, nasıl geçiriyorsun boktan *Noelini* ahbap?"

"Buz kutusunda biraz birayla şarap olacak" dedim onlara.

(Bir eski toprağı hemen anlarsınız: buzdolabına buz kutusu der.)

Dansederek mutfağa girip buz kutusunu açtılar.

"Hey, *hindi* var burda!"

"Karnımız aç, Hank! Biraz hindi alabilir miyiz?"

"Tabii."

Tammie tek ayağının üstünde sıçrayıp bir parça aldı. "Hey, berbat bir şey bu! Baharat atalım biraz içine!"

Arlene elinde et parçasıyla geldi "Ya, baharat istiyor bu. Fazla tatlı. Baharatın var mı?"

"Dolapta," dedim.

Mutfağa koşup hindiye baharat boca etmeye başladı.

"İşte! Şimdi bir şeye benziyor."

"Yaa, şimdi adama *benzedi!*"

"Taze hindi, boktan bir şey!"

"Yaa, boktan!"

"Ben biraz *daha* alacağım!"

"Ben de. Ama *baharat* atmak lazım içine."

Tammie mutfaktan çıkıp oturdu. Hindinin bir bacağını temizlemişti. Sonra bacak kemiğini alıp ortadan ikiye ayırdı ve kemiği kemirmeye başladı. Şaşırdım. Kemiği yiyor, büyük parçaları halıya tükürüyordu.

"Hey, kemiği yiyorsun!"

"Yaa, çok *güzel!*"

Tammie biraz daha almak için mutfağa gitti.

Biraz sonra ikisi de ellerinde birer birayla çıktılar.

"Sağol, Hank."

"Yaa, sağol, ahbap."

Oturup biralarını içtiler.

"Eee, artık gidelim biz," dedi Tammie.

"Yaa, gidip yeni yetme lise çocuklarını halledeceğiz."

"Ya!"

Zıplayıp kapıya koştular. Mutfağa gidip buzdolabına baktım. Zavallı hindi bir kaplan tarafından ayaklar altına alınmış gibi görünüyordu — gövde baştan başa yarılmıştı. İğrenç görünüyordu.

Sara ertesi akşam uğradı.

"Hindi nasıl?" diye sordu.

"İyi."

Gidip buzdolabının kapısını açtı. Bir çığlık attı, dışarı çıktı.

"Aman Allahım, ne *oldu?*"

Tammie ve Arlene uğradı da. Bir haftadır kursaklarına lokma girmemişe benziyorlardı."

"Oo, iğrenç bir şey bu, kalbime inecek!"

"Özür dilerim. Onları durdurmalıydım. Kafaları epey dumanlıydı."

"Pekâlâ, yapabileceğim tek bir şey var."

"Nedir o?"

"Sana ancak güzel bir hindi çorbası yapabilirim. Gidip bi-

raz sebze alayım."

"Tamam." Yirmi kâğıt verdim ona.

Sara o akşam çorba yaptı. Çok lezzetliydi. Sabahleyin evden ayrılırken çorbayı nasıl ısıtacağım konusunda talimatlar vermeyi de ihmal etmedi.

Tammie saat 4 civarında kapıyı çaldı. İçeri aldım. Doğru mutfağa yollandı. Buzdolabının kapısı açıktı.

"Hey, çorba ha?"

"Yaa."

"Güzel mi bari?"

"Yaa."

"Biraz denesem mi?"

"Olur."

Tencereyi ocağın üzerine koyduğunu duydum. Sonra da çorbayı kaşıkladığını.

"Hay allah! Ne *tatsız* bir şey! *Baharat* lazım buna!"

Tencereye kaşık kaşık baharat boca ettiğini duydum. Sonra da tadına baktı.

"Şimdi *daha iyi*. Yine de biraz daha baharat istiyor. Ben *İtalyanım,* biliyorsun. Şimdi... hımın... daha iyi! Biraz ısınsın. Bir bira alabilir miyim?"

"Tabii."

Birayla içeri gelip oturdu.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

"Hiç bilmeyeceksin bunu."

"Play Pen'deki işime geri döneceğim galiba."

"Harika."

"Bayağı iyi bahşiş bırakan tipler geliyor oraya. Adamın biri bana her gece bir beşlik bahşiş bırakıyordu. Bana âşıktı. Ama hiç çıkma falan teklif etmedi. Sadece kesiyordu beni. Garip biriydi Cerrahmış, bazen beni yürürken seyredip mastürbasyon yapardı. Kokusundan anlardım, yani!"

"Ee, ne yaptın adamı..."

"Çorba hazır galiba. İster misin?"

"Hayır, sağol."

Tammie içeri gitti ve tencereyi kaşıkladığını duydum. Uzun zaman kaldı içerde. Sonra çıktı.

"Cumaya kadar bir beşlik borç verir misin bana?"

"Hayır."

"O zaman bir iki teklik ver bari."

"Hayır."

"Peki bir dolar olsun."

Bir avuç dolusu bozukluk verdim ona. Bir dolar otuz yedi sent tutuyordu.

"Sağol," dedi.

"Bir şey değil"

Sonra çıkıp gitti.

Ertesi akşam yine geldi Sara. Hiç bu kadar sık uğradığı olmazdı, tatil sezonundan olmalıydı, herkes kayıptı, yarı-kaçık ve korkuya kapılmış. Hazır beyaz şarabım vardı, ikimize de birer tane doldurdum.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Zar zor ayakta duruyoruz."

"Müşteriler nerede?"

"Hepsi şehir dışında, bir yerlere dağıldılar."

"Bütün tasarılar, girişimler bir şekilde delinir bir gün."

"Hepsi değil. Bazıları hep yolunda götürüyor, hep tıkırında gidiyor işleri."

"Doğru."

"Çorba nasıl?"

"Neredeyse bitti gibi."

"Sevdin mi?"

"Fazla tadamadım doğrusu."

Sara mutfağa yürüyüp, buzdolabının kapısını açtı.

"Ne oldu çorbaya? Acayip görünüyor."

Çorbayı tattığını duydum. Sonra lavaboya gidip tükürdü.

"Tanrım, zehir atılmış içine! Ne oldu? Yoksa Tammie'yle Arlene tekrar gelip *çorbayı* da mı içtiler?

"Sadece Tammie."

Sara bağırmadı. Sadece çorbanın geri kalanını lavaboya

döküp çöpe doğru koştu. Ses çıkarmamaya çalışarak sessizce ağladığını duyabiliyordum. Zavallı hindinin başına gelmeyen kalmamıştı Noel'de.

-100-

Yeni Yıl Gecesi de benim için kötü geçen diğer gecelerden biriydi.

Annemle babam Yeni Yıl Gecesi Los Angeles'e kadar şehir şehir Noel anının yaklaştığını radyoda dinlemekten hep büyük keyif alırlardı. Kâğıt fişekler havada uçuşur, ıslıklar ve kornalar çalınır, amatör içiciler kusar, kocalar başka heriflerin karılarıyla cilveleşir, karılar da kim olursa onunla flört ederdi. Herkes öpüşür, banyoda, tuvalette bazen de açıkça, özellikle geceyarısı elleşirlerdi. Güllerin Geçişi Turnuvası ve Gül Kâsesi oyunundan söz açılmayıp dehşetli aile kavgaları yaşanırdı ertesi gün.

Sara Yeni Yıl Arifesi'nde erkenden geldi. Büyülü Dağ, uzay filmleri, *Star Trek,* bazı rock grupları, kremalı ıspanak, doğal gıdalar gibi şeyler onu bayağı heyecanlandırıyordu. Yine de gördüğüm en sağduyu sahibi kadınlardan biriydi. Belki Joanna Dover'ın iyilik ve şefkatiyle kaşılaştırılabilirdi. Sara o zamanki diğer kadınlarımdan çok daha güzel ve inançlı biriydi, dolayısıyla yeni yıl hiç de öyle kötü geçmeyecekti.

Bölgesel TV'de haber yayıncısı bir sersem "Mutlu Yeni Yıllar" dilemişti bana. Yabancı birinin bana "Mutlu Yeni Yıllar" dilemesinden hiç hoşlanmazdım. Kim olduğumu nereden biliyordu ki? 5 yaşındaki bir çocuğu ayaklarından telle tavana asıp yavaş yavaş parçalara ayıran bir adam da olabilirdim.

Sara'yla birbirimizi kutlamaya ve içmeye koyulduksa da dünyanın yarısı sizinle birlikte sarhoş olmaya çabalarken sarhoş olmak hiç de kolay değildi.

"Pek öyle kötü bir yıl değildi," dedim Sara'ya. "Kimse öldüremedi beni."

"Ve sen hâlâ her gece içip, her gün öğlende kalkabiliyorsun."

"Bir yıl daha ayakta durabilirsem."

"Kartlaşmış alkolik bir boğasın."

Kapı vuruldu. Gözlerime inanamıyordum. Folk-rockçı Dinky Summers ile kız arkadaşı Janis'ti.

"Dinky!" diye haykırdım. "Hey, *şuna bak,* ahbap, neler oluyor?"

"Bilmem, Hank. Bir uğrayalım dedik."

"Janis bu Sara. Sara... Janis."

Sara gidip iki bardak daha getirdi. İçkileri doldurdum. Fazla konuşma yoktu.

"On yeni parça yaptım. Galiba iyiye gidiyorum."

"Evet," dedi Janis, "gerçekten öyle."

"Hey, baksana ahbap, o akşam, sen okumaya başlamadan önce çıktığım akşam... söylesene, Hank, *o kadar* kötü müydüm?"

"Dinle, Dinky, seni kırmak istemem ama müzik dinlemekten çok içmekle meşgüldüm o gece. Kendi derdime düşmüştüm, sahneye çıkmaya hazırlanıyordum, midem bulanıyordu."

"Kalabalığın önünde dirilmeyi *çok severim* ve onlara ulaştığımda ve beğenildiğimde kendimi cennette hissederim."

"Yazmak farklı. Yalnızsın, canlı izleyici gibi bir sorun yok."

"Haklısın galiba."

"Ben de oradaydım," dedi Sara. "Sahnede iki kişi yardım etmek zorunda kalmıştı Hank'e. Küfelikti ve midesi bulanıyordu."

"Baksana Sara," dedi Dinky. "Benim gösterim *o kadar* kötü müydü?"

"Hayır, değildi. Sadece Chinaski için sabırsızlanıyorlardı. Başka herşey rahatsızlık veriyordu onlara."

"Sağol Sara."

"Folk-rock bana pek keyif vermez" dedim.

"Nelerden hoşlanırsın?"

"Hemen hemen bütün Alman klasik bestecileri artı birkaç Rus."

"On yeni parça yaptım."

"Belki bize birşeyler söylersin ha?" diye sordu Sara.

"Ama gitarın yok değil mi, var mı?" diye sordum.

"Oo, *var,*" dedi Janis, "her zaman yanında taşır."

Dinky kalkıp arabasından gitarını getirdi. Halının üzerinde bacak bacak üstüne atarak oturdu ve aletini akort etmeye başladı. Gerçek bir canlı müzik dinleyecektik. Hemen başladı. Tok, güçlü bir sesi vardı. Duvarlarda yankılanıyordu. Şarkı bir kadın hakkındaydı. Dinky ve bir kadının ayrılışı hakkında. Çok kötü değildi. Belki sahnede para ödeyen insanlara okuyunca çok daha iyi olabilirdi. Ama önünüzde halıda oturup söylerken bunu kestirmek hiç de kolay değildi. Son derece kişisel ve can sıkıcı bir şeydi bu. Yine de aslında çok kötü olmadığına karar verdim. Ama başı beladaydı. Yaşlanıyordu. Altın bukleler soluyor ve iri masum gözler canlılığını kaybediyordu. Yakında işi tamamdı.

Alkışladık.

"*Çok iyi*, ahbap," dedim.

"Beğendin mi *gerçekten,* Hank?"

Elimi havada salladım.

"Biliyorsun, senin yazdıklarına hep hayranımdır," dedi.

"Sağol, dostum."

Başka bir şarkıya geçti. O da bir kadın hakkındaydı. Onun kadını,eski-kadınlarından: Bütün gece dışardaydı kadın. Esprili bir şarkıydı ama bunun tesadüfen böyle olduğundan emindim. Her neyse, Dinky şarkısını bitirdi ve alkışladık. Başka bir şarkıya başladı.

Dinky'ye ilham gelmişti. Kapsamlı bir repertuarı vardı. Ayaklarını büküp döndürüyor, bize kendini dinletiyordu. Gerçekte o biraz da *buydu.* Pek iyi görünmüyordu ve doğru düzgün seslendiremiyordu şarkıları, oysa şarkıların kendileri duyulduğundan çok daha iyiydi. Bunu düşünmek keyfimi öyle bozmuştu ki sakınmasızca övemiyordum onu. Karşınızda oturan bir adama yetenekleri konusunda yalan söyle-

mek yalanların en affedilmezidir bence, çünkü bu ona devam et demektir, devam etmek de gerçek bir yeteneği olmayan bir adam için seçilecek en kötü yoldur, yaşamını boşa harcamaktır kısacası.

Dinky sonraki şarkıya geçti. On şarkıyı da söyleyecekti anlaşılan. Dinledik ve alkışladık ama en azından ben artık coşkuyla alkışlayamıyordum.

"Üçüncü satır, Dinky, hoşuma gitmedi," dedim.

"Ama *gerekiyor,* görüyorsun, çünkü..."

"Biliyorum."

Dinky devam etti. Bütün şarkılarını söyledi. Bu da epey zaman almıştı. Arada molalar vermişti. Sonunda Yeni Yıl'a girdiğimizde Dinky, Janis, Sara ve Hank hâlâ beraberdiler. Allahtan gitarın kılıfı kapanmıştı. Kararında oybirliğine varamayan jüri.

Dinky ve Janis saat bir civarında ayrıldılar ve Sara'yla ben de yatağa gittik. Sarılıp öpüşmeye başladık. Daha önce söylediğim gibi öpüşme meraklısı bir adamdım. Elimde değildi bu. Gerçek bir öpüşme pek nadirdir. Sinamalarda ve TV'de bu işi doğru düzgün yapamazlar. Sarayla ben yataktaydık, vücutlarımız birbirine değiyor, bol bol ve keyifle öpüşüyorduk. Sara gerçekten kendini bırakıyordu. Geçmişte de hep böyle olmuştu. Drayer Baba oradan biri izliyordu — o benim kamışımı tutar, ben de onunkini okşardım, sonra kamışımı kendininkine sürter, sabahlayin kamışımın derisi sürtülmekten kıpkırmızı olmuş bir şekilde uyanırdım.

Sürtünme faslına başladık. Sonra aniden kamışımı tutup yarığının içine soktu.

Şaşırdım. Ne yapacağımı bilemedim.

Yukarı aşağı mı olacaktı? Yoksa içeri, dışarı mı? Bisiklete binmek gibiydi: hiç unutmazdınız. Gerçekten güzel bir kadındı. Kendimi tutamıyordum. Parlak kızıl saçlarından tutup ağzını kendiminkine doğru çektim ve boşaldım.

Kalkıp banyoya gitti. Yatak odasının mavi tavanına bakıp, Drayer Baba, onu affet, dedim.

Ne yazık ki hiç konuşmadığı ve paraya el sürmediği için

ondan ne cevap bekleyebilirdim ne de para verebilirdim.

Sara banyodan çıktı. İncecik, bronz bir teni vardı, büyüleyiciydi. Sara yatağa girdi ve öpüştük. Ağızlarımız açık, rahat bir aşk öpücüğüydü.

"Mutlu Yeni Yıllar," dedi.

Birbirimize sarılıp uyuduk.

-101-

Tanya diye biriyle mektuplaşıyordum ve 5 Ocak akşamı telefon etti. Betty Boop'unki gbi heyecanlı, seksi bir sesi vardı. "Yarın akşam oraya geliyorum. Beni havaalanından alır mısın?"

"Nasıl tanıyacağım seni?"

"Beyaz bir gül takacağım."

"*Harika.*"

"Dinle, gelmemi istediğinden emin misin?"

"Evet."

"Pekâlâ. Orada olacağım."

Telefonu kapadım. Sara'yı düşündüm. Ama Sara'yla ben evli değildik. Erkeğin hakkı vardı. Bir yazardım ben. Pis yaşlı bir moruktum. İnsan ilişkileri doğru düzgün yürümüyordu nasılsa. İlk iki hafta herşey canlı gider, sonra taraflar ilgilerini kaybederlerdi. Maskeler düşer, gerçek yüzler görünmeye başlar: çatlaklar, bönler, kaçıklar, kinciler, sadistler, katiller. Modern toplum kendi türünü yaratmıştı ve insanlar birbirleriyle besleniyorlardı. Ölümle düello gibiydi — lağım çukurunda. Bir insan ilişkisine umutlu bakacağınız en uzun sürenin 1,5-2 yıl olduğu fikrindeydim. Siyam Kralı Mongut'un 9.000 karısı ve cariyesi vardı; Tevrat'taki Kral Süleyman'ın 700 karısı, Saksonyalı August'ün 365 karısı vardı, yılın her günü için bir tane. Rakamlarla güvence.

Sara'yı aradım. Ordaydı.

"Merhaba," dedim.

"Aradığına sevindim," dedi. "Seni düşünüyordum."

"Sağlıklı gıda işi nasıl gidiyor bakalım?"

"Kötü değildi bugün."

"Fiyatlarını arttırmalısın. Ucuza veriyorsun."

"Batmadan ayakta kalabilirsem vergi ödemek zorunda kalmayacağım."

"Dinle, biri aradı beni bugün."

"Kim?"

"Tanya."

"Tanya mı?"

"Evet. Yazışıyoruz. Şiirlerimi beğeniyor."

"Mektubu gördüm. Onun yazdığını. Ortada duruyordu. Önü açık fotoğrafını gönderen kız değil mi o?"

"Evet."

"Ve seni görmeye geliyor."

"Evet."

"Hank, rahatsızım, rahatsızdan da beterim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Geliyor. Onu havaalanında karşılayacağımı söyledim."

"Ne *yapmaya* çalışıyorsun? Nedir bunların anlamı?"

"Belki iyi bir adam değilim. İnsanlar kısım kısım, çeşit çeşittir, biliyorsun."

"Bu cevap değil. Ya sen, ya ben? Ya biz? Ucuz bir yerli filmdeki gibi konuşmak istemiyorum ama duygularım bırakmıyor."

"O geliyor. Bu ilişkimizin sonu mu olacak yani?"

"Hank, bilmiyorum. Galiba öyle. Buna tahammül edemem."

"Bana karşı çok iyisin. Her zaman ne yaptığımdan emin olamıyorum."

"Ne kadar kalacak burada?"

"2-3 gün sanırım."

"Neler hissettiğimi anlamıyor musun?"

"Sanırım..."

"Peki, gittiği zaman bana haber ver, o zaman düşünürüz."

"Tamam."

Banyoya gidip yüzüme baktım. Berbat görünüyordum. Sakalımdaki beyazlaşmış kılları, kulağımın etrafındaki kılları kestim. Merhaba ölüm. Neredeyse 6 on yıl geçirmiştim. Çok daha önce de teslim alabilirdin beni. Yüzünü görmüştüm defalarca. Bir hipodromun yanına gömülmeyi isterdim... atların koşuşunu duyabileceğim.

Ertesi sabah havaalanına gidip bekledim. Erken gitmiştim, bu yüzden bara gidip oturdum. İçkimi ısmarladım ve birinin hıçkırarak ağladığını duydum. Etrafa baktım. Arka masalarda bir kadın ağlıyordu. Genç bir zenci kadındı — açık tenliydi — mavi dar bir elbise vardı üzerinde ve sarhoştu. Ayaklarını sandalyenin üzerine koymuştu. Elbisesi açılmış, uzun, düzgün, ve seksi bacakları ortaya çıkmıştı. Bardaki her erkeğin kamışını ayağa dikebilirdi. Bakmaktan kendimi alamadım. Ateşli biriydi. Onu evdeki koltuğun üstünde, bacaklarının tümünü açmış olarak gözümde canlandırmaya çalıştım. Bir içki daha söyleyip yanına doğru gittim. Kamışımın kalktığını göstermemeye çalışarak orada durdum.

"İyi misin?" diye sordum. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, bana bir stinger alır mısın?"

Stingerları alıp geri geldim. Ayağını sandalyeden çekmişti. Yanına oturdum. Bir sigara yaktı ve baldırlarını benimkine yanaştırdı. Ben de bir sigara yaktım. "Adım Hank," dedim. "Ben de Elsie," dedi. Bacağımı onunkine yanaştırdım, usul usul aşağı yukarı oynattım. "Tesisat malzemeleri işi yapıyorum" dedim. Elsie cevaplamadı.

"Orospu çocuğu beni terketti," dedi nihayet, "ondan nefret ediyorum, Tanrım. Ondan ne kadar nefret ettiğimi tahmin edemezsin."

"Hemen herkesin 6 ya da 8 defa başına gelir bu."

"Belki ama bunun bana bir yararı olmuyor. Onu öldürmek istiyorum."

"Takma şimdi bunları."

Uzanıp dizini okşadım. Öyle sertleşmiştim ki acımaya

başlamıştı. Her an boşalabilirdim.

"Elli dolar," dedi Elsie.

"Ne için?"

"İstediğin her şekilde."

"Havaalanında mı çalışıyorsun?"

"Evet. Girl Scout şekerlemesi satıyorum."

"Özür dilerim. Başının dertte olduğunu düşünmüştüm. 5 dakika sonra annemle buluşacağım."

Kalkıp uzaklaştım. *Bir yollu!* Dönüp Elsie'ye baktım. Ayağını tekrar sandalyeye koymuş, bacaklarını biraz daha açmıştı. Neredeyse geri dönecektim. Allah canını almasın senin Tanya!

Tanya'nın uçağı yaklaştı, çarpmadan yere indi. Durup bekledim, biraz arkamda gelenleri karşılamaya gelen kalabalık vardı. Nasıl biriydi Tanya? Kendimin neye benzediğini düşünmek istemiyordum. İlk yolcular indi, bekliyordum.

Oo, *şuna* bakın! Keşke *şu* Tanya olsaydı!

Ya da şu. Aman Allahım. Bütün o kalçalar. Sarı giymiş, gülümsüyor.

Ya da şurdaki... mutfağımda bulaşıkları yıkarken.

Ya da ordaki... bana bağırırken, bir umut daha suya düştü.

Uçaktan gerçek *kadınlar* inmeliydi.

Birinin arkama vurduğunu hissettim. Döndüm ve o ufacık çocuğu gördüm. 18 civarındaydı. İnce uzun bir boyun, yuvarlak omuzlar, uzun bir burun, ama göğüsler, evet, *ve* bacaklar ve popo, evet.

"Benim," dedi.

Yanaklarından öptüm. "Valizin var mı?"

"Evet."

"Bara gidelim. Valiz beklemekten nefret ederim."

"Olur."

"Ufacık bir şeysin..."

"40 kiloyum."

"Aman Tanrım." Ortadan ikiye katlayabilirdim. Bir çocu-

ğa tecüvüz eder gibi.

Bara gidip oturduk. Garson kız Tanya'ya kimliğini sordu. Kız hazırlamıştı.

"18 gösteriyorsun," dedi garson.

" Biliyorum," diye cevapladı Tanya, Betty Boop sesiyle. "Bir viski alacağım."

"Bana da bir konyak," dedim garsona.

Zenci melezi iki bölme ötede eteklerini kıçına kadar açmış oturuyordu. Donu pembeydi. Beni kesiyordu. Garson içkilerle birlikte geldi. İçkilerimizi yudumlamaya koyulduk. Melezin yerinden kalktığını gördüm. Sallana sallana bizim bölmeye doğru geldi. İki elini masanın üzerine koyup eğildi. Nefesi içki kokuyordu. Bana baktı.

"Haa, *annen* bu ha, orospu çocuğu seni!"

"Anneler bunu yapamaz."

Elsie Tanya'ya baktı. "Viziten ne tatlım?"

"Siktir git," dedi Tanya.

"İyi yalar mısın?"

"Kes. Suratını sarıdan mora çeviririm."

"Nasıl yapıcan bunu. Fasulye torbasıyla mı?"

Sonra kıçını sallaya sallaya uzaklaştı. Yerine dönmüş muhteşem bacaklarını uzatmıştı yine. Neden her ikisini birden alamıyordum? Kral Mongut'un 9.000 karısı vardı. Düşünün: 9.000 bölü 365 gün. Tartışmaya gerek yok. Âdet dönemi yok. Psikolojik baskı yok. Sadece ziyafet, ziyafet ve ziyafet. Kral Mongut için ölmek çok zor olmuştu herhalde, ya da çok kolay. Zaten ikisinin ortası olmaz.

"Kim bu?" dedi Tanya.

"Elsie."

"Tanıyor musun onu?"

"Beni götürmeye kalktı. Üflemek için 50 kâğıt istiyor."

"Bana hakaret etti... Bir sürü fellah tanıyorum ama..."

"Fellah nedir?"

"Fellah zenci demek."

"Oo."

"Duymadın mı hiç?"

"Hayır."
"İşte, bir sürü fellah tanıyorum."
"Öyle mi?"
"*Muhteşem* bacakları var doğrusu. Kanımı tutuşturdu."
"Tanya, bacaklar işin sadece bir yönü."
"Hangi yönü?"
"En önemlisi."
"Hadi gidip valizimi alalım..."
Kalkarken Elsie seslendi, "Gülegüle, *anne!*"
Hangimize söylüyordu bilemiyordum.

Evime dönmüş koltukta içki içiyorduk.
"Geldiğim için mutsuz musun?" diye sordu Tanya.
"Hayır, *seninle* birlikteyken mutsuz değilim..."
"Bir kız arkadaşın var. Ondan bahsetmiştin bana. Hâlâ beraber misiniz?"
"Bilmiyorum."
"Gitmemi ister misin?"
"Zannetmiyorum."
"Dinle. Bence sen *büyük* bir yazarsın. Okuyabildiğim az sayıdaki yazardan birisin."
"Yaa? Öteki piçler kimmiş bakalım?"
"İsimlerini düşünemem şimdi."
Eğilip öptüm. Ağzı açık ve ıslaktı. Kolayca kendini bıraktı. Çekici biriydi. 40 kilo. Fille fındıkfaresi gibiydik.
Tanya içkisiyle beraber kalktı, eteğini sıyırdı, yüzüme bakarak bacaklarımı ayırdı. Külodu yoktu. Yarığını pantolonumun üstünden sertleşmiş kamışıma sürtmeye başladı. Sarıldık ve öpüştük, o sürtmeye devam etti. Çok etkiliydi. Kıvrıl, küçük yılan çocuk!
Sonra pantalonumun fermuarını açtı Tanya. Kamışımı çıkarıp yarığına doğru yaklaştırdı. Üstüme bindi. Bunu kolayca *yapabiliyordu* 40 kiloluk şey. Düşünemiyordum. Yarı istekli bir şekilde kımıldıyor, ara sıra onunla birlikte hareket ediyordum. Arada öpüşüyorduk. Ne rezalet: bir çocuk resmen ırzıma geçiyordu. Elindekini dolaştırdı. Beni köşeye sı-

kıştırıp avlamıştı. Çılgınca bir şeydi. Sadece et, aşksız. Havaya sâfi seks kokusu yayıyorduk. Çocuğum, çocuğum. O küçücük bedenin bütün bu şeyleri nasıl *yapabiliyordu? Kim* icat etmişti kadını? *Hangi* amaç için? *Al* bu mızrağı! Ve tamamen *iki* yabancıydık! Kendi *bokunu* düzmek gibi bir şeydi.

İpteki bir maymun gibi uğraştı onunla. Tanya bütün eserlerimin sadık bir okuyucusuydu. Hatalı doğmuştu. Bu çocuk bir şeyler biliyordu. Acımı hissedebiliyordu. Hırsla uğraşıyordu, başını arkaya atmış bir parmağıyla klitorisini uyarıyordu. Bütün oyunların en heyecanlısı ve eskisi tarafından esir alınmıştık. Birlikte hareket ettik ve kalbimin duracağını hissedene kadar sürdürdük. Üzerime düştü, ufacık ve kırılgan. Saçlarına dokundum. Terlemişti. Sonra benden uzaklaşıp banyoya gitti.

Çocuğun ırza geçme faslı bitmişti. Bugünlerde çocuklara ne çok şey öğretiyorlardı. Irz düşmanının ırzına geçilmişti. İlahi adalet. "Özgür" bir kadın mıydı o? Hayır, canlı ve çekiciydi.

Tanya çıktı. İçkilerimizi tazeledim. Allah kahretsin, hiçbir şey olmamış gibi gülmeye ve çene çalmaya başladı. Evet, öyleydi. Bu onun için sadece bir egzersizdi, jogging ya da yüzme gibi.

"Sanırım yaşadığım yerden taşınmak zorunda kalacağım," dedi. "Rex sorun çıkarıyor."

"Oo."

"*Seks* yok aramızda, hiç olmadı zaten, bir de kıskanç ki sorma. Sana telefon ettiğim geceyi hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Ben telefonu kapadıktan sonra alıp duvara fırlattı."

"Sana âşık herhalde. Ona iyi davranman daha hayırlı."

"Sen sana âşık olan insanlara iyi davranır mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"Gelişmemiş biriyim; bunu beceremem."

Gecenin geri kalanını içerek geçirdik ve gün ağarırken

yatağa girdik. Bu 40 kiloluğu ortadan ikiye katlayamamıştım. O beni halletmişti, daha çok da edebilirdi.

-102-

Birkaç saat sonra uyandığımda Tanya yerinde yoktu. Saat 9'du. Divanda oturmuş viski içerken buldum onu.

"Şuna bak, erken başlamışsın."

"Her sabah 9'da uyanıp kalkarım."

"Ben de öğlen kalkarım. Sorun olacak bu bizim için."

Tanya içkisini dipledi, ben de yatağa gittim. 6'da kalkmak insanlık dışıydı. Sinirleri yıpranmış olmalıydı. Kilo alamamasına şaşmamak gerekti.

İçeri girdi. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Peki."

Uykuma devam ettim.

Uyandığımda Tanya üstümdeydi. kamışım taş gibiydi ve onunkine gömülmüştü. Yine üstüme binmişti. Başını geriye atmış, bedenini yay gibi bükmüştü. Bütün işi o beceriyordu, kısa kısa zevk iniltileri çıkarıyor, iniltiler giderek sıklaşıyordu. Ben de ses çıkarmaya başlamıştım. Giderek yükseliyordu sesler. Gelmeye yakın hissediyordum kendimi. Tam ordaydım. Sonra oldu. Çok güzel uzun bir doruğa çıkıştı. Sonra Tanya indi. Ben hâlâ serttim. Tanya başını oraya koyup gözlerimin içine baka baka kamışımın ucundaki spermleri diliyle yalamaya başladı. Bir çeşit mutfak hizmetçisi gibiydi.

Kalkıp banyoya gitti. Banyo musluğundan su aktığını duydum. Saat daha 10.15'ti. Tekrar uykuya daldım.

-103-

Tanya'yı Santa Anita'ya götürdüm. Günün olayı 16 yaşındaki bir jokeyin 3 kiloluk avantajıyla yarışa girmesiydi.

Doğudan gelmişti ve Santa Anita'da ilk defa yarışıyordu. Yarışın galibini tahmin edecek kişiye 10.000 dolarlık ödül verilecekti. Her at için bir kişi seçilecekti.

Hipodroma geldiğimizde dördüncü yarışa sıra gelmiş, meraklılar hipodromu hıncahınç doldurmuştu. Arabayı parkedecek yer bile kalmamıştı. Hipodrom personeli parketmek için yakındaki bir alışveriş merkezini gösterdi bize. Otobüslerle hipodroma götürülecektik ama yarışlar bittikten sonra dönüş yolunu yürümek zorunda kalacaktık.

"Çılgınlık bu. Geri dönmek istiyorum," dedim Tanya'ya.

İçkisinden bir yudum aldı. "Siktir et," dedi, "burdayız işte."

İçeri girdikten sonra bildiğim rahat ve diğerlerinden uzak özel yerime gidip oturduk. Burada insanın başına gelebilecek en kötü şey çocukların da burayı keşfetmiş olmalarıydı. Nitekim öyleydi. Tozu dumana katıp koşturuyorlardı etrafta ama yine de ayakta durmaktan iyiydi.

"8. yarıştan sonra gidelim," dedim Tanya'ya. "Meraklıları geceyarısına kadar ayrılmaz buradan."

"Hipodrom erkeklerden iş almak için en iyi yerlerden biri olmalı."

"Orospular kulüp için çalışırlar."

"Hiç orospu tavladı mı burda seni?"

"Bir keresinde ama işe yaramadı."

"Neden?"

"Onu tanıyordum."

"Hastalık kapmaktan korkmuyor musun?"

"Tabii, bu yüzden pek çok erkek ağızdan ister ya."

"Sen böylesini mi seviyorsun?"

"Neden, tabii."

"Ne zaman bahse gireceğiz?"

"Hemen."

Tanya bahis gişelerine doğru takip etti beni. 5 dolarlık gişeye yöneldim, yanımda durdu.

"Hangisine oynayacağını nerden biliyorsun?"

"Kimse bilemez. Aslında basit bir sistemdir."

"Nasıl yani?"

"En iyi atlar genellikle ihtimal verilenler arasından çıkar. Öbür atlar giderek kötülerken bunlar tırmanır. En iyi denen atlar yarışların ancak üçte birini kazanırlar."

"Yarıştaki her ata oynar mısın?"

"Evet, bir an önce cebindeki paraları verip kurtulmak istersem."

"Çok insan kazanır mı?"

"20-25 kişiden biri kazanır ancak."

"Neden gelirler peki buraya?"

"Deli doktoru değilim ama buradayım ve bence birkaç deli doktoru vardır burada mutlaka."

6 ata 5 birincilik için oynadım. Ve yarışları seyretmeye gittik. Fazla yıpranmamış atları tercih ederdim hep, özellikle son yarışta koşmayanları. Bahisçiler onlara "kaytarıcılar" derdi. Benim "kaytarıcım" 1'e 4 verdi. 2,5 boy farkıyla yarışı bitirdi ve 2 dolara 10 dolar verdi. 25.50 dolar artıdaydım.

"Gidip içki alalım," dedim Tanya'ya "Burdaki barmen Güney Kaliforniya'nın en iyi Bloody Mary'sini yapar."

Bara gittik. Tanya'nın kimliğini sordular. İçkilerimizi aldık.

"Bir sonraki yarışta kime oynayacaksın?" diye sordu Tanya.

"Zag-Zig'e."

"Kazanacak mı sence?"

"Göğsünde bir şey mi var senin?"

"Farkettin mi?"

"Evet."

"Tuvalet nerede?"

"İki kere sağa dön."

Tanya gider gitmez bir Bloody Mary daha ısmarladım. Zenci biri bana doğru geldi. 50 yaşlarındaydı, "Hank, hey ahbap, ne var ne yok?"

"İyidir."

"Ahbap, çok özledik seni gerçekten. Buralarda tanıdığımız

en matrak herifsin sen. Seni buralarda özledik yani."

"Sağol, çocuklara benden selam söyle."

"Napıyorsun şimdi, Hank?"

"Daktiloya vuruş yapıyorum."

"Ne demek bu? Hank."

"Daktiloya vuruş yapıyorum yani..."

Ellerimi kaldırıp daktilo yazıyormuş gibi yaptım.

"Daktilo sekreter olarak mı çalışıyorsun yani?"

"Hayır, yazıyorum."

"Ne yazıyorsun?"

"Şiir, kısa öykü, roman. Bunun için para ödüyorlar bana."

Bana baktı. Sonra dönüp uzaklaştı.

Tanya döndü. "Orospu çocuğunun biri benden iş almaya çalıştı."

"Oo. Özür dilerim. Senle beraber gitmeliydim."

"*Odun* gibi bir şeydi. Bu tiplerden nefret ederim. *Alçaklar*!"

"Biraz özellikleri olsaydı işe yarardı. Hayal güçleri sıfır. O yüzden yalnızlar ya."

"Zag-Zig'e oynayacağım."

"Sana bir bilet alayım..."

Zag-Zig havasında değildi. Ölü gibi geldi piste. Jokey kamçılıyordu onu canlandırmak için. Zag-Zig uyuz bir şekilde başladı ama uzun ve rahat adımlarla koştu. Bir atı geçebildi. Bara gittik. 6'ya 5'lik atışa bir fire.

2 Mary aldık.

"Saksofon çaldırmaktan mı hoşlanıyorsun?" diye sordu Tanya.

"Bazı şeylere bağlı bu. Bazıları iyi becerir, çoğu beceremez."

"Buralarda hiç arkadaş edindin mi?"

"Bir keresinde, o da bundan önceki yarışta."

"Kadın mı?"

"Hayır, erkek, bir posta memuru. Aslında pek arkadaşım

yoktur benim."

"Bir tane var."

"40 kiloluk patlayan seks bombası."

"Bende sırf *bunu* mu görüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Kocaman gözlerin var."

"Hiç de hoş değilsin."

"Hadi yarışı kaçırmayalım."

Bir sonraki yarışa yetiştik. O kendininkilere, ben kendiminkilere oynadım. İkimiz de kaybettik.

"Hadi gidelim burdan," dedim.

"Peki," dedi Tanya.

Eve döndüğümüzde divanda oturup içkimizi içtik. Aslında fena bir kız değildi. Kederli bir bakışı vardı. Elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu ve ayak bilekleri güzeldi. Benden ne beklediğinden pek fazla emin değildim. Onun kendini kötü hissetmesini istemezdim. Öptüm onu, uzun, ince bir dili vardı ve ağzımın bir içinde bir dışında dolaşıyordu. Gümüşbalığını düşündüm. Herşey yolunda giderken bile herşeyde keder vardı.

Sonra Tanya fermuarımı çözdü ve kamışımı ağzına aldı. Onu dışarı çıkarıp bana baktı. Bacaklarımın arasında dizlerinin üstünde duruyordu. Gözlerini gözlerime dikip kamışımın başında diliyle gezindi. Güneşin son ışıkları arkasındaki kirli jaluzilerin arasından sızıyordu. Sonra çalışmaya başladı. Hiç bir tekniği yoktu; nasıl yapılacağı hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Sadece diliyle gidip geliyordu. Bu işi böyle dümdüz yapması belki güzeldi ama zevkini çıkarmak zordu. *Ben de fantezi dünyama daldım:* ikimiz plajdaydık ve etrafımızda 45-50 kişi vardı, kadın ve erkek, çoğunun üstünde mayo vardı. Etrafımızda küçük bir halka yaparak toplanmışlardı. Güneş tepemizdeydi. Denizin dalga sesleri duyuluyordu. Ara sıra martılar alçalıp tepemizde uçuşuyorlardı.

Onlar bizi seyrederken Tanya emiyor ve yalıyordu, yorumlarını duyuyordum:

"Aman Tanrım, nasıl yapıyor baksana!"

"Kaçık ucuz orospu!"
"Kendinden 40 yaş büyük herifi üflüyor!"
"Alın onu adamın üstünden! Kaçığın biri"
"Hayır, bekle! Başaracak!"
"BAKSANA şu *şeye*!"
"DEHŞET VERİCİ!"
"Hey, kız işi hallederken ben de onu *arkadan* becereceğim!"
"KAÇIĞIN TEKİ! MORUĞU NASIL EMİYOR!"
"Gidip kıçını kibritle yakalım!"
"NASIL YAPIYOR BAK!"
"TAM BİR KAÇIK!"
Uzanıp Tanya'yı başından tuttum ve kamışımı kafasının merkezine soktum.

Banyodan çıktığında iki içki hazırladım. Tanya bir yudum alıp bana baktı. "Sevdin değil mi? Bunu biliyorum."
"Haklısın," dedim "Senfonik müzik severmisin?"
"Folk-rock" dedi.
Radyon·· anına gidip 160'a ayarladım, sesini açtı. Oradaydık

-104-

Ertesi gün öğleden sonra Tanya'yı havaalanına götürdüm. Aynı barda içki içtik. Melez ortalarda yoktu; o bacaklar başka biriyleydi.
"Sana yazacağım," dedi Tanya.
"Tamam."
"Orospunun biri olduğumu mu düşünüyorsun?"
"Hayır. Seksi seviyorsun ve bunda yanlış bir şey yok."
"Sen aslında kendi kendine boşalıyorsun."
"Oldukça püriten biriyim. Püritenler seksten diğerlerinden daha çok hoşlanıyor olmalılar."
"Tanıdığım adamlar içinde en masumusun."

"Bir bakıma hep bakirim..."

"Keşke bunu ben de söyleyebilsem."

"Bir içki daha alır mısın?"

"Tabii."

Konuşmadan içtik. Uçağa binme vakti gelmişti. Tanya'ya veda öpücüğü verip asansöre bindim. İşte yine yalnızım diye geçirdim içimden. Düzüşmeyle ilgili yazılarımı yazmalı ya da kapıcılığa geri dönmeliydim. Posta memurluğu işine almazlardı artık beni. Bir adam işini korumasını bilmeli derlerdi.

Eve geldim. Posta kutusunda bir şey yoktu. Oturup Sara'yı aradım. Lokantadaydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Gitti mi o orospu?"

"Gitti."

"Ne zaman?"

"Biraz önce uçağa bindirdim."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bazı özellikleri var."

"Ona âşık mısın?"

"Hayır, bak, seni görmek istiyorum."

"Bilmiyorum. Benim için fazlasıyla güç oldu. Tekrar yapmayacağını nerden bileyim?"

"Kimse tam olarak bilemez ne yapacağını."

"Ben ne hissettiğimi biliyorum."

"Bak, sana neler yaptığını sormadım bile Sara."

"Sağol, çok naziksin."

"Seni görmek istiyorum. Bu gece. Buraya gelsene."

"Hank, gerçekten bilemiyorum..."

"Gel, konuşuruz sadece."

"Sinirlerim altüst oldu. Cehennem azabı çektim."

"Bak, söyle düşün: benimle birlikteyken bir numarasın ve iki numara bile yok senden sonra."

"Peki, yedi civarı gelirim. Baksana iki müşteri bekliyor..."

"Peki. Yedide görüşürüz."

Kapadım. Sara iyi bir insandı gerçekten. Onu Tanya için

kaybetmek gülünçtü. Yine de Tanya bana birşeyler katmıştı. Sara ona davrandığımdan daha iyisini hak ediyordu. İnsanlar evli olmasalar bile birbirlerine belli bir sadakat borçluydular. Bir bakıma duyulan güven daha da derinleşmeliydi, çünkü yasayla takdis edilmemişti.

Pekâlâ, şaraba, iyi bir beyaz şaraba ihtiyacımız vardı.

Dışarı çıkıp Vosvos'a bindim ve süpermarketin bitişiğindeki içki dükkanına gittim. İçki satın aldığım yerleri sık sık değiştirirdim, çünkü gece gündüz aynı dükkâna gidip büyük miktarlarda alışveriş yaptığınızda çalışanlar artık sizin alışkanlıklarını öğrenmeye başlarlar. Niçin hâlâ ölmediğimi merak ettiklerini hissederim ve bu da beni rahatsız eder. Belki böyle düşünmüyorlardır ama senede 300 kere akşamdan kalma olan bir adam paranoid olmaya başlar.

Yeni bir dükkândan dört şişe kalite beyaz şarap aldım ve dışarı çıktım. Dört Meksikalı genç dışarda dikilmişti.

"Hey bayım! bize biraz para versene! Hey ahbap, bize biraz para versene!"

"Niçin?"

"İhtiyacımız var ona ahbap, ihtiyacımız var, anlamıyor musun?"

"Biraz kok almak için mi?"

"Pepsi-Cola, ahbap!"

50 sent verdim onlara

(ÖLÜMSÜZ YAZAR YARAMAZ SOKAK ÇOCUKLARININ YARDIMINA KOŞTU)

Çekip gittiler. Vosvos'un kapısını açıp şarapları içeri koydum. Tam bir kamyonu hızla geçmiştim ki kapı çarparak açıldı. Bir kadın sertçe dışarı itildi. Genç bir Meksikalıydı. 22 yaşlarında. Dümdüz göğüslü. Gri bir tulum giymişti. Siyah saçları kirli ve dağınıktı. Kamyondaki adam ona bağırıyordu: SENİ ALLAHIN CEZASI KANCIK! SENİ LANET OLASI OROSPU! O APTAL KIÇINA TEKMEYİ BASMAK

LAZIM!"

"AĞZINA SIÇTIĞIMIN SERSEM HERİFİ!" diye bağırdı kız. "BOK ÇUVALI!"

Adam kamyondan çıkıp kıza doğru koştu. Kız da içki bayiine doğru koşmaya başladı. Adam beni görünce kızın arkasından gitmekten vazgeçip homurdana homurdana kamyonuna geri döndü, sona da Hollywood Bulvarı'ndan aşağı gazladı.

Kıza doğru gittim.

"İyi misin?"

"Evet."

"Senin için yapabileceğim birşey var mı?"

"Evet, beni Van Ness'e bırakır mısın? Van Ness ve Franklin."

"Peki."

Vosvos'a bindi ve Hollywood'a doğru sürdük Önce sağa, sonra sola döndüm, Franklin'deydik.

"Şarabın çok, öyle değil mi?" diye sordu.

"Yaa."

"Bir içkiye ihtiyacım var galiba."

"Hemen hemen herkesin ihtiyacı vardır ama bilmezler bunu."

"*Ben* biliyorum."

"Evime gidebiliriz."

"Olur."

"Vosvos'la geri dönüş yaptık.

"Biraz param var," dedim ona.

"20 dolar," dedi.

"İyi üfler misin?"

"En iyisinden."

Eve gittiğimizde ona bir bardak şarap verdim. Ilıktı şarap. Aldırmadı. Ben de ılık ılık içtim. Sonra pantalonumu çıkarıp yatağa uzandım. Arkamdan yatak odasına geldi. Kamışımı donumdan dışarı çıkardım. Aşağı doğru indi. Berbattı, hiç yaratıcılığı yoktu.

Boktan bir şey bu, diye geçirdim içimden.

Başımı yastıktan kaldırdım, "Hadi, bebek, *yap* artık, *ne halt* ediyorsun orda?"

Sertleşemiyordum. Emdi ve gözlerime baktı. Şimdiye kadar yapılan en kötü muameleydi. İki dakika kadar uğraştıktan sonra bıraktı. Çantasından mendilini çıkarıp balgam çıkarıyormuş gibi tükürdü.

"Hey" dedim "bana ne satmaya çalışıyorsun? Boşalmadım bile."

"Evet, boşaldın, evet!"

"Hey, bunu bilecek olan *benim!*"

"Ağzıma fışkırttın."

"Bırak saçmalamayı da gel buraya!"

Tekrar başladı ama aynı ölçüde kötüydü. Birz daha iyileşebilir ümidiyle bıraktım kendimi. Boktan orospu. Emip yaladı. Sanki bu işi yaparmış gibi yapıyordu, sanki ikimiz de rol yapıyorduk. Kamışım yumuşadı. O devam etti.

"Tamam, tamam," dedim. "Bırak, unut gitsin."

Pantalonumu giyip cüzdanımı çıkardım.

"İşte yirmiliğin. Gidebilirsin şimdi."

"Hani götürecektin beni."

"Sen götürdün ya beni işte."

"Franklin ve Van Ness'e gitmek istiyorum."Peki."

Arabaya bindik ve onu Van Ness'e bıraktım. Uzaklaşırken parmağını kaldırdığını gördüm. Otostop çekiyordu.

Geri döndüğümüzde Sara'yı aradım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Durgun bugün."

"Akşam geliyor musun?"

"Geleceğimi söyledim ya."

"Nefis beyaz şarabım var. Eski günlerdeki gibi."

"Tanya'yı tekrar görecek misin?"

"Hayır."

"Ben gelene kadar bir şey içme."

"Peki."

"Gitmeliyim... Bir müşteri geldi."

"Peki. Akşama görüşürüz.

Sara iyi bir kadındı. Kendimi yola koymalıydım. Bir adamın birçok kadına ihtiyaç duymasının nedeni etrafındakilerinin hiçbirinin iyi olmamasıdır. Sürekli düzüşen bir adam kişiliğini kaybeder. Sara ona verdiğimden çok daha fazlasına layıktı. Şimdi herşey bana bağlıydı. Yatakta uzandım ve uyuyakaldım.

Telefonun sesiyle uyandım. "Evet," dedim.

"Henry Chinaski siz misiniz?"

"Evet."

"Eserlerinizin her zaman *hayranıyım.* Sizden daha iyi yazar birini tanımıyorum."

Sesi genç ve seksiydi.

"Bazı güzel şeyler yazdığım oldu."

"Biliyorum. Biliyorum. Kadınlarla *gerçekten* böyle ilişkileriniz oldu mu?"

"Evet."

"Dinleyin. Ben de yazıyorum. Los Angeles'ta yaşıyorum ve sizi görmek istiyorum. Şiirlerimden bazılarını göstermek istiyorum."

"Ben editör ya da yayıncı değilim."

"Biliyorum. Bakın, 19 yaşındayım. Gelip sizi görmek istiyorum."

"Bu akşam randevum var."

"Oh, *herhangi* bir gece olabilir."

"Hayır, sizi göremem."

"Siz yazar Henry Chinaski misiniz gerçekten?"

"Öyle olduğuna eminim."

"Çok sevimli bir kızımdır."

"Mutlaka öylesindir."

"Adım Rochelle."

"Hoşçakal Rochelle."

Kapadım. Başarmıştım işte — bu sefer.

Mutfağa gidip, bir şişe 4.000 ünitelik E vitamini açtım ve bir bardak Perrier'yle birkaç tane yuttum. İyi bir gece ola-

caktı Chinaski için. Jaluzilerden sızan güneş halıda şekiller oluşturuyordu ve beyaz şarap buzdolabında soğuyordu.

Kapıyı açıp avluya çıktım. Garip görünüşlü bir kedi vardı dışarda. İri yapılı, parlak siyah tüylü sarı gözlü erkek bir kediydi. Benden korkmadı. Mırlayarak ve bacaklarıma sürtünerek yürüdü. İyi bir adamdım ve o da bunu anlamıştı. Hayvanların anlama yolu da buydu. İçgüdüleri vardı. İçeri girdim, o da arkamdan geldi.

Ona bir Star-Kist beyaz tonbalığı konservesi açtım. Kaynak suyuyla konserve edilmişti. Net ağırlığı 30 ml.

— SON —

Bir kadın olarak doğmuş olsaydım, kesinlikle orospu olurdum. Erkek olarak doğduğum için sürekli kadınları arzuladım, ne kadar aşağılardaysan o kadar iyidir. Buna rağmen kadınlar–iyi kadınlar–beni korkuttu çünkü onlar ruhunuzu ele geçirmek isterler sonunda, peki o zaman ne kalırdı benden geriye korumak isteyeceğim? Açıkçası fahişeleri, düşmüş kadınları arzu ettim, çünkü ölüdür onlar ve serttirler, sizden hiçbirşey beklemezler. Çekip gittikleri zaman hiçbirşey kaybetmezsiniz.Öte yandan bütün bunaltıcı bedellerine rağmen yumuşak, iyi kadınlara da hasret çektim. İki türlü de kaybettim. Güçlü bir adam her ikisinden de vazgeçerdi. Ben güçlü değildim. Böylece kadınlarla, kadın düşüncesiyle uğraştım durdum

ISBN 975 571 - 005 - 1

